

כוכב וקרנף

ברבור פתחור



כוכב וקרנף

SL
ח
מ149ח
א.1

פתחור



ใช้ในห้องสมุดเท่านั้น

หมา ๆ แมว ๆ

ห้องสมุด
ศ.ดร.ศุภเบรจ บัณฑิต
วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เลขเรียกหนังสือ	SL 96 149
เลขทะเบียน	00238
วัน, เดือน, ปี	30 ส.ค. 2533

บริษัทการพิมพ์ สตรีสาร จำกัด

๘๓/๓๕ อาคารตรีศรเทพ ๒ ต. พานถม

ถนนประชาธิปไตย กทม. ๒ โทร ๒๘๑-๙๑๓๖

ผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

หมา ๆ แมว ๆ-บรรจบ พันธเมธา

ภาพประกอบ เขียว

ภาพปก อรุณ วัชรสวัสดิ์

พิมพ์เล่มครั้งที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๐

ราคาเล่มละ ๓๐ บาท

พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์

เลขที่ ๒๐ ซอยสำราญราษฎร์ กทม. ๒

โทร ๒๒๒-๔๖๒๐-๑

นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำของผู้เขียน

เมื่อข้าพเจ้ากลับจากอินเดียมาบ้าน อตรูสึกแปลกใจไม่ได้ว่า “ที่บ้านเรากลายเป็นสวนสัตว์ไปแล้วหรือ” เพราะปรากฏว่ามีทั้งแมวทั้งหมานับเป็นสิบ และเป็นธรรมดาของสัตว์คนละประเภท ย่อมจะต้องมีวิวาทบาดทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา ทำให้มีเสียงเอะอะเจียวจ้าวทั้งเสียงคนเสียงสัตว์ แต่ในความวุ่นวายนี้ ก็ได้มีสิ่งน่าสนใจที่แมวหมาบางตัวก็เล่นกัน เรียกหากัน ดูแลกัน อันเป็นเรื่องผิดวิสัยที่น่าจะบันทึกไว้ จึงได้เกิดความคิดเขียนเรื่องหมา ๆ แมว ๆ นั้นขึ้น ส่วนที่มีเรื่องลงเข้ามาแทรกก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง คือมีลิงหลุดมาจากไหนไม่ปรากฏมาเกาะอยู่ทางแถบบ้านเรา ทำให้เกิดเรื่องตื้นตื้นกันไปพักหนึ่ง เหตุเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ถ้อยคำสำนวนบางตอนเป็นที่รู้กันในสมัยนั้น เช่น โอเตลไก่วลว แต่คนรุ่นหลังคงจะฟังแปลกอยู่บ้าง เพราะไม่เคยได้ยิน แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปไม่มาก เห็นจะสวนสัตว์เขาดิน

เรื่องนี้ได้จบลงอย่างกระแทกหน้า ต่อเรื่องไปอีกไม่ได้ เพราะบ๊อบตัวจริงได้สิ้นชีวิตลงอย่างไม่คาดฝัน หลังจากมีอาการป่วยเจ็บอยู่เพียงไม่กี่ชั่วโมง นับเป็นโศกนาฏกรรมสำหรับครอบครัวเราอย่างแท้จริง จึงขอถือเรื่องหมาๆ แมวๆ นเป็นพระลภังขบอบ ที่เรารักและนับเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรา เชื่อว่าแทบทุกครอบครัวก็จะมีบ๊อบอยู่ด้วยกันทงนนั้น ทงนนอกจากผู้ที่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์และไม่รู้จักสัตว์

บรรจบ พันธเมธา

๑ ธันวาคม ๒๕๒๑

หมา ๆ แมว ๆ

แจ้ว...พ่อ...แจ้ว...โครม

“อ้าว แดกหมด แหม ร้าคาญเจ้าแมวหมาพวกนี้จริง
เดี้ยวหมากัดแมว เดี้ยวแมวกัดกัน ข้าวของแดกหักหมด มัน
นำเอาไปปล่อยเสียเหลือเกิน ไม่รู้มันจะกัดกันไปทำไม”
เสียงเจ้าของสัตว์ในบ้านร้องบ่น

“เมี้ยว...ว เมี้ยว...ว แม่ลายจำ แม่ลาย อยู่ไหนนะ”

“อยู่นี่ เรียกทำไม พ่อแจ้ว จะนอนมั่งก็มานอนได้”
เสียงนางลายขู่พ่อใส่พ่อแจ้ว พลางทำเสียงครางอย่างร้าคาญ
ใจ

“โอ้ แม่ลายก็ ร้องเรียกมันก็ได้ เป็นอะไรไปล่ะ โมโหแต่เช้าเชียว ขอนอนด้วยคนเถอะ” พุดพรางพ้อแจ้ว กล้มตัวลงนอนข้าง ๆ นางลาย หายใจหอบ ๆ

“ยังจะมีหน้ามาถามอีกว่า โมโหเรื่องอะไร ก็เจ้าของ บ้านท่านบ่นเอ็ดตะโรอยู่เมื่อกันไม่ได้ยินรอะ ไม่รู้ไปกั๊ก ไครมา เสียงอะอะโครมครามที่เดียวแหละ”

“จะมีใคร ก็อ้ายทองแดงคู่ปรับนั่นละ แม่ลาย คราวนี้เสียท่ามัน พลัดตกลงไปในโคลน ตัวเปรอะมอมแมมที่เดียว ดูชิ อุตส่าห์เลียมาบ้างแล้วยังไม่หมดเลย กลัวแม่ลายจะเห็น”

“ฉันเห็นเสียชิเกียจจะเห็น แต่ไม่อยากจะพูด คนเก่ง เก่งจริงแล้วหนิเขามาทำไมละ ไปกั๊กเขาอีกชิ แก่จนฟัน ฟางจะหักหมดแล้ว ยังไม่เจียมตัว ถ้าจะแย่งแม่พวกสาว ๆ กันละชิ หมั่นไส้” นางลายกระพืดกระพืดลุกไปนอนเสีย ห้าง

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก แม่ลายเอ๊ย ฉันมันแก่แล้ว เรื่องมีว่า เจ้าทองแดงมันจะมาลบคมฉันนะ มันมาเมียง ๆ มอง ๆ แม่ลายอยู่ตั้งหลายวันแล้วไม่รู้รู้ แล้วฉันจะปล่อยไว้ได้ยังไง”

“นี่ อย่ามาทำไ้ พ่อแจ้ว ฉันมีลูกเต้าเยอะแยะแล้ว
ไปเถอะ ไปไหนก็ไปให้พ้น ร้าคาญ” ว่าแล้วนางลายก็หลับ
ตานิ่งไม่พูดจาต่อไป

“เออ พูดถึงลูก มันไปไหนกันหมดละ แต่มีแอ้ย ตำ
แอ้ย มาหาพ่อแม่”

แต่มีกับดำซิงกันวิ่งกรูกันเข้ามา พ่อแจ้วเลียหน้าเลีย
หลังให้ลูก แต่ลูกทั้งสองไม่ค่อยได้สนใจ เพราะมัวไปมองดู
นางลายที่นอนหลับตาเอามือก่ายหน้าผาก ตำรับถามละล้า
ละลักขึ้นว่า

“แม่จำแม่ เป็นอะไรไปนะ แม่ไม่สบายไปหรือจะแม่
ขอนมหนักินหน่อยซี หิวจัง”

“เปล่าหรอก ลูก ร้าคาญพ่อเจ้าเขานะ มาซิ ลูก มา
กินนม เจ้าไปเล่นที่ไหนกันมา อย่าไปไกลแม่นะลูก เดี่ยว
นั่งหมาตัวนั้นมันจะกัดเอา ถ้าลูกเป็นอะไรไปละ แม่ไม่ยอม
เชียว เป็นใจก็เป็นกัน”

“ทำไม แม่ไม่ชอบเขารึจะ บ้าลิลลิ้นะ” แต่มีถามขึ้น
เสียงแผ่ว ๆ ด้วยความกลัวแม่ “หนูเขาก็นี่นะ เขารักลูก
เขาออก”

“อ้อ ก็มันรักแต่ลูกมันนะซี แล้วจะมารังแกลูกคนอื่น
ลูกใครก็ลูกใครซี ใครเขาจะยอม”

“แต่เขาก็คงไม่ได้มาทำอะไรเราไม่ใช่รึแม่” คำลูก
รักของแม่ถามพลางตุนมไปพลาง

“เราก็ต้องเตรียมตัวไว้ละ เพราะมันเป็นสัตว์คนละ
ประเภทกัน หมากะแมวมันจะญาติกันได้อย่างไร แต่...”
นางลายชะงักคล้ายกับคิดลงแล้วว่าพอ^๕เรื่องนี้ให้ครอบครัว
ของตนฟังดีหรือไม่ ทันทันนั้นอารมณ์^๖วิษยา คังแค้น ฉาย
ขึ้นในดวงตานางลาย นางลายจึงว่ากะพ่อแจ้วว่า

“พ่อแจ้วรู้สึกไหมว่า เจ้าของท่านโอรันังลิลลีนั้นเหลือ
เกินเที่ยวแหละ ดูซิ ^๗ช็อกก็ต้องเป็นช่อฝรั่ง มันวิเศษกว่าเรา
ยังงั้นนะ สงสัยจริง...”

“ฮือ แม่ลายก็ เหลวไหลจริง อ้อ ที่เธอไม่ชอบหน้า
แม่ลิลลีนั่นนะ เป็นเพราะเขามีชื่อเป็นฝรั่งหรือกริ” พ่อแจ้ว
ขัด^๘ขึ้นอย่างอดไม่ได้

“ไม่รู้ละ ถึงจะไม่ใช่เรื่อง^๙ ก็ยังมีเรื่องอื่น ๆ อีก” นาง
ลายตอบพาล ๆ อย่างหมาป่ากะลูกแกะ “เช่นว่า เขามักจะ
ชอบบอกว่าเขาเป็นตัวโปรด เพราะเขาขอมาเลี้ยงส่วนฉัน
นะชมซานเข้ามาขออยู่เอง ได้ยินแล้วฉันแค้นใจไม่หายเลย”

“แม่ลายจะโกรธแค้นไปทำไม ถึงเขาจะไม่ได้ขอเธอ
มาเลี้ยง เขาก็ขอฉันมาละ และเพราะเขาเห็นแก่คนให้มา
ถึงฉันจะอาละวาดยังไง เขาก็ไม่เห็นคุณเลย”

“เรื่องพ่อแจ้วก็ส่วนหนึ่งซิ ไม่เห็นจะเกี่ยวกะฉันเลย นี่ฉันบอกตรงๆ นะ พ่อแจ้ว ว่าฉันไม่ชอบเลยที่พ่อแจ้วพูดอะไร มักจะนิยมชมชอบน้องแม่อิลลีน้อยๆ เสมอๆ ฉันว่าไม่ดี ก็ว่าไม่ดีมั้งซี”

“เอ๊ะ ผู้หญิงนี่เหมือนกันหมด ตัวโกรธกันแล้วยังจะต้องให้คนอื่นเขาโกรธกันอีกด้วย ใครรักसानตื้อนถาวรละก็ อย่าไปยุ่งกะผู้หญิงเข้า เอาละจ๊ะ จะว่ายังไงก็เข้าไปคนเดียวเถอะ ฉันขออนอนละ” พูดจบก็พับหลับกรนดังลั่นไปทั่วบ้าน

ขณะที่นางลายและพ่อแจ้วต่อปากต่อคำกันอยู่นั้น นางลิลลี่กระดิกหางฟังอย่างหมั่นไส้ และจะตอบโต้รีก็ใช้ที เพราะเขาพูดกันเป็นส่วนตัว ได้ยินนางลายพูดอย่างแค่นเคืองอย่างนั้น นางลิลลี่ออกจะใจไม่ดี กลัวลูกตัวจะเป็นอันตราย

“งัด...งัด บ๊อบเอ๊ย จิวเอ๊ย ไปไหนกันหมด มาหาแม่หน่อยซี ลูก”

นางลิลลี่ส่งเสียงร้อง พลังเธอจมกตมๆ เพื่อเรียกหาลูก ไม่ช้าลูกทั้งสองก็วิ่งเข้ามาเกาะหน้าเกาะหลัง

“แม่เรียกหนูรีจ๊ะ แหม กำลังวิ่งไล่กันเพลินเชียว เธอหิวนมพอดี ขอกินนมหน่อยจ๊ะ แม่” นางลิลลี่ล้มตัวลงนอน

ให้ลูกกินนม ปากเลียขนอันอ่อนนุ่มของลูกน้อยทั้งสองด้วยความรักใคร่ แล้วก็พูดขึ้นว่า

“ทีหลังอย่าไปเล่นไกลแม่นะลูกนะ นั่งลายมันจะรังแกเอา ระวังให้ดีเชียวลูก มันเอาเล็บตบลูกตาทีเดียวเป็นตาบอดเลยเหียวนะ ลูกๆ ของมันก็อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับเตี้ยมีเรื่องมีราวกัน จะต้องทะเลาะกันบ้านแตกสาแหรกขาด เจ้าของท่านจะปวดหัวตายกะพวกเรา”

“ทำไมเราจะต้องทะเลาะกันด้วยล่ะ แม่จ๋า” จิวถามขึ้นตามประสาอารมณ์ดี “ที่จริงก็ต่างคนต่างอยู่ เขาอยู่บนเรือน เราอยู่ข้างล่าง เราก็กงานอย่างหนึ่ง เขาก็กงานอย่างหนึ่ง แล้วลูกเขาก็ดีกๆ เท้าๆ หนูกะพิบ๊อบ แล้วเราเล่นด้วยกันมันไม่ได้รีจ๊ะ แม่”

“เล่นนะมันได้ลูกเอ๊ย แต่ที่นั่นพลาดพลึงอะไรไป เรามันสัตว์คนละอย่างกันนะลูก แม่เขาจะว่าได้ว่าเรารังแกลูกเขา ที่จริงนะ แม่ยุติธรรมนะ ใครผิดก็ว่าไปตามผิด ถึงลูกทำผิดแม่ก็ต้องดู ไม่ใช่รักแต่ลูกของตัวอย่างเขาว่าหรอก”

บ๊อบกับจิวหึ่ง กระตักหัวจากอกแม่ขึ้นดู เห็นแต่มีกับดักกำลังเล่นปลากันอยู่บนเรือน ความรักสนุกทำให้จิวนั่งนิ่งอยู่ไม่ได้ ค่อยไต่บันไดขึ้นไปทีละขั้น

“เฮ้ย ดังกัด กัดหุเลย นั่น ยังงั้นๆ”

จิวเสมอนอกเอาใจช่วยดำผูน้ารักตาแจ้วแห้วและความล้มตัวทำให้จิวเข้าไปใกล้คู่ต่อสู้เข้าทุกที แต่พอเข้าไปเกือบถึงตัว เสียงฮาเสมอนอกของจิวทำให้ดำตกใจหันมาดู พอเห็นจิวเท่านั้น ดำก็สะดุ้งตัวแข็ง แน่ใจว่าไม่ได้มาดี ดำจึงเตรียมต่อสู้เข้มแข็ง โกงตัวพองขน ปากก็ขู่พ่อย่อย่างไว่ว่าที่ จิวเห็นแล้วอดขันไม่ได้ แต่ยังไม่ทันจะโต้ตอบอะไรออกไป จิวก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ลูกตา ตาพร่าพราว ยิ่งกับมีดาวสักร้อยดวงมาส่องแสงยับยั้งอยู่ในตา

“เอ็ง...เอ็ง...แม่จ๋าช่วยหนูด้วย” จิววิ่งลงบันไดกลับบ้านหาแม่โดยที่ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

นางลิลลี่ที่นอนพักผ่อนกับลูกชาย ได้ยินเสียงร้องของลูกก็เผ่นทะลิ่งพรวดลุกขึ้นมา พอแหงนขึ้นไปบนบันไดก็เห็นนางลายยืนจังก้าอยู่ ขนพองขู่พ่อย่อย่าเช่นเดียวกับลูก

“หนอยแน่ มารังแกลูกเขา เป็นแม่ทำไมไม่รู้จักสั่งสอนลูก ปล่อยให้ลูกมาระรานลูกเขาอย่างนี้ใช้ได้รี อี ว่าไง แม่ตัวดี”

“ก็เธอละ มาตบลูกตาของลูกสาวฉัน ถ้าตาบอดไปแล้วจะว่ายังไง มีอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันซี ลูกฉันไปทำผิดคิดร้ายอะไรก็มาฟ้องฉันซี แม่เขามีนี้ จะมาเล่นซำระเสียเอง ถูกเธอละ”

“อ้อ ถูกใจไม่ถูก ฉันก็มีสิทธิ์จะทำได้ หล่อนเอง
เถอะ ถ้าแหลมเข้ามาติดเดียว ฉันเอาตายเลยลองไหมล่ะ”

“นี่ทำเหอ ได้ซี เดียวนี้ก็ได้” ว่าแล้วนางลิลลี่โจน
พรวดใส่นางลาย ทั้งสองสัตว์ฟัดกันไปมาซุกมุน ทั้งดำ
แต้ม จิว และบ๊อบ ต่างอกสนขำขำหายมองดูมารดาของตน
ต่อสู้กันอย่างไวฝีมือ เพื่อความเป็นแม่ และเพื่อเลือดใน
อก ลูกใครก็ลูกใคร

โครม...ซ่า

ทั้งสองหล่นลงไปในน้ำ ต่างเสียหลัก หลุดจากกัน
ไปยืนหอบ ลูกของแต่ละฝ่ายโผล่ไปหาแม่ตน เลียให้แม่
พลาบออดอ้อน

“แม่จ๋า เลิกกันเถอะ ขอเสียทีนะจ๊ะ บาลิลลี่ โห่
ทะเลาะเบาะแว้งกันทำไมก็ไม่รู้ เพราะฉันแท้ๆ เทียว” ดำ
เอ่ยขึ้น หน้าตาไม่สบายใจ

“พอที นะแม่นะ ที่จริงฉันไม่ได้ตั้งใจจะไปรังแกดำ
เลยจ๊ะ น้าลาย ฉันจะไปดูขานะ เขาตกใจนี้กว่าฉันจะมา
เล่นงานเขา ก็เลยร้องเอะอะ น้าลายก็ไม่ถามไถ่ ดบฉันเสีย
ตายังปวดไม่หายเลย ขอโทษทีเถอะจ๊ะ ที่หลังฉันไม่ทำให้
ดำตกใจอีกละ”

นางลายค้อนควบยังไม่หายเคือง ทั้งที่รู้ว่าตัวผิด แต่จะยอมรักไม่ได้ เดียวจะเสียชื่อ จึงหันมาส่งลูก

“ที่ทางออกกว้างขวาง ทำไมไม่ไปเล่นให้ห่างๆเขา แม่สั่งแล้วไม่ใช่หรอ ไปเที่ยว อย่ามาใกล้เขาอีกนา ไม่เชื่อแม่จะถูกตี”

ความตกใจอย่างสุดขีดในวันนั้น ทำให้ดำถึงแก่ล้มเจ็บไม่ยอมกินข้าวกินปลา ทั้งจิวและนางลิลลิกพลอยทุกข์ร้อนไปกับนางลายด้วย เพราะตนเป็นสาเหตุให้ดำเจ็บ ความขี้อิจฉาของดำที่มีอยู่แล้วแต่เดิมทำให้ไม่มีใครช่วยชุบชีวิตให้ดำได้ ไม่ช้าดำก็ลาจากมารดาไปอย่างสงบ

แต่ตนเองเห็นดำนอนนิ่ง ไม่เข้าใจว่าดำสิ้นชีวิตเสียแล้ว ยังคิดว่าดำนอนหลับสนิท จึงเข้าไปนั่งใกล้ๆเสีย เนื้อเสียตัวให้ด้วยความรักใคร่ เพราะดำเป็นเพื่อนเล่นที่คล่องแคล่ว ให้ความเพลิดเพลินแก่แต่มีอยู่เสมอ นางลายเห็นดังนั้นจึงคาบเอาดำไปไว้เสียข้างล่าง ให้ใครๆรู้ว่าดำตายเสียแล้ว เมื่อแต่มีรู้ว่าดำไม่มีหวังจะกลับมาเล่นกับตนได้ตั้งนั้นก็ร้องครวญครางเรียกหาดำ ดูเป็นที่น่าเวทนา นางลายเองก็ถอนสะอื้น ให้รู้สึกท้อแท้ที่ตนเลี้ยงลูกไม่ค่อยจะรอดเสียเลย นางลายปลอบลูกว่า

“นั่งเสียเถอะลูก แล้วแม่จะหาเพื่อนเล่นให้ลูกใหม่”

ความรักและเป็นห่วงลูก ที่เหลืออยู่เพียงตัวเดียว ทำให้นางลายไม่มีความสุข ต้องคอยคาบลูกไปด้วย ไม่ว่าจะไปไหนเพราะกลัวจะถูกลูกนางลิลลี่รังแกถึงตายอย่างดำอีก นางที่เอาชนะไปไว้เสียบนหลังคา ให้แน่ใจว่าไม่มีใครตามมาได้

แต่ตอนกลางวันหลังคาร้อนจัดอยู่ไม่ได้ต้องคาบลูกลงไว้ข้างล่าง แต้้มเองก็อดโรย อดโรยเพราะถูกแม่คาบไปไว้ตามที่ต่าง ๆ ทั้งเบ่อ ทั้งเหน้อย ทั้งเหงา ทำให้แต้้มจะตายตามดำไปเสียให้ได้ นางลายร้อนใจทนไม่ไหว ต้องคาบเอาไปไว้ใกล้ ๆ เจ้าของ ให้แลเห็นสารรูปอันผอมมีแต่หนังหุ้มกระดูกของแต้้ม เจ้าของต้องกรอกยาก็อยู่หลายวัน อาการถึงดีขึ้นแต่แต้้มก็ยังไม่ยอมกินอย่างอื่นนอกไปจากนมแม่นางลายเห็นลูกไม่ยอมกินอะไรดังนั้นก็ออกจะไม่สบายใจอีก

คว่ำวันหนึ่ง แต้้มได้ยินเสียงแม่มาร้องเรียก อุตส่าห์พยุงตัวลุกขึ้นหลายครั้งหลายครา กว่าจะไปให้ถึงเสียงที่แม่เรียกหา พอเข้าไปใกล้ก็แลเห็นในปากมารดามีห่อกระดาษห่อใหญ่มีเชือกผูกมัดอยู่ นางลายวางห่อลง แล้วเข้ามาประคองลูกให้เข้ามาใกล้ ๆ ห่อนั้น ได้กลิ่นกรูว่าห่อนั้นเป็นหัวปลาทุที่นางลายแอบคาบมาจากในครัว แต้้มรู้สึกตื้นตัน

ใจในความรักที่แม่มีต่อคน แต่กลิ่นควาจัดของปลาทำให้
แต่ไม่อยากรจะอาเจียน ไม่อาจจะตอบสนองความรักและความ
ตั้งใจดีของมารดาได้

“หนูกินไม่ลงหรือแม่จ๋า ให้หนูกินนมดีกว่า”

“ไม่กินหรือลูก ไม่กินก็ทิ้งมันไว้นั้นแหละ มากินนม
ชิลูก เอ้อ ทำไงนะ ลูกถึงจะแข็งแรงเหมือนเมื่อก่อนนี้อีก
แม่ก็ลุ่มใจจริง พ่อแจ้ว พ่อแจ้ว ไปไหนนะ ไม่เห็นมาช่วย
ดูลูกตัวบ้างเลย เรารักลูกยิ่งกว่าชีวิตจะตาย”

“ทุกซัซซี่ แม่ลายก๊ ฉันทไปข้างนอกนะ ไปคอยเสาะ
แสวงหาต้นไม้ใบยาอะไรที่มันแปลกๆ สรรพคุณดีพิเศษ
กว่าใบตะไคร้ใบหญ้า ที่เราเคยกินกันเมื่อสมัยก่อนโน้น จะ
เอามาให้ลูกกิน ไม่ได้ไปไกลเกะกะที่ไหนหรอก”

“แล้วได้ไหมละ คอยยาพ่อแจ้ว ลูกแต่้มคงตายไปนาน
แล้ว เจ็บทางกายคงไม่สำคัญเท่าเจ็บทางใจหรือหน้า ลูก
เจ็บนี่คงเป็นเพราะเหงาขาดเพื่อนมากกว่า”

“ถ้าจะทำยังไงดีล่ะ”

“ฉัน จะไปลองสืบเสาะ หา ลูกแมว ที่ไหนไว้มานมาเป็น
เพื่อนลูกสักตัว”

เป็นบุญที่แต่้มจะไม่ตาย วันหนึ่งในตอนเช้าแต่้ม
ค่อยแจ่มใสขึ้น จะเป็นด้วยฤทธิ์ยาหรือดินฟ้าอากาศก็ไม่

ทราบที่ทำให้แต่มีเรื่องมีแรงขึ้น มีใจอยากจะลงไปวิ่งเล่นข้างล่าง แต่ลงมาเหลียวซ้ายแลขวา ไม่เห็นนางลิลลี่และครอบครัวให้รู้สึกเบิกบานใจอย่าง บอกไม่ถูก ทันใดนั้นแต่มีได้ยินเสียงทักขึ้นข้างหลัง ออกจะตกใจอยู่

“เมย์...ว เมย์...ว พี่จ๋า มีข่าวกินไหม หนูหิวข้าวจัง”

“เอ๊ะ ใครนั่นนะ เข้ามาที่นี่ทำไม มาจากไหน เดี่ยวโดนเจ้าบ๊อบพัดตายหรอก”

“ตายเสียก็ดี ไปเจออะไร ใครก็ใจร้ายทั้งนั้น เขาเอาหนูมาปล่อยไว้ตรงหน้าบ้านนี้ เขาคงจะให้รถทับหนูตายหรอก ฮือ...ฮือ” ลูกแมวตัวเล็กมีไฟที่ปากครวญคร่ำอย่างน่าสงสาร “หนูหิวจัง แม่หนูอยู่ไหนก็ไม่รู้ หนูกลับไปบ้านไม่ถูกแล้ว ฮือ—ฮือ แม่จ๋าแม่อยู่ไหนนะ หนูคิดถึงแม่จัง”

“โธ่ สงสารหนูจริง นี่เสียเถอะนี่แม่หนูก็ควรร้องให้คิดถึงหนูเหมือนกัน อยู่ที่นี่แล้วกันนะ หนูดูหน้าสิ อืมมีไฟที่ปาก หน้าตาน่ารักนี่ ฉันเรียกหนูว่าไฟนะแล้วก็เรียกกันว่าแต้ม ดีใจจริง จะได้มีเพื่อนเล่นแทนดำ จะแบ่งข้าวให้กินมั้ง หิวมาไม่ใช่รี มาซึมากินข้าวอยู่ในจานนี้ไงละ” แต่มีกระวีกระวาดพาไฟไปที่จานข้าว ความหิวโหยทำให้ไฟกินอย่างตะกรุมตะกราม แต่มีมองอย่างนี้กดำหนิในใจ

“นี่ถ้าแม่เห็นคงเกลียดพิลึก ก็นะอะไรมมมมมมมมมมม แต่คงเป็นเพราะหิวหรือก”

เสร็จจากกินข้าวแล้ว ใฝ่ค่อยสบายใจขึ้น ลืมความทุกข์ร้อนเมื่อชั่วครู่ไปสิ้น ความอยากรู้อยากเห็นทำให้ใฝ่ค่อยๆ ย่องเข้าไปเรือน ตมไปพลาง แหงนดูไปพลางด้วยความแปลกที่ แต้มเห็นใฝ่จะยุ่มย่ามเข้าไปในที่ที่เจ้าของยังไม่อนุญาต จึงร้องเรียก

“มานี่แนะ ใฝ่ ออกมาข้างนอกเถอะ อย่าเข้าไปข้างในเลย เดี่ยวจะไปทำเลอะเทอะ นั่งเล่นที่สนามนี่ ชอบใจจะทำอะไรเลอะเทอะที่ไหนก็ได้ จะบอกให้รู้ว่ายายแม่ครัวแกล้งน้า อย่าไปเล่นกะแกไม่ได้ แกหวดที่เดียวหมอบไปหลายวันทียวนา”

“พ่อย้าฉันเลยจะ ฉันกลัวจนจะเสียสติอยู่แล้ว ไปที่ไหนดูข้างไม่มีใครเมตตาปรานีฉันเลย ไม่รู้เวรกรรมอะไร”

“แม่นั่นก็เถอะ นี่ฉันยังไม่ได้บอกเลย จะตุเอาไหมก็ไม่รู้ แต่พอใจดีคงไม่ว่าอะไรหรอก”

“แม่พิตุมากหรือจะ อย่างฉันที่พลัดที่นาคาที่อยู่มา แม่พิกจะตุด้วยรึ”

“เอ ยังไงก็ไม่รู้ แต่อย่าเพิ่งไปทุกข์ร้อนลวงหน้าเลย มาเล่นกันดีกว่า ใฝ่เล่นอะไรเป็นบ้างล่ะ”

“โอ๊ย อะไร ๆ ฉันก็เล่นเป็นทั้งนั้นแหละ ว่าแต่พี่เถอะ ผอมออกโซเซอย่างนี้จะเล่นไหวหรือ”

“เล่นเบา ๆ ซิ อย่าโถมมาแรง ๆ นะ พี่สู้ไม่ไหวหรอก” พูดแล้วก็ยื่นมือให้ไฟ ไฟเอามือแตะปมมือแถม แล้วก็กระโดดเข้ากอด เอาปากกัดหู กัดหน้า กัดปากของแถมอย่างเข้าหยอก แถมค่อยลุกขึ้นโดดเข้ากอดไฟบ้าง พัดกันไปมา ไฟชอบเล่นหางของแถม เพราะมันยาวดี เวลาแถมนอน หางแกว่งไปมาเหมือนแกว่งเชือกนาฬิกา ไฟโดดข้ามไปข้ามมา เบื่อเข้าก็กระโดดกัดหางแถมเล่น พอเจ็บเข้าแถมก็ร้องลั่นแต่ก็ยังรู้สึกสนุก และไฟเข้ากัดหางไฟบ้าง หางไฟนั้นแปลกพิลึก ขอดกันเป็นก้อน เวลากัดหางยิ่งขอดเข้าเป็นวง ไฟช่างคล่องแคล่วและมีเรี่ยวแรงแข็งขันอะไรอย่างนั้น ประเดี๋ยว ๆ ก็ทำตกลงให้แถมดู แถมเห็นแล้วอดขันไม่ได้ จะทำบ้างก็ทำไม่ไหว ไฟเอาหางของตัวมากัดบ้าง เอาเท้ามากัดบ้าง ตัวเลยกลมสนั่นเข้าไป ยิ่งกับก้อนสาลี บางทีก็นั่งสองขาแล้วอามือตบแก้มแถม ตอนที่สนุกที่สุดเห็นจะเป็นตอนที่ไฟแลไปเห็นมุ้งตากอยู่ที่ราว โอโฮ มันน่าเล่นจริง ชายมันห้อยย้อยลงมาระสนาม ไฟไม่ปล่อยให้เสียโอกาส วิ่งเร็วยิ่งกับ กระรอกไต่ขึ้นไปบนมุ้ง แต่มุ้งนั้นเบาและห้อยอยู่อย่างนั้น ไฟไม่มีหลักจะเกาะจึง

หงายหลังลงมา แต่ว่าเท้าไฟเหนียวทีเดียว เอาเล็บเกาะไว้
ที่ฝ่ามุ้งอันบางโปร่งนั้น มันแกว่งโตงเตง แต่ไฟไม่ยักตกใจ
สักนิดเดียว กลับเห็นเป็นของสนุก ร้องบอกแต่ว่า

“ขึ้นมาซิ พี่แถม บ้า สนุกจัง ยังกะโหนชิงช้าแน่ะ ทำ
ยังงี้ไฉละ” ไฟแกว่งตัวไปมาอย่างร่าเริง

“ลงมาเร็ว ไฟ ตายละ เดี่ยวเถอะ ใครออกมาเห็นได้
ตายด้วยกันเลย พอๆ อย่างชนนั้ เธอเพิ่งมาอยู่ใหม่ต้อง
ทำสงบเสงี่ยมไว้หน่อย”

ไฟเกรงใจแถม จึงปล่อยเล็บให้หลุดจากมุ้ง แล้วย่อ
ตัวโดดลงมาถึงสนาม ทนโดนนั้นเอง ไฟก็ร้องออกมาลั่นตัว
สนั่นเทา โผเข้ามาหาแถม

“ตายแล้ว พี่จำ นั้น ตัวอะไรนั้น เอ้อเฮอตัวมันใหญ่
จริง ขามันโตเท่าหัวหนูแน่ะ โอ๊ยๆ มันอ้าปาก พี่แถม
ปากมันกว้างจัง มันซุบหนุเข้าไปไว้ในปากมันได้พอดีทีเดียว”

“เจ้าบ๊อบนะเอง กลัวไปได้ มันไม่เก่งกาจอะไรนั้
หรืออีกหน่อยเราก็กู้มันได้ มันทำอะไรไม่ได้หรอก เชื่อ
พี่เถอะ” แถมปลอบอย่างแข็งแรง ตนเองก็ยังใจเต้นตึกๆ
อยู่เพราะไม่นึกว่าจะได้พบ

“แถมได้ใครมาเป็นเพื่อนนะ หน้าตาดีนี่ ไม่ขี้โรค
เหมือนเธอเลย”

“ข้างเขาเถอะ ออย่ามายุ่ง เดี่ยวแม่ฉันมาเห็นเข้าจะ
เตือตร้อน”

“เก่งแต่แม่เธอเท่านั้นซิ เห็นฝีมือแม่ฉันแล้วไม่ใช่
วันนั้นนะ”

“พี่บ๊อบ นี่เสียมั่งเถอะนะ อยากให้แม่ร้อนใจอีกรึ”
จิวเดินเข้ามาตุนบ๊อบออกไปให้ห่าง พลงย่นหน้าเข้าไปทัก
ทายไฝกับแต้ม

“เป็นไฝ แต้ม หายดีแล้ววี่ คิดถึงดำจังนะ แต่เพื่อน
ใหม่เธอสวยกว่าดำอีก แล้วคงเล่นเก่งกว่าด้วย เมื่อก่อน
หกดะเมนตีสักก้านใหญ่ ให้ฉันเล่นด้วยได้ไหม”

“จางเข้าเถอะ เธอจะฉันมันสัตว์คนละประเภท แม่
ฉันบอก ฉันเล่นกะเธอ แม่จะโกรธฉันตาย”

“แต่เราก็เป็นเพศเดียวกันไม่ใช่รึ” จิวออก “หา ไฝ
ว่าไง ฉันไม่ใช่พวกขรังแกหรอกน่า ใครเล่นกะฉัน ฉันดี
ด้วยทุกคนแหละ ลองไหมละ”

ไฝมีใจรักสนุก ได้ยินจิวชวน อดไม่ได้ ขยับก้าวเท้า
จะเข้าไปลอง แต้มห้ามไว้ แต่กว่าแต้มจะห้ามทัน ไฝก็
กระโดดเข้าไปกัดหูจิวเสียแล้ว จิวหัวเราะชอบใจ ยอมให้
ไฝกัดต่อไป

“กัตชิ ฉันไม่ว่าหรอก สนุกดี แล้วให้ฉันกัตเธอบ้าง
นะ”

“กัตหลอก ๆ นะ กัตจริง ๆ เดียวเจ็บ ฉันยิ่งเหนื่อย
ขนน้อยอยู่ด้วย”

“เถอะนะ ฉันรู้หรอก” ว่าแล้วก็อ้าปาก ขย้าคอไต่
หลอก ๆ

“จิวเอ๊ย บ๊อบเอ๊ย ไปไหนกันหมด” นางลิลลี่เดินร้อง
เรียกหาลูกทั้งสอง จิวจำใจผละจากเพื่อนเล่นแปลกประหลาด
ไปหาแม่

“แม่เรียก ทำไมจะ แหม หนู กำลังเล่นกะไฟ สนุกจัง
เทียว”

“ใคร ลูก ที่เรียกไฟนะ”

“เพื่อนของเต๋มจะ มาจากไหนก็ไม่รู้ น่ารักดี”

“คงใครเขาเอามาปล่อยนะซี อย่าไปเล่นกะเขานะ
ลูก พวกไม่มีสกุลรุนชาติ”

“ฮือ จะต้องไปถืออะไรนะแม่ จริงไหม พี่บ๊อบ”

“จริง ถ้ามีที่เป็นเพศเดียวกับฉัน ฉันก็จะไปเล่นด้วย
ไม่เห็นแปลกเลย จะไปถือเขาถือเราอยู่ยังงี้ ยิ่งหาเพื่อน
เล่นไม่ค่อยได้อยู่ด้วย”

“อ้อ เกือบลืมเนอะ แม่มีอะไรมาฝากลูกด้วย” นาง ลิลลี่นำลูกไปยังมมบ้านมมหนึ่ง จวบกับบ๊อบเห็นอะไรชาว ๆ กองอยู่ เมื่อเข้าไปใกล้ก็ยังไม่รู้ว่าอะไร ทั้งสองหันมามอง มารดาอย่างจะถาม นางลิลลี่ตอบว่า

“ก๊วยเตี้ยวเงี ลูก แม่เห็น ลูกไม่เคยกิน มีคนเขาให้ แม่ แม่เลยอมมาฝาก ลองกินซิ ลูก อร่อยไหม” ทั้งสอง ปลานปล้มในความรักความเอ็นดูที่มารดามีต่อลูก ต่างเข้าไปลองเลียดู ‘เอ๊ะ อร่อยดีนี่’ บ๊อบนึกในใจ ‘ต้องกินเร็ว ๆ จะได้กินอ้อม ๆ’ ขณะที่บ๊อบ ทำท่าจะขม้ำแย่งจิว กินให้หมด นั้นนางลิลลี่อ้าปากบ๊ากของลูกไว้

“ถ้าทำอย่างนี้อีก ที่หลังแม่จะไม่ให้กินของอร่อยๆอีก เลย อะไรทำมมมมาใช้ได้หรือ มีอะไรต้องแบ่งกันกินซิ เราพี่น้องกัน ต้องรักกัน ที่มีเจ้าสอง คน พี่น้อง อยู่กับแม่ ตลอดไปเนี่ย แม่มีความสุขเหลือเกิน ถึงจะลำบาก แม่ก็ยอม ขอแต่ให้มีลูกอยู่ใกล้ ๆ ก็แล้วกัน”

พูดแล้ว นางลิลลี่ก็เลียลูกทั้งสองด้วยความรักใคร่ เมื่อ กินอ้อมแล้ว ต่างก็ชิงกันดูดนมมารดา ด้วยความรักและใจดี แม่ลูกจะบ่นปายไปมาอยู่บนต้วบนหัว นางลิลลี่ก็ไม่ว่าอะไร มีหน้าซำยังดึงตัวลูกมากอด เอาปากทะะหมัดให้ แล้วอย่าง นั้นนางลิลลี่จะยอมให้ใครมารังแกลูกตัวหรือ

“ลูกอย่าซนมากนักซี บ๊อบเบีย ชนเจ้ามันไม่ใช่ว่าอย่าง
ก่อนแล้วนะ ตำสกรปรกมอมแมมไม่น่าเอ็นดูเลย หมัดก็
เยอะจนจะเป็นแผลอยู่แล้ว ตรงนั้นนะ ดูซิ” พุดไปพลางก็
เอาปากตุนไปตามขนของบ๊อบ

“แม่น่ะรักแต่พี่บ๊อบเท่านั้นแหละ เขาสวยนี่ ที่หนู
ละก็แม่ไม่เห็น ค่อยเอาใจใส่เลย หนูบ๊อบได้เองเมื่อไหร่ ละ
ถึงได้เกิดมาไม่สวยเหมือนพี่เหมือนน้องเขา”

“อย่าคิดมากไปเลย ลูก แม่รักเท่ากันทั้งนั้น ไม่ว่า
สวยหรือไม่สวย ลูกไม่สวยแต่ก็มีคุณความดีน่ารัก ใคร ๆ
เขาก็ต้องชอบ”

“ฮือ หนูไม่เห็นอยากให้ใครชอบเลย พวกเด็ก ๆ นะ
ไม่นึกหรอกว่าเรานี้ก็มีชีวิตจิตใจเหมือนเขาเหมือนกัน เล่น
กะเราสิ เล่นแรง ๆ กอดเสียจนเจ็บไปหมด”

“เขารักนา ลูก เขาถึงได้กอดรัดน่ะ”

“ไม่รู้จะมากอดทำไม หนูรำคาญจะตาย” บ๊อบสั่นหัว
ทำหน้าเบ้ “เจ้าพวกเด็กบางที่ตึงขนติดมือมาด้วย อ้ายหนู
คนนั้นมาที่ไรมาบีบปากบีบจมูกหนูทุกที คอยดู วันหลังจะ
จับเสียให้เช็ด”

“แต่เด็กช่างมันเถอะ พี่บ๊อบ มันคงชอบเล่นเหมือน
เรา ถ้าเล่นกะเรา ถึงเล่นแรงหน่อย เราก็ไม่ค่อยโกรธ

หรือก แต่บางคนมันใจร้าย เราทำอะไรผิดนิดหน่อย บอกกันดี ๆ ก็ไม่ได้ ทบเอาดีเอา เราตัวเล็ก ๆ จะไปสู้ไหวอะไร รืออีกหน่อยจะกัดให้จมเขี้ยวเทียว รังแกเราเสียเรื่อย”

“ยังดีนะนา เจ้าคนที่มันหัดให้เรางั้นนะ มันทำให้ฉันหัวเสียจริงเลย เข้าซึ้นก็เอาฉันมามัดไว้กะเสา แล้วเรามันท้องใหญ่ นิ่งก็ไม่ไหว ยิ่งไปถูกมัดท้อง ก็อดอดจะตาย ฉันเกลียดมันจริง เจ้าคนเกร”

จ้าว...จ้าว...แป้ว...แป้ว...

“ว้าย ตายแล้ว ช่วยด้วย ไฟตายแล้ว” เสียงแต่มีร้องเสียงหลง

“อะไรลูก ใครทำอะไรลูก” นางลายถลัน มาจากทิศใต้ไม่มีใครเห็น

“ไฟจ๊ะ แม่ตชิ อ้ายทองแดงมันจะขย้าคอกแล้ว ว้าย ช่วยด้วย บ๊อบ จิว เรว” แต่มียืน ตัวสั้น ขวัญแขวนตุเหตุ การณ์อย่างพรึ่นพรี้ง

ความเป็นแม่ของนางลาย เมื่อเห็นไฟตัวเล็กกว่ากำลังจะถูกรังแกเช่นนั้นก็กระโจนเข้าถึงตัวเจ้าทองแดง นางลายจับคอเจ้าทองแดง พัดกันกลม จิวและบ๊อบวิ่งไปกันไฟออกมาจากวงต่อสู้ ไฟตกใจไม่น้อย แต่ยังอดแสดงท่าไม้ได้ว่ายังมีเลือดนักสู้อยู่บ้าง ขนยังพอง หางนั้นขมวดกลมติกอยู่

เสียงที่ซู่ฟ่อออกมาในนั้นระริก แต่ว่าการต่อสู้ระหว่างนางลายกับเจ้าทองแดงยังดำเนินไปอย่างดุเดือด แต่มชักรู้ดีกว่าแม่ตนจะเสียเปรียบ เสียงร้องของแถมทำให้จิวและบ๊อบวิ่งพล่าน ยังผลให้นางลิลลี่อยู่นิ่งไม่ได้ แม้ว่านางลายจะเป็นศัตรูเก่า แต่ก็คุ้นเคยกันมาช้านาน นางลิลลี่ไม่ต้องตัดสินใจช้า กระโจนเข้าหาคู่ต่อสู้ทันที ความตกใจทำให้นางลายและเจ้าทองแดงผละจากกัน นางลายค่อยใจขึ้นขึ้นเมื่อเห็นนางลิลลี่ตั้งท่าเข้ามาช่วย แต่มรีบเข้าไปพาแม่ออกมาให้ห่าง นางลายยืนเหนื่อยหอบ ดูการตัดสินใจของนางลิลลี่ เจ้าทองแดงเหนื่อยมากแล้วแต่ก็ไม่ยอมให้หลบหลีกง่าย ๆ จึงโตะเข้ากัด แต่เจ้าทองแดงตัวเล็กนิดเดียว ถ้าจะเปรียบกับนางลิลลี่ เพราะฉะนั้นไม่ถึงยกก็วิ่งหนีจนกระจุย และเชื่อว่าคงเซ็ดไปอีกนาน แลเห็นเจ้าโจรใจหิมิพหนีเตลิดเปิดเปิงไปแล้ว นางลิลลี่ก็เดินกลับมาหยุดอยู่ที่ไฟ ทักถามขึ้นว่า

“ตกใจมากไหม ไฟ ไปทำยังไงเข้าให้มันมาขยำคอเอาได้”

“หนูน้อยอยู่กับพี่แถมดี ๆ ละจ๊ะ ป้า อ้ายทองแดงมันมาจากไหนก็ไม่รู้ มันคงกำลังมันเซียว เสียขยำพรวดมที่คอหนูน้อย ยังเสียวอยอยู่เลย” ไฟพูดแล้วทำคอบิดไปมา เพื่อให้แน

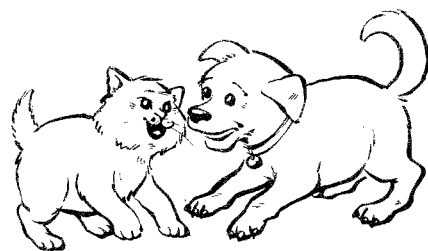
ใจว่าคอยังอยู่เป็นปกติเรียบร้อย “แล้วหนูก็ต้องกราบขอ
คุณน้าลายด้วยจะ ี่มาช่วยหนูไว้ทันช่วงที่ ไม่งั้น โอ๊ย บ้าน
นี้หนูไปอยู่ไหนแล้วก็ไม่รู้”

“เออ แล้วก็แล้วก็ไป สงสารหรือว่ากำพร้าพ่อแม่
คนเขาเอามาทิ้งไว้จะให้ตาย เห็นออกดำตาอย่างนี้จะปล่อย
ให้ตายไปต่อหน้ายังงี้ได้ น้าเองก็เคยมีสภาพ อย่างหนูมา
แล้ว เพราะฉะนั้นถึงเห็นใจผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากด้วยกัน เกอะ
น้าจะรักหนูให้เหมือน แต้มเทียว หนูมาทำให้แต้ม ค่อยมี
ชีวิตจิตใจขึ้นนี่ก็เป็นบุญคุณแก่น้ามากเหมือนกัน มานี้ มะ
มาใกล้ ๆ จะเลียให้ โถ ยังตัวสั้นอยู่ที่เดียว”

ไฝเข้าไปซุกอยู่ใกล้ ๆ นางลาย ด้วยความอบอุ่นใจ

“อ้อ แม้มิล्ली” นางลายพูดตะกุกตะกัก “ฉันชอบใจ
เธอด้วย ี่มาช่วยฉัน ไม่งั้นฉันก็แย่เหมือนกัน พ่อแฉ่วไป
หลับเสียที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่ยกมาช่วยหรือก ร้ายนัก”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เราอยู่บ้านเดียวกัน เราต้องช่วยกัน
จะให้คนอื่นเขามาเหยียบจุมูกเราได้ยังงี้ จริงไหม แม่ลาย
ที่จริงเราก็ไม่น่าจะทะเลาะเบาะแว้งกันเลย มันก็เรื่องลูก ๆ
เท่านั้น นี้อู ๆ มันก็รักกันเล่นกันได้แล้ว เราจะมาทะเลาะ
กันทำไม มาตีกันเสียเถอะ ยกโทษให้ฉันด้วยนะ แม่ลาย”



เพื่อนใหม่

วันและเวลาล่วงไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี บรรดาสมาชิกครอบครัวนางลายและนางลิลลี่ต่างก็เติบโตและร่วงโรยไปบ้างตามวัย แต่มักกับพ่อแจ้วต่างหาสาเหตุไปจากบ้าน ไม่มีวิแว่วว่าจะกลับคืนมาพบ ครอบครัวอันแสนสุขอีกต่อไป ทั้งนางลายให้ผจญกรรมด้วยความว่าเหว่ระทมตรมตรอมแต่ผู้เดียว และไม่ช้าก็ตายไป ท่ามกลางความอาลัยรักของ ไผ่ บ๊อบ และนางลิลลี่

ไผ่และบ๊อบโตมากแล้ว จนอยากจะเรียกว่าเริ่มจะเป็นหนุ่มเป็นสาว ต่างฝ่ายจึงต่างไปตามทางของตน บ๊อบเองก็จำเป็นต้องไปคบหากับเพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกัน จึง

มักไม่มีใครได้อยู่ติดบ้านเหมือนดังก่อน เป็นเหตุให้นางลิลลี่
ผู้มารดาอดเตือดเนื้อร้อนใจไม่ได้ ต้องคอยส่งเสียงร้องเรียก
ลูกอยู่บ่อย ๆ

“จืด บ๊อบแอ๊ย จืด อยู่ไหนล่ะ ลูก เย็นมากแล้วกลับ
บ้านเถอะจะได้มากินข้าวกินปลา หมูนั้ช้กจะเสียเต็กใหญ่
แล้วนะลูก ไม่อยู่ติดบ้านติดช่องเลย” เสียงนางลิลลี่ปลุก
อย่างยืดยาว บ๊อบวิ่งออกมาจากบ้านข้างๆ เข้ามา กอดแม่ทำ
ท่าประจบอย่างขอขย “โธ่ แม่ก็ หนูโตแล้ว หนูก็อยากเล่น
กับเพื่อนบ้างสิ จะให้อยู่กับเหี้ยเฝ้ากับเรือนตลอดวันยังงี้
ได้ล่ะ”

“ก็ไฝก็อยู่ ทำไมไม่เล่นกับเขาเหมือน อย่างแต่ก่อน
ล่ะลูก”

“โธ้ย ไฝเขาทำเป็นสาวออกอย่างนั้น ร้าคาญจะตาย
ไป หนูไม่ชอบแล้วละพวกผู้หญิงน่ะ หนูอยากเล่นกับเพื่อน
ผู้ชายเท่านั้น สนุกดี”

“ไปเล่นกับเขาละก็ ระวังตัวนะลูก เขาโตๆกว่าทั้งนั้น
เดี๋ยวไม่ชอบใจก็จะขบจะกัดเอา และถ้าไปเจอเจ้าพวกเป็น
โรคกลัวน้ำเข้า ก็จะต้องร้อนนะลูก”

“แหม แม่ช่างเป็นห่วงเสียจริง หนูฉีดยาแล้วนี่จะ จะ
ต้องไปกลัวอะไร เมื่อวันนั้นเขาพาไปฉีดยา เจ็บจะตาย แต่

เพื่อนใหม่ น. ๑



๒๗

ได้ซื้รถ แหม สนุกจัง หนอยากออกไปเที่ยวไกลๆ อย่างนั้น
อีกจัง แม่จำ...” ยังไม่ทันที่บ๊อบจะพรวดพราดความสนุก
สนานได้จบสิ้น ก็มีเสียง... ตูบ... โครม... เจียกๆ

“เอ๊ะ อะไรจ๊ะ แม่ ใครต่อใครวิ่งเข้ามาในบ้านเรากัน
ใหญ่ ถือไม้พลองตะบองสนับเข้ามาทั้งนั้น หนูจะวิ่งไปดูนะ”

“เดี๋ยว ลูก ดูห่างๆ ตรงน่ะได้ พรวดพราดเข้าไป
เที่ยวไปโดนลูกหลงเข้าก็จะเจ็บตัวเปล่าๆ”

ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงเจียกๆ ดังอยู่บนต้นมะม่วงท้าย
บ้าน ทั้งบ๊อบและมารดาแหงนมองด้วยความตกใจ แกม
อยากรู้ว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร ครั้นแล้วบ๊อบก็กล่าวแก่
มารดาว่า

“แม่จำ นั่นไงๆ เจ้านั้นแหละที่เขาไล่กันมา มันได้
ขึ้นไปอยู่บนยอดมะม่วงแน่ะ เอ๊ะ มันตัวอะไรนะ แม่ หน้า
ตามันพิลึกกละ หนูไม่เคยเห็นเลย หางมันยาวยาว มันทำ
ด่าล้อกล่กพิกัล มันนั่งไต้ยังกะคนแน่ะ เอ้อ เอ้อ มันห้อย
หัวก็ได้ เอาหางเกี่ยวต้นไม้ไว้ เออ เก่งจริงเจ้านี้ มันชื่อ
อะไรจ๊ะ แม่”

“เอ แม่เองก็ไมรู้เหมือนกัน จนแก่บ้านนี้แล้วยังไม่
เคยเห็นสักที เพิ่งเห็นครงนี้แหละ ฟังดูก็แล้วกัน เขาจะ

เรียกมันว่าอะไร” ทั้งสองแม่ลูกต่างเงยหูฟัง ก็ได้ยินเสียงตะโกนขึ้นว่า

“อยู่บนนั้นได้ก็อยู่ไป เจ้าลิงแสม อย่าลงมาเชียวนะ ลงมาเมื่อไหร่จะเป็นจับไปขายที่เขาดินเสียเลย”

“อ้อ มันเป็นลิงนะ แม่ ลิงหน้าตามันอย่างนี้เอง มันมาจากไหนนะ ถึงพลัดมาถึงที่นี่” เสียงบ๊อบพึมพำขึ้นด้วยความอยากรู้ดี

เจ้าลิงน้อยบนต้นมะม่วงพยกพืด เลิกคว่เกาหัวล้อเลียนพวกที่อยู่ข้างล่างอย่างสำราญใจ จนไม่ช้าก็ไม่มีใครเหลืออยู่ดูท่าทางอันแสนขันแถมน่าหมั่นไส้ เท่านั้นเองสำหรับวันนี้ ดูไม่ใช่งานยากนักหนอะไรเลย ว่าแต่ว่าซักจะหิวแล้วจะได้อะไรกิน แยกแปลกหน้าของครอบครัวนางลิลลี่เตไปมาอยู่ตามกิ่งมะม่วง เพื่อจะหาตัวยังจะมีอาหารอะไรที่พอจะกินได้ในเย็นวันนี้บ้าง เมื่อไม่พบอะไรที่จะกินได้ เจ้าลิงน้อยถึงแก่นั่งกอดเข่า ทำท่าจะร้องไห้เอาจริงๆ บ๊อบอดไม่ได้ก็แห่ขึ้นตามประสา

“ไ้ นั่งจ้องไปละ เพื่อน เมื่อก็ก่อการทำท่าใหญ่ไม่กลัวใครไ้ละ เขาว่าลิงจองทองทำพองขน เป็นอย่างนี้แหละ ไ้ไหมแม่จ๋า” บ๊อบหันมาถามมารดาด้วยความไม่แน่ใจ

“เจ้าเป็นใครนะ” เสียงร้องถามลงมาจากต้นมะม่วง
“บันไดไม้เป็นไหมล่ะ อวดดีมาทักถม ไม่ทำให้อะไรจะ
กลัวเล่า บ้านนี้ก็แยกไปแล้วสิ ว่าแต่เราหิวจริง แกมีอะไร
กินบ้างไหม แบ่งให้เรากินบ้างสิ แล้วเราจะไม่ลืมบุญคุณ
แกเลยก็ได้นะ” เสียงนั้นออกตอย่างน่าสงสาร ทำให้บ๊อบนั่ง
อยู่ไม่ได้ จึงถามมารดาขึ้นว่า

“แม่จ๋า เรามีอะไรพอจะแบ่งให้เขากินบ้างไหมจะ
เขาหิวมา สงสารเขาออก”

“มีแต่ข้าวกับกระต๊ากหมู เขาจะกินเป็นหรือลูก”

“ของอื่นไม่มีหรือจะ น้า” เสียงนั้นถามลงมา “อ้าย
พรรณอย่างนั้นฉันไม่เคยกินเลย”

“ลงมาพูดกันข้างล่างซีเพื่อน กันก็มีแต่ของพรรณ
อย่างนั้นแหละ หิวจะตาย จะมัวเลือกอยู่ละเป็นอดแค้นที่เดียว
มาลองชิมดูก่อนเกิด เผื่อแกจะกินได้ กันจะแบ่งส่วนของ
กันให้”

“ขอบใจแกเหลือเกิน เพื่อน กันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ”
ว่าแล้วก็ห้อยโหนไยตัวลงมา อาหารของบ๊อบเพียงแต่ได้
กลืนก็จะอ้วก ลิงน้อยผู้น่าสงสารสั่นหัวอย่างท้อแท้ใจ “ไม่
ไหวละแก กันเห็นจะต้องยอมอด”

“ถ้าฉันไม่หิวหรือทำไงดีล่ะ กันถึงจะช่วยแกลได้”
 บ๊อบซึกจะวุ่นวายใจ เขามาถึงบ้านทั้งที่ จะไม่ต้อนรับ
 อย่างไม่ได้แต่ว่าอะไรที่จะกินได้บ้างล่ะ จะได้ไปค้นคว้า
 หามาให้กิน บ๊อบนี่ก็ได้ตั้งขึ้นจึงถามขึ้นว่า “ไหนลองบอก
 มาซิว่าอะไรที่แกลจะกินได้บ้าง”

“กล้วยมีไหมล่ะ ถ้าได้กล้วยสัก ๔-๕ ลูกก็คงจะพอยา
 ท้องไปได้”

“เอ กันก็ไมรู้อะ ของไม่เคยกิน ก็ไม่ค่อยได้สนใจ
 แกลองมาสืบหาภูมิประเทศกับกันดูซิ เพื่อจะมีบ้าง”

ว่าแล้วบ๊อบ ก็เดิน นำหน้า พาไปยัง สวน หลังบ้าน ซึ่ง
 เป็นดงกล้วย

“นี่ใช่ไหมละต้นกล้วย แกลเอาเองซิว่าลูกมีไหม”

“มีนะมันมีหรอก แต่ว่ามันไม่สุก ใครจะกินเข้าไป
 ได้ แต่ไม่เป็นไร กันจะลองค้นหาดูก่อน เพื่อเครือไหน
 หวีไหนจะมีสุกอยู่บ้าง”

พูดจบก็ได้ขึ้นไป ยังต้นกล้วย ที่มีเครือ โดดจากต้น
 โนนไปต้นนี้ ในที่สุดก็ร้องตะโกนลงมาว่า

“เจอแล้ว ชอบใจแกลมาก แกลไปจัดการกับอาหาร
 ของแกลเถอะ กันเสร็จแล้วจะลงไป”

บ๊อบออกจะตื่นเต้น ที่ได้พบ ของแปลก จนกินข้าว กินปลาไม่ลง รับประทานกระตูดกหม้อย่างรีบร้อน จนมารดาต้องตวาดว่า

“กินอะไรอย่างนั้นล่ะ ลูก ไม่น่าดูเสียเลย กินของแข็ง ต้องเคี้ยวให้มันละเอียดหน่อยซิ เดียวมันเข้าไปดำไส้พุง ทะลุจะว่ายังไง”

“กหนูดีใจนี้ ที่จะได้เพื่อนใหม่”

“เขายังแปลกหน้านะ ลูก ไปรู้จักเมื่อไหร่ว่าเขาเป็นใคร เขาจะเป็นยังไงก็ 모르 เจ้าจะชอบเพื่อนเสียจนไม่ดูหน้าตาาก่อนเลย”

“หนูคิดว่า เขาก็ยังคงเด็กๆ เหมือนหนูอย่างนี้แหละ คงไม่เป็นไรหรอก”

“แต่ว่าเขาหน้าตาไม่เหมือนเรานะ ลูก แม่เตือนเอาไว้ก่อน ระวังตัวก็แล้วกัน”

เพื่อนใหม่ของบ๊อบเสร็จจากอาหารอันโอชะแล้วก็มาร่วมวงกับบ๊อบ ต่างมองกันอยู่หนึ่ง แล้วก็เหมือนว่าจะรู้จักกัน สหายผู้แปลกหน้าจึงพูดขึ้นว่า

“เพื่อนชื่ออะไรนะ แกคงอยากรู้มากสินะว่า กันเป็นใครมาจากไหน”

“กันซื้อบ๊อบ จริงซี กันกำลังจะถามแกอยู่เดี๋ยวนี้เชียะ
แกชื่ออะไรละ”

“ไม่มีใครเขามาตั้งชื่อให้กันเหมือนอย่างแกหรือก กัน
รำคาญที่คนเขาเรียกกันไปต่าง ๆ นานา กันเลยตั้งชื่อของ
กันว่าโทน”

“อ้อ ชื่อโทนหรือ เรียกง่ายดีนี่ แกถ้าจะเป็นลูกคน
เดียวละมัง ถึงได้ชื่อโทนนะ แม่แกอยู่ไหนละ”

“แม่หรือ แม่แปลว่ายังไงกัน กันไม่เห็นรู้จักเลย พอ
รู้ความ กันเห็นกันโตขึ้นมาแต่ลำพัง เขาจับกันขังกรงไว้
แสนจะอึดอัดใจ พอได้โอกาสกันเลยแผ่นหนีออกมา”

“แกคิดจะหนีต่อไปไหน อีกหรือเปล่าละ ถ้าที่นี้อยู่
สบายละก็ อยู่กับกันเถิด แม่กันคงไม่รังเกียจหรือก” พูด
แล้วบ๊อบก็หันไปทางมารดา มีท่าวิงวอน นางลิลลี่ส่งสาร
ลูกจึงรับคำอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจว่า

“ถ้าสะดวกก็อยู่เถอะจ๊ะ จะได้เป็นเพื่อนลูกกัน แต่ว่า
อาหารต้องหาเอาเอง กันไม่มีปัญญาจะไปหาของที่เรอกิน
ได้มาให้หรือก”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ น้ำ เรืองนนนะ กันจัดการเอง กันดี
ใจมากเหมือนกันที่จะได้มีเพื่อนกับเขาบ้าง และชีวิตอิสระ
อย่างนี้ อดมอकिनมอจนกันยอม”

เป็นอันว่าโทนกี้ได้พำนักรับบ๊อบต่อมา แต่ชีวิตของโทนไม่สู้จะราบรื่นนัก เพราะอดอาหารอยู่เสมอ บ๊อบต้องเป็นธุระตรวจตราดูแหล่งที่จะมีอาหารให้โทน แต่เมื่อแหล่งอาหารนั้นอยู่ในบริเวณบ้านของคนอื่น ก็ไม่สู้จะปลอดภัยนัก บ๊อบต้องคอยเตือนโทนอยู่เสมอในเรื่องนี้ และในไม่ช้า ก็ถึงคราวเคราะห์ของโทน วันหนึ่งขณะที่บ๊อบพาโทนเข้าไปในบ้านตรงกันข้าม ซึ่งมีบริเวณกว้างใหญ่ บ๊อบเชื่อเหลือเกินว่าโทนจะต้องมีอาหารกิน อิ่มหนำสำราญทีนี้ เพราะได้มุดรูสังกะสีเข้าไปสำรวจบริเวณดูทั่วแล้ว บ๊อบสั่งโทนแล้วส่งเล้าว่าอย่าไปลี้กนกี้ เพราะถ้าหากเกิดอะไรขึ้นจะช่วยกันยาก แต่ความระมาทของโทน และความเพ็ดเลิดในเรสอาหารทำให้โทนลืมตัว โทนแลไม่เห็นเครือข่ายนั้นเลยสักคนก็ซุกซนละเจ้า จึงเดินเข้าไปถึงหลังบ้าน โทนพบกรงใหญ่ใบหนึ่งเปิดอยู่ ภายใน มีช่องโปรตของโทนเรียงรายอยู่ โทนเห็นแล้วอดน้ำลายสอไม่ได้ทั้งที่ท้องอิ่มมากแล้ว เพราะโทนยังไม่ลืม ความหวานมัน ของมะพร้าวอ่อนที่เคยกินเมื่อนานมาแล้ว ความอยากได้มะพร้าวทำให้โทนลืมกลัวลืมน้ำคำของเพื่อน และขณะที่โทนก้าวพ้นธรณีประตูกรงนั่นเอง บานประตูกรงก็เลื่อนลงมาปิด เสริมสนั่นกันที่สำหรับอัสรภาพ โทนแค้นใจตัวเองยิ่งนัก ความ

สลัดใจในโชคชะตาของตัวเอง ทำให้โทน ถึงต้อง ร้อง คร่ำ
ครวญ

“เจียก ๆ บ๊อบจำ อยู่ที่ไหน โทนแยแล้ว ช่วยด้วยซี”

บ๊อบได้ยินเสียงโทนแต่ไกลก็ใจหาย รีบวิ่งไปยังเสียง
นั้น และภาพที่ปรากฏก็คือโทนสหายรักนั่งเจ้าจุกอยู่ในกรง
ใหญ่ นั้น บ๊อบวิ่งพล่านด้วยจนปัญญาไม่รู้จะช่วยให้ได้อย่างไร
ในที่สุดก็ต้องรีบมุดเข้ามาแจ้งให้มารดาทราบ นางลิลลี่ตรอง
อยู่ครู่หนึ่งก็กล่าวว่า “ต้องรอไว้กลางคืนก่อนซี ลูก จะได้
ช่วยได้ถนัดหน่อย ตะกละตะกลามละเห็นผลอย่างนั้นแหละ”

คำวนั้น บ๊อบไม่เป็นอันทำอะไรได้ เพราะต้องคอย
รอเวลาดีกส่งสัตว์ นางลิลลี่หายไปพักใหญ่ก็กลับมา มีเหล็ก
ชิ้นหนึ่งอยู่ในปาก นางส่งให้ลูกแล้วกล่าวว่า

“เอาตะไบนีไปก่อน ลูก เอาให้โทนเขาสีกับลวดตา
ข่ายที่กรงนั้น พอขาดสักสองสามตา เขาก็คงพอจะแหวก
ออกมาได้หรอก ประเดี๋ยวแม่จะตามไปคอยดูลาดเลาให้”

บ๊อบรีบคาบตะไบนีไปตามคำสั่งมารดา เมื่อไปถึงกรง
ก็ยื่นให้โทน พลังอธิบายตามถ้อยคำของมารดา โทนเข้าใจดีและทำได้ไม่ยากนัก ตะไบนีเสียจิตใจเดียว ตาข่ายที่หนึ่ง
ก็ขาด แล้วก็ตาที่สองตาที่สาม แต่ยังไม่ทันจะทำต่อไปได้
บ๊อบก็ได้ยินเสียงแหลมของมารดาคำรามขึ้น และจากนั้นก็

มีเสียงต่อสู้ อา แม่จะมาเจอศัตรูเข้าแล้ว บ๊อบขนชัน
เจ้าอัลเซเซียนที่มันร้ายนัก บ๊อบรู้ดี ความกลัวมารดาจะ
เป็นอันตรายทำให้บ๊อบตกประหม่าทำอะไรไม่ถูก หันไป
ส่งโทนให้ช่วยตัวเอง แล้วตนก็รีบเผ่นพรวดไปตามเสียงนั้น

จริงดังคาด นางลิลลี่กำลังเผชิญกับอัลเซเซียนร่างสูง
ใหญ่ นั่น เห็นแต่รูปร่างของมัน บ๊อบก็สะท้อน แต่จะทำ
อย่างไรได้ ถึงอย่างไรก็ต้องช่วยแม่แน่นอน และไม่มีเวลา
จะคิดต่อไปบ๊อบก็โชนทะยานเข้าไปยังศัตรู แต่ว่าเขี้ยวเล็บ
ของบ๊อบไม่ได้ทำให้ศัตรูสะท้อน เพียงแต่มันปล่อยจาก
นางลิลลี่มารับกับคู่ต่อสู้ใหม่เท่านั้น นางลิลลี่ปล่อยลุกชาย
เพียงครู่เดียวบ๊อบก็แทบจะยับเยิน นางก็จำใจเข้าไปรับกับ
ศัตรูต่อไปใหม่ ช่วยกันเป็นสองแรงเพราะหนีกับสู้ก็มีค่า
เท่ากัน ถึงอย่างไรก็คงหนีไม่พ้นมันแน่นอน ความอ่อน
แรงและเหน็ดเหนื่อยทำให้นางลิลลี่แทบจะขาดใจ แม้บ๊อบ
เองก็เกือบ จะถูกฆ่าเสียหลายครั้ง ถ้าไม่ ว่องไว หลบหลีกได้
ทัน แต่ทันใดนั้นทั้งบ๊อบและนางลิลลี่รู้สึกว่าถูกปล่อยฟัน
เป็นอิสระอ้อ โทนนั่นเอง โทนเผ่นขึ้นไปบนหลังเจ้าอัล-
เซเซียนนั้นดังชนคอมันให้หน้าหงาย จนต้องละจากสองแม่
ลูก แล้วโทนก็ร้องบอกบ๊อบและนางลิลลี่

“บ๊อบพาน้ำกลับไปเร็ว กันจะรับมือกับอายนี่เอง
อย่าเป็นห่วงรีบไป”

บ๊อบดีใจอย่างสุดแสน รีบเดินหลังมารดาให้มุดหัว
กลับไป ส่วนตัวรีรออยู่ปากทางด้วยความเป็นห่วง แต่
โทน่วงไวพอใช้ เมื่อเจ้าอัลเซเขียนสละบัตโดยแรง โทน
ก็หกหัวไปมาอยู่กับเจ้าศัตรูแสนร้ายนั้น และเมื่อเห็นไม้
จำเป็นต้องต่อสู้ต่อไป เพราะบ๊อบและมารดาพันอันตราย
แล้ว โทนก็ปล่อย และแผ่นหินไปอยู่บนต้นไม้ ทำท่าล้อ
หลอกเจ้าอัลเซเขียนให้มันหัวเสียจนพอใจ แล้วก็กลับบ้าน
พบบ๊อบรอคอยถามข่าวด้วยความร้อใจ ต่างฝ่ายต่างยินดี
ที่รอดพ้นอันตรายกลับมาได้โดยสวัสดิภาพ นางลิลลี่ออกจะ
บ๊อบเข้ามาถึงต้องนอนพัก แต่กระนั้นก็ยังยินดีที่โทนรอด
กลับมาได้ นางจึงพูดขึ้นว่า

“พ่อโทนกลับมาได้ก็ดีแล้ว คราวหลังละก็อย่าเห็น
แก่กันอย่างน้อย มันจะทำให้เตือต้อร้อกันไปหมด”

“ฉันเข็ดแล้วละจ้ะ น้ำ ที่หลังฉันจะไม่ทำให้น้ำและ
บ๊อบต้องเตือต้อร้ออีกหรอกจ้ะ ฉันชอบใจบ๊อบกะน้ำเหลือ
เกิน ถ้าหาไม้แล้วบ้านนี้ก็คงเที่ยวโทนอยู่ในกรงนั่นเอง”

๘ เทยวเขาติน

นับตั้งแต่วันนั้นมา โทณก็พยายามหัดตัวเองให้กินอาหารได้ทุกชนิด เพื่อจะได้ไม่ประสบความลำบากในการดำรงชีวิตอีกต่อไป ที่จริงก็น่าเห็นใจโทณที่จะต้องกินอาหารที่ไม่เคยกิน ทั้งไม่เหมาะแก่ร่างกายของโทณเลย แต่จะทำได้ ไรได้ ชีวิตคือการต่อสู้ ถ้ารักจะ อยู่ ต้องสู้เรื่อยไป ความเคยชินกับความลำบากและต้องพึ่งตนเองมาแต่เล็ก ค่อมใหญ่ได้ทำให้โทณอดทน เชื้อมั่นในตนเอง และฉลาดรอบรู้เกินตัว โทณได้สอนบ๊อบให้รู้จักใช้มือและเท้าให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น บ๊อบเริ่มหัดปั่นบ้ายตันไม้เล่นบ้าง แต่ความอัยอ้ายทำให้บ๊อบทำไม่ได้ดีเท่าโทณ ถึงกระนั้นบ๊อบก็รู้สึก

สนุก ตั้งแต่โทนมาอยู่ด้วย บ๊อบไม่เคยออกไปเที่ยวนอกบ้านเลย ทั้งทำให้นางลิลลี่คอยสบายใจขึ้น และรู้สึกรักใคร่เอ็นดูโทนมากกว่าก่อน แต่ส่วนโทนเองนั้นเห็นได้ชัดว่า ไม่ค่อยจะมีความสุขเหมือนอย่าง บ๊อบ จนกระทั่งบ๊อบสังเกตเห็นเข้าในวันหนึ่ง จึงถามว่า

“เป็นอะไรไปนะ โทน นั่งเฉยๆ เที่ยงๆ ไม่ถูกใจอะไร หรือ บอกกันซิ กันจะแก้ไขให้”

“ไม่มีอะไรหรอก บ๊อบ” โทนพูดขึ้นอย่างไม่เต็มใจ “แต่ว่า เอ้อ กลุ้มใจ อยู่เฉยๆ มาตั้งหลายวันแล้ว ยังไม่ได้ออกไปเห็นเดือนเห็นตะวันบ้างเลย บ๊อบ แก่ไม่เบื่อบ้าง หรือที่ต้องขังตัวเองอยู่แต่ในบ้านทุกวัน หัวอกกันจะระเบิดอยู่แล้วด้วยความอยากจะออกไปเที่ยวชมถนนหนทางบ้าง”

“เท่านั้นหรือกริ ทำเกิกไปได้ อยากทำอะไร ชอบทำอะไรก็บอกซิ อันที่จริงกันก็อยากออกไปเหมือนกัน แต่แม่กันซิไม่ค่อยชอบเสียเลย คลาดตาไปนิดหนึ่งก็ร้องเรียกแล้ว แสนจะเบื่อ จนบางที่กันคิดว่าจะหนีแม่ไปเสียให้ไกล ไกล จะไปไหนมาไหนจะได้สะดวกหน่อย แต่ว่าจะไปไหนดีละ โทน กันไม่ค่อยได้ไปไหน ถนนหนทางก็ไม่รู้ดีไปกว่า แก่หรือ”

“กันเหงาเต็มประดา อยากจะเจอญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง แต่จะไปพบได้ที่ไหนเล่า ตั้งแต่หลุดพ้นจากพันธนาการแล้ว กันไม่เคยเห็นใครหน้าตาอย่างกันเลย”

“ถ้าอยากจะอย่างนั้น ต้องไปเขาดินซีโตน เออ นึกออกแล้ว เขาดินนี่เองที่กันอยากไป จะดูทีหรือว่ามีสัตว์แปลกประหลาดอะไรไปกว่า พวกเราบ้าง แกรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเขาเอาสัตว์แปลกๆ เก็บไว้ที่เขาดินตั้งเยอะ”

“ดูเหมือนกันเคยได้ยินอยู่เหมือนกัน แหม ทำจะสนุกแน่ บ๊อบ ไปกันหรือยังละ แกรู้จักไม่ใช่หรือ แกนำไปซี”

“ใครบอกละว่ากันรู้จัก กันไม่เคยออกจากบ้านไปไหนไกลๆ แต่ลำพังเลย เคยไปแต่หน้าบ้านแล้วก็วิ่งไปวิ่งมาอยู่ที่ฟุตปาต แล้วก็กลับ จะไปรู้ได้อย่างไร แต่บางทีแม่กันคงจะรู้ กันจะถามแม่ดูก่อนนะ”

“เดี๋ยวก็เลยอดไปเท่านั้นเอง แม่แกหวงลูกจะตาย หนีไปเถอะน่า แล้วกลับมาแม่ก็รู้เอง”

“ไม่ได้ โทน แกไม่เคยมีแม่ แกไม่รู้หรอกว่าแม่ทั้งหวงและห้วงลูกเพียงไร ถ้ากันหายไปไหนนานหน่อยแม่จะต้องเฝ้าร้องเรียกกันอยู่นั่นแหละ กันอยู่ใกล้ๆ ก็วิ่งกลับมาทันที แต่ไม่เป็นไรหรอก แม่รักกันมาก เราอดีตๆ คงยอมให้ไปนะ กันจะลองดูนะ”

โทนพยักหน้าอย่างไม่สู้จะเต็มใจ บ๊อบจึงตรงไปหา
มารดาที่กำลังนอนพักผ่อน หลังอาหารเช้า อยู่ไม่ไกลนัก
บ๊อบเข้าไปกอดแม่ ช่วยโบกปิดแมลงที่มาคอยรบกวน ทำ
ทางประจบประแจงอย่างนี้ชวนให้นางลิลล์สงสัยเสมอว่า ลูก
จะต้องการอะไรเป็นพิเศษ จึงถามขึ้นว่า

“กินข้าวแล้วหรือ ลูก ไม่หลับไม่นอนพักผ่อนเสียบ้าง
หรือ หน้ตาบอกว่าอยากจะได้อะไรสักอย่าง ต้องการอะไร
ลูกว่าไป”

“หนูอยากพาโทนเขาไปเขาดินจ๊ะ แม่”

“อะไรนะ เขาดินรี ไปทำไมกัน”

“โทนเขาจะไปเยี่ยมพวกพี่ของเขาจ๊ะ เขาไม่รู้จักทาง
เขาจึงชวนลูก”

“แล้วลูกรู้จักหรือ แม่ไม่เห็นเคยออกไปพ้น หน้า
บ้านสักที”

“ก็หนูกำลังมาถามแม่อยู่ไงละจ๊ะ แม่บอกทางให้แล้ว
หนูจะไปเอง”

“มัน ไกลอยู่เมื่อไหร่ ลูกจะไปได้อย่างไร จะเดินไป
ไหร”

“โอ๊ย หนูไม่กลัวหรอกจ๊ะ มีเพื่อนไปด้วยอย่างน้อย
กันไป เล่นกันไป เดียวก็ถึง”

“เออ ดี รถจะได้ทับตายเป็นไร แต่เพียงข้ามฟากหน้าบ้านนี่ไม่ใช่เล่นเสียแล้ว แม่เองยังต้องยืนคอย กว่าจะข้ามได้แต่ละที ยิ่งทำถนนใหม่ ถนนกว้างออก ยิ่งข้ามยาก”

“ไม่เห็นจะยากเลย แม่จ๋า หนูจะข้ามตรงเส้นขาว เส้นขาวอยู่ตรงหน้าบ้านเราพอดี รถเขาเห็น เราจะข้ามเขาก็หยุดให้เอง”

“โอ้ ลูกเอ๋ยลูก แต่คนเขายังไม่สนใจจะหยุดให้เลย ฝนตกก็ยืนตากฝน เบียดหมด กว่าจะข้ามได้ แล้วเขาจะมาเห็นอะไรกับลูกเล่า”

“ให้หนูลองสักทีเถอะ แม่จ๋า” บ๊อบบอด “แม่คอยส่ง หนูข้ามฟากก็แล้วกัน แล้วหนูจะเดินไปกับโทน เดินไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องข้ามฟากอีกเลยไม่ใช่หรืจ๊ะ”

“เดินไปได้ตลอดรอดฝั่งมันก็ไม่ใช่ไรหรอก เดี่ยวเกิดไปเจอเจ้าพวก เกกมะเหรกเกเร แล้วมัน รังแกเอาจะว่าอย่างไร”

“ก็โทนไปด้วยนี่จ๊ะ แม่”

“โทนนะ เขาแกล้งล้อกว่าเจ้า เกิดพลาดพลั้งยังงี้ เขาก็ยังแผ่นขึ้นไปบนต้นไม้ได้ เสาไฟฟ้าก็ได้ หลังกาบ้านก็ได้ แล้วเจ้าจะทำอย่างไร”

“โธ่ แม่ไม่เคยเห็นโทนรี่จะ ว่าเขาไม่เคยทิ้งเพื่อน เมื่อคราวสู้กับอัลเซเชียนนั่น ถ้าไม่ได้เขา เราก็คายไปแล้ว”

“นั่นมันจำเป็นนี่ เราไปช่วยเขา เขาก็ต้องช่วยเรา”

“หนูรับรองได้จะว่าโทนเขารักหนู เขาไม่ทิ้งหนูหรอก แล้วหนูก็โตแล้ว ถ้าตัวพอฟัดกันแล้วละก็ หนูสู้ไหว แม่เชื่อเถอะ ดุเชียวหนูสิ คมออกอย่างนี้ เห็นไหมจ๊ะ” พุดแล้วบ๊อบก็แยกเขี้ยวให้นางลิลลี่ นางอดเอ็นตลกไม่ได้ เมื่อเห็นบ๊อบอยากจะไปจริง ๆ อย่างนั้นก็ไม่วายจะขัดใจ แต่ก็พรวดส่งแล้วส่งเล่า

“รีบไปรีบมานะ ลูก ระวังรถ ถึงจะเดินบนฟุตปาตก็ต้องระวัง มันเกิดบ้า ๆ ชนมา มันวิ่งชนมาชนเราก็คงได้ไปเจออะไร ถ้าไม่ชอบมาพากลก็เสี่ยงเสียนะ อย่าไปทำแก่งแม่ละเป็นห่วงลูกจริง บ๊อบเอ๊ย” นางพูดพลางเลียหน้าหลังให้ลูกด้วยความรัก “พ่อโทนจะ ฝากบ๊อบด้วยอย่าทิ้งกันนะ”

“ไว้ใจเถอะจ้ะ น้า ฉันจะรีบกลับโดยเร็วที่สุด อย่าเป็นห่วงเลย”

ใครจะมาใส่ใจเท่าบ๊อบเป็นไหมแล้ว ที่ได้ออกไปเที่ยวข้างนอกตามลำพังกับเพื่อน นางลิลลี่ออกมาส่งลูกด้วยความห่วงใย และขณะที่ทั้งสองกำลังเตรียมจะข้ามถนน รถเมล์ก็แล่นเข้ามาจะจอดตรงป้ายที่บ๊อบและโทนยืนอยู่ บ๊อบพูดกับโทนว่า

“เขียนหัวนิดหน่อยนะ โทน ทำจะเมารถ เดี่ยวพัก
เสียเดี๋ยวเดียวก็ได้”

“โอ้ เท่านั้นเองรี คนเก่งไงล่ะ นั่งในรถสบายๆ ยัง
จะเมาอีก”

เพียงครู่เดียว บ๊อบก็เบ๊นปกติ ค่อยเดินต่อไปยังที่
หมายได้ เมื่อถึงหน้าประตู ทั้งสองหยุดปรึกษากัน บ๊อบ
กระซิบกันว่า

“โทน วันนี้คนมากจัง กันว่าแกต้องระวังตัวให้มาก
นะ ดีไม่ดีโดนถูกต้อนเข้าไปอยู่ในกรงละแยะเดียว ใครเขา
จะไปจำได้ว่า ตัวไหนเป็นตัวไหน”

“โอ๊ย ไม่ต้องเป็นห่วงกันหรอก บ๊อบ กันไปเหนือ
เมฆได้ ว่าแต่แกเถอะ แกจะเข้าไปยังไง เดี่ยวเขาเห็นเป็น
หมาไทยๆ ไม่มีเจ้าของมา เขาได้บ๊อมเสียปะไร”

“กันไม่กลัวหรอกแฮะ แต่ที่กลัวว่าแกไปได้เหนือเมฆ
แกทำยังง ไหนทำให้ดูซิ”

“ตกลง พบกันข้างโน้นะ” พุดชาดคำโทนก็ได้ขึ้น
ไปบนกำแพง เหนียวปลายกิ่งกำมูที่ขึ้นระลงมา ดังนั้น
ไม่ถึงอึดใจ โทนก็เข้าไปส่งยิ้มให้บ๊อบอยู่บนต้นกำมู ส่วน
บ๊อบนั้นไม่ได้ประสบความสำเร็จเลยเช่นเดียวกัน เพราะผู้
คนมากมาย บ๊อบไม่ต้องเดินก็หลุดผ่านเข้าไปข้างในได้ถึง

ทันตพบ บ๊อบก็เห็นโทนได้ปรดลงมาจากต้นกำมป ความ
ต้นเตนที่ไ้เห็นสถานทีแปลกใหม่ ใหญ่กว้าง รั่มรื่นไป
ด้วยต้นไม้ ดอกไม้ แล้วก็มีสระน้ำมีน้ำเปี่ยมฝั่ง ทำให้
บ๊อบและโทนยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง จนในที่สุดเสียงจอแจรอบๆ
ตัว ทำให้ทั้งสองคลายความต้นเตน โทนจึงเตือนบ๊อบให้
ออกเดิน ตรงไปยังกรงสัตว์กรงแรกทีเห็น

ทั้งสองให้รู้สึกครมอกครมใจอย่างเหลือประมาณ อยาก
จะวิ่ง อยากจะหัวเราะ อยากจะร้องตะโกน ให้สมกับความ
สนุกต้นเตน และท่นใดนเอง โทนก็เห็นบ๊อบหัวเราะ
งอกลงเกลือกตัวไปมากับพนซีเมนต์ทีหน้ากรงสัตว์แห่งแรก
ทีมาถึง บ๊อบชวนให้โทนดูสัตว์ในกรง พอมองตามมือ
บ๊อบซี โทนก็กระโดดซนลง หกคะเมนตลังกา เอามือทง
สองตบพุง ปากกร้องเจ๊กจากด้วยความชอบใจ พลังถาม
บ๊อบว่า

“ตัวอะไรนะ บ๊อบ ทำไมมันแปลกยังงั้น”

“ตัวอะไรนะเธอ ดูมันให้ชัดๆ ซี้ มันน่าขันพิลึก
ละแก็ แ่นะๆ มันเดินมาใกล้ๆเราแล้ว ลองถามตัวเขาเอง
ซี โทน”

“นี่เธอ เธอซ้ออะไรนะ ทำไมตัวเธอถึงลายๆอย่าง
นั้นละ” โทนทักซ้น แล้วกกลั่นหัวเราะไว้ไม่ได้ “ฮา ฮา

ฮา ลายของเธอมันเหมือนกะเท้าพ่อคนนั้นจัง จู๋ จู๋ บ๊อบดู
ชียืนอยู่ข้างแกใจละ ไปทำยังไงเข้านะ เขาถึงเอาอะไรดำๆ
มาป้ายไว้ที่ตัวเธอได้ ตู ดู หน้าตาก็อมว่น”

“เอ๊ะ ออกจะมากไปเสียแล้วละ พ่อคนนั้น” แม่ลายผู้
นั้นหันมามองจนตาคั่ว “มันเรื่อง ของฉัน มันไม่ใช่ธุระ
ของเธอ ฮี ฮี”

“อ้อ พิโร โทน ดูหน้าให้ตชิ กันเห็นลายของเธอแล้ว
ตาลาย เห็นอะไรๆ วุ่นไปหมด ที่แท้หน้าเธอก็คือมาเรตๆ
นี่เองแหละ โรเอีย กรรมเวร ไปทำบาปอะไรเข้าน้ำ ถึง
ได้หน้าเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหมด”

“อัยตาย เจ้าบ้านี่ปากร้ายจริง ไปให้พ้นเชียวนะ”
ว่าแล้วแม่มาลายก็กระแทบเท้าเสียดินกระจาย

“อย่าโกรธไปนักเลยจ๊ะ ระวังไว้เถอะจะถูกถลกหนัง
ไปทำกระโปรง ลาก่อน” บ๊อบส่งจูบลาไปให้พลางยิ้ม
ระรื่น เมื่อเดินต่อมาถึงกรงที่สอง บ๊อบก็ร้องไว้วายชุนอีก
จนโทนตกใจ นึกว่าเกิดอะไรขึ้น ถึงกับเผ่นขึ้นไปโหนอยู่
บนกรง

“โทนก็ ไม่มีอะไรหรอก ดูของแปลกในกรงชียี ตัว
อะไรก็ก่นะ ขาหน้าสั้นนิดเดียว เวลายืนแขนต้องแตงยัง
กับคนชาดวัน”

“แต่ข้าหลัมนัวยาวนี้บ๊อบ แทบว่าจะต้องม้วนเอาไว้
เชียวนี้”

“ดูเหมือนมันจะย่นตรงไม่ได้หรอก ถึงต้องพับเอาไว้
เสียครึ่งหนึ่ง แล้วก็นั่งบนหัวเข้าแทน”

“ถ้าย่นตรงคงเหมือนกับ ท็อฟฟี่เสียบไม่เท่าเจ้าหนู นั่น
ย่นดูอยู่ที่เดียว จริงไหม บ๊อบ”

“จริงซี แต่หนามันไม่เข้ากะขาแข้งมันเลยนะโทน”

“หนามันเหมือนแถมมากกว่าอย่างอื่น ทำไงจะรู้ได้ละ
ว่ามันช้ออะไร อ้อ ดูเหมือนเขามีป้ายช้ออะไร อ้อ ดูเหมือน
เขามีป้ายช้อ แก่อ่านดูซิ บ๊อบ”

“โธ่ กันอ่านออกเมื่อไหร่เล่า เพื่อน คอยฟังเจ้าหนูคน
นั้นมันอ่านก็แล้วกัน ไหนฟังซิ โทน ว่าไงนะ จ สระอิง
เฮ้อ มัวแต่แกะทีละตัว เมื่อไหร่จะรู้เรื่องกัน ไม่รู้เรียน
หนังสือเล่มไหน ก้อช้อถึงไม่ค่อยจะกระดิกเสียเลย”

“บ่นไปได้ บ๊อบ อ้ายแกเองรึก็อ่านไม่ออก”

“หนอย ลองมีโรงเรียนซี กันจะอ่านให้คล่องปรี๊ดยัง
กะบีบหลอดยาสีฟันเทียว จู้ จู้ โทน ได้ยินไหม ผู้ใหญ่คน
ข้างแกเขาอ่านว่าอะไรนะ”

“จิงใจ มีถิ่นฐานอยู่ในออสเตรเลีย”

“อพิโซ่ นี่กว่าอะไร ที่แท้เจ้าจิงโจ้มาได้สำเภานั้น
เอง เมื่อเล็กๆแม่ชอบกล่อมให้ฟังบ่อยๆ ว่าไง เจ้าจิงโจ้
มาได้สำเภา จริงไหม” บ๊อบยังเผลอเข้าไปตามตาข่ายกรง
ร้องเรียกจิงโจ้ที่กำลังนอนสบายอยู่ใกล้ ๆ มันเหลือบตาขึ้น
ดูบ๊อบ และย่นขาหลังขึ้น ชั่วแว้บเดียว เห็นขาหน้าห้อย
ตอกแตก ครั้นเห็นบ๊อบยังเผลอเข้ามา และส่งเสียงเรียก
อยู่ดังนั้นก็ให้บังเกิดความรำคาญ แต่ยังไม่ทันจะเดินไปให้
พ้น บ๊อบก็แห่ขึ้นอีกว่า “ไจ จิงโจ้ มาได้สำเภา หมาไล่
เห่า จิงโจ้ตกน้ำ หมาไล่ล่า จิงโจ้ดำหนิ ไห้ว ไห้ว บ๊อบๆ
อ้าวทำไมไม่ดำดินหนิละ หรือกลัวจะเป็นขอมดำดิน” บ๊อบ
เห่าไปพลาง วิ่งลื้อหลอกจิงโจ้ไปพลาง จิงโจ้ผู้แสนสุภาพ
มองจ้องบ๊อบด้วยความรำคาญใจ มันขึ้นตัวๆว่า “ตั้งแต่เกิด
มายังไม่เคยเห็นใครร้ายเหมือนเจ้าขวานี่เลย อะไร ช่างไม่
มีระเบียบเรียบร้อยเสียเลย”

“พอแล้ว บ๊อบ” โทนนั่นมากดคอบ๊อบไว้ “เขาโกรธ
เอาแล้วไหม เขาต่างชาติมา เขาจะว่าได้ว่าเราไม่มีวัฒนธรรม”

“แค้นก็ต้องโกรธด้วย เอ้า เอ้า ให้กล้วยสองหวี ทำ
ขวัญจิงโจ้ ไห้ว ไห้ว” บ๊อบลากเสียงโห่เหมือนจะคราง

“พูดถึงกล้วยกันชักหิวเสียแล้วซี นี่มันกลางวันแล้วนี่ เราไม่ได้เตรียมอะไรมากินกันเลย”

“จริงซี เราจะได้อะไรที่ไหนกินเล่า แต่ว่าเดินไปก่อนนะ โทน ดูอะไรต่ออะไรให้เพลินไปก่อน แล้วค่อยไปแก้ไขปัญหาเอาข้างหน้า”

“ตกลง จะทำอะไรอีกล่ะ”

“นั่นไง นกอะไรไม่รู้ โอโฮ ตัวใหญ่จัง แหม มันโตกว่าเราตั้งสี่ห้าเท่าแะนะ คอยาวยังกะลำไม้กระบอก ฟังซี เขาว่ามันชื่อนกอีมู มันร้องทึ่ๆพิกัล”

“แล้วอะไรล่ะ บ๊อบ อยู่ในกรงข้างๆกันนั้น แหม เขาทำเป็นภูเขาส่งเสียงนะ”

“โหน อยู่ๆที่โหน กันแลไม่เห็นสักหน่อย อ้อ...เจ้าหล่อนไปขึ้นยืนทำซะเอวอยู่บนยอดเขานั้นเอง แหงนหน้าเสียแทบตายกว่าจะเห็น หน้าตาแปลกอีกแะะ โทน”

“แปลกซี หน้าเหมือนลา รู้ไหม แต่มีเขาเหมือนแพะ กันเคยอยู่ป่า รู้จักดี เขาเป็นสัตว์ภูเขา ชอบอยู่แต่บนวิมานสูงๆอย่างนั้นแหละ ซอกๆเพราะเสียด้วย ซ่อเลียงผา...” บ๊อบไม่ทันฟังให้จบ เพราะหันไปเห็นของแปลกใหม่ ร้องบอก โทนจะล้าละล้าว่า

“โทน โทน แกดูซิเจ้าตัวใหญ่เบ้อเริ่มนั่น ตัวอะไร
โอ้โอตืนมันโตเท่าหัวเราเนอะ เอ๊ะ ปากมันอยู่ที่ไหน นะ
แปลกมาก”

“โธ่ บ๊อบเอ๊ย” โทนหันมามียิ้มทำเวทนาบ๊อบที่ไม่เคย
เห็น “เจ้าสัตว์ใหญ่ๆ อย่างนี้แหละ กันเห็นเสียนักต่อนัก
แล้ว เรียกว่าข้างละ รู้ไหม ปากมันมีซี่ มันอยู่ข้างหลัง
งวงยังไงล่ะ”

“ตรงไหนที่เรียกว่างวง อ้อ จมูกที่ยาวยื่นออกมานั่น
ใช่ไหม ม้วนได้ด้วยนะ โอ ดุซึ โทน คนเขาเอาอ้อยมาให้
มันรับไว้ด้วยจมูก อ้อ อ้อ แล้วก็เอาเข้าปากเลย ว่า กิริยาไม่
ดีเลย อะไร อ้อยตั้งท่อนยาวอย่างนั้นใส่ปากที่เดียวหมด”

“บ๊อบ แกยังไม่เคยเห็น มะพร้าวมันก็กินได้ที่เดียว
ทั้งลูกเลย รู้ไหม”

“ถ้ามันฟันมันแต่ละซี่คงใหญ่พิลึกกะนั้น ไงๆ มัน
อ้าปากแล้ว เออ ใหญ่จริง นี่ถ้ามันงับหัวเราคงไม่พอคำ
หนึ่งหรอกนะ แล้วกินน้ำกินยังงี้ล่ะ โทน เจ้าจมูกก้นมัน
เกาะกะออก”

“มันก็กินทางงวงนั่นไงล่ะ ดุซึ ดุซึ มันดูดเข้าไปทาง
รูทั้งสองที่ปลายนั้น แล้วก็เอาใส่ในปาก หลบเร็วประเดี๋ยว
มันจะพ่นออกมาเปี่ยกเรา” ยังไม่ทันขาดคำข้างนั้นก็พ่นน้ำ
ไปรอบๆ เปี่ยกหัวบ๊อบซุ่ม

“สนกจริงนะ พี่เบิ้ม กินน้ำดี ๆ ก็ไม่ได้ ต้องพ่นเล่นด้วย เปียกเขาหมดเห็นไหม อย่างนี้แม่กันเกลียดนัก”

“เดินต่อไปเถอะ อย่าบ่นไปเลย ธรรมชาติเขาเป็นอย่างนั้นเอง เออ เจ้าเบิ้มสองตัวนั้นแต่งตัวกันนี้ มีอะไรคลุมหัวอยู่ก็ไม่รู้ สีแดง ๆ เขียว ๆ”

“ถ้าเขาจะมีไว้ให้คนนั่งละมั่ง เนอะ ๆ เขาให้มันนั่งเออ ดีแน่ นั่งก็ได้ เด็กกำลังปั่นขึ้นไปนั่งตรงที่นั่นนั่น แหม อยากนั่งมั่งนี้ โทน ทำงีดีละ”

“ก็เรามีสตางค์เมื่อไหร่ เราจะได้ให้นั่ง เอ แต่ก็น่าจะมีวิธีนั่งโดยไม่เสียสตางค์นะ ถ้าจะสนกดีเหมือนกัน ได้ขี่ช้างเที่ยวรอบเขาดิน เอาอย่างนี้ บ๊อบ แยกไปข้างหลังเจ้าเบิ้มนั่น กำลังเขาปั่นขึ้นกันยุ่ง ๆ เขาไม่เห็นหรอก สำหรับกันนั้น ไม่ต้องห่วง แพล็บเดียวกันก็ขึ้นไปได้ไม่มีใครเห็น”

จริงอย่างโทนว่า ขณะที่บ๊อบกำลังกระโดดสูงจะให้ขึ้นไปนั่งบนหลังช้างนั้น โทนได้ไปประดิษฐานอยู่บนนั้นเรียบร้อยแล้ว และเออมมือมาคว้าคอบ๊อบไว้ขณะที่โดดขึ้นมาแล้วทรงตัวยังไม่ค่อยจะอยู่ นั่งเรียบร้อยแล้วอยู่คนเดียวข้างก้น และเริ่มออกเดิน บ๊อบ ชักจะตกใจ ร้องอึง ๆ เอามือกอดโทนไว้แน่น

“เอ๊ะ เอ๊ะ อะไรกันนี้ โทน แหมมันใจไม่ดีเลยทำไมมันสูงอย่างนี้ ยังกะอยู่บนยอดมะพร้าวก็ไม่ปาน แล้วเจ้า

เบ๊มนักเดินแปลก มั่นยวบยาบพิกล กันซึกจะเวียนหัวอีกแล้ว”

“โธ่ บ๊อบเอ๊ย อย่ากลัวไปเลย สูงเพียงแค่นี้ บนนยอดมะพร้าวกันก็เคยขึ้นเสียนักต่อนักแล้ว ไม่เห็นน่ากลัวที่ตรงไหนเลย จะนั่งอยู่เฉย ๆ ทำไมละหาความ สนุกเข้าซึกจะได้ไม่เวียนหัว แกมันไม่เคยผจญความลำบาก ขึ้นรถเมารถ ขึ้นช้างเมาช้าง แะจริง รักสนุกมันต้องอดทนเอาหน้อยซึกนี้ทำอย่างนี้ซึก ดูว่าสนุกใหม่” ว่าแล้วโทนกั้หกดะเมนดีลังกา และนั่งไถลงไปทางหางช้างเหมือนกับเล่นไม้ลั่น บ๊อบไม่เห็นสนุกด้วยเลย ใจอยากรจะลงไปเสียให้พ้นเพราะรู้สึกไม่ค่อยสบายมากขึ้น แต่ก็นี้ก็ไม่ออกกว่าจะลงได้ทางไหน ในที่สุดต้องออกปากแก่โทน

“โทน กันไม่ไหวแล้ว พวกนี้ลงทีเถอะ มันสูงออกกันจะโดดกั้กลัว”

“เฮ้อ กำลังสนุกก็เดียว เอ้า จะลงกั้ลง จีบหางไว้ให้แน่น แล้วรูดตัวลงมา” บ๊อบรีบทำตามคำแนะนำนั้น แรงถ่วงจากตัวบ๊อบแทบจะทำให้ช้างหกดะเมน ความขึงตกใจไม่น้อย แต่กว่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ช้าง บ๊อบและโทนกั้หายไปแล้ว ทั้งสองลัดเลาะต่อมา ทันใดนั้นบ๊อบก็ดึงโทนให้หยุดพลางพูดว่า

“โทน หยุดก่อน ที่นี้เขามืออะไรกัน เห็นคนมุงดูกัน
แน่น ทั้งสองกรง”

“จริงซี ทำอะไรจะแลเห็นละ ตัวแก่ก็เตี้ยเล็กนิดเดียว”

“อ้อ พวกญาติแกนะ โทน นั้นไง กำลังหก คะเมนได้
ราวอยู่อย่างสนุกเทียว”

“เจ้าพวกชิมแพนซีนั่นะรี บ๊อบ เขาไม่ใช่ญาติกันที่
เดียวหรอก เรียกว่าร่วมเชื้อชาติ เห็นจะถูกกว่า”

“ลองไปทักทายกับเขาดูบ้างซี โทน แกคร่ำครวญคิด
ถึงญาติพี่น้องอยู่เสมอ มาเจอกันอย่างนี้ ทำไมเฉยอยู่ล่ะ”

“จะไปพูดอะไรกับเขา รู้เรื่องล่ะ บ๊อบ เขาเกิดเมือง
ฝรั่ง เขารู้แต่ภาษาฝรั่งนะซี ชื่อเขายังเป็นฝรั่งเลย ฟังซี
เสียงเขาเรียกกันว่า โจ”

“กันว่าภาษาของพวกเราแต่ละพวก มันควรจะเป็น
ภาษาสากลนาแกลนา ไปอยู่ที่ไหนก็ฟังกันรู้เรื่องหมด”

“ไม่จริงหรอก แกฟังภาษาเจ้าอัลเซเซียนรู้เรื่องเมื่อ
ไหร่”

“ก็พอฟังออกบ้างละคำสองคำ ไอ่ๆอย่างนั้นกัน
พูดได้ ลองส่งภาษาดูนะ โทน ถ้าแกไม่พูด กันจะพูดเอง
นะ นะ”

ว่าแล้วบ๊อบก็แหวกฝูงคนเข้าไปเกาะลูกกรงมีโหนดคอด
คอดอยู่ บ๊อบยื่นหน้าไปจนชิดกรง แล้วก็ส่งเสียงร้องทักว่า

“ฮัลโล่ โจ ยูสบายดีหรือ ไอพาเพื่อนแกมาเยี่ยม”

โจได้ยินเสียงเรียกก็หันมาดู แต่แล้วก็หันกลับไปยุ่ง
กับการห้อยโหนดยนต์ต่อไป เมื่อเห็นผู้ร้องเรียกเป็นเพียง
เจ้าหมาตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง กับเจ้าลิงพื้นเมืองหน้าตากระจัด
ร่อย ทั้งนี้ทำให้โหนดเคื่องไม่ได้

“อย่าแบ่งนั้เลย พรอคพวก เห็นกันเป็นยังงี้ถึงจะ
พูดด้วยไม่ได้ ถึงแกจะเก่งสักเพียงไหนก็ตาม คนเขาก็ไม่
นับว่าแกเป็นคนหรอก ถึงยังงี้เขาก็งเรียกแกว่าลิงอยู่นั้น
เอง ถือว่าเป็นลิงเมืองนอก ต้องนอนเตี้ย กางมุ้ง กิน
โต๊ะ มันยังไม่ถึงเวลาหอรอกเพื่อนที่ลิงจะกลายเป็นคน ถ้า
เป็นได้ ก็นักสบายไปนานแล้วละ”

“จู้จี้ จู้จี้ โหนด อย่าอะอะไป ใครๆ เขามองเราใหญ่
แล้ว เจ้าโจมันคงฟังแกไม่รู้เรื่องหรอกนะ”

“ก็แกไม่รู้จักโกรธหรือน้อยใจบ้างหรือ ลิงพื้นบ้านละ
ก็ปล่อยตามบุญตามกรรม ฝนตกฟ้าร้องก็เปียก กินอ้มบ้าง
ไม่อ้มบ้าง ดูอะไรเป็นของนอกกะดีทั้งนั้น ลองมาเจาะ
ทองนอกเข้าก็จะได้ไม่เอาอีก”

“เออ พอพูดถึงกิน ก็ชักหิวแล้วละ โทน จะได้อะไร
กินเล่า แหม หิวจังเลย”

“ก็แกจะกินอะไรได้บ้างล่ะ มองดูแล้ว กันไม่เห็นมี
ของที่แกเคยกินเลย มีแต่อยู่ยกับหญ้า ที่เขาให้ช้างกินแกจะ
กินเป็นหรือ”

“เฮ้อ ทำจะอดแน่นะเรา” บ๊อบ คราง ออกมาเบาๆ
พลงถอนใจ

“มาเทวีอย่างนี้ ก็ต้องอดทนหน่อยซี แกร็กจะสนุก
ก็ต้องยอมทุกขเสียบ้าง รึว่าจะกลับบ้านถ้าทนหิวไม่ไหว”

“ยังไม่ กลับเด็ดขาด เอาละ ที่นี้ ฉันจะไม่บ่นอีกละ
แล้วแกอย่าพูดเรื่องกินอีกนะ กันจะได้ลืมหิว เอ๊ะ แต่ว่าโทน
ดูเจ้าเด็กคนนั้นเนาะ มันกำลัง แทะขนม บึงก้อน เบื่อเรอ
เชียว”

“แกพอจะกินได้หรือ ขนมบึงนั้นเนะ ถ้ากินได้กันจะ
จัดการให้”

“หิวๆ ก็เห็นจะพอไปได้หรอก ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสีย
เลย แต่ว่าจะตื่นหรือไปแย่งเด็ก”

“นั่นมันไม่ได้กินเพราะหิวโหยจริงๆ หรอก ไม่เห็น
หรือ มันค่อยละเลียดแทะทีละนิดๆ มันกินเพราะพ่อแม่ตาม
ใจเสียจนเคยตัว ต้องมีขนมถือติดมืออยู่ตลอดเวลา”

“แล้วแกจะทำยังไง ถึงจะได้ขนมปังก้อนนั้นมา”

“มันจะยากอะไรนะ แกคอยดูก็แล้วกัน ไป ไปยืนคอย
อยู่ใต้ต้นจามจุรีนั่น” โทนอกคำสั่ง และบ๊อบก็รีบไปยืน
รออยู่ยังที่หมายตามคำสั่งนั้น

ส่วนโทรีบได้ขึ้นไปบนต้นไม้ ต้นที่ทอดกิ่งลงมา
ใกล้ ๆ ตัวเด็กน้อยที่ยืนแตะก้อนขนมปัง อย่างเพลิดเพลิน
และในชั่วพริบตาที่ยังไม่ทันที่จะมีใครสังเกต โทนก็เอา
ทางเกี้ยวกิ่งไม้ไว้ และห้อยหัวลงมา พลงย่นมืออันเล็ก
ยาวนั้นฉวยก้อนขนมปังไปจากมือเจ้าของ อย่างสะดวกตาย
เด็กน้อยตกใจร้องกรีดขึ้นสุดเสียง ตัวยังสั่นระรัว เมื่อเห็น
ว่าเจ้าของมือที่มาคว้าก้อนขนมปังไปนั้นคือใคร โทนไม่
สนใจว่าจะมีใครอะอะเอ็ดอะโร และร้องตะโกนสาปแช่ง
ว่ากระไรบ้าง รีบหนีวีกังไม้จากต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่ง
จนถึงต้นจามจุรีที่สั่งให้บ๊อบยืนคอยอยู่ โทนส่งเสียงร้อง
เรียกบ๊อบ

“เจียก เจียก บ๊อบ ได้มาแล้ว เอ้า รับให้อยู่ละไม่งั้น
อดแน่”

บ๊อบเฝ้ามองดูเหตุการณ์โดยตลอดด้วยความประหลาด
พิเรนพิริง และเมื่อเห็นโทนฉวยก้อนขนมปังพาขึ้นต้นไม้
มาได้โดยปลอดภัยก็ค่อยโล่งอก และเตรียมอัปารับก้อน

ขนมปังที่โทนโยนลงมาให้อย่างแม่นยำ ความเกรงว่าเจ้าของขนมปังจะแลเห็น ประกอบกับความหิว ทำให้บ๊อบไม่ทันเคี้ยว รีบกินลงไปที่ก้นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อโทนได้ต้นไม้ลงมา จึงพบบ๊อบกำลังมีอาการกระอักกระอ่วน เพราะกินไม่เข้าคายไม่ออกอยู่

“เกิดอะไรขึ้นล่ะ บ๊อบ ค่อยๆกินซีแก จะรีบร้อนไปทำไมกัน ถึงปากเราแล้ว ใครจะกล้ำมาแย่งได้ อ้าวยังไม่ลงอีกหรือ จะทำยังไงกันดีล่ะ ขนมปังติดคอตาตั้งเทียว”

โทนออกจะร้อใจที่เห็นบ๊อบมีอาการดังนี้ พยายามเอามือตบหลังบ๊อบ หมายจะให้ขนมปังหลุดลงไปที่พื้นคอ แต่ก็ไม่ได้ผล ในที่สุดเมื่อโทนเหลียวไปพบกอกน้ำเตี้ยๆ อยู่ไม่ไกลนัก จึงเกิดความคิด โทนรีบร่นหลังบ๊อบให้เดินไปที่กอกน้ำนั้น แล้วส่งว่า

“อ้าปากเข้า กันจะไขก๊อกให้น้ำไหลออกมาทีละน้อยๆ” โทนเอามือไขเกลียวกอกน้ำ ให้น้ำไหลออกมาสู่ปากบ๊อบ “ค่อยๆกลืนลงไป พยายามหน่อยซี...เป็นยังไง...ลงแล้วหรือ...เฮ้อ พันเคราะห์ไปที่”

บ๊อบทำจุกพุดพืด เพราะน้ำเข้าไปในจุก เมื่อสะบัดเนื้อสะบัดตัวจนเรียบร้อแล้ว จึงหันมายิ้มกับโทนอย่างอายๆและขอบคุณ พลางกล่าวว่า

“ชอบใจมาก เพื่อนรัก รีบร้อนกันไปหน่อย ขายน้าจิ้ง นี่ถ้าแม่เห็น คงถูกตุนแน่ทีเดียว แต่ว่าโตนเองยังไม่ได้กินอะไรเลย ไม่หิวแน่หรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก กันเคยอดจนชินแล้ว ไม่ต้องห่วง ถ้าหิวอะไรกินไม่ได้จริงๆ ก็กลับไปกินบ้าน ตอนนี้นักินน้ำเปล่าไปพลงก่อน”

พูดแล้วโตนก็โหนดัว หายหน้าอ้าปากกรองน้ำจากก๊อกกินด้วยความหิวกระหาย และไม่ลืมบิตเกลียวปิดก๊อกน้ำนั้น ก่อนที่จะผละจากที่นั้นมา

“ไปไหนต่อไปอีกละ บ๊อบ”

“เดินไปตูดตรงนั้นหน่อยไหมละ เห็น คนเขามุงกันแน่น ไม่รู้ดูอะไร”

“สระตะเข้แน่หรือ”

“ไม่ใช่ สระตะเข้อยู่ทางโน้น ตรงข้างกรงเจ้าโจ้โง่ละ นอนกบดานอยู่ตั้งหลายตัว”

“ลองเข้าไปดูใกล้ๆ ซี้ ถ้ายังงั้น” แล้วทั้งสองก็เร่งเข้าไปเกาะอยู่ข้างขอบสระนั้น

“แม่เจ้าโว้ย โตน ตัวอะไรนะ มันถึงได้ใหญ่มึ่มหิมา ตัวโตยังกะข้างแฉะ จริงไหม โตน”

“ฮือ เล็กกว่า กันว่าโตกว่าควายนิดเดียว มันชื่ออะไร
นะ เจ้านี่”

“มันชุกอยู่แต่ในน้ำ ถ้าจะร่อนวิชา อยู่บนบกไม่ได้
กันว่าชื่อข้างน้ำแหละดี”

“ก็หน้าตามันเหมือนข้างเมื่อไหร่ ถ้าให้กันตั้งชื่อ กัน
จะเรียกว่า ควายน้ำ”

“ควายมันชอบน้ำอยู่แล้ว ถ้ามีน้ำให้อยู่มันจะอยู่ใน
น้ำทั้งวัน แล้วทำไมจะต้องเรียกควายน้ำ เออ ฟังซิ ได้
ยินเชื่อว่ามันชื่อแรดน้ำ ฟังดีเหมือนกัน”

“แกเคยเห็นแรดหรือ ถึงจะว่าดี”

“ไม่เคยเห็นหรอก แต่ว่าของที่ไม่เคยเห็นซี มันน่า
ฟังดี”

“แต่เจ้าตัวนี้คงไม่ได้เกิดเมืองไทยละมัง หน้าตามัน
ถึงได้แปลกพิกลอย่างนี้”

“จริงซี ไม่รู้กรรมเวรไหนไหน ถึงได้ทำให้มีหน้าตา
แปลกพิสดารอย่างนั้น ดูแล้วไม่รู้จะเปรียบกับอะไรดี”

“ความจริง กันว่าของกันน่าเกลียดพออยู่แล้วนะ แต่
ยังเป็นต่อเจ้านี่”

“อ้อ ร้อยต่อหนึ่งเที่ยวแหละโทน ดจุมกมันซี ทำ
ไมมัน ถึงได้กว้างยาวใหญ่ยังกับใครเอามัดไป บังกริดเอาไว้

ดูลูกตาก็ก็นอนออกมานอกบ้าน แล้วฟันอีกละ มันหลุดหายไปไหนหมด เหลืออยู่ข้างละซีเดียว ซีโตโต โตยงกะงาข้างเนาะ แหม เวลาเคี้ยวหญ้า ก็ย้ายคาง น่าเกลียดเหลือทน”

“เพราะกินหญ้าอย่างนี้เองนะซี เขาถึงได้เรียกกันว่าควายน้ำ ที่จริงหนังมันหนาไม่แพ้หนังควายทีเดียวแหละ ผิดกันแต่สีเท่านั้น เจ้านตัวมันแดงแดงยังกะทาสีไว้เนาะ พอขึ้นจากน้ำที่ไร ตัวเป็นมันแดงเหมือนกะแซกอาบน้ำมันไม่รู้ทำไม หรือจะเป็นเพราะเหงื่อออก แต่ที่จริงเขาก็ว่ากันว่าเจ้าพวกนมเชือกแซกเหมือนกัน ไม่ใช่รีบอบ”

“แซกทำไมตัวไม่ดำล่ะ”

“ก็แซกอเมริกันน้ำบ๊อบ พวกอินเดียนแดงไงล่ะ ตัวดำที่ไหน”

“เอ ไม่รู้แฮะ ไม่เคยเห็น ว่าแต่ว่าอย่ามัวพรรณนาอยู่เลย โทน ไปเถอะ ยังจะส่งเสียงร้องอีก เสียงก็ฟังพิกลละ แสบแก้วหูจะตาย กันไปละนะ ทนดูไม่ไหว กันชอบแต่ของสวย ๆ งาม ๆ พรรณอย่างนี้ไม่อยากดู”

“ชอบของสวย ก็มาทางนี้ซี ได้ยินเขาว่า ‘สิงห์ทะเล’”

“เออ ดี กันอยากจะเห็นมานาน นึกแล้วว่าสิงห์มันหน้าตาอย่างไร เอาไปตั้งชื่ออะไร คนเป็นชอบเสียทั้งนั้น”

“แต่เนิ่นมันสิงห์ทะเลนะ บ๊อบ ปีนดูซี ตัวมันปลาบดำ
ล้น ยิ่งกะตัวนากแน่ะ”

“อ้อ นึกแปลกอีก หน้าตาไม่เห็นน่าจะเรียกว่า สิงห์
จะเรียกว่าอะไรดีนะ หน่ายาว เล็กนิดหนึ่งเหมือนหมา
จิ้งจอก แต่ตีนกลับสั้นนิดเดียว ติดอยู่กับตัว ดูๆ คล้ายกับ
ตีนหมู แล้วมันจะเดินได้ยังไงล่ะ โทน”

“ไม่เห็นจะต้องเดินนี่ บ๊อบ ดูซิ เวลาจะไปไหนบน
บก มันก็เอาท้องไถลไป มันไปได้รวดเร็วปรูดปราดยิ่งกว่า
มีตีนอย่างเราๆเสียอีก”

“อ้อ ดีแต่ไถลไปกับที่เรียบๆอย่างนั้นะซี ลองไป
เจาะถนนรอยกรวดตบ้าง จะไถลไปได้สักแคไหน ดูนี่ซี
เดี๋ยวๆก็ลงน้ำเสียทีหนึ่ง มันช่างแปลกพิกลจริงนะ โทน
ตรงข้างๆตัวมันนั้นดูยังกับจะเป็น ปีกแต่มันใช้สำหรับว่ายน้ำ
น้ำ ดูๆก็คล้ายกับครีบกปลา แล้วยังมีหางเสียอีกนะ ช่าง
ไม่ผิดกับมีจกานูเสียเลยนี่ แล้วจะเอาอย่างไรกัน พ่อเอ๊ย พ่อ
จะเป็นหมา หรือเป็นนาก หรือเป็นปลา ตูมันลักเพศยังไ
พิกล ลักเพศอย่างนั้นเขว่ามันต้องตัดหางปล่อยวัด”

“จะปล่อยเขาไปไหน เขามาไถล เห็นจะมาจากเมื่อง
หนาวอีกละมัง ถึงต้องมีน้ำแข็งหล่ออยู่ตลอดเวลา แต่ฝรั่ง
โง่กินปลาทุกไม่รู้ ฟังซิ ส่งเสียงร้องเอะอะโวยวายกลับบ้าน

คับช่อง จะให้คนเขาโยนปลาให้กิน อะไร ไม่รู้จักรักศักดิ์ศรีของตัวเสียบ้างเลย เป็นเรา ให้หิวแทบตายก็ไม่ร้องขอใครกิน แล้วนี่พอปลาถึงปาก ก็กลืนหายเลย ตูตะกละ ตะกลามเสียเหลือเกิน”

“จริงซี อย่างนี้แม่ก้นเกลียดนัก แต่ว่าโทนทำไมเขาถึงเรียกว่า สิงห์ทะเล สิงห์หน้าตาอย่างนี้”

“ถ้าจะเก่งเหมือนสิงห์ ละมั้ง และคงเชี่ยวชาญการทะเล เขาถึงให้ชื่ออย่างนั้น ดูท่าก็จะว่ายน้ำเก่งไม่ใช่เล่นทีเดียว เห็นไหม มันดำผุดดำว่ายตามหาปลาที่เขาโยนให้กิน”

“ซ้อ ก็น่า เรื่องว่ายน้ำกันไม่ยอมแพ้ใครเหมือนกันละ ลองดูไหม ว่าใครจะเก่งกว่ากัน”

“เอ๊ะ ซ้าก่อนเพื่อน” โทนกดคอบ๊อบไว้ เมื่อเห็นบ๊อบทำท่าจะแผ่นลงไปในสระนั้น “เรามาเที่ยวชมสัตว์ ไม่ได้มาประลองฝีมือกับใครเขา เดี่ยวเกิดเพลียงปลาไปยังไงจะเดือดร้อน เรื่องน้ำท่ากันช่วยอะไรไม่ได้เสียด้วยเพราะไม่สันทัด ไปต่อไปเถอะ”

“ไปก็ไป กันเบื่อเสียงเจ้าน้เต้มที่แล้วไม่รู้จะร้องไปทำไม ยิ่งกับว่าเสียงของตัวน่ะเพราะเสียงน้กหนา”

“เออ บ๊อบ หมีดำอยู่นั่นเอง ลองเข้าไปดูหน้าตาสิ”

“แฮม ดำจัง นี่เองที่เขาว่า ดำมืดหมียิ่งดียิ่งกัด ดำเหมือนหมดยิ่งกัดยิ่งดี หน้าตาเหมือนกับรูปหมิที่ปิดกระป๋องนมจังนะ โทน”

“ฮือ เขายืนสองขาได้เหมือนกัน แต่ว่าเขาโตกว่าเราเยอะ”

“แต่กันว่า เขาว่องไวสู้แกไม่ได้เด็ด พลาดท่าแกยังปีนต้นไม้ได้”

“กันก็ว่ายังงั้นแหละ เอ๊ะ บ๊อบ นั่นใครเขาเอาขวดอะไรมาเคาะที่ขอบกรงทำไมกัน แล้วพูดว่า โคล่า โคล่า เจ้าหมินั่นชื่อ โคล่า หรือ”

“อ้าย ไม่ใช่ เจ้าน้าในขวดนั่นต่างหากละที่ชื่อ โคล่า คนเขาชอบกินกันนัก ไม่รู้รสชาติเป็นยังไง เอ๊ะ พ่อหมีดำกินโคล่าเป็นด้วยหรือ พ่อเขาเคาะขวดเท่านั้น หูชั้นตาตั้งทีเดียว”

“เห็นจะชอบละซี คนเขาใจบุญ รู้ว่าชอบก็อุตส่าห์ซื้อมาให้กิน แน่ๆ แน่ๆ เดินโย่งเย่งมาแล้ว เอ้า อ้าปากรอคอยมาแต่ไกลทีเดียว ประเดี๋ยวเดียวหมดขวดเลย เอ๊ะมันอร่อยยังไงนะบ๊อบ กันชกอยากรจะลองเสียแล้วซี”

“จะไปเอาที่ไหนมาลองเล่า โทน อย่าฟังไปคิดถึงมันเลย ไปดูอะไรให้มันเพลินๆต่อไปอีกดีกว่า”

พูดแล้วบ๊อบก็หันหลังโทนให้เดินต่อไปยังกรงสัตว์ข้างหน้า ทันใดนั้นโทนก็ทำอาการประหลาดอย่างที่บ๊อบยังไม่เคยเห็นเลยนับตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมา คือทำตัวแข็งไม่ยอมเดิน ยิ่งเห็นบ๊อบแหยงหน้ามองอย่างแปลกใจ โทนเลยนั่งกอดเข่าอยู่ตรงนั้นเอง บ๊อบจึงถามอย่างละล้าละลักว่า

“เป็นอะไรนะโทน เดินมาด้วยกันดีๆ ไหง่ นั่งลงเสียล่ะ”

“ไม่รู้ละ อย่ามาถามเลย” โทนตอบได้เท่านั้นแล้ว ก็เอามือขยี้หัว และดึงทังขนตามตัวของตัวเอง พลังร้องเจ๊ยกๆซึ่งบ๊อบรู้และเข้าใจดี โทนกำลังไม่ถูกใจอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่สิ่งที่โทนไม่ถูกใจคืออะไรนั้น บ๊อบเองก็จับปัญญารู้ได้ และในยามที่โทนกำลังหงุดหงิด วุ่นวายอยู่อย่างนี้ ใครเล่าจะหาญเข้าไปถาม บ๊อบรู้นิสัยโทนดีในเรื่องนี้ จึงยืนนิ่งดูโทนทำร้ายร่างกายของตัวเองไปจนเหน็ดเหนื่อยและสงบลงแล้ว จึงค่อยๆถามขึ้นว่า

“บอกหน่อยซิ โทน เกิดอะไรขึ้น ไกรธกันหรือ กันทำอะไรไม่ถูกใจแก่หรือ”

“กันจะกลับบ้าน” โทนตอบอย่างเด็ดเดี่ยวแต่ไม่ตรงคำถามของผู้ถาม

“อ้าว กำลังเที่ยวสนุกๆ จะกลับบ้านทำไมกันเล่า ไหนสัญญากันว่าจะอยู่ให้ถึงเย็นไงล่ะ” บ๊อบต่อว่า มีน้ำเสียงน้อยใจนิดๆ โทนจ้องหน้าบ๊อบเห็นแววตาซื่อๆ ของบ๊อบ ไม่แสดงว่าเข้าใจกิริยาอาการของตน อตรรบนไม่ได้ โทนจึงต้องเล่าความในใจให้ฟัง

“โฮ่ หิวข้าวก็ไม่บอก ทำเป็นโมโหไปได้ กันก็เลวเต็มที ตัวเองอิ่มท้องแล้ว เลยลืมนึกถึงเพื่อนเสียสนิทว่ายังไม่ได้กินอะไรเลย แต่แกก็พูดเสมอว่า แกทนได้ กันก็ไม่รู้ว่าแกทนได้แค่ไหนเอง”

“ก็เดิน ไปเดินมา อยู่ตั้ง หลาย ชั่วโมง จนเหนื่อย ออกอย่างนั้นแล้วจะไม่ให้หิวหงิได้” โทนพูดเสียงอ่อยๆ

“จริงซี แต่ว่าเรื่องนั้นนะ ไม่สำคัญเท่ากับว่า จะได้อะไรมากินแก้หิว”

“นั่นซี กันอยากจะร้องให้เสียจริงเที่ยว ฮือ ฮือ” โทนพูดเสียงเครือเหมือนกับจะร้องให้ “ทำไมเจ้าพวกที่อยู่ในกรุงถึงได้มีอะไรกินอิ่มหมัฟมัน ดูเจ้าหมี่ดำนั่น ยังได้กินน้ำหวานราคาแพงๆ ไม่เห็นจะต้องทำอะไรสักนิด ที่เราไม่เห็นมีใครสนใจ เอาอะไรมาให้กินบ้างเลย”

“เอ โทน ทำไมเป็นอย่างนี้ไปได้ละ ก็เราเป็นพวก
มาชมเขาดิน ใครเขาจะเอาของกินมาแจกเล่า ถ้าอยากกิน
อืม ๆ ก็ต้องเข้าไปอยู่ในกรงนั่น จะเอาหรือ”

“ใครจะเอา แต่มันก็น่าจะมีใครสักคนเอาของกินมา
แจกเป็นทาน แล้วนี่ก็ถึงเราบ้าง”

“พูดอย่างหมาป่ากับลูกแกะอีกแล้ว โทน เอาเถอะ
อย่าบ่นไปเลย มาช่วยกันหาของกินดีกว่า ว่าจะมีอะไรพอ
กินได้บ้าง เดินเลี้ยวมาทางนี้หน่อยสิ”

“ไปก็ไป” โทนพูดอย่างไม่ค่อยเต็มใจ “ก็นำไปสิ”

บ๊อบและโทนเดินเรื่อยเปื่อยข้าม สะพานมาถึงดงไม้
ใหญ่ ที่มีลิงนานาชนิด นานาขนาด ล้อมอยู่ตามต้นไม้
และตอไม้ บ๊อบเห็นเข้า ก็ร้องบอกโทนด้วยความดีใจสุดขีด

“ไม่อดแน่ โทน มาเจาะพวกฟองของแกแล้ว ยังไง
ต้องมีอะไรกินแน่นอน มาดูลาดเลาตรงรั้วไม้ที่นี่ ว่าจะทำ
ยังไงกันดี”

ขณะที่ทั้งสองกำลังเกาะขอบรั้วไม้ จ้องมองไปยังลิง
น้อยใหญ่เหล่านั้น ก็พอดีมีชายคนหนึ่งหัวถึงใบหนึ่งเข้ามา
ในบริเวณรั้วไม้ นั่น เสียงเจียกจ๊ากแซ่ของมิตรสหาย
ร่วมเชื้อชาติของโทน ทำให้โทนรู้ได้ชัดว่า ชายผู้นั้นกำลัง
นำอาหารมาแจก จึงบอกแก่บ๊อบว่า

“บ๊อบ ดูซิ นั่นไง คนเขากำลังเอาอะไรมาแจกให้เจ้าพวกนกิน เขาคงมีมาแจกจำเพาะจำนวน เห็นจะไม่เหลือถึงเรา ถ้าเช่นนั้นจะทำอย่างไรกันดี บ๊อบ”

“แกจะต้องการยังงี้ละ จะโจมตีซึ่งหน้าหรือจะใช้วิธีเหนื่อเมฆ หรือจะมาไต่ดิน แบบกองโจร”

“ແหม วิธีของแกออกจะสงสัยกลัมากนะ ไหนอธิบายไปที่รีว่า จะทำอย่างไรได้”

“ถ้าจะชอบแบบซึ่งหน้า ก็ไปช่วยกันโหมให้ตาคนนั้นแตกใจ ทั้งกระป๋องนั้นไว้ แล้วแกก็ฉวยเอาตามต้องการ แต่ถ้าจะชอบแบบกองโจรละก็ ต้องรอจนกว่าตานนั้นแกจะแจก แล้วเราค่อยแย่งรับ บอกมาเร็ว จะชอบวิธีไหน”

“อะไรก็ได้ กันไม่ค่อยมีแผนการ สะดวกอย่างไร เนาอย่างนั้นก็แล้วกัน”

“ตกลง”

ทันใดนั้น คนแจกอาหารหิวถึงอาหารใกล้เข้ามา ทั้งสองแลเห็นชัดว่าอาหารนั้นคือกล้วยน้ำว้าที่ปอกเปลือกแล้ว และยังไม่ทันที่ใคร จะสังเกต โทนกักระโดดแผล้วเข้าไปปะปนกับฝูงลิงเหล่านั้น ไม่ว่ากล้วยจะถูกเหวี่ยงไปทางทิศใด โทนกัคว้าไว้ได้หมด เพราะว่าไม่ได้ถูกล่ามเหมือนลิงอื่นๆ ทั้งนี้ทำให้สหยร่วมเชื้อชาติของโทนพากันเป็นเดือด

เป็นแค้นเป็นอย่างยิ่ง ต่างพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะโจนไป
แย่งกล้วยจากมือโทน แต่ว่าโซ่เส้นใหญ่ที่นั่นคอยกระตุกไว้
จึงทำให้เกิดเสียงเอะอะเจี๊ยวจำขึ้นในหมูลิง บ้างทำเสียงขู่
คำราม บ้างส่งเสียงโอดครวญด้วยความหิวโหย ทั้งยังมีเสียง
โซ่ตรวนดังกรัง กร่าง อยู่ตลอด เวลามองดูไม่ติดกับจลาจล
กลางเมือง ซึ่งทำให้คน แจกอาหารอดประ หลาดใจไม่ได้
กว่าจะรู้ว่าม็ห้วนหน้าโจรเข้ามาตัดกำลังเสบียงอาหาร กล้วย
ก็หมดไปร่วมครึ่งถึง เสียงคนแจกอาหารบ่นขึ้นว่า

“หนอย เจ้าลิงน้อย บังอาจเข้ามาแย่งเขากินถึงที่นี้
หลุดมาจากไหน หา เจ้านี้เคราะห์ร้ายเสียแล้ว ฮัม”

พอดีคน แจกอาหารนั้นก็พยายามหาเศษไม้กิ่งไม้จะ
ขว้างไปที่โทน ความที่เกรงโทนจะเป็นอันตราย บ๊อบก็
ถลามดูตัวเข้าไปจนถึงตัวชายผู้นั้น ับขาทางเก่งไว้ ความ
ตกใจทำให้ไม้หลุดจากมือคนแจกอาหาร และเมื่อเห็นศัตรู
แปลกหน้าจู่โจมเข้ามาโดยไม่รู้ตัวเช่นนั้น ยิ่งทำให้ชายนั้น
ตกใจ เอามือป้องปิดเป็นพลัน ให้หลุดจากการเกาะกุม
ของบ๊อบ แต่เมื่อโทนแผ่นขึ้นต้นไม้ไปได้แล้วบ๊อบก็ผละ
ออก เหา่พลาถอยพลาถ พร้อมกับหลักหลบให้พันธมิตรมี
ของอาวุธที่ชายนั้นขว้างมา จนถอยออกมาถึงรั้ว พอจะมุด
ลอดออกมาได้ บ๊อบก็เหวลาเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งยังทำหน้าที่

ตาหลอก ล้อให้ เป็นที่ กวนโท สะ แก่ ชาย ผู้ นั้น เป็น อย่าง ยิ่ง
เสียงคำรามดังก้องมาแต่ไกลว่า

“ไม่รู้หมาใคร ช่างร้ายเหลือละ คราวหลังมาอีก พ่อ
จะแล่นเนื้อมาทำลูกชิ้นเสียเลย”

บ๊อบได้ยินแล้ว อัดขันความโมโหของ ตาคณ นั้น แก่
ไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจว่า แก่หมาความว่าอย่างไร เพราะ
บ๊อบเกิดซ้ำ ไม่ทันสมัยที่เขาว่า มีเนื้อหมาขาย

“บ๊อก บ๊อก อืมหรือยังละ โทน ลงมาเถอะ” และยัง
ไม่ทันขาดเสียงเรียก โทนก็ห้อยโหนโยนตัวลงมาจากต้นไม้
ใหญ่ใกล้ๆ นั้น มีท่าทางแช่มชื่นเพราะได้กินอาหารถูกปาก
มาจนอ้วนหน้าสำราญแล้ว บ๊อบจึงทักขึ้นว่า

“ไ้ โทน อืมละซีคราวนี้ ยังไม่กลับบ้านนะ โมโห
หิวละอย่างนี้เอง ที่เคยดี ๆ ก็กลับพาลร้ายไปได้”

“เถอะ หายแล้วละ เดินต่อไปได้” โทนตัดบท

“แกไม่ยากทักทายปราศรัยกับเพื่อนฝูงบ้างหรือ ไอ้
โฮ ช่างมีมากมายดีจริงไม่รู้จะนับยังไปถึงจะถ้วน เห็นจะ
เป็นด้วยมีลูกกันมาก ๆ อย่างนี้เอง ดูซิ โทน ลูกเล็ก ลูก
ใหญ่ ลูกกลาง กอดหน้ากอดหลังแม่เย็บเย็บไปหมด แม่
เขาช่างไม่รำคาญบ้างหรือไม่ว่า จะเดินเห็นปิ่นปักก็มีลูก
เกาะติดไปด้วย”

“ถึงรำคาญก็คงทนได้ กันเองไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกของแม่ว่าเป็นอย่างไร เพราะกันกำพร้าแม่แต่เล็ก ๆ และที่เขารู้ว่า ลูกรักอยู่ข้างหลัง ลูกซึ้งอยู่ข้างหน้านั้น แท้จริงอย่างไรก็ไม่รู้”

“หมายความว่าอย่างไร”

“หมายความว่า ถ้าแม่รักลูกตัวไหน ก็มักจะให้ลูกตัวนั้นเกาะหลัง ที่ถูกก็คอยกอดคอไว้ ถ้าลูกตัวไหนแม่ไม่ชอบละก็ มักจะให้เกาะอยู่ข้างหน้าตรงหน้าอก”

“ทำไมอย่างนั้น”

“เขารู้ว่า เวลาเกิดอันตรายขึ้น แม่จะได้สลัดลูกซึ้งไปให้พ้นตัวได้โดยง่าย และเวลาลูกรักเกาะหลังไปโดยสะดวก”

“อ้อ ไม่จริงละมัง แม่อะไรจะใจร้าย รักลูกไม่เท่ากันอย่างนั้น กันไม่เชื่อแะะ นั่นไง ๆ โทณ เห็นไหมแม่ถึงตัวนั้นสลัดลูกให้พ้นอก ก็เพื่อจะให้ลูกน้อยหัดบินบ้าง”

“เออ จริงของแก ผลักเสียดกเส้านั้นเลย เจ้าหนูนั้นรีบตะเกียกตะกายเสียแยะ ไม่ยั้งนั้นได้ตกลงมาหลังหัก อ้อ พวกที่เขามีสแม่ แม่เขาสอนกันอย่างนี้เอง กันไม่รู้หรือว่าตัวเองบินบ้างได้คล่องแคล่วเพราะใคร”

“เวลาหัดว่ายน้ำ แ่ กันก็สอนกันอย่างนี้แหละ แม่รุ่นหลังให้ตกไปในน้ำเลย โทณเอ๊ย เวลานั้นกันจำได้ว่าตกใจ

แทบจะสิ้นสติ ไม่รู้จะช่วยตัวเองยังไง แม่ต้องโอดลงมา ช่วยพยุงตัวไว้ แล้วหัดให้รู้จักใช้มือกวักน้ำ และเอาดินพูนน้ำด้วย”

“ว่ายนานท่าจะยากนะ กันว่า ดีไม่ดีจมน้ำตาย”

“สำหรับกัน ไม่ยากนักหรอก ได้ลงน้ำคนเดียวเท่านั้น กันก็พอพยุงตัวได้ไม่จม และถ้าได้ลงน้ำบ่อยๆ ก็ยิ่งชำนาญขึ้น นี่กันไม่ได้ลงน้ำมานานแล้ว ชักอยากรลองฝีมือดูบ้าง ไปที่สระตรงนั้นกันหน่อยนะ โทน ขอให้กันไปว่ายน้ำเล่นสักประเดี๋ยว”

“ฮือ พอถึงน้ำ แกก็จะเพลิดเพลิดไม่ยอมขึ้น เลยจะไม่ได้กลับบ้านกัน เดี่ยวแม่จะบ่นแะ กันก็จะเสียไปด้วย”

“เถอะนะ กันเล่นไม่ช้าหรอก ถ้าโทนเห็นช้า ก็ร้องเรียกก็แล้วกันนะ โทนนะ” บ๊อบบอด โทนเสียไม่ได้ก็จำใจยอมให้บ๊อบลงไปเล่นน้ำในสระใกล้ๆ กันนั้น

เห็นจะไม่มีเวลาใด ที่บ๊อบจะมีความสุขเท่าเวลาที่ขึ้นอันปุกปุยได้สัมผัสกับน้ำในสระอันใสเย็น บ๊อบค่อยๆ หย่อนตัวให้จมลงในน้ำจนมิดคอ แล้วค่อยๆ ใช้มือกวักน้ำและใช้เท้าทั้งสองถีบน้ำพาตัวไปข้างหน้า บ๊อบรู้สึกเหมือนดังว่าตนได้เป็นราชาแห่งอาณาจักรอันกว้างสงบนิ่ง ที่สระนั้นไม่มีแม่ คอยเตือน บ๊อบให้ปฏิบัติตามคำสั่ง แม่ บ๊อบเป็น

อิสระ เห็นน้ำใสใต้ท้องฟ้าสีเขียวคราม เวลาอย่างนี้ ที่
บ๊อบคอยมานานนักหนาแล้ว เมื่อว้ายไปตามธรรมดาพอ
ควรแล้ว บ๊อบก็กลับพลิกตัวหงายหลังตักกรเซียง แหงน
หน้าชมเมฆก้อนเล็กๆ ที่ปลิวกระจายเหมือน ปุยฝ้ายในท้อง
ฟ้าสีสดนั้น พลังร่าเริงกับตัวเองว่า

ทำยังไรหนอ เราถึงจะได้มีความสุขเปลितเปลีนอย่าง
นี้ตลอดไป โดยไม่ต้อง...ยังไม่ทันที่บ๊อบจะคิดต่อไปว่าโดย
ไม่ต้องอะไร บ๊อบก็สะดุ้งจนสุดตัว และร้องออกมาจนสุด
เสียงด้วยความเจ็บและตกใจ พร้อมกันนั้น ก็สับตัวอย่าง
แรงเพื่อให้หลุดจากการเกาะกุม แต่ยิ่งสับตูดเหมือน
ยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวหนักขึ้น เพราะถูกกดแน่นขึ้น ตั้งแต่
จำความได้ บ๊อบคิดว่ายังไม่มีคราวไหนที่จะได้รับความทุกข์
ทรมานเท่าครั้งนี้ ความเจ็บปวดทำให้บ๊อบมอดนอานจน
ตัวแทบจะจมลงไปในน้ำตายเสียใน สระนี้ด้วยความ รักสนุก
เพียงชั่วเล่น บ๊อบหลับตาอดสูสำห้แข็งใจทะลึ่งตัวขึ้นเหนือ
น้ำ พยายามพุงตัวเข้าหาฝั่ง ปากก็พร่ำร้องเรียกโทนให้
ช่วย “โทนจำ ช่วยหน่อยซิอะไรหนิบอกไม่รู้ เจ็บจะตาย
แล้ว” แต่โทนจะทำอะไรได้ ในเมื่อโทนว่ายน้ำไม่เป็น
จะทำได้อีกแต่วิ่งวนอยู่ขอบสระนั้น ด้วยเกรงว่าบ๊อบจะจมน้ำ
ตายเพราะทนเจ็บไม่ไหว เห็นจะเป็นด้วยชะตาบ๊อบยังไม่

ถึงชาติ ทันใดนั้นเอง โทนกั้แลเห็นตัวบ๊อบค่อยๆ ลอยขึ้น มีอะไรขาวๆ พยุงอยู่ข้างหลัง และเสียงร้องโอดโอยแทบว่า จะขาดใจนั้นก็เยียบหายดังปลิดทิ้ง

“ใครนะ มาช่วยบ๊อบไว้ได้ น่าขอบใจจริง”

โทนรำพึงกับตัวเอง พลางชะเง้อมองออกไปตรงกลางสระ อะไรขาวๆ ที่โทนแลเห็น นั่นก็คือหงส์ขาวลอย พ้องอย่างสง่างามอยู่ในอาณาบริเวณแห่งสระนั้น “เฮ้อพ้นทุกข์ไปที” โทนพึมพำเบาๆ

ส่วนบ๊อบนั้น ขณะที่กำลังทอดอาลัยในชีวิตคิดว่าคง ไม่ได้กลับไปบ้านเห็นหน้าแม่เสียแล้ว ก็รู้สึกว่าตัวลอยขึ้น ไม่หนักและจมลงในน้ำอย่างในตอนแรก เมื่อเหลียวไปดูก็ พบหงส์ขาวผู้อารีนั้นเฝ้าข้างต้นตัวบ๊อบไว้ ยังไม่ทันบ๊อบ จะกล่าวอะไรออกมา บ๊อบก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่ห้อย น้อยลง เพราะแม่หงส์ขาวนั้นเอาปากอันยาว โค้งเหมือน ปลายช้อนใช้ที่หูของบ๊อบ บ๊อบรู้สึกเจ็บจัดอีกครั้งหนึ่งแล้ว ก็หายเจ็บดัง ปลิดทิ้ง แน่ละ แม่หงส์ขาว คงจะ ปลิดเจ้าตัว อะไรที่ทำบ๊อบเจ็บๆ ไปจากใบหูแล้ว

“แหม ขอบใจพี่สาวเหลือเกิน ที่ช่วยชีวิตฉันไว้ได้” บ๊อบพราพรณาคณผู้อารี แต่แล้วบ๊อบก็ต้องตกใจอีกครั้ง หนึ่ง ที่แม่หงส์เอาปากกระทุ้งหน้าแตกกระจาย น้ำกระเด็น

เข้าตาบ๊อบจนแทบไปหมด ส่วนดวงตาก็กลอกไปมาสำแดงความโกรธอย่างสุดขีด ทั้งยังส่งเสียงตวาดเอ็ดอึงว่า

“ชะ หนอย หนอย เจ้าหนู บังอาจมาเรียกเราว่าพี่สาว เราเป็นย่า ยายเจ้าได้แล้ว รู้ไหมเราอยู่ที่นั่นมากี่ปีแล้ว เห็นจะจมน้ำตายก็เลยมาช่วย ยังจะกำเริบประเดี๋ยวแม่...ฮัม”

“โอ๊ยๆ... โธ... ยกโทษให้ฉันเถอะจ้ะ ...คุณป้าหงส์ขาว” บ๊อบละล้าละลักพูดพลางหดหู่ “ฉันไม่รู้จะเรียกยังไงนี้จ้ะ ฉันไม่ทราบว่ามีใครแก่ สาวแค่นี้ บางทีฉันไปเรียกเขาป้า เขาโกรธเขาก็มี แหม ฉันไม่ลืมบุญคุณคุณป้าเลยทีเดียว ถ้าแม่ฉันรู้ ก็คงจะชอบคุณคุณป้าด้วยที่ช่วยฉัน นึกขึ้นมาแล้วยังเจ็บแปล็บ ๆ ที่หูไม่รู้หาย ฉันนึกว่าตายแน่แล้วเมื่อตะกี้นี้ เออ แต่ฉันยังไม่รู้เลยจะว่าอะไรมันหนักหนา”

“ก็อะไรจะหนักหนาได้ล่ะ ถ้าไม่ใช่ปู่”

“ปู่หรือจ้ะ เอ๊ะ ปู่หน้าตามันเป็นยังไง ฉันยังไม่เคยเห็นเลย”

“ก็ตัวมันดำ ๆ แล้วมี ๑๐ กำม่นะ ไม่เคยเห็นหรือ ไม่เคยเห็นก็ดูนี่ซี” พูดแล้ว แม่หงส์ขาวก็อ้าปากให้บ๊อบดู ปู่ตัวเล็กที่นอนสงบนิ่งอยู่ในนั้น

“อ้อ ปเป็นอย่างนี้เอง ตัวก็ไม่ใช่โตอะไร ทำไมมันถึงหนีบเจ็บนัก นี่ถ้าคุณบ๊ายไม่ช่วยเอามันไปเก็บไว้ในปากละก็ ฉันคงตายไปแล้ว เพราะทนเจ็บไม่ไหว”

“มันไม่ร้ายกาจอะไรนักหรอก เป็นแต่เจ้ามันมันยังอ่อนต่อโลกมากนัก คงจะเป็นเพราะแม่ทะนุถนอมมากเกินไปละกระมัง เมื่อเกิดอะไรขึ้นถึงไม่รู้จักระก่ำไ้ ที่หน้าทีหลังละก็ ไม่ต้องตกอกตกใจ จนถึงจะเป็นจะตายอย่างนี้รีบว่ายน้ำเข้าไปหาฝั่ง แล้วใครๆ เขาก็จะช่วยดึงเอาออกให้หรือไม่กี่เอาตีนมือของเจ้าเหนียวมันออกมา มันก็จะหลุด รู้ไหมว่ามันเอาปลายกำหนีบไว้ชนิด...ชนิดเดียวเท่านั้น”

“จริงแหละจ๊ะ ที่คุณบ๊ายว่า ว่าฉันยังไม่รู้จักโลก เพิ่งจะวันนั้นแหละ ที่แม่ฉันปล่อยให้มาเที่ยวไกลๆ ขอบใจคุณบ๊ายมากที่แนะนำ ฉันจะจำไว้ แต่ถึงยังงี้ หวังว่าคงจะไม่เจอกับเจ้าปูดำยาปูนอย่างนั้นอีก ฉันลาละจ๊ะ เพื่อนเขาคอยอยู่โน้น เขาจะเป็นห่วง”

“ไปดีเถอะ บ๊ายจะไปส่ง” แล้วแม่หงส์ก็ลยน้ำเคียงข้างมากับบ๊อบ จนกระทั่งถึงฝั่ง บ๊อบกระโดดขึ้นฝั่ง สะบัดเนื้อสะบัดตัวพอควรแล้ว ก็ยื่นมือทั้งสองไปโอบคอแม่หงส์ขาว เอาหน้าแนบกับปากอันแข็งนั้นเป็นการอำลาครั้งสุดท้าย แล้วบ๊อบก็วิ่งไปหาไท่ ซึ่งกำลังคอยอยู่ใต้ต้นไม้

“เป็นไง บ๊อบ ไม่เป็นอะไรแล้วหรือ เมื่อกันกันนึกว่าจอตเสียแล้วละ ใจคอหายหมด บอกแล้วว่าเรื่องน่าทำอย่าไปยุ่ง กันช่วยไม่ได้ กันว้ายน้ำไม่เป็น”

“ที่จริงก็ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย ถ้าหากไม่มีเจ้าปัดชบนั่น” บ๊อบแย้ง “แต่ว่ากันก็ชอบใจเพื่อนมากที่เป็น ทุกข์เป็นร้อน”

“กันไม่รู้จะช่วยไฉนได้ ยังไง ได้แต่วิ่งไปวิ่งมาคนเขาเห็นเข้า เขาก็นินหัวเราะเฉย เพราะเขานึกว่าแกทำตลก เขาว่า หมาหรือจะจมน้ำตาย นี่ถ้าแกจมน้ำตายไปเป็นเสียชื่อหมาแน่เทียว แล้วที่ร้ายก็คือ แม่แกจะมาเล่นงานกันเข้าด้วยนะนา”

“พูดถึงแม่ ชักคิดถึงแล้วซี เมื่อกันคิดถึงแม่ใจจะขาด ถ้าแม่อยู่จะเป็นไม่ปล่อยให้ออดครวญอย่างนั้นหรอก แต่ว่า...ได้มาห่าแม่อย่างนี้ก็นึกดีนะ โทน อยู่ใกล้แม่สนุกไม่ได้เลย คอยเรียกเสียเรื่อยเชียว เฮ้อ นึกๆก็ไม่อยากกลับบ้าน ว่าไงโทน” พูดแล้วบ๊อบก็ลงนอนตนนั่งลงเกลือกตัวกับพนักเก้าอี้เพื่อให้ขนแห้ง นอนพลิกกลับไปกลับมาอยู่ครู่หนึ่งก็ถามโทนขึ้นอีก “อย่ากลับบ้านเลยเอาไหม โทน อยู่ที่นี่เถอะ”

“ไม่เอานะ บ๊อบ พุดอะไรเหลวไหลไม่เข้าเรื่อง เตี้ยว บ่นคิดถึงแม่ เตี้ยวบ่นไม่ยากกลับบ้าน อย่าลืมนะว่าแม่ รักแกเป็นห่วงแกแค่นี้ ไหวจะมาได้ก็ส่งแล้วส่งอีก ประ- เตี้ยวก็กลับได้แล้วละ ชักจะบ่่ายมากแล้ว”

“เฮ้อ ไปก็ไป แล้วเมื่อไหร่จะได้สนุกอย่างนี้อีกไม่รู้”

“สนุกซี สนุกจนเกือบจะเอาชีวิตมาทิ้งเสียทีนี่อีก ยัง ไม่เซ็ด เร็ว ตามมา” โทนพุดด้วยความรำคาญแถมหมั่นไส้ แล้วก็บังคับบ๊อบให้เดินตามมาแต่ทันใดนั้นบ๊อบก็สะกิดโทน ให้หยุด โทนหันมาดะเอาว่า “หยุดอีกแล้ว จะตู่อะไรอีกล่ะ”

“บ้า ดุเสียเรื่อยเชียว เพื่อนเรา” บ๊อบบ่น “โน่น เห็นไหม กันเห็นแกอยากลองน้ก ก็เลยสะกิดให้หยุดดูสัก พัก เพื่อมีลูทางยังงี้จะได้ลองดูบ้าง ถ้าแกไม่ต้องการก็ แล้วไป”

“อ้อ เจ้าน้ำขวดๆ นั้นนะหรือ ที่เขาเรียกอะไรนะ... อ้อ...โคล่า...โคล่า ลองก็ดี แต่ทำยังงี้จะได้ลองละ ใคร เขาจะมาให้เราเปล่าๆ จะฉกฉวยเขาเอาก็ดูจะไม่ดี เพราะ เราไม่ได้ต้องการกินเพื่อแก้หิว”

“ทำไมจะไม่ได้ กำลังขูลมุนกันนั้นน่าจะง่ายสำหรับแก หรือก”

“ไม่ได้หรอก บ๊อบ ไม่จำเป็นจะต้องทำอย่างนั้นก็อย่า
ทำ เราควรจะรักสัตว์ของเราบ้าง แต่แกคอยอยู่นี่เดี๋ย
วะ กันคิดว่ากันมีวิธีที่จะได้โคล่ามาลองอย่างสมเกียรติ แก
คอยดูก็แล้วกัน”

พูดแล้วโทนกี้เดินตรงไปยังบาร์ที่ขายโคล่า และมีคน
กำลังนั่งคอยคนเสิร์ฟอยู่ตามโต๊ะ อากาศตอนบ่ายออกจะร้อน
จัด ทุกคนต้องการน้ำเพื่อแก้กระหายเพราะฉะนั้นคนเสิร์ฟ
เพียงสอง คนจึงไม่พอจะสนอง ความต้องการ ของลูกค้าได้
เสียงร้องเรียกคนเสิร์ฟ จากโต๊ะโน้นโต๊ะนี้ ดังขรมไปหมด
ขณะนั้นโทนียืนเรียง ๆ อยู่ข้างบาร์ และเมื่อเห็นคนเสิร์ฟทั้ง
สองพากันขลุ่ย วุ่นวาย อยู่กับ การเสิร์ฟจน แทบจะเวียนหัว
ตาย ดังนั้นโทนกี้เกิดความคิดขึ้น...

ขณะที่คนหนึ่งกำลังรับถาดโคล่ามาจากบาร์และกำลัง
จะนำไปเสิร์ฟตามโต๊ะนั้น โทนกี้ตรงเข้าไปที่ชายนั้น แล้ว
ฉวยขวดโคล่าในถาดมาถือไว้มีอละขวด คนเสิร์ฟนั้นตกใจ
จนถาดแทบจะหล่นจากมือ เพราะคาดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุ
เช่นนั้น แม้แต่ผู้คนที่นั่งตามโต๊ะก็ออกจะตกใจ เสียงผู้หญิง
ร้องกรีดกราด เพราะคิดว่าเป็นสิ่งหลุดมาจากกรงและจะทำ
อันตราย แต่แล้วไม่ช้าเสียงเจียวจาวนั้นก็เงียบลง มีเสียง
เซ็งแซ่แสดงความประหลาดใจขึ้นมาแทน ที่เห็นโทนถือ

ขวดโคล่าสองขวดนั้นมาวางไว้ที่โต๊ะหนึ่งซึ่งยังไม่มีขวดวางอยู่เลย

“แหม น่ารักจริง ลิงเสิร์ฟโต๊ะได้ เออ ดินะ ที่หลังไม่ต้องจ้างคนเสิร์ฟหรอก ใช้ลิงดีกว่า รวดเร็วดี เป็นความคิดที่ดีเดียว ลิงของใครนะ เจ้าของคงจะหาเงินได้หรือถ้าหัดไว้เก่งๆ อย่างนี้” เสียงประชาชนที่นั่งในร้านนั้นโจษจันกันแซ่แซ่ ทั้งเจ้าของร้านและคนเสิร์ฟ ทั้งตื่นเต้นประหลาดใจและยินดีที่โทนมาช่วยให้บริการแก่ลูกค้าของเขาเช่นนั้น คนเสิร์ฟดีใจหนักขึ้นที่โทนมาช่วยผ่อนแรงให้ ถึงแม้ว่าโทนจะหิ้วขวดไปที่ละสองขวด แต่ก็เสิร์ฟได้รวดเร็วเพราะโทนขายาวเดินโหย่งๆ ประเดี้ยวก็ถึง และดูเหมือนโทนจะไม่รู้จักเหนื่อย เที้ยวแล้วเที้ยวเล่าที่โทนเดินรับขวดจากบาร์มาเสิร์ฟตามโต๊ะ ถ้าโต๊ะไหนมีขวดวางอยู่แล้วโทนก็จะผ่านไป แต่ถ้าผู้ใดต้องการอีก เขาส่งเสียงและโบกมือ โทนแลเห็นเข้าก็จะนำไปให้เขาตามต้องการ แม้ว่าครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่โทนเคยทำงานอย่างนี้ แต่โทนรู้สึกว่างานเสิร์ฟโคล่าไม่ใช่งานยากเย็นอะไรเลย ใต้ต้นไม้ยังจะเหนื่อยและเสียแรงมากกว่าเสียอีก โทนเพลินกับงานนี้จนได้ยินเสียงบ้อบร้องเรียก

“บ้อก บ้อก โทน โทน บ้า หายไปไหนนะ ปล่อยให้เราคอยตักโกกูปี้ นี่กว่าจะไปหาวิธีอะไรที่แท้ก็มาสมัคร

เสิร์ฟโต๊ะให้เขานั่นเอง พอเถอะ คนบางแล้ว กลับบ้านกันเถอะ”

“ขอโทษที บ๊อบ คอยนานเชียวเธอ กันกำลังสนุกเลยลืมนึกถึงแกไป เอาละกันไปลาเจ้าของร้านเขาเสียก่อน” พูดแล้วโทนกก็เดินไปที่บาร์ ส่งเสียงเหมือนกับจะ让他รู้ว่าตนจะกลับ เจ้าของยื่นมือมาลูบหัวโทนด้วยเอ็นดู ทั้นได้นั้น รวากับว่าจะรู้ใจโทน เจ้าของร้านเอื้อมไปหยิบขวดโคล่าเย็นเย็นมาเปิด ใส่หลอดดุดดลงไปแล้วก็ยื่นส่งให้โทน พลองทำท่าดุดให้โทนเห็น เพื่อให้เขาใจว่าตนให้โทนดื่มเอง เป็นรางวัล โทนยินดีสุดจะหาสิ่งใดมาเปรียบ ที่ได้โคล่าเป็นเครื่องตอบแทนแรงงาน รับผิดชอบชวดนั้น วังบ่างกระโดดบ่างมายังที่บ๊อบคอยอยู่ พอเข้ามาใกล้ก็ชวดให้บ๊อบดแล้วพูดว่า

“นี่ไงบ๊อบ ได้โคล่ามาแล้ว นี่กันได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง จริง ๆ นะ ไม่ได้ไปฉกชิงเขามา”

“เออดี น้ำชม เอ้าลองกันหรือยังละ มีหลอดดุดด้วย แกดุดเป็นหรือ”

“ไม่แฮะ แต่กันว่าคงไม่ยากหรอก แต่แกลองกินก่อนซี”

“กันจะกินได้ยังไง กันทำยังไงไม่เป็นทั้งนั้น ของ
น้ำๆอย่างนี้ถ้าไม่ใส่จานแบนๆ ให้กันใช้ลิ้นเลียเอาแล้ว
กันกินไม่ได้หรอก”

“จริงซันะ แต่จะไปหาถ้วยหา จาน ที่ไหนล่ะ เอายังงี้
เถอะ กันเห็นบางคนเขาไม่ตูดหอก เขาเทกรอกใส่ปาก
เลย กันกรอกใส่ให้แกบ้างเอาไหม”

“เฮฮิ แต่อย่าเร็วนะ เดี่ยวสลัก” แล้วบ๊อบก็สลัก
จริงๆ เมื่อโทนกรอกเข้าไปหน่อยหนึ่ง “ช้าๆ ซิโทน โรเซีย
ของไปตั้งเป็นกอง” แต่เมื่อโทนค่อยกรอกเข้าไปเป็นครั้งที่
สอง และบ๊อบค่อยๆ กลืนลงไปในคอแล้ว โทนก็หยุด
และแล้วก็ตื่นตระหนกตกใจเมื่อเห็นบ๊อบมีอาการประหลาด
คือหลับตามีน้ำตาไหลพราก ทำจุมกบานฟุดฟิดแล้วก็มีเสียง
เรอออกมาอีกใหญ่

“ขอโทษ เพื่อน” บ๊อบพดพลงเรอออกมาอีก เอามือ
ป้ายเช็ดน้ำตา “แหม น้ำนั้นมันเป็นอย่างนี้ไม่รู้ โทน กินเข้าไป
ไปแล้วสเปบลันจะตาย ยิ่งพอกลิ้นเข้าไปแล้วมีลมอะไรดัน
ออกมาก็ไม่รู้ น้ำหน้าตาไหลจะกลืนไว้ไม่ให้ทำเสียงเอะอะ
ออกมาก็กลืนไว้ไม่อยู่ เฮ้อ ขอโทษ เรออีกแล้ว แต่ก็กิน
ตินะ หวานดี เฮ้อ ค่อยยังชั่วแล้ว ขออีกหน่อยได้ไหม”

“เอาซี” พุดแล้ว โทนกักรอกให้บ๊อบอีกและบ๊อบก็มีอาการอย่างนั้นอีก แต่เมื่อรู้ว่าไม่มีอันตรายบ๊อบก็สนุกชอบใจ โทนลองดุดด้วยหลอดซ่าๆ ก็รู้สึกจริงอย่างบ๊อบว่าทั้งสองส่งเสียงครืนเครง ตื่นเต้นกับน้ำประหลาดที่มีชื่อว่า โคล่า

“อ้าว หมดเสียแล้ว เสียตายจริง” บ๊อบบ่นเสียงอ่อยๆ “ทำยังไงถึงจะได้กินอีกสักขวดหนึ่ง หือ โทน”

“ไม่รู้ซี แกลองดูบ้างไหมละ บ๊อบ ผลัดกันบ้าง” โทนแนะ”

“กันไม่รังเกียจหรอก แต่กันทำอย่างแก็ได้เมื่อไหร่เล่า กันได้แต่ใช้ปากคาบ แล้วขวดมีน้ำอย่างนั้น คาบไม่ได้หรอก หกหมด”

“ถ้าอย่างนั้นเอาถังังดีละ” โทนพุดแล้วก็นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “หรือว่าจะเอาถังัง กันจะไปบอกเขาให้ส่งมาทางขวดอย่าเพิ่งเปิดแล้วแก็คาบไป กันจะเอาที่เปิดไปเปิดให้ภายหลัง

“โอ้ ไปทำให้ลำบาก ก็ถ้าเขาเปิดมาแล้วแก็ถือมาไม่เร็วกว่าหรือ นี่กันพุดตามจริงนะ ไม่ได้เกียจแก็” บ๊อบออกตัว

“ก็ฉันอยากจะให้เขาแลเห็นความสามารถของแก่นี่ว่า
งานอย่างนี้แกก็ทำเป็น แล้วยิ่งเราช่วยกันอย่างนี้ เขาจะยิ่ง
ตื่นเต้นในความสามารถของเรามากยิ่งขึ้น”

“ถ้าอย่างนั้น ก็ตามใจแก”

แล้วโตนก็นำบ๊อบเข้าไปในบ้าน และยังไม้ทันที่เจ้า
ของร้านจะเปิดจุก โตนก็แย่งขวดมาส่งให้บ๊อบคาบไปบ้าง
ตนถือไปบ้าง เมื่อถึงโต๊ะก็เอาที่เบ็ดซึ่งถือติดมือมาด้วย
เปิดให้

บ๊อบสันทัดในการคาบนี้ยิ่งนัก แม้ขวดจะใหญ่บ๊อบ
ก็ทำได้ดี ตรงตามความประสงค์ของผู้ซื้อ และโตนก็เปิด
ขวดได้ทะมัดทะแมงไม่ผิดกับคน ส่วนหลอดดูดนั้นเจ้าของ
ร้านให้มาทั้งห่อ เพื่อกันสกปรก เมื่อเปิดขวดแล้วโตนก็
ยื่นห่อหลอดดูดให้ผู้ซื้อหยิบเอาเอง บ๊อบเองรู้สึกสนุกไม่
แพ้โตน และนอกจากสนุกเพลิดเพลิน ก็ยังภูมิใจที่ตน
สามารถทำอะไร ๆ ได้ ไม่ใช่ลูกเล็กๆ ของแม่ตั้งแต่ก่อน ทั้ง
สองทำความตื่นเต้นและครึกครื้นให้แก่ผู้นั่งอยู่ในร้านนั้น
ไม่ผิดกับได้ดูละครสัตว์ เมื่อโตนเห็นว่าบ๊อบและตนทำงาน
พอสมควรแล้ว จึงเข้าไปขอค่าแรง บัดนี้เจ้าของร้านรู้แล้ว
ว่าโตนต้องการอะไร เขายื่นขวดโคล่าให้โตนสองขวด และ

แสดงให้เห็นว่า ขวดหนึ่ง สำหรับโตนเอง และอีกขวดหนึ่ง สำหรับเพื่อน โทนยื่นขวดหนึ่งให้บ๊อบคาบไปแล้วพูดว่า

“ทีนี้กินกันให้เปรมไปเลย คนละขวด” โทนช่วยเหลือให้บ๊อบได้กินจนเรียบร้อยแล้ว ตนจึงกินส่วนของตน เสร็จแล้วโตนก็ลุกขึ้น มือถือขวดทำท่าจะเดินไป

“นั่นจะไปไหนล่ะโตน”

“จะเอาขวดไปคืนเขานะซี”

“เฮ้อ ไม่ต้องหรอก กินแล้วทิ้งไว้ที่นั่นก็ได้เดี๋ยวใคร เขาก็มาเก็บไปเอง”

“เป็นอย่างนี้เสียละ บ๊อบ ขวดนี้เขาก็ต้องเสีย สดางค์เหมือนกันนะ กันเห็นเขานับกันออก ขวดหายไป เจ้าของร้านเขาต้องใช้เงิน มันไม่หนักหนาอะไร ช่วยเขาหน่อยเป็นไรไป”

“ตกลงตกลง กันไม่รู้เนี่ย ว่าขวดเปล่าๆก็มีราคา”

เมื่อโตนจัดการธุระกับเรื่องขวดเรียบร้อยแล้วก็ชวนบ๊อบกลับบ้าน คราวนี้บ๊อบไม่กล้าอดเอื้อนเพราะเกรงโตนจะดุเอาอีก จึงได้แต่จำใจเดินตามโตนไป ทั้งสองออกจากร้านขายโคล่า เดินลัดเลาะไปตามสุ่มทุมุ่มไม้ จนถึงที่อยู่ของสัตว์อีกประเภทหนึ่ง แต่ไม่มีใครคิดจะหยุดดู เพราะมองเข้าไปภายในรวบไม่เห็นอะไร มีแต่บ้านเล็กหลังหนึ่ง

ทาสีเขียว อยู่กลางลานหญ้า ซึ่งมีหลุมสูงเกือบท่วมหัวที่
ก้นอยู่นั้น แต่ทันใดนั้นเอง โทนที่เดินไปข้างหน้าต้อง
หยุดชะงัก และหันกลับมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นแก่บ๊อบ เพราะ
ว่าบ๊อบร้องออกมาเสียงดังลั่น พลังทนต์ตัวลงนั่งที่ข้างรั้ว
นั้นเอง เมื่อโทนเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ก็เห็นขาหน้าข้างขวาของ
บ๊อบงอพับอยู่ ปากก็ร้องครวญครางอยู่ตลอดเวลาด้วยความ
เจ็บปวด

“เอ็ง เอ็ง แหม เจ็บจังเลยโทน”

“ใครทำอะไรให้อีกล่ะ ก็เห็นเดินตามมาดี ๆ นี่นา”

“จะมีใครเสียอีกล่ะ เจ้าเด็กใส่เสื้อลายเป็นตุ๊กแกนั้น
แหละขับรถมาทับขาฉัน มาเที่ยวเขาดินจะมาดสัตว์ทำไม
จะต้องเอารถมาเล่นด้วยไม่รู้ กันมัวชะเง้อดูเจ้าตัวอะไร
ในตงนั้น เลยเผลอลงมายืนที่ถนน เจ้าหนูนั้นขับรถมาก
เลยมาทับขาฉันเข้าให้ เอ็ง เอ็ง เจ็บเหลือเกินละโทน เด็ก
อะไรก็ไม่รู้ จะเล่นอะไรช่างไม่ดูดาหมาตาแมวเสียบ้างเลย
อด อด เจ็บจริงเที่ยว”

“ก็ไม่ควรนี่นา รอบๆ รันนี่เขาก็ทำทางไว้ให้ออกใหญ่
กว้าง จะเดินกันสักเท่าไรก็เหลือพอ แล้วยังจะลงไปเดิน
ที่ถนนทำไมกันเล่า ให้เกะกะรถเขา แล้วเขาทับเอาเกิด
เดือดร้อนอย่างนี้แหละเห็นไหม”

“อันที่จริงนะ ตัวกันก็เล็กแค่นี้ มันไม่น่าจะเกะกะอะไรสักนิดเดียว ถ้าไม่ตั้งใจจะแกล้งกันแล้วเหตุอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้นเป็นแน่ ทำผิดแล้วยังไม่ขอรับผิดอีก แต่นั่นแหละ ถึงขอโทษสักเท่าไร ก็ไม่หายเจ็บ ทำไงดีละ โทนเดินไม่ได้แล้ว จะกลับบ้านได้อย่างไร”

“เฮ้อ มีเรื่องไม่ได้หยุด ไหนยื่นขาออกมาดูซิกันจะลองดึงให้นะ เพื่อจะทำให้หายเคล็ดไปได้ บ้าง จะได้กลับบ้านเสียที”

แต่ยังไม่ทันที่โทนจะดึง บ๊อบก็ร้องโอดโอยเพราะมือโทนไปตะปบเอาตรงที่เจ็บพอดี

“เบาๆ หน่อยซี โทน เจ็บจะแย่ไปแล้ว”

“ต้องอดทนหน่อยซีเพื่อน เป็นลูกผู้ชายอะไรใจเสาะอย่างนี้” โทนพุดไปพลางบ่นไปพลาง ค่อยคลายมือลงบ้าง แต่ยังไม่ปล่อยทีเดียว “เอานะ กันจะค่อยๆ ดึง เอ้าแกนั่งพิงรั้วยันตัวให้ดี กันจะเอามือคลึงให้หายบวมเสียก่อน แล้วจึงจะดึง”

บ๊อบทำตามคำสั่งของโทนทุกประการ และแข็งใจสะกดกลั้นความเจ็บปวดไว้ เมื่อได้ยินโทนพูดว่าจะดึงขาที่เคล็ดให้เข้าที่ แต่คอยอยู่นาน โทนยังไม่ดึง ได้แต่เอามือคลึงไปมาตรงที่เจ็บ ซึ่งทำให้บ๊อบค่อยคลายความเจ็บลง

ไปได้มาก และกำลังรู้สึกสบายหายเจ็บนั้น บ๊อบก็ร้องโอดโอยขึ้นมาอีกเพราะปรากฏว่า โทษกระชากขาโดยแรงจนมีเสียงดังกร๊อบ โทษปล่อยให้บ๊อบร้องโอดครวญอยู่พักใหญ่ จนค่อยสงบลงแล้วจึงพูดว่า

“เออะน่า ร้องโวยวายไปได้ ไหนลองยืนดูซิเจ็บอีกไหม”

“เจ็บจะตายยังจะให้ยืน จะไปยืนไหวอะไรกัน ทำอะไรไม่รู้ เล่นเจ็บ ๆ กันซักจะโกรธขึ้นมาบ้างแล้ว นะ จะบอกให้...ฮี้...”

“เออ กันนี่กลายเป็นคนทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาปไปเสียแล้วหรือนี่ กันตั้งใจจะช่วยทำให้หายเคล็ดนะ ไม่ได้คิดจะแกล้งแกล้งเจ็บ ๆ หรอกบ๊อบ ถ้ายังไม่หายก็เหยียดขามาใหม่”

“โอ๊ย ไม่ต้องแล้ว ไม่ต้อง กัน จะโยกเขยยกกลับบ้านอย่างนี้แหละ ไปให้แม่กันทำก็ได้ แม่คงทำไม่เจ็บ”

ขณะที่บ๊อบพูด ก็ได้พยายามยันตัวลุกขึ้น และลองกดขาข้างที่เจ็บลงไปบนดิน เมื่อลองดูเบา ๆ บ๊อบรู้สึกไม่ค่อยเจ็บจึงลองกดลงไปใหม่จนเต็มตัว ก็ปรากฏว่าความเจ็บปวดหายไปแล้ว ทุกอย่างกลับเป็นปกติดังเก่า บ๊อบ

เหลียวมาดูโทน แลเห็นกำลังจ้องดูตนอย่างเคื่อง ๆ จึงพูดด้วยเสียงอ่อย ๆ ว่า

“เออ หายแล้วละโทน ชอบใจแก่มากที่ช่วยตั้งให้แล้วก็อย่าถอกันเลยนะ เจ็บเขาก็ดูเพื่อเจ้อไปอย่างนั้นเอง”

“แกละปากดี หายเจ็บแล้วก็ดี เดินต่อไปได้ จะอยากดูอะไรอีกเล่า” โทนประชดให้ “ตัวอะไรนะที่แกอยากดูนัก เฝ้าถอยหน้าถอยหลังไปจนถึงกับถูกรถทับขาเอา อ้อ แม่คอยาว ตัวลายตาแจ้วแหววนี่เอง”

“เออจริงซึนะ กันเลยลืมนิดไปว่า เมื่อกนกกำลังดูอะไรอยู่ เห็นตาหล่อนแจ้วแหววอย่างนั้นแล้วอดตั้งใจไม่ได้แต่ว่าคอยหล่อนสิ ยาวเหลือประมาณยังกับมีคนมาจับยื่นออกมา”

“ที่จริงก็ตึนะคอยาว ๆ อย่างนี้ดูอะไรเห็นชัดเจนต์ ดูซิ หล่อนเอาคอพาตไว้กับรวกได้ แล้วยังก้มลงมามองดูเราเสียอีกนะ ถ้าคงจะนึกว่าเราเป็นมดเป็นปลวกไปก็ไม่วู้”

“นั่นสิ ตัวเราสูงไม่ถึงครึ่งน้องหล่อน ตัวหล่อนช่างสูงรับกับคอตเหลือเกิน ถ้าตัวเตี้ยเห็นจะทานน้ำหนักคอไม่ไหว แล้วยังก้มหน้าเกลียดสิ้นสว้ยไปเลย ความจริงนี่อะไร ๆ มันก็เข้ที่ตื้ออยู่หรอก แต่ที่ตัวลายยังกับกระเบื้องปูพื้นอย่างนั้น กันว่าทำให้หมดสว้ยไปเป็นกอง ดูนาน ๆ เข้ซักจะเวียนหัวเสียแล้วสิ”

“เวียนหัวก็เดินต่อไป” พุดได้เท่านี้ โทนกัหยุดชะงัก
ตาเหลือบไปเห็นรถยนต์คันเล็กจอดอยู่ใกล้ ๆ “อ้อ รถยนต์
คันนี้เองกรรมังที่ทับขาแก นี่เจ้าของหายไปในไหนละถึงได้
ทิ้งรถไว้ที่นี่”

“เห็นจะลงไปชมแม่คอยาวตาใสใกล้ ๆ ละซี ลองขับ
ดูใหม่ โทน”

“ฮือ ของเราเมื่อไหร่เล่า เดียวเจ้าของเขามาไม่เห็น
รถ เขาจะบ้อมเราตาย”

“ก็เราไม่ได้เอาของเขาไปเลยนี่นา เพียงแต่ขอยืมไป
นั่งเล่นเย็น ๆ ใจประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

“แต่ว่าแกขับเป็นหรือ”

“ไม่เป็นหรอก แต่ก็นคิดว่าขับไม่ยากนัก ไม่อย่างนั้น
ทำไมเด็กตัวนิดเดียวถึงจะขับได้ ลองตรวจดูสักประเดี๋ยวก็
คงรู้ ว่าเขาทำอย่างไร รถยนต์มันถึงจะแล่น”

พุดแล้วบ้อมก็เดินสำรวจรอบ ๆ รถ เหมือนดั่งว่าตน
เป็นนายช่างเอก แต่เมื่อมองดูทั่วรถแล้วบ้อมก็ลงความเห็น
ว่าเครื่องที่จะทำให้รถแล่นได้ต้องอยู่ตอนหน้ารถตอนที่มีฝา
ปิดอยู่ ทั้งบ้อมและโทนพยายามที่จะเปิดออกดู แต่เปิดไม่
ออกเพราะความจริงที่ตรงนั้นไม่มีทางจะเปิดออกได้ ในที่

สุดเมื่อหมดหนทางเข้าบ๊อบก็หมอบลง แบนหน้าลงกับดิน เพื่อจะมุดเข้าไปใต้ท้องรถและล่อล่ลากับบอกกับโทนว่า

“พีโธ นี่กว่าจะมีเครื่องยนต์กลไกอะไร โทน ที่แท้ก็มีกะใดรอย่างกับรถถีบอย่างนั้นแหละอยู่ที่ใกล้ ๆ กับล้อหน้า บินลงไปนั่งเร็วโทนแล้วเอาตีนถีบเอา แกถีบเป็นไม่ใช่หรือ”

“ไม่เป็นหรือถีบยังงี้ก็ไม่วู้ แล้วกะใดรอยู่ไหนละ อ้อยตรงนี้ เอาตีนเหยียบไว้ทั้งสองข้างหรือ แล้วทำยังงี้”

“เหยียบไว้ให้มันแล้วยกขาขึ้นลงซี นั่นอย่างนั้นแหละ เอานะ ออกรถเลยนะ กันก็จะบินขึ้นไปนั่งข้าง ๆ แก ที่เล็กจ้งต้องเบียดกันหน่อย เอ้า ปรี๊ด ไปได้”

ยังไม่ทันขาดคำ บ๊อบก็กระโดดขึ้น ไปนั่งข้างโทน แล้วโทนก็ขับขี่ยนต์คันเล็กนั้น หรือพูดให้ตรงก็คือถีบรถนั้นออกไปตามถนนสายต่างๆ ในเขาติน แม้จะเพิ่งเรียนวิธี แต่โทนก็สามารถขับขี่ยี่ได้คล่องแคล่วรวดเร็ว ถึงที่ใดที่จะต้องเลี้ยว โทนก็เลี้ยวได้เรียบร้อยและปลอดภัย และบ๊อบก็ไม่ลืมที่จะยื่นมือออกไปนอกรถ อย่างที่เคยเห็นคนนั่งรถอื่น ๆ เขาทำกัน ถึงแม้บ๊อบจะไม่ได้เป็นผู้ขับ แต่ก็รู้สึกสนุกสนานตื่นเต้นไม่แพ้โทนที่ได้มีโอกาสลองสิ่งแปลกใหม่ โทนเห็นว่าการขับรถเล่นข้างเป็นงานง่ายและสนุกยิ่งกว่าจะ

ไต่ต้นไม้ หรือห้อยโหนโยนตัวอยู่ตามยอดไม้เสียอีก และถ้าจะพูดไปตามจริงแล้วการฉกฉวยรถที่เจ้าของเฟลอมมาขับขี่เล่น ออกจะน่าตื่นเต้นยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดหมด

ทั้งสองเพลิดเพลินกับรถ และความรุ่มร้อนเย็นสบายของเขาคินในยามบ่ายจนลืมนึกถึงเจ้าของรถ แต่ทันใดนั้นเอง เสียงเอะอะกรียวกราวที่ดังขึ้นรอบๆตัวทำให้บ๊อบและโทนรู้ว่าตนไม่มีโอกาสจะได้สนุกต่อไปอีกแล้ว แต่กระนั้นบ๊อบก็อดเสียความสนุกนั้นไม่ได้ จึงปรารภขึ้นว่า

“เจ้าของเขามาตามรถเขาแล้วละโทน ทำไงดีละ ถึงจะได้สนุกอย่างนี้อีกนานๆ”

“นั่นสิ เสียตายจริง แต่ว่ามันไม่ใช่ของเรา เรายืมเขาขี่เล่นได้อย่างนี้ ก็นับว่าดีถมไปแล้ว ตกลงคืนเขาไปนะ”

“เดี๋ยวก่อนนะ” บ๊อบยุดตัวโทนให้นั่งลงไปก่อน “ขับส่งท้ายให้สนุกอีกสักเที่ยวหนึ่ง จึงค่อยคืนเขาก็แล้วกัน”

โทนเองก็ยังเสียตายความเพลิดเพลิน กับทั้งได้แรงยุจากบ๊อบ จึงตกลงใจพารถลัดเลี้ยวต่อไปอีก บรรดาคนที่อยู่ในที่นั้น ต่างพากันกรูเข้ามาใกล้ แต่แล้วก็ห้ามใครกล้าเข้ามาจับไม้ ด้วยเกรงจะเป็นอันตราย โทนได้โอกาสจึง

ขับปล่อยผีเท้าอย่างเต็มทีจนทั้งผู้ขับ และผู้นั่งหัวหมุนตาลาย
ไปด้วยกัน ในที่สุดบ๊อบต้องยอมละความสนุกห้ามโทษกันว่า

“เบา ๆ หน่อยเพื่อน กันหัวหมุนไปหมดแล้ว เออ พอ
มาถึงทางออก แหม คนยืนจุกช่องล้อมวงกันแน่นเทียว คง
จะคอยจับเราตอนขาออกนี่เอง กันซักจะใจไม่ดีเสียแล้วซี
ไม่ดีจะต้องเข้าไปอยู่ในกรงอย่างนั้นละเดี๋ยวดรอนแน่เทียว”

“ทำใจดี ๆ ไว้เถอะน่า เราเข้ามาได้ เราก็ต้องออกไป
ได้ ไม่มีใครกล้าทำอะไรเราได้หรอก”

“สำหรับแกนั้นนะ จะต้องออกไปได้สะดวกตายอย่าง
แน่นอน เพราะแกไปเหนือเมฆได้ ส่วนกันซี จะต้องออกไป
ไปอย่างธรรมดา จะทำยังไงดี”

“เอาอย่างนี้สิแล้วกัน” โทหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “กัน
จะจอตลอดไว้ตรงนี้ แล้วแกวิ่งไปแอบอยู่ห่าง ๆ ทางโน้น ถ้า
ใครจะวิ่งเข้ามาจับ กันก็จะไต่ต้นไม้หนี เขาคงอยากจะได้
รถมากกว่าตัวเราเป็นแน่ ถ้าปล่อยคนเมื่อไหร่ กันจะให้
สัญญาณ ได้ยินเสียงล่รับก็วิ่งออกมาเทียวนะบ๊อบ”

บ๊อบรับคำ แล้วรีบกระโดดลงจากรถวิ่งไปแอบอยู่
หลังพุ่มไม้ไม่ไกลนัก ส่วนโทนก็นั่งจอตลอดไว้ไต่ต้นไม้
คนที่ขึ้นมายืนตรงประตูเห็นเช่นนั้น จึงรีบวิ่งเข้ามา
หมายจะจับตัวผู้ที่ถูกอาจขโมยรถยนต์นั้นให้ได้ แต่เข้าไปเสีย

แล้ว ยังไม่ทันที่จะมีใครวิ่งมาถึงตัว โทนกก็แผ่นแผ่นวิ่งขึ้น ไปอยู่บนยอดต้นจามจุรี ใหญ่ที่ทอด ออกไปนอก กำแพง นั้น เสียแล้ว และเมื่อเห็นที่ประต้วางคนเพราะต่างพากันวิ่งมา ที่รถนั้น เพื่อจะนำรถไปคืนเจ้าของ โทนกก็ส่งสัญญาณให้ บ๊อบ

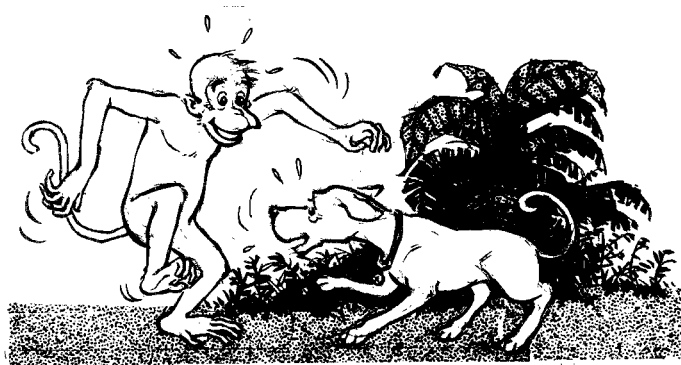
“เจยก เจยก บ๊อบ อยู่ที่ไหน รีบวิ่งออกมาเร็ว กำลัง ไม่มีใครอยู่ที่ประตู”

เพียงแต่ได้ยินเสียงโตนดังแว่วมาจากต้นจามจุรี บ๊อบ ก็วิ่งต่อออกมาจากหลัง ภูมิไม้ เมื่อเห็นที่ ประตูปลดคน บ๊อบจึงค่อยชะลอฝีเท้าลง และเมื่อเดินผ่านประตูออกมา ก็ได้พบโตนยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองยืนนิ่งทบทวนความ สนุกที่ได้รับตลอดวันนี้ อยู่ครู่หนึ่งแล้ว บ๊อบจึงเอ่ยชวน โตนขึ้นว่า

“กลับบ้านเถอะโตน เทียวกันสนุกสนานเต็มที่แล้ว วันนี้ ออกจะคิดถึงแม่จังเลย บ้านนี้คงคอยเราอยู่แล้ว”

“ไปก็ไปสิ ลาก่อนเพื่อนฝูง” โตนหันมาโบกมือ

“ลาก่อนเขาดิน วันหลังคงได้มาเที่ยวอีก”



อากาศกะผู้มาก่อนรุ่ง

เอ็ก-อ-เอ็ก เอ็ก ค้อก-ค้อก-ค้อก-อะตุ-เติล-ตุ
“อู๊ยะ ใครนะบังอาจมาทำเสียงอะอะแต่เช้าเทียว”
บ๊อบแว้วเงยผงกหัวจากที่นอน เมื่อแลไม่เห็นตัวผู้ทำเสียงก็
ซุกหัวนอนลงไปใหม่

“เอ็ก เอ็ก-ค้อก-ค้อก เออ บ้านนี้เงียบสงบดีจริงจัน
บ้านนี้แล้วยังไม่เห็นใครตื่น... อู๊...อู๊...นั่นเสียงใคร”

“นี่ นายนั่นนะ มาหาใคร ทำไม่ถึงต้องทำเสียงเอ็ด
ตะโรด้วย ช่างไม่เกรงใจเจ้าของบ้านเขาเสียเลย” บ๊อบ
ตะโกนออกมา ซึ่งมีผลทำให้เจ้าของเสียงนั้นนิ่งเงียบไป
บ๊อบทนอยากรู้ต่อไปไม่ได้ว่าใครเป็นผู้แปลกหน้าเข้ามา

ในบ้านแต่ยามเช้าตรู่เช่นนั้น จึงผลกลกขนมมาสะบัดแข่ง
ขาทางหัวและบิดขี้เกียจจนหางวงศ์แล้ว ก็ออกเดินตระเวน
ดูรอบ ๆ บ้าน แต่ก็หาเห็นแขกแปลกหน้าผู้นั้นไม่

“เอ๊ะ มันหายไปไหนนะ เจ้าเสียงประหลาดนั้น” บ๊อบ
พิมพ์่าเบา ๆ “มันทำยังกะผีแน่ะ ก็ได้ยินเสียงอยู่เมื่อก
เองนี่นา”

บ๊อบเดินพลาง สูดจมูกดมไปพลาง เพื่อพิสูจน์รื่อง
รอยของผู้บุกรุก แต่ก็ไม่พบร่องรอยอะไรจนบ๊อบชักจะหงุด
หงิด เพราะว่าโดยหน้าที่แล้ว หน้าที่ดูแลรักษาบ้านเป็น
ของบ๊อบแต่ผู้เดียว นาน ๆ นางลิลล์ผู้มารดาจึงจะมาช่วยดู
แลความเรียบร้อยให้ ขณะนี้ยังมีตมมาก บ๊อบไม่อยากไปปลุก
มารดาให้มาช่วยกันหา จึงคิดว่าจะพยายามค้นหาไปให้ทั่ว
บ้าน ถ้ายังไม่สามารถค้นหาได้ว่าใครแปลกปลอมเข้ามาใน
บ้าน ก็เชื่อได้ว่าความปลอดภัยยังไม่มี และบ๊อบจะต้องเป็น
ผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้

“จะมีที่ซุกซ่อนได้ที่ไหนอีกหนอ” บ๊อบรำพึงขณะที่
บุกเข้าไปในกอหญ้าคาอันสูงท่วมหัวในสวนหลังบ้าน เมื่อ
ไม่พบอะไร บ๊อบก็ถอยออกมานั่งพักแ่บนหน้าตดวงอาทิตย์
ที่กำลังทอแสงเรืองร้อนขึ้นมาจากฟ้า ด้วยแสงอรุณแรกขึ้น
นี้เอง ทำให้บ๊อบแลเห็นเงาดำบนต้นมะม่วงสองเงาด้วยกัน

“อ้อ ถ้าจะเจ้าสองตัวนี้เอง หนอย มาหลบอยู่บนต้นมะม่วง หลอกให้เราหาเสียทั่วบ้าน แต่ว่ามันตัวอะไรกันนะ แลไม่เห็นชัด เราเองก็ขึ้นต้นไม้ไม่เป็นเสียด้วย ต้องคอยให้สว่างกว่านี้เสียสักหน่อยก่อน”

บ๊อบไปหาที่นั่งคอยอย่างทะมัดทะแมง เพื่อว่าถ้าผู้บุกรุกทั้งสองนั้นลงมาจากต้นไม้เมื่อใด ก็จะได้จัดการได้โดยง่าย ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็แวบขึ้นมาในสมองบ๊อบ

“พุทโธ เราหนอเรา ทำไมมันถึงได้โง่อย่างนี้ละ ฆาตกรจะให้สว่างแจ้งให้เสียเวลา โทนเขาขึ้นต้นไม้เก่งๆ ไม่ยกไปบอกเขาให้มาช่วย”

นึกดังนั้นแล้ว บ๊อบก็เอามือตบหัวตัวเองเสียทีหนึ่ง เป็นการลงโทษที่คิดช้า แล้วก็วิ่งไปยังที่อยู่ของโทน บ๊อบเห่าร้องเรียกเสียงขรม

“โทน โทน ตื่นเถอะ”

“บ้า เกิดอะไรขึ้นหรือ บ๊อบ ถึงได้มาร้องเรียกเสียงดังลั่นตั้งแต่หัวไก่โห่อย่างนี้” โทนร้องตอบออกมาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

“เอ๊ะ หัวไก่โห่อะไรกัน เออ หรือเจ้าตัวเมื่อกี้มันจะเป็นไก่ แล้วทำไมมันจึงต้องมาโห่ที่หูชาวบ้านด้วย”

“บ่นอะไรอีกล่ะ มีธุระอะไรกว่าไป โธ่ ยังไม่สว่างดีเลย” โทหนุดแล้วก็อ้าปากหาอย่างยืดยาว

“มาที่สวนหลังบ้านกันหน่อยซี โทหน มีตัวอะไรไม่รู้ สองตัวมานั่งทำโก้อยู่บนต้นไม้ม่วงนั่นะ”

“ใครเขาจะมานั่งเล่นบ้างก็ไม่ได้หรือ บ๊อบ”

“ไม่ได้มานั่งเฉย ๆ ซี้ มาทำเสียงอะอะตั้งแต่มืดเสียอีกด้วย เราก็คงไม่รู้ว่าเป็นใคร มาดีมาร้ายอย่างไร จะไม่ตรวจตราเสียเลยอย่างไรได้”

“แล้วจะให้กันไปช่วยอะไรล่ะ”

“แหม โทหนนี่ ยังง่วงไม่หายอีกรี แกก็รู้ยูนี่นาว่ากันขึ้นต้นไม้ไม่เป็น แล้วแกจะขึ้นเก่ง”

“เออะ เออะ ว่าต่อไป เรื่องอะไรรู้กันแล้วไม่ต้องพูด”

“เพราะฉะนั้นนะซี กันถึงอยากให้แกปีนต้นไม้ม่วงไปสำรวจดูซิว่า เจ้าตัวทั้งสองนั้นมันอะไรกันแน่”

“ถ้าเห็นแล้วจะให้กันทำอะไรอีก”

“โธ่ โทหนนี่ ทำไมแกถึงได้พูดรวนอย่างนั้นนะ ก็ดูซิ ถ้าเห็นไม่ชอบมาพากลก็จัดการเสียเลย”

“อ๊ะ ถ้าเกิดไปเจออะไประเททัต ๆ เข้า กันไม่เสร็จไปก่อนรี” โทหนแย้ง

“ตาขาวจริงนะเพื่อน ถ้าแกกลัวก็ไม่ต้องทำอะไร
ต้อนลงมาให้กันก็แล้วกัน กันจะคอยที่อยู่ข้างล่าง”

“ตกลง”

แล้วสหายทั้งสองก็ตรงไปยังต้นมะม่วงในสวนหลัง
บ้าน ขณะนั้นค้อยสว่างมากขึ้น จนพอจะทำให้แลเห็นได้
ถนัดว่าเงาตะกุ่มบนต้นมะม่วงนั้นคืออะไร โทหนุทานออก
มาว่า

“พิไร นี่กว่าอะไร ไก่นะ”

“นี่หรือไก่ ทำไมหน้าตามันแปลกกว่าที่เคยเห็น
ละ เสียงโห่ของมันก็แปลก ไม่เห็นมันร้อง เอ๊ก อี เอ๊ก
เอ๊ก นี่”

“เขาเรียกเสียงขัน” โทหนุท้วง “มันขันอย่างไรละ”

“กันจำไม่ได้หรอก รู้แต่ว่ามันแสบแก้วหูพิลึก คน
กำลังจะหลับ ๆ ก็ต้องผวาตื่น”

“แล้วจะอย่างไรกะเขาละ เขาคงจะมาตีหรือกนะ”

“ก็ยังไม่รู้ได้ ไปเรียกเขาลงมาเจรจากันดูดีไหม นั่นดู
ซิ ดูเหมือนเขากำลังจะมองดูเราอยู่เหมือนกัน”

“กันจะลองตะโกนเรียกเขานะ จะได้ไม่ต้องเสียแรง
ปีนต้นไม้”

“ตามใจ กันว่าแกขี้เกียจขึ้นมากนะโทน อีกหน่อยแกคงปีนต้นไม้ไม่ได้เหมือนกันหรอก”

โทนไม่ฟังบ๊อบบ่นอีกต่อไป รีบเดินนำหน้าไปที่โคนต้นมะม่วง ร้องเรียกขึ้นว่า

“นี่แน่ะ นายคนนั้นนะ นายเป็นใครมาจากไหน ลงมาพูดกันหน่อยซี”

“ก๊นายเป็นใครละ” เสียงถามดังมาจากคำคบบ๊อบบนต้นมะม่วง “ฉันนะมาดีนะ เห็นทีนี้ดี รมรื่นก็คิดจะพาครอบครัวมาอาศัยพักพิง”

“เอ๊ะ ที่นี้ไม่ใช่โฮเต็ลไก่อะจ๊ะพ่อ นึกขบใจจะมาอยู่ก็จะได้อยู่ได้ จะไปจะมาต้องไปเจรจากับเจ้าของที่เขาก่อนซี”

“ก็ใครละ ไม่ใช่ นายหรือหรือ”

“ฉันก็เพิ่งมาอาศัยเขาอยู่เหมือนกัน” โทนตอบ “แล้วก๊นายจะไม่ลงมาพูดจากันให้เรียบร้อยหรือหรือ ขึ้นพูดอยู่บนนั้น คงจะสำเร็จผลหรือ”

“ฉันก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นยังไง เพื่อเขาไม่ชอบใจเขาไล่ก๊ตฉัน ฉันจะทำอย่างไรละ ฉันเองนะไม่กลัวหรือ เป็นห่วงก็แต่แม่เตยของฉันเท่านั้น แกกำลังอยู่อาย”

“เฮาเถอะ ฉั้นร็บรอง ลงมาเจรจากันด้วยสันติวิธีเสีย
ก่อน ถ้านายขึ้นทำให้ญ่พุดอยู่เหนือหัวใคร ๆ เขอย่างนั้น
ดีไม่ดีจะลำบาก เพราะถึงอย่างไรนั้นกัซนตันไม่เป็น นาย
กร่อยแล้ว”

“ลงไปเถอะฟ้โต้ง” เสียงนางเตยกระซิบอยู่ข้างหลัง
“ดูท่าทางเขาก็ด้อยน้ฟ้ พลาดทำยังงี้ก็ลองฝีมือกันดูสักพัก
หนึ่ง ฉั้นไม่กลัวหรอก”

“เฮา ตกลง”

พุดแล้วฟ้อโต้งก็กางปีกร่อนถลาลงมาสู่พื้น มีแม่เตย
ตามติดตามข้างหลัง บ๊อบเห็นตงนนกัวงแร้เข้ามา เข้าใจว่า
ไก่ทั้งสองจะบินลงมาจิกโตน

“ช้าก่อน บ๊อบ” โตนร้องห้ามเสียงหลง “เขาจะลง
มาเจรจากับแกเรื่องจะขออาศัยอยู่ที่นี่กับเราด้วย”

“จริงจ๊ะ” ฟ้อโต้งรับคำ “ฉั้นไม่มีเจตนาร้ายอะไรแฝง
อยู่เลยในการจะมาขออาศัยอยู่ที่นี่”

“ก็น่าสงสัยอยู่นะ” บ๊อบพุดพลงกวาดสายตาส้ารวจ
สีหน้าฟ้อโต้งและแม่เตย มีท่าทางไม่ผิดกับนักสืบผู้มีชื่อ
เสียง “อยู่ดี ๆ นายจะมาขออาศัยอยู่ที่นี่ทำไม นายมาจาก
ที่ไหน”

“โธ่ มันอยู่ไม่ได้นะซีจ๊ะ เราได้รับความเดือดร้อนอย่างสาหัสทีเดียว ถึงต้องพากันอพยพมา”

“อ้อ เป็นผู้ลี้ภัย” โทนพูด “หนีมาจากไหนล่ะ”

“อย่าให้ฉันบอกเลย มันจะไม่ปลอดภัย ฉันหนีร้อนมาหมายจะพึ่งเย็น นายเห็นใจฉันบ้างเถอะจ้ะ รับฉันไว้ด้วยเถิด”

“ที่จริงฉันก็ไม่ใจไม่ใส่ระกำอะไรนักหรอก” บ๊อบพูดทำเสียงยานคางเหมือนกำลังใช้ความคิดตรึกตรองอย่างหนัก “แต่มันเป็นหน้าที่ของฉันที่จะต้องดูแลความสงบของบ้าน การจะรับผู้แปลกหน้าเข้ามาอยู่ร่วมกับเรา จึงจำเป็นต้องสอบถามและสืบสวนดูให้รอบคอบเสียก่อน เพื่อความปลอดภัยของส่วนรวม นายก็ควรจะเห็นใจฉันและผู้คนที่อยู่รวมกันในบ้านบ้าง”

“ก็จริงละจ้ะ” โต้พูดเสียงอ่อย ๆ “แต่ฉันถือว่าฉันเองมาดีโดยบริสุทธิ์ใจ เพราะฉะนั้นก็ควรจะอยู่เหนือการสอบสวนใดๆ ทั้งสิ้น”

“อ้อ พูดอย่างนั้นจะถูกหรือ” ทั้งบ๊อบและโทนพูดพร้อมกัน “ทุกวันนี้ใครพูดอะไรจะให้เชื่อทันทีได้ยังไงอย่างฉันนี้นายเองก็ยังไม่ไว้วางใจไหม จะให้ตีให้ร้ายแก่นายอย่างไร”

โต้งนึ่ง เตยเห็นดังนั้น จึงพูดออกตัวขึ้นว่า

“ที่จริง เราเห็นนายทั้งสองแล้วก็รู้ว่าเป็นผู้มีเจตนา
กรุณา ถึงได้กล้าลงมาเจรจาด้วย ถ้าสงสัยอย่างไร ก็สอบถามดูเถอะจะ ไม่เป็นไรหรอก”

“เออ ผู้หญิงเขาพูดเป็น พูดกันดี ๆ อย่างนี้ค่อนข้างน่าฟัง
หน่อย” บ๊อบพูด “เอ ฉันท้อออกจะเข้าใจอะไรขึ้นมาบ้างแล้ว
ละ”

“เข้าใจอะไร” โทนรีบถามขึ้น

“เข้าใจว่านายนี้ละ ชื่ออะไรนะ บอกมาก่อนซิ”

“ฉันชื่อโต้งจ๊ะ เมียฉันชื่อ เตย”

“ฉันว่านายโต้งนี้นะคงจะไปทำอะไรไม่ค่อยถูกอรรถา-
ศัยกับผู้ที่เคยอยู่ด้วยกันละมัง ถึงได้อยู่ด้วยกันไม่ได้กับเขา”

“ก็จริงจ๊ะ ขอนฉันยอมรับ แต่ว่ามันมีสาเหตุนี้ เช่น
ฉันทำงานตามหน้าที่ของฉัน เกิดผลประโยชน์ไปขัดกับผู-
อื่นเข้า เขาก็ไม่พอใจฉัน อย่างนี้แล้วจะทำอย่างไร”

“ที่จริง ไม่น่าจะเป็นไปได้เนี่ย ไหนลองยกตัวอย่าง
ซิ”

“อย่างเช่นหน้าที่ของฉันจะต้องขึ้นบอกทัมยามเพื่อ
คนที่เขาต้องการรู้เวลาและจะต้องตื่นแต่เช้า ได้รู้และตื่น
ทันเวลา แต่คนที่ไม่นอนตามเวลาที่คนควรจะนอนกลับ
ร้องเอะอะกล่ำวโทษว่าฉันทำเสียงเอะอะนิวแซนกลางดึก”

“จริงเทียว ฉันเห็นด้วย” บ๊อบร้องขัดขึ้น “ฉันเอง
ยังอยากจะขายคอกนายเสียเลย เมื่อตอนเช้ามีดิน โธ่ อ้ายเรา
มันต้องทำงานกลางคืน เช้ามีตพอจะว่างธุระได้งีบสักหน่อย
ก็ต้องสะดุ้งตื่น เพราะเสียงของนายนั่นแหละ อยู่ที่นี่ก็
ถ้าเห็นจะไม่ได้เสียแล้ว เพราะผลประโยชน์มาขัดกับของ
ฉัน”

“แต่ว่าฉันทำตามหน้าที่ของฉันนี่ นาย นายขณปยุ”

“ฉันชอบบ๊อบจะ อย่มาตงสมญาให้ฉัน ฉันไม่ชอบ
ชื่อใครสักเรียกชื่อเขาซี เพื่อนฉันชื่อโทน”

“ขอบใจจะ พ่อบ๊อบ” โต้งอธิบายต่อไป “โปรด
พิจารณาดูซิ ถ้าฉันไม่ขันบอกเวลาตอนใกล้รุ่ง ฉันก็มี
ความผิด ถ้าพ่อบ๊อบไม่เฝ้าในตอนกลางคืน พ่อบ๊อบก็ต้อง
มีความผิด หน้าที่ใครใครก็ต้องทำ และฉันเชื่อเทียวว่าคง
มีคนเขาไม่พอใจเสียงเห่าของพ่อบ๊อบอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน
แต่พ่อบ๊อบก็ตามใจใครไม่ได้ จริงไหม”

“ถูกละ” โทนพยักหน้ารับคำ “บางทีเสียงเห่าของ
แกก็ทำให้กันแทบจะเป็นโรคเส้นประสาทไปเหมือนกัน ไม่
เห็นมีอะไร เหาอยู่ได้”

“ตาแกไม่ใช่ตาหมา แกจะรู้ได้ยังไงว่ากันเห็นอะไร
บ้าง กันมีความสามารถมองเห็นอะไรในที่มืดได้ไม่แพ้ไฟ
หรือ”

“จะว่ายังไงล่ะจ๊ะ ฉะนั้นนานๆก็ออกจะไม่ไหวแล้ว”
เสียงเตี้ยร้องถามออกมา “ฉันทันไม่ใช่ปกติธรรมดา”

“อ้อ ขอโทษจ๊ะ ลืมบอกให้นั่งพูดจากัน เอาเถอะถ้า
พ่อโต้งแม่เตี้ยคิดว่าจะมาดี ฉันทันไม่ว่าอะไรหรอก แต่ฉันทัน
ขอผิดไปถามสมาชิกในบ้านนี้ดูให้ทั่วกันเสียก่อน เพราะ
บ้านนี้ไม่ใช่ของฉันทันแต่ผู้เดียว ตามฉันทันมาสิ”

พูดแล้วบ๊อบก็เดินนำหน้าพาโต้งเตี้ยมาพบกับสมาชิก
อื่น ๆ นางลิลลี่ตื้นแล้วกำลังมองหาลูกชายอยู่ เพราะไม่แล
เห็นเลยตั้งแต่ตื่น ส่วนไฟกำลังเขียนอยู่อย่างตั้งใจ มีจุด
หนึ่งเผื่ออยู่ข้าง ๆ

“สวัสดีจ๊ะ แม่ ตื่นนานแล้วหรือจ๊ะ” บ๊อบทักชน
“เป็นไง ไฟก็ตื่นแต่เช้าเทียว”

“ตื่นนานแล้ว มองไม่เห็นลูก ไม่รู้หายไปไหน นั่น
พาใครมาด้วยละนั่น”

“พ่อโต้งกับแม่เตี้ยจ๊ะ เขาจะขอมาอยู่กับเราด้วย ลูก
พาเขามาพบกับแม่และไฟเสียก่อน ถามดูว่าจะรับเขาไว้ด้วย
ดีไหม”

“ไว้ใจได้หรือลูก” นางลิลลี่ถามเบาๆด้วยความรอบ
คอบตามนิสัยของผู้เป็นแม่

“ยังไม่ทราบเลยจ๊ะ ลูกถึงพามาให้พบใคร ๆ แม่ถามดูเอาเองก็แล้วกัน”

“เออ ตีเหมือนกัน” นางลิลลี่พูด “ไหนดเพื่อนั่นลองเล่าเรื่องส่วนตัวของพ่อไปซิ ว่าเป็นอย่างไรมาอย่างไรถึงได้มาที่นี่”

“ก็อย่างที่ฉันเล่าให้พ่อบ๊อบฟังนั่นแหละ คือ ใคร ๆ ที่ไม่พอใจให้ฉันทำงานตามหน้าที่ แต่ฉันยังต้องทำ เขาโกรธฉัน และพาลหาเรื่องจะทำร้ายฉัน ถ้าฉันตัวคนเดียวก็ไม่มีอะไร พ่อจะสู้กับเขาไปได้ แต่ไม่มีหวัง แล้วอีกหน่อยก็ยังมีลูกเล็ก ๆ ออกมาให้ เป็นห่วงอีกมากมาย ที่ไหนมีคนใจร้ายอย่างนั้นอยู่ ไม่ได้หรอกจะ ไม่ปลอดภัย เดียวฆ่าลูกฉันตายหมด”

“พ่อนะ ทำงานได้อย่างเดียวนะหรือ” นางลิลลี่ชักใช้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“อ้อ เราทำอะไรเป็นอยู่อีกตั้งหลายอย่างนะจ๊ะ” นางเตี้ยๆ คุยอวด “แล้วล้วนแต่มีประโยชน์ทั้งนั้นด้วยเช่น...”

“เช่นอะไร” ไล่ถามด้วยความสนใจ

“จับหนอนตามต้นไม้ฉันก็ทำได้ ไม่ว่าฉันไปอยู่บ้านใคร ต้นกุหลาบบ้านนั้นเป็นงามสะพรั่งเทียว เพราะฉันช่วยจับหนอนกินให้หมด เจ้าของไม่ต้องมากังวลยุ่งเลย”

“เอ๊ จริงหรือ สงสัย” ไล่ชัดขึ้น “ฉันเคยได้ยินแต่เขาว่า บ้านไหนเลี้ยงไก่แล้วปลุกต้นไม้ไม่ได้ พวกเธอเป็นเหยียบตายหมด”

“โอ๊ย ไม่จริงจะ ไม่จริงเต๊ตขาดเลย” นางเตี้ยค่านเสียงแข็ง “มีแต่ว่าพวกฉันอยู่ที่ไหนฉันไปช่วยคุ้ยดินให้ชุกอาหารของฉันมันอยู่ในดิน ฉันคุ้ยเขี่ยไปมาหาหนอน ดินที่ตรงนั้นก็ชุกดี ไม่ต้องพรวน เธอเห็นจะจำผิดไปเสียแล้วละจ๊ะ ถ้าเป็นเบ็ดละว่าไม่ถูก เพราะปากใหญ่ เท้าก็หนัก พวกเราตัวเบา เท้าเบา เหยียบไปที่ไหน ไม่มีใครได้ยินเสียงรอก แล้วเราก็ไม่ชอบพวกผีเท้าหนักๆ”

“จริงซี พวกฉันก็ผีเท้าเบา” ไล่อดอวดตัวเองไม่ได้

“ที่จริง บ้านเรานี่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องการผู้เดินเท้าเบาเลย จริงไหมจ๊ะแม่ เพราะโดยธรรมดาเราก็อยู่กับพื้นดินกันทั้งนั้น” บ๊อบหันไปถามแม่ “ทั้งต้นกุหลาบบ้านเราก็มามี ดินก็เป็นดินทรายชุกอยู่แล้ว”

“ฉันยังทำอย่างอื่นได้อีกนั้นนา” โต้งแย้ง “บิน ฉันก็บินได้นะ จะต้องการให้ฉันเป็นนยาม ฉันก็อาจเห็นได้ในที่ไกลๆเพราะฉันบินขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ได้”

“โอ๊ย เรื่องขึ้นไปสูงๆอย่างนั้นฉันก็ทำได้จ๊ะ” โทนอวดขึ้นบ้าง “แล้วก็ตาพ่อโต้งออกอยู่ตะแคงไปทางข้างๆ

อย่างนั้นจะเห็นอะไรหรือ สงสัยจะมองอะไรที่หนึ่งก็ต้องหงายหน้าไปข้างหลัง นากลัวหกกะเมนจะแย้ไป”

“ออกจะสบประมาทกัน มากไปแล้ว กรรมัง พ่อ โทน สงบปากสงบคำของเธอไว้บ้างเถอะ แล้วคอยดูความสามารถของฉันทันบ้างก็แล้วกัน เห็นเป็นไก่ก็ไม่ใช่ไก่ นาทรอทนะจะบอกให้” โต้งบ่นกระปอดกระแปด

“เรื่องไข่ไก่สด รสดี มีวิตามิน หวังว่าใคร ๆ คงจะเคยได้ยิน” นางเตยสอดขันทัน “ฉันทันแหละเป็นผู้สามารถผลิตสิ่งดีพิเศษได้”

“ถูกละ แต่ถ้าใครเขาไม่ต้องการ มันก็ไม่มีประโยชน์จริงไหม” จุตผู้หนึ่งฟังอยู่นานแล้วพูดขึ้น

“ที่จริง เธอไม่มีหน้าที่พูดเลยนะ นายจุต เพราะเธอไม่ใช่สมาชิกของบ้านนี้” บ๊อบขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงซึ่งแสดงว่าอารมณ์ไม่สู้จะดีนัก

“โอ้ พี่บ๊อบก็ เขาจะสมัครมาเป็นแขกของบ้านนี้ด้วย พี่จะไม่ยอมรับเขาหรือ” ไข่พูด

“เรื่องส่วนตัวของเธอฉันไม่เกี่ยวข้อง แต่ว่านี่เป็นเรื่องของบ้าน ต้องว่ากันตรงไปตรงมา เขาต้องสมัครเข้ามาเป็นสมาชิกของบ้าน และให้ผู้อยู่ในบ้านนี้รับรองเสียก่อนจึงจะ

ถือว่าเป็นสมาชิกได้ อยู่ดี ๆ เธอจะใช้อภิสิทธิ์พาพรรคพวก
ของเธอมามีเสียงในบ้านนี้โดยไม่มีใครรับรู้ไม่ได้”

“ใคร ๆ เขาก็รับรู้กันหมดแล้วนอกจากพี่บ๊อบ ลอง
ถามนาลิลลิตู้ก็ได้ ฉันว่าอย่างนี้ถูกไหม น้า” ไผ่หันไปถาม
นางลิลลิตู้

“ค่อย ๆ พูดค่อย ๆ จากกันเถอะ ลูกเอ๊ย” นางลิลลิตู้เอา
มือไปลูบหัวลูกชายเป็นการปลอบอารมณ์ “อย่าให้มันตึง
เครียดนักเลย พ่อจุดเขาก็ไม่เลวนักแต่ว่าเขาเพิ่งมาอยู่ใหม่ ๆ
จะ让他แสดงฝีมือลายมืออะไรละ พ่อโต้งกับแม่เตี้ยก็
เหมือนกัน อย่าทำเป็นเคร่งกฏนักเลยลูก รับเขาไว้ดูก่อน
ถ้าเขาไม่ดีจึงค่อยคิดจัดการกันใหม่”

“ดีแน่ ความคิดของนาลิลลิตู้ ฉันเห็นด้วย” ไผ่สนับ-
สนุน

“พวกผู้หญิงละมักจะใจอ่อน และตัดสินใจอะไรด้วย
อารมณ์เสมอ ที่นี้ลองพิจารณาเรื่องอื่นต่อไปซิ”

“พูดถึงเรื่องขยันนี้ ไผ่มีข้อเสียแน่ เพราะใคร ๆ เขา
ว่ากันเสมอว่า ข่างขยันค้ายเขี่ยเหมือนไก่” โต้งพูดอย่าง
ภาคภูมิใจในชาติกำเนิดของตน

“ด้วยความที่ข่างค้ายเขี่ยของเรานั้น ทำให้เรามีความ
สามารถพิเศษขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง” นางเตี้ยกล่าว

“อะไร อะไร” ทั้งไฝกับนางลิลลี่แย่งกันถามด้วยความ
อยากรู้ตามประสาเพศหญิง

“อย่าเพิ่งรู้เลยจ๊ะ ไว้วันหลังจะบอก และจะทำให้ดู
ด้วย รับรองได้เพียงว่าไม่มีใครจะจะไม่ประหลาดใจใน
ความสามารถชนิดนี้ของโก”

“พ่อโต้งว่าอยู่ที่นั่นะที่ทางดอยหอรก แต่ว่าทางทำ
มาหากิน พ่อโต้งเห็นช่องทางเรียบริบร้อยแล้วหรือ พวกเรา
แต่ละคนก็หากินอย่างหนึ่งกินกัน อย่างหนึ่งไม่เหมือนกัน
ฉะนั้นใครจะคอยพึ่งใครอยู่ไม่ได้”

“พวกเราไม่พิถีพิถันเรื่องการกินนักรอก” นางเตย
พูด “อาหารของเราก็มีกรวดเล็ก ๆ บ้างทรายบ้างเปลือกหอย
บ้าง ถ้ามีข้าวเปลือกก็กินข้าวเปลือก มีข้าวสุกก็กินข้าวสุก
ของอะไรที่หาเหลือ ๆ ทั่ว ๆ แล้วเราก็กินได้ อย่างเช่นโคน
ต้นผักกาดอย่างนี้ เราชอบนัก เพราะฉะนั้นเราไม่กลัวอด
ตายหอรก”

“แล้วเราก็กะเพาะเล็ก” โต้งกล่าว “ถึงกินก็ทีละ
นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่เปลืองอาหารมากนักหอรก และถึงคราว
ที่เราจะต้อง อด เราก็กอดได้นาน ๆ”

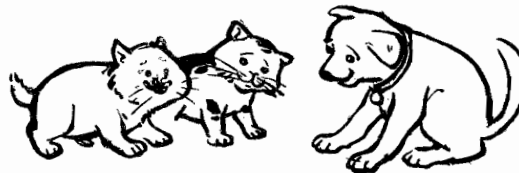
“ถ้าผู่เห็นว่ที่นัจะให้ความผาสุกได้ เรากัไม่ขัด
ข้อง สมาสักอนเห็นเป็นอย่างไร”

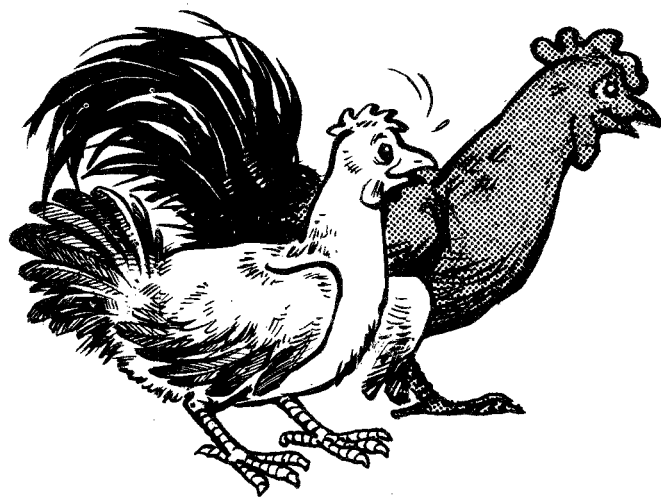
“ไม่ขัดข้อง” เสียงสมาชิกตอบพร้อมกัน

“ถ้าเช่นนั้นก็เชิญ พ่อโต้งและแม่เตี้ยไปจัดแจงที่ทาง
อยู่ให้เรียบร้อย จะเลือกเอามุมไหน ๆ ก็ได้ ถ้าไกลกับฉัน
สักหน่อยจะดี เพราะฉันชอบนอนต้นสายๆ”

“นั่นซี พี่บ๊อบผู้แสนขี้เกียจ แล้วให้คนเขามาขันซื้อ
ได้ว่าขี้เกียจเหมือน...”

“ธุระของฉันจะ แม่ไฟ เธอจะตื่นหรือ ที่เขาว่า
ขี้เกียจตัวเป็นขนนั้นนะ มีใครบ้างที่จะไม่นึกถึงแมวที่นอน
ขดอยู่หน้าเตาไฟ ค็นยังรุ่งวันยังค่ำ”





ไก่หมอดู

“ไผ่ ไผ่ อยู่ไหนนะ” บ๊อบส่งเสียงร้องเรียกไผ่ พลัง
ใช้จุมกตมไปตามทางเพื่อค้นหา “เอ๊ะ พวกผู้หญิงหายไป
ไหนกันหมดนะ แม่เตี้ย แม่เตี้ยจ๊ะ ชวนกันไปเที่ยวที่ไผ่
นะ หาทไผ่ก็ไม่พบ”

บ๊อบเดินลึกเข้าไปในสวนหลังบ้าน จนมาถึงโคนต้น
ไม้ใหญ่ มีกิ่งก้านสาขาแผ่คลุมร่มรื่น บ๊อบได้ยินเสียงพูด
อยู่ใกล้ๆ กันนั้น แต่มองไม่เห็น หนัดว่าใคร พูดกับใคร
เพราะต้น หน้ำขึ้นรกเป็นพง บ๊อบค่อยๆ แหวก พง หน้ำ
ออกทีละน้อยๆ เพื่อจะแอบดูโดยไม่ให้เจ้าของเสียงรู้ตัว และ
เสียงที่ได้ยินตลอดจนท่าทางของ ผู้พูดทั้งสองทำให้ บ๊อบอด
แปลกใจไม่ได้ว่าเขากำลังทำอะไรกัน เสียงแม่เตี้ยกล่าวขึ้นว่า

“อธิษฐานซีจ๊ะ แม่ไผ่”

“อธิษฐานหมายความว่าอย่างไรจ๊ะ แล้วก็ทำอย่างไร
ฉันทำไม่เป็น”

“ไม่ต้องทำอะไรมาก เพียงแต่เธอหลับตานึกเอาว่า
เธอปรารถนาอยากได้อะไร และขอให้ได้อย่างขอนั้นก็แล้ว
กัน”

“เออ จะปรารถนาอยากได้อะไรดีล่ะ เอ้า เอาอย่างนี้
เถอะ เพียง ขอให้^{ซี}ได้ลูกสาวสวย ๆ หน้าตาน่ารัก”

“อธิษฐานเท่านั้นเองหรือ ถ้าเช่นนั้นฉันจะทยอยละ
นะ อยู่ที่นี้ติดขัดไม่มีเครื่องมือจะใช้ทยาย ต้องใช้ไปไม้แทน
เอา” พูดแล้ว^{ซี}ก็หลับตาเอาปากจิกลงไปบนกองใบไม้ที่
มีใบไม้ชนิดต่างๆ กองสุมกันอยู่แน่น ไม่ช้าก็จิกได้ใบไม้ชิ้น
มาใบหนึ่ง ^{ซี}เตยล้มตามองดูว่าเป็นใบอะไร แล้วก็พูดขึ้นว่า

“เอ๊ะ ทำไมไปจิกได้ใบพุทรา”

“ทำไมละจ๊ะ ไม่ดีหรือ”

“ฮือ” ^{ซี}เตยอ้อ “ก็ดีเหมือนกันแหละจ๊ะ เธอจะได้
ลูกสาวสวยสนใจ แต่สงสัยเหลือเกินว่าจะเลี้ยงยาก”

“จริงรึจ๊ะ” ไผ่ถามขึ้นอย่างร้อร่น “แหม ฉันชัก
จะร้อนใจเสียแล้วซี ฉันยิ่งกลัวๆ อยู่ด้วย”

“อย่าตกใจไปเลย แม่ไผ่ มันเรื่องของธรรมชาติ ธรรมชาติก็ต้องช่วยเราเอง ฉันเองคลอติดอยู่เป็นประจำแทบจะทุกวัน ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย”

“แต่ฉันใจไม่ดีเลย คิดเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ทุกวัน”

บ๊อบเห็นไผ่ทำหน้าเศร้า รวากับสิ่งที่วกตักกังวลนั้น ได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ ก็อดขันไม่ได้ จึงคำรามให้เสียงออกไป ซึ่งทำให้ทั้งสองสัตว์สะดุ้งตกใจจนตัวลอย

“เล่นอะไรไม่รู้ พี่บ๊อบ” ไผ่ต่อว่า “เขากำลังคุยกันเพลิน ๆ ที่เดียว”

“ก็เธอนั่นแหละ เล่นอะไรกันก็ไม่รู้ ฉันดูเธออยู่ตั้งนานแล้ว ดูไม่ออกว่าเล่นอะไร เห็นแต่เธอทำหน้าตาเศร้า ยิ่งกับพ่อจตุจะตายจากไปอย่างนั้นแหละ”

“แหม พี่บ๊อบนี่ มาแข่งพ่อจตุเขาทำไม” ไผ่ร้องเสียงหลง “เราไม่ได้เล่นอะไรหรอกจ้ะ แม่เตี้ยเขาดูหมิ่นให้ฉันต่างหาก...”

“อะไรนะ” บ๊อบถามสวนขึ้นมา “หมอดูแปลว่าอะไรกัน แล้วดูไปทำไมกัน”

“ดูหมิ่น แปลว่าทำนายโชคชะตาจ้ะ” เตี้ยตอบ “แม่ไผ่เขารู้ว่าฉันทำนายเป็น เขาเลยให้ฉันทำนาย พ่อบ๊อบไม่อยากดูบ้างหรือจ้ะ ฉันจะดูให้”

“โอ๊ย อย่ามายุ่งกับฉันเลย” บ๊อบขัดขึ้น “ฉันไม่
อยากรู้โชคชะตาไปทำไมหรอก พวกเธอช่างว่างกันเหลือ
เกินนะ ไม่มีอะไรจะทำ ก็หาเรื่องมาทำนายทายทักกัน
พอทายไม่ดีเข้า ก็จะเป็นจะตายเอาที่เดียว โตจจะมีลูกมี
เต้าแล้ว ยังทำเป็นเด็กทารกไปได้”

“พี่บ๊อบไม่อยากคุยก็แล้วไป จะมาว่าฉันทำไม แม่
เตี้ยเองเขาก็จะเสียใจ เขาอดส่ำหัดให้ด้วยน้ำใจไม่ตรี”

“ที่จริงฉันตั้งใจเหลือเกินที่จะทำตัวให้เป็นประโยชน์
เท่าที่ฉันจะทำได้ เพื่อขอบคุณสมาชิกของบ้านที่รับเราเข้า
เป็นสมาชิกด้วย ฉันบังเอิญมีความสามารถในเรื่องทำนาย
โชคชะตา แม่ไฟเขารูเข้า เขาเกิดอยากรู้โชคชะตาของเขา
ฉันก็ทำนายให้ ถ้าพ่อบ๊อบไม่ชอบ ฉันก็จะไม่ทำอีก”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรแม่เตี้ยหรอก” บ๊อบพูดลาก
เสียง เพื่อเอาใจผู้มาอยู่ใหม่ “ที่มีความสามารถพิเศษก็
นับว่าดี อาจจะเป็นประโยชน์ต่อไปข้างหน้าก็ได้ ว่าแต่ว่า
แม่เตี้ยไปได้ความสามารถนี้มาจากไหน เพราะพูดที่จริง
แล้ว ฉันเห็นว่ามันไม่ใช่ฐานะของใก่ออย่างเธอเลย”

“ก็ถ้ามันเป็นเรื่องที่ใคร ๆ เขาทำกัน และเป็นเรื่องที่
ใครก็ทำได้แล้ว มันก็ไม่พิเศษหรือแปลกประหลาดนะซี
พ่อบ๊อบ พูดแล้วจะว่าคุย แต่เถอะไหน ๆ คุยแล้วก็จะอวด

เสียสัทหน้อยว่า ทั้งบ้านทั้งเมืองนั้นมิโก๋อยู่ไม่กี่ตัวหรอกที่
จะทำได้อย่างฉัน”

“แหม ไม่นึกเลยว่า แม่เตยก็เคยเป็นเหมือนกัน”
บ๊อบอดขัดไม่ได้ “พุดมาตั้งนาน ยังไม่เห็นเล่าสักทีว่าไป
ร่ำเรียนวิชามาแต่ไหน เพื่ออย่างไรฉันจะได้ไปเรียนไว้
ประกอบอาชีพของฉันบ้าง”

“ไม่สำเร็จหรอก” เตยพุดยี้มๆ “พ่อบ๊อบอยู่นิ่งไม่
ได้นาน และใจก็ไม่ค่อยจะตั้งแน่วแน่ การทนายจะแม่นยำ
ได้อย่างไร”

“อ้อ ต้องทำหลับตานิ่ง เข้าปริกรรมอย่างที่เธอทำ
นั้นนะซี ฉันทำไม่ได้แน่เพราะไม่ถูกกับอุปนิสัย”

“พี่บ๊อบละพาออกนอกเรื่องเรื่อย เลยไม่ต้องรู้กันว่า
แม่เตยเขาเรียนวิชามาจากไหน”

“เออ จริงละ ขอโทษ เล่าไปซี แม่เตย ที่นี้ไม่ขัด
คอละ”

“บ้านที่ฉันอยู่เก่านั้น อยู่ใกล้กับบ้านหมอดู หมอดูผู้
นี้ แกเห็นฉันรูปร่างเตยแจ่มๆ เอ็นดู แกมักจะอุ้มฉันไปเล่น
ด้วยเสมอ และในวันหนึ่งตอนค่ำ อันเป็นเวลาที่จะจะไป
รับใช้ประชาชน”

“เอ๊ะ แกไปรับใช้อย่างไรนะ สงสัย”

“เอาอีกแล้วไงล่ะ บ๊อบบ”

“เออ ขอโทษ ขอโทษร้ยครั้ง”

“แกไปรับใช้ประชาชนด้วยวิธีการทางหมอดูของแกนะซี” เตี้ยเล่าต่อ “พอค่าลงแกก็เอาเสื้อไปปูที่หน้าบ้าน จุกตะเกียงไว้วอมแวมเพื่อต้อนรับลูกค้า ตำรับตำรา จดหมายชมเชย ตลอดจนกระดาดสินสอ กระดานชนวน เครื่องใช้ในการทำนายแกก็จัดเตรียมไว้พร้อม เช่นเดียวกับร้านหมอดูทั่วไปนั่นแหละ วันนั้นแกก็ยังงี้ไม่รู้แกแอบเรียกฉันออกไปด้วย ฉันเกรงใจแกก็เลยออกไป พ่อโต้งเขาไม่ยอมให้ฉันออกมาตามลำพัง กลัวตาหมอดูแกจะย้อนยอก ลักพาฉันไปเชือดคอเสีย แต่แล้วก็ไม่มีอะไร ฉันตื่นตาตื่นใจแท้ที่เดียว ที่ได้มาเห็นชีวิตในยามค่ำคืน ดูๆก็น่าสนุกไม่น้อย”

“จริงซี ชีวิตพวกเราอยู่แต่ในบ้าน กับครอบครัว ช่างไม่มีโอกาสได้เบ็ดเตล็ดตาเสียบ้างเลย”

“เจี๊ยบเถอะๆแม่ไฟ ฟังเขาต่อไป” บ๊อบพูดทำท่าวางอำนาจ

“ขณะนั้นเอง ก็มีลูกค้าคนหนึ่ง เข้ามาหายังไม่ทันจะพูดจาอะไรกัน เขาเหลือบมาเห็นฉันกับพ่อโต้งเดินไปเดินมาอยู่ใกล้หมอดูนั่น เขาจึงถามหมอดูนั่นขึ้นว่า

‘นี่หมอจะดูแบบไหนนะ จะใช้วิธีหมอดูไก่หรือ’

“เอ๊ะ พูดยังไงไม่เข้าใจ” หมอดูถามขึ้นรู้สึกว่ามันจะเสีย เพราะคิดว่าลูกค้ามาหาว่าตนเป็นหมอดูไก่ทำไมอะไรทำนองนั้น

“ก็ใช้ไก่ทำนายยังงี้ละ หมอก็” เมื่อเห็นหมอดูยังมีท่าไม่ค่อยจะเข้าใจ ชายนั้นก็เล่าต่อไปว่า ‘คืออย่างนั้นหมอ พวกหมอดูจีน เขาหัดนกเอาไว้ใช้ในการทำนาย หมอดูไทยเห็นตัวอย่างเข้า ก็คิดจะเอาแบบอย่าง แต่นกมันหายาก หัดก็ไม่ใช่่ง่ายๆ ก็เลยคิดอ่านเอาไว้มาช่วยทำนายอย่างไ้แล้ว ฉันเห็นหมอมันไ้อยู่ตั้งสองตัวก็คิดว่าหมอเป็นหมอดูไ้’

‘เออละ เข้าใจแล้ว ผมไม่ใช่หมอดูชนิดนั้นหรอก’ หมอดูยังไม่ค่อยเข้าใจ ‘คุณจะต้องการให้ผมทำนายโชคชะตาแบบไหน ก็เชิญได้ทันที’

“นับแต่วันนั้นมา หมอดูแกก็ได้ความคิดที่จะเป็นหมอดูไ้ แกพยายามลักพาตัวฉันมาฝึกฝนอยู่บ่อยๆ แทบทุกวัน”

“เออ ฝึกอย่างไ้ไหนะ อ่ยารู้จริง”

“เดี๋ยวกั้ไ้รู้ว่า ฝึกบ๊อบ ไ้ร้อ่นไปไ้”

“โอเออะจะ อย่าทะเลาะกัน จะเล่าเดี่ยวนี้แหละ แกพยายามให้ฉันฝึกความแม่นยำที่จะจิกไม้ที่มีเบอร์คล้ายเขี้ยวขึ้นให้ถูก แล้วคาบดึงออกมาได้ ที่จริงฉันจิกเตาๆ ไปอย่างนั้นเอง แต่หมอแกใช้ความสามารถในการพูดทำนายของแกเรื่อยไป คนติดใจกันมากกว่าทายแม่น เลยมาหาหมอ กันแน่นเนื่อง

“ทีนี้แกชักอยากจะรวยให้มากยิ่งขึ้น แกก็พยายามทำไปให้ฉันรู้ว่า ถ้าหากคนให้เงินน้อยก็อย่าเอา ให้ยื่นหนึ่งเสีย ถ้าให้มากเท่าราคาที่เคย หรือมากกว่านั้น ถึงจะยอมเดินไปจิกไม้ ของแค้นไม่ยากเลยสำหรับฉัน ผู้ค้นเคยกับตาหมอดูเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นไม่ช้าคนก็ล้อเลื่องกันไปทั่วว่า ฉันเป็นไก่แสนรู้ ฉันทำเงินให้หมอดูคนนั้น วันหนึ่งๆ นับเป็นร้อยๆ ที่เดียว”

“แล้ววันเธอมาเสียอย่างนี้ ตาหมอแกมิเสียตายตาย หรือ”

“ยังงี้ก็ 모르 ฉันทำงานให้แกเป็นงานพิเศษ เพราะฉะนั้นชอบใจก็ทำ ไม่ชอบใจก็ไม่ทำ พี่โต้งเขาเกิดไม่ชอบอยู่บ้านนี้ เพราะเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงใจคอเหี้ยมโหด คิดอาฆาตมาดร้ายเราทั้งสองเรื่อยมา เราถึงต้องหนี ถือเอาว่า แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร”

“เราคงไม่พอใจที่เธอคนละชาติตระกูลกับเขาจะ
กระมัง” บ๊อบพูด

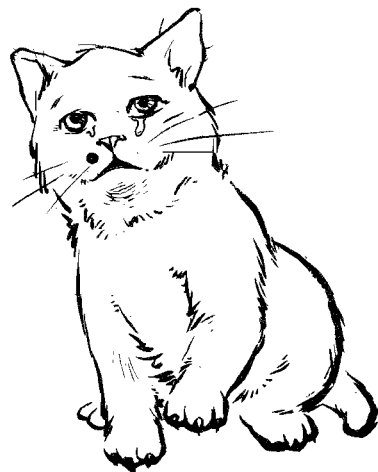
“อาจเป็นไปได้ เราบังเอิญเป็นไก่พันธุ์นอก แม้จะ
พยายามใช้ชีวิตให้เหมือนพวกพันธุ์พื้นเมืองสักเท่าใดมันก็
ยังไม่เหมือน....”

“นั่นสิ” ไฝสอดขึ้น “เสียงขันของเธอยังฟังเป็นฝรั่ง
อยู่เลย ขันว่าอย่างไรนะ ค็อก ค็อก แล้วอะไรนะมีคำ เดิล
เดิล อยู่ข้างท้าย”

“อย่าพูดดีกว่าละมังไฝ” บ๊อบขัดคุ้ปรับ ขึ้นมาทัน
ควัน “เขาวา ค็อก ค็อก อะตุเดิลตุ้จะ ไช้ไหมแม่เตี้ย”

“ไช้จะ แหม พ่อบ๊อบเก่งจังฉลาดเฉลียวสมเป็นผู้
ดูแลบ้าน ฉันทเองก็พยายามจะหัดขัน เอ็ก อ เอ็ก เอ็ก อย่าง
พวกท่น ก็ขันไม่ถูกสักที ไม่รู้เขาทำเสียงสูงต่ำอย่างไร
ว่าแต่ว่า พ่อบ๊อบไม่อย่ากฟังโชคชะตาของตัวเองบ้างรึจะ
จะถามเรื่องเนอคึกเต”

“ขอที ขอที แม่เตี้ย” บ๊อบทำสีหน้ารำคาญ “เมื่อ
กันแม่เตี้ยกล่าว่า ทำเตาสุ่มๆ ไปยังงั้นเอง แล้วจะให้ฉัน
เชื่อได้อย่างไรละจ๊ะ เธอทำนายของเรอกันเองต่อไปเถอะ
ฉันไม่มีเวลาจะมาใช้เปล่าประโยชน์กับเธอได้” พูดแล้ว
บ๊อบก็เดินไปทางอื่น เพื่อตรวจตราความสงบของบ้าน
ต่อไป



หนังสือ

“แง้ว แง้ว แง้ว”

“อย่าร้องดังไปลูกเอ๊ย อ้ายแม่วังหว้ามันได้ยินเข้ามัน
จะมาฉวยเอาลูกไปเสีย” ใฝ่พลอบลูกน้อยที่เพิ่งถือกำเนิด
มาได้เพียงวันเดียว พลังเลี้ยลูกทั้งสามตัวจนทั่วด้วยความ
รักอย่างที่แม่จะพึงมีต่อลูก

ใฝ่เพิ่งคลอดลูกเมื่อวานนี้เอง ท่ามกลางความห่วงใย
ของสมาชิกทั้งหลายในบ้าน แต่เมื่อเห็นใฝ่คลอดได้สะดวก
และปลอดภัยเช่นนั้น บรรดามิตรสหายตลอดจนจุดก็พากัน
โล่งใจ ใฝ่เองก็ค่อยหายทุกข์ร้อนไปได้ แต่ความทุกข์ใน
เรื่องอื่นกลับเข้ามาแทนที่ เมื่อนางลิลลี่และเตย เตือนขึ้นว่า

“ระวังให้ดีนะจ๊ะ แม่ไผ่ ระวังลูกอ่อนของเธอให้ดี
เจ้าพวกหนูพุกกับเจ้าแมวโมยมันชอบน่ะ”

“เอ๊ จริงหรือจ๊ะ น้าลิลี่” ไผ่ถามขึ้น มีอาการตัวสั่น
เทาด้วยความหวาดเสียว ความรักและเป็นห่วงลูกทำให้ไผ่
รู้สึกเหมือนว่าหัวใจจะหยุดเต้น แข็งใจถามต่อไปว่า “แล้ว
จะอย่างไรดีล่ะจ๊ะ แม่เตี้ย จึงจะรอดพ้นจากเจ้าศัตรูร้าย
ทั้งสองจำพวกนั้น”

“ยากเหลือเกินจ๊ะ” เตี้ยตอบทำท่าตริตรอง “ฉัน
เองก็ต้องฟาดฟันกับเจ้าพวกนั้นเสมอมา ทุกครั้งที่ฉันกักไข
มีอยู่วิธีเดียวที่จะช่วยได้บ้างก็คือเธออย่าทิ้งลูกเลย ถ้าจะ
ไปไหนต้องขอให้ใครเขาช่วยดูให้ด้วย”

“อย่าร้อนใจไปเลยแม่ไผ่ เป็นหน้าที่ของฉัน ฉันจะ
ต้องดูแลลูกของฉันเอง” จุกพูด

“ถูกละ” บ๊อบเสริมขึ้น “เป็นพ่อเขาแล้วจะไม่ดูแลลูก
ของตัวเองได้อย่างไรได้ แต่ถึงอย่างไรไผ่ก็อย่าลืมน้ำที่ดู
แลบ้านและความสงบของบ้านเป็นของฉันเพราะ ฉะนั้นถึง
ฉันจะมีศักดิ์เป็นเพียงลุงของลูกเธอ ฉันก็ต้องมีหน้าที่ดูแล
และให้ความปลอดภัยแก่ลูกเธออย่างเต็มที่ที่สุดทีเดียว”

“เราจะผลัดกันมาดูแลให้จ๊ะ” โทนียืนยัน “ถ้าเธอ

ได้ยินเสียงแกรกรากอะไรละก็ ส่งเสียงบอกให้รู้ทีว่ะ
ฉันจะรีบมา ฉันอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง”

“เอาเถอะ ถ้าพ่อโทนจะไม่ได้ยินเพราะอยู่สูงฉันก็จะ
ส่งเสียงต่อไปให้” โต้งพูดขึ้นบ้าง “คอยฟังเสียงฉันนะ
ฉันจะขึ้นเป็นสัญญาณอังกฤษปนไทยว่า ค็อก ค็อก เอ็ก
เอ็ก”

พูดจบลงแล้วโต้งก็ขึ้นให้มิตรสหายฟังเป็นการชักชวน
ไผ่ยิ้มออกมาได้ทีเห็นสมาชิกทั้งหมดของบ้านรับปากจะช่วย
เหลือให้ความปลอดภัยแก่ลูกตนอย่างแข็งขันเช่นนั้น ไผ่
กล่าวขึ้นว่า

“ขอบคุณมากนะจะพักกันเป็นห้วง เพียงเท่านี้ฉัน
ก็เบาใจและสบายใจไปได้มากทีเดียว”

“แต่ก็อย่าประมาทนะ แม่ไผ่” นางลิลลี่กล่าวเตือน
ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

“จ๊ะ น้าลิลลี่ ฉันจะไม่ประมาทเลย ฉันจะไม่ทิ้งลูก
ฉันเลยสักอึดใจเดียว”

เมื่อไผ่ตั้งใจอย่างนั้น จุดที่ต้องรับหน้าที่หาอาหารมา
ส่งเสียให้ เพื่อไผ่จะได้ไม่กังวลในเรื่องอื่นและไผ่ก็ไม่สนใจ
ในเรื่องอื่นใดเลย นอกจากลูกๆทั้งสามนั้น ค็นวัน
แรกๆ ผ่านพ้นไปด้วยความปลอดภัย จนกระทั่งผู้มีหน้าที่ดู

แต่ให้ความปลอดภัยแต่ละนายพากันวางใจ แม้ไฟเองก็เชื่อว่าคงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้อดตำหนิตนเองไม่ได้ว่าเป็นกระต่ายตื่นตูม ทำให้ผู้นพากันอดหลับอดนอนไปด้วย ฉะนั้นในคืนวันที่ ๕ นั้นเอง ไฟก็รีบบอกแก่บ๊อบ โต้ง โทน และจูดว่า

“ฉันขอบคุณเหลือเกินเที่ยว ที่ต่าง ผลัดกันมาดูแลลูกฉัน นี่ก็ล่วงเข้าคืนที่ ๕ แล้ว คงจะไม่มีใครมาเกะกะรังแกลูกฉันแน่ พวกพี่ ๆ นอนพักเอาแรงเสียคืนหนึ่งก็ได้จะ อดนอนมาหลายคืนแล้ว”

“อย่าประมาท แม่ไฟ” นางลิลลี่เตือนขึ้นตามประสาผู้มีอาวุโส

“เห็นจะไม่มีอะไรหรอกจ้ะ” ไฟตอบ “ทั้งฉันก็นอนไว มีอะไรเกิดขึ้นก็ต้องรู้”

“อย่าลืมนะจ๊ะ ว่าสัญชาติขโมยมันต้องว่องไว” นางลิลลี่พูด “เพราะฉะนั้นกว่าเธอจะรู้สึกตัวตื่น อาจจะไม่ทันมันก็ได้นะ”

“โอ้ น้าลิลลี่ พูดเป็นกลางทำไมก็ไม่รู้” ไฟตอบว่า “แม่เตยเขายังทำนายโชคชะตาฉันไว้ว่าจะเลี้ยงลูกยาก คินนี่เห็นจะต้องเผากันอีก”

ทั้งที่ไฟตั้งใจเป็นอย่างยิ่งว่าจะไม่ยอมหลับสักรีบ แต่ความที่อดนอนมาต้งหลาย คืน ทำให้ไฟเหลือที่จะเบิกตา

อยู่ได้ตลอดไป หนังสือบางเล่มๆ หรือลง แต่ก่อนที่ไฟจะ
ล้มตัวลงนอน ก็ได้จัดแจงถอดลูกทั้งสามไว้แนบอก เพื่อ
มิให้ใครมาฉกฉวยเอาไปได้ เมื่อเห็นเรียบร้อยแล้ว ก็นอน
หลับด้วยความผาสุก

ทุกคนมีกรรมเป็นของตน และกรรมดีหรือกรรมร้าย
นั้นเองอาจมาถึงตัวเมื่อไรก็ได้ ไม่มีใคร คัดคะเนล่วงหน้า
ได้ ในขณะที่บ้านอยู่ในความสงบเรียบร้อยเพราะสมาชิก
กำลังหลับนอนอยู่นั้นเอง ลูกแมวน้อยที่น่าสงสาร ก็ร้อง
เสียงหลงขึ้นด้วยความตกใจที่มีปากอันอ้ากว้างขยาลงตรงคอ
ของตนพลางกระซากไปจาก อก อ้นอบ อุ่น ของแม่ อย่างฉับ
พลัน

เสียง ร้องอัน แสดง ความ ตกใจของ ลูกทำให้
ไฟตกใจตื่น และเมื่อไฟล้มตาขึ้น ก็แลเห็นร่างร่างหนึ่งมี
ลูกน้อยของตน อยู่ในปาก กำลังจะ กระโจน ขึ้นไปบนคอ
ของห้องที่ไฟพำนักรอยู่ เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็วอย่างคาด
ไม่ถึง ทำให้ไฟตกตะลึงงงกันไปครู่หนึ่ง แต่ครั้นนึกขึ้นได้
ว่า ลูกตนกำลังตกอยู่ในระหว่างอันตราย ไฟก็ร้องหวีดขึ้น
เสียงนั้นดังพอจะปลุกสหายทั้งสาม คือ บ๊อบ โทน และโด้ง
ให้ตกใจตื่นพร้อมกัน และต่างก็พากันรีบรุดมาอย่างที่เกิเหตุ
คือที่ที่ไฟนอนกกลูกอยู่ ไฟหมดปัญญาจะอธิบายได้ นอก

จากชู้ให้ดูร่างทะมึนในความมืดที่กำลังคาบลูกของ ตนไว้ในปาก ร่างนั้นยืนในท่าเตรียมพร้อมอยู่บนช้อน ดูออกจะทำท่ายเหลือเกิน ทั้งบ๊อบโทนและโต้งนี่ก็เช่นนั้น และก็เป็นการทำท่าย จริง ๆ เพราะศัตรู ผู้มากลาง ดึก รู้ดีว่าตน เป็น ต่อบ๊อบกับโต้งเป็นอันหมดปัญญาจะติดตามขึ้นมาได้ ยังเหลือก็แต่โทน ซึ่งรูปร่างใหญ่เทอะทะ ถึงอย่างไรก็ไม่คล่องแคล่วเท่า ผู้จะรับมือได้ดีที่สุดเห็นจะไม่มีใครนอกจากจุดเอง แต่ว่าจุดไปไหนเสียเล่า

“เห็นจะไปหาหนมาให้ไฝละมัง” บ๊อบพูด “ถ้าอย่างนั้นคงอยู่ไม่ไกลนัก โต้งชั้นเรียกชู้”

โต้งไม่รอช้า รีบขึ้นตามสัญญาณที่บอกกัน ไว้ไม่ช้า จุดก็วิ่งมาถึงที่ที่สหายทั้งสามคอยอยู่ จุดใจหายเมื่อเห็นสมาชิกมาชุมนุมกันเช่นนั้น แต่ยังไม่ทันรับคำอธิบาย ก็เห็นไฝจัดการพาตัวขึ้นไปปรากฏอยู่บนช้อน ต่อหน้าเจ้าโจรไฝร้ายผู้นั้นเสียแล้ว เมื่อได้เผชิญหน้ากันถนัด ไฝก็อุทานออกมา

“เจ้าทองแดง”

คำว่าเจ้าทองแดง ช่างมีความหมายสำหรับสมาชิกของบ้านเสียจริง เพราะเจ้านี้แหละคือ ศัตรูเก่าที่คอยรุกรานความสงบสุขอยู่เรื่อยมา แม้จะทำอะไรร้ายกาจไม่ได้

เพราะเกรงบ๊อบอยู่ แต่ก็พยายามส่งเสียงรบกวนเส้นประ-
สาทอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน จนกระทั่งบ๊อบตั้งใจไว้เด็ดเดี่ยวว่า
ถ้าได้ประจัญหน้ากันที่ไหน จะไม่ละเว้นเสียทีเดียว เพราะ
ฉะนั้นแม้บ๊อบจะยังไม่รู้สึกพิสมัยในตัวจุดนก บ๊อบก็ไม่
เคยเว้นที่จะช่วยเหลือจุดทุกครั้งที่ได้ประฝีมือกับเจ้า ทอง
แดงแสนร้ายนี้ แต่คราวนี้จะช่วยอย่างไรดี สมรภูมิอยู่สูง
เกินความสามารถที่บ๊อบจะปีนขึ้นไปได้ เป็นห่วงไฟก็ห่วง
เพราะกำลังวังชายังไม่มี เหมือนเดิม จะถูกเจ้า ทองแดง ขย้ำ
เอาเป็นซ้ำสอง เป็นห่วงลูกแมวที่เจ้าทองแดงคาบอยู่ก็เป็น
ห่วงเพราะถ้ารอเข้าไป คงจะขาดใจตายเสียก่อนด้วยความ
บอบช้ำ ไฟก็คิดเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น ถึงแม้จะเคย
รู้จักฝีมือเจ้าทองแดงมาแล้วไฟก็ไม่ย่อท้อ พยายามระงับ
ความหวาดหวั่นลง และกำลังที่เจ้าทองแดงยื่นยืมเยาะศัตรู
อยู่นั่นเอง ไฟก็ย่อตัวกระโดดขึ้นไปบนขอนนั้นและโผนเข้าไป
หมายจ้องจะขยาคอเจ้าทองแดง แต่ว่าสัญชาติเจ้าทองแดง
ผู้เคยรณรงค์มาเสียนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว จะปล่อยให้ไฟขย้า
ได้ดังหมายก็ผิดที่ไป มันเพียงตัวเสียเพียงนิดเดียว ไฟผู้
ด้วยอารมณ์ก็เสียหลัก และทันใดนั้น ก็มีเสียงร้องดังแซ่
มาจากข้างล่างว่า

“ไฟ ระวัง ลงมาเถอะ ปล่อยจุดเขา”

‘เห็นจะต้องดำเนินแผนการอย่างไรสักอย่าง’ บ๊อบ
คิด ‘เพื่อให้การต่อสู้รัดกุมขึ้น ลำพังจุดก็เห็นจะไม่ไหว’
คิดดังนั้นแล้วเสนานิการบ๊อบก็สั่งงาน
“โทน รีบตามขึ้นไปเร็ว ต่อนเจ้าทองแดงลงมาจับ
มือกันข้างล่าง”

“ถ้าเจ้าทองแดงโดดลงมา เจ้าจุดน้อยในปากมันมี
หมดลมไปก่อนหรือ” โทนแย้ง

“จริงซี” บ๊อบตรึกระอง “หาวิธีซี โทน แกคงเคย
เห็นบ่อยๆแล้วใช่ไหมล่ะว่าเวลา แมวคาบหนูไม่ปล่อย คน
ที่เขาต้องการจะให้ปล่อยเขาต้องเป่าหู แกพยายามนะ เป่าหู
เจ้าทองแดงให้มันจ๊จจ มันจะได้ปล่อย แล้วแกคอยรับลูก
แมวไว้ให้ตึกแล้วกัน อย่าให้หล่นลงมาถึงพื้นได้ กันจะคอย
อยู่แถวนี้”

“ถ้าพ่อบ๊อบไปสู้กับเขา ลูกแมว อีกสองตัวนี้จะทำ
อย่างไรล่ะ ได้ยินเสียงอะอะ ตกใจร้องใหญ่แล้ว” โต้ง
ปรึกษา

“ไปเรียกพวกผู้หญิงมาดูซี แล้วโต้งก็อยู่ใกล้ๆด้วย
ใครแหลมเข้ามาเป็นจิกเสียวเลยทีเดียวนะไม่ต้องรอการลงอาญา
อีก...”

ไม่ช้าทุกอย่างก็เรียบร้อยตามคำสั่งของบ๊อบ แต่ว่า โทนจะขึ้นไปถึงเจ้าทองแดงก็ปรากฏว่าจุดกำลังโผนเข้าซ้าย คอหอยของเจ้าทองแดงไว้ แม้ว่าจะกำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม อย่างนั้น เจ้าทองแดงก็หายอมปล่อยเหยื่อของมันง่าย ๆ ไม่ โทนเห็นท่าจะรอช้าไม่ได้ จึงย่องเข้าไปทางข้างหลังเจ้าทองแดงพยายามจะจับตัวเจ้าทองแดงให้ได้ แต่เสื่อย่อมไม่ทั้ง ลายฉนั้นใด เจ้าทองแดงก็ฉนั้นนั้น มันน่าจะหรือจะยอมแก่ศัตรู ง่าย ๆ มันบิตเบี้ยวตัวไปมา ทำให้โทนพลาดท่าเสียหลักอยู่ ร่ำไป ในที่สุดโทนก็ต้องเลิกล้มความพยายาม คิดหา โอกาสที่มันจะเบี่ยงหัวมาใกล้ ๆ และไม่ช้าก็เป็นผล เพราะ เจ้าทองแดงมันพยายาม สะบัดให้พ้นจากการเกาะกุมของจุด โทนเป่าหูเจ้าทองแดงอย่างเต็มแรง จนเจ้าทองแดงสะดุ้งรับ ความรู้สึกกว่าวายที่ในช่องหูนั้นได้ ถึงต้องหลับตาอำปาก ซึ่งเป็นผลให้ลูกน้อยของไฟหล่น ลงมา จาก ปากและในขณะที่ ลูกแมวหลุดจากปากจะ หล่นลงสู่พื้นนั้นเอง โทนก็ยื่นมือ ไปรับไว้ ทั้งที่โทนขะเขย่งที่จะอุ้มลูกแมวตัวแดงไม่มีชน ไว้กับอก โทนก็จำต้องทำเพื่อความปลอดภัยของชีวิตน้อย ๆ นั้น โทนรีบไต่ลงมาวางลูกแมวลงไว้ใกล้ ๆ กับอีกสองตัว แต่ความหนาวเย็นของอากาศ ประกอบกับความตกใจทำให้ ลูกแมวนั้นมีอาการบ๊อบบี้ ทั้งรอยฟันที่ขยาลงตรงคอ

ก็เป็นรอยหือเลือดซ้ำที่เดียว แม่เตยพยายามจะกางปีก
 บ่องเพื่อให้ความอบอุ่น แต่ว่าไม่มีหวังเสียแล้ว เพียงไม่
 กี่อึดใจ ลูกแมวนั้นก็ลาโลกไป โทณทนสะกดกลืนความ
 เสียใจและเสียดายไม่ได้ที่ตนปฏิบัติงานซ้ำไป จึงถึงกับ
 สะอื้นออกมา เสียงสะอื้นของโทนทำให้ไฝนี้กรูได้ ความ
 เกียดแค้นเจ้าทองแดงทำให้ไฝส้อย่างดุเดือดยิ่งขึ้น ส้อย่าง
 ไม่รู้ว่าตนได้เรียวแรงมาจากไหน ไฝกระโดดเข้ากัดเจ้า
 ทองแดง ตามที่ต่างๆ สุดแต่จะได้ โอกาสจนเจ้าทองแดง
 มีแผลไปทั่ว ทั้งแผลที่จุดข้ำไวก้ไม่ใช่เล็กน้อย เจ้าทอง
 แดงบอบช้ำมาก จนคิดว่าตนเห็นจะสู้ต่อไปไม่ได้ต้องล่าทัพ
 ถอยไปเสียพักหนึ่งก่อน แต่จะเล็ดลอดออกไปทางไหนได้
 หลังกาที่บอบช้ำอย่างนั้น การที่จะออกไปข้างนอกได้มีอยู่ทาง
 เดียวคือทางหน้าต่าง และแน่เหลือเกินล่ะว่าบ๊อบคงไม่ละ
 เว้น แต่เมื่อจนหนทางเข้า ก็ต้องทำ ตายเป็นตาย คิดตั้ง
 นั้นแล้วเจ้าทองแดงก็หลบตัวเบี่ยงให้พ้นจุดและไฝ และย่อ
 ตัวโดดลงมาข้างล่าง เมื่อหลังถึงพื้น เจ้าทองแดงกะว่าจะ
 กระดกตัวกลับแล้วโจนขึ้นหน้าต่างไปเลย แต่ซ้ำไปเสียแล้ว
 กว่าเจ้าทองแดงจะกระดกตัวทัน บ๊อบก็ไปยืนจังก้าล้อมตัว
 เจ้าทองแดงเสียแล้ว บ๊อบไม่ฟังเสียงลูกระโทกอีกต่อไปแล้ว
 เอาเท้าทั้งสองจับตัวเจ้าทองแดงฟัดไปมา แล้วก็ขว้างไป

กลางตัว แม่เจ้าทองแดงพยายามเอาเล็บตะกั่ว ข่วนตามหน้าตาบ๊อบสักเท่าใดบ๊อบก็หายอมปล่อยไม่ จนนางลิลลี่ต้องเข้ามาห้ามไว้

“พอที่เถอะ ลูกเอ๋ย” นางลิลลี่พูด “จะเอากันถึงตายเชียรหรือนี่ บาปกรรมเปล่าๆ ปล่อยไปเถอะลูก แค่นั้นมันก็เข็ดแทบตายแล้ว”

“ปล่อยได้หรือจะ แม่” บ๊อบพูดมีท่าฮึดฮัดที่ถูกขัดใจ “มันอวดดีมาเหยียบจุมกเรา มาหยามเราถึงในบ้านอย่างนี้จะละเวนมันได้หรือ ขึ้นปล่อยมันไปไม่ข้ามันก็กลับมารบกวณอีก สัญชาติพวกพาลสันดานหยาบ รู้จักแต่จะรังแกผู้อื่นเท่านั้นแหละเป็นสนก”

พูดแล้วบ๊อบก็ทำท่าจะขยาลงอีก แต่กับไฟห้ามไว้และอ่อนวอนอยู่นานให้ปล่อยเจ้าทองแดงไป บ๊อบเห็นเจ้าทุกขไม่เอาเรื่องแล้วเช่นนั้นก็ต้องปล่อยมือ และไม่ต้องพูดอะไรกัน ก็เป็นที่เข้าใจกันได้ระหว่างบ๊อบ กับคู่ต่อสู้ว่าใครเหนือกว่า ถ้าไม่จำเป็นอย่าเข้ามาอีก

“นี่เป็นเพราะเราประมาทใช้ไหมล่ะ” นาง ลิลลี่พูดขึ้น ขณะที่ทุกฝ่ายกำลังนั่งนิ่งด้วยความตื้นตันใจที่เห็นไฟร้องให้คร่ำครวญ ถึงลูกตน แทบว่าจะตายตามไปด้วย “ถ้าเราผลัดกันระมัดระวังตามที่กำหนดกันไว้ เหตุร้ายนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น”

“แม่อย่าพูดเลยจ๊ะ ลูกเสียใจเหลือเกิน” บ๊อบพูด
 “ฉันเสียใจ ไฟ ที่ประมาทอย่างแม่ว่า จนทำให้ลูกของเธอ
 มีอันเป็นไปอย่างนี้ นี่ถ้าฉันไม่หลับในระหว่างปฏิบัติหน้าที่
 ที่ เจ้าทองแดงก็คงไม่กล้าเข้ามา โช้ นี่ฉันจะทำอย่างไรดี
 นะ ถึงจะทำให้เธอได้ลูกของเธอคืนมา”

“เป็นเรื่องของเคราะห์กรรม พี่บ๊อบ” ไฟตอบ “ที่พี่
 บ๊อบและคนอื่น ๆ พวกนี้เป็นห่วงใย และได้ช่วยกันสั่งสอน
 เจ้าทองแดงถึงเพียงนี้ ฉันก็ขอบใจมากแล้ว มันเป็นเคราะห์
 ร้ายของนั่นเอง แม่เตยเขาบอกแล้วว่า ฉันเลี้ยงลูกยาก ฮือ
 ฮือ” ไฟสะอึกสะอื้นต่อไปอีก “แล้วนี่ฉันจะทำอย่างไรละ
 ถึงจะเลี้ยงลูกทั้งสองนี้ให้รอดปากเจ้าทองแดงไปได้”

“รับรองเอาหัวเป็นเดิมพันเทียว ไฟ” บ๊อบพูดอย่าง
 มั่นใจ “ถ้าหากว่าต่อไปนี้เกิดอะไรขึ้นแก่ลูกของเธออีก ฉัน
 จะไม่อยู่บ้านนี้ต่อไปอีกทีเดียว”

“ขอบใจจะพี่บ๊อบ ได้ยินอย่างนี้ฉันก็เบาใจ ฉันจะ
 ประคบประหงมลูกทั้งสองให้ดีที่สุด * ให้สมกับที่ใคร ๆ พา
 กันห่วงใยรักใคร่” พูดแล้วไฟก็เลี้ยงลูกทั้งสองด้วยความรัก
 อย่างสุดที่จะสุดพรรณนาได้

แต่มีและกวั

“ทำอย่างนี้ลูก เกร็งตัวเข้า ตั้งหลังให้ตรง ทำอย่าง
พ่อทำนี่แหละ ดุ๊ย” พูดแล้วจุดกตั้งตัวตรง ทั้งน้ำหนัก
ตัวลงที่ขาหลัง ทำท่าเหมือนกับจะนั่ง

“ทำไม่ได้เลยจ๊ะ พ่อ พอหนุงตั้งหลังให้ตรงที่ไร เป็น
หงายหลังม้วนตัวไปทุกที นี่ไงจ๊ะ หนูทำอย่างนี้ไงล่ะ”
และยังไม่ทันขาดคำพูด ลูกน้อยของจุดก็ล้มกลิ้งลงไปต่อ
หน้าพ่อ

“ว้าย ดายแล้ว ลูกฉันเป็นอะไรไปนะ” ฝ่หัวีตร้อง
แล้ววิ่งถลันมาที่ลูก ดากี่สอดสายหาศัตรูที่มาทำให้ลูกของ
ตนล้มลงไปอย่างนั้น ครั้นเหลือบไปเห็นจุดกำลังอยู่ในท่า
ยืนสองขา ทำท่าให้ลูกอีกตัวหนึ่งดู ฝ่ก็เดาเรื่องออก

“อ้อ พ่อจุดนี่เอง นี่กว่าใครจะเล่นงานลูกของเราเข้าให้แล้ว นี่กำลังทำอะไรกันจ๊ะ ลูกเต๋มของฉันจึงได้ล้มกลิ้งไปอย่างนั้นนะ โอ เจ็บไหมลูก ลูกไหวไหม เต๋ยว เต๋ยว แม่จะเลียให้” เต๋มเห็นแม่โธ่เช่นนั้น ก็ค่อย ๆ คลานเข้าไปซุกที่อกแม่ ฝ้าเลียลูกทั่วตัวด้วยความรักและเอ็นดู

“แม่ฝ้าจำ ฉันสอนลูกให้รู้จักช่วยตัวเองเท่านั้นแหละ มันไม่เจ็บไม่ปวดอะไรนักหรอก เรื่องหกล้มหกลุกนั้นมันเป็นของธรรมดา เธอจะอย่างไรถึงจะไม่ให้ลูกเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนลูกเขาทั้งหลาย” จุดพูดด้วยความรำคาญ

“นั่นมันก็อย่างหนึ่ง แต่ฉันเรื่องอะไร เธอจึงจะไปทำให้ลูกหกล้มลงไปนอนกลิ้ง ดีไม่ดีหลังหักไปจะว่าอย่างไร”

“มันไม่ถึงกับล้มตายหรอกนะ แม่ฝ้า” จุดพูด “เธออย่ารักลูกจนไม่ลืมหูลืมตาหน่อยเลยนะ ขอเสียที่เยอะ”

“พ่อจุดเป็นพ่อ ไม่รู้จักรักลูกก็ตามใจ ทำไมจะต้องมาห้ามฉันด้วย ลูกของฉันฉันเลี้ยงของฉันมาด้วยความยากลำบาก กว่าจะรอดปากเหยี่ยวปากกามาได้จนทุกวันนี้ฉันก็ต้องทะนุถนอมเป็นธรรมดา จะได้ไวขึ้นใจเมื่อโต” ฝ้าพูดพลาง เอามือโอบกอดลูกทั้งสองไว้ และเอนตัวลงนอนให้ลูกกินนม

“ใครบอกแม่ไผ่ล่ะว่าฉันไม่รัก ถ้าฉันไม่รักฉันจะสอนลูกฉันทำไม ให้รู้จักใช้มือใช้เท้าให้แคล่วคล่องว่องไว”

“อ้อ พ่อจุดสอนลูกนี้เอง ถึงกับลูกหกล้มหมอบไปทีจริงฉันยังไม่เห็นจำเป็นจะต้องลำบากอย่างนั้นเลย พ่อจุดลูกเราเพียงจะลืมหัดตามาตโลกได้ไม่กี่วัน แม่เดินก็ยังไม่ว่างดีเลย พ่อจุดจะไปสอนให้หนังให้กระโดด ลูกจะทำได้หรือ”

“ก็ถ้าไม่สอน ลูกก็ปวกเปียกช่วยตัวเองไม่ได้อยู่นั่นเอง”

“ลูกยังเล็กนักอย่างนี้ ต้องเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่จะต้องอยู่ใกล้ๆ คอยช่วยเหลือไปก่อน พ่อจุดจะไปหวังให้ลูกเราไปสู้รบตบมือกับใครในขณะนี้เล่า ทั้งลูกเราก็คือเป็นผู้หญิงมากกว่าจะกระโดดโลดเต้นตามประสาเด็กผู้ชายชนๆ”

“ถึงจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย การสอนให้ลูกช่วยตัวเองได้ย่อมให้ประโยชน์ทั้งนั้น เผื่อบังเอิญพลาดพลั้ง พ่อแม่ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ จะได้ไม่ถูกรังแกเปล่าๆ”

“ใครนะจะกล้ามารังแกลูกฉัน” ไผ่พูดเสียงแข็ง “ขอให้เห็นหน้าหน่อยเถอะ จะเล่นงานเสียให้ตายเถียว”

“แก่อีกแล้ว แม่ไผ่” จุดถอนหายใจ “เอาเถอะถ้าแม่ไผ่ไม่ชอบก็ตามใจ ฉันจะไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย ความคิดของเราออกจะไม่ตรงกันเสียเลยหมูนั้”

“จริงซี ที่ไหนจะเหมือนเมื่อก่อนนี้เล่า” ไฟต์อว่า และเพื่อให้เรื่องราวยุติลงโดยเร็ว จุดก็รีบเดินพ้นจากที่นั่นไป ปลอ่ยให้ไฟกกกอดลูกทั้งสองของตนด้วยความผาสุก

เห็นจะไม่มีคราวไหนในชีวิตของไฟ ที่จะผาสุกเท่าคราวนี้ ในขณะที่ลูกน้อยที่รอดพ้นอันตรายจากคราวนั้นมาได้ กำลังเติบโตน่ารัก ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือนแม่ จุดดำประอยู่บนขนสีขาวสะอาด ตาสีเขียวกลมใสแจ้ว และหางขอดสั้นเป็นพวงนั้น ช่างไม่ผิดกับไฟเมื่อเล็กๆ เมื่อครั้งที่แอบเข้ามาขอข้าวแถมกินเพราะความหิวโหย และความเมตตาอารีของแถมที่ทำให้ไฟได้อยู่ในบ้านนี้ด้วยความสุขจนถึงทุกวันนี้...

นึกถึงตรงนั้นแล้ว ไฟอดคิดถึงแถมไม่ได้ แม้แถมจะไม่ใช้ผู้หญิงเหมือนเธอ แต่แถมก็ชอบเล่นกับเธอ จนกระทั่งได้เติบโตมาด้วยกัน ไฟยังจำได้ถึงวันที่แถมหายไปจากบ้าน ไม่ทั้งร่องรอยไว้ให้รู้และติดตามได้เลย ทั้งเธอและนางลายพยายามติดตามหาอย่างสุดความสามารถแต่ก็ไม่เป็นผล และในที่สุดนางลายก็ตายลงด้วยความตรอมใจ

ด้วยความรักและระลึกถึงแถมยังคงมีอยู่ในใจไฟอย่างเต็มเปี่ยมนี้เอง ไฟจึงตั้งชื่อลูกน้อยผู้น่ารักที่สุดว่าแถม เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ถึงแถมสหายผู้อารีของเธอ แล้วเธอเองก็

ออกจะมีใจลำเอียงในลูกผู้ซึ่งว่าแต้มมากกว่าอีกตัวหนึ่งซึ่ง
จุดขอตั้งให้เองว่า ก๊วก ตามลักษณะหางอันขอเข้าที่เข้า
ถือนั้นว่าเป็นลักษณะดีมีสิริมงคล เมื่อแต้มเป็นที่รักของแม่
ก๊วกก็ได้เป็นที่รักโปรดปรานของพ่อ จุดมักจะแอบสอนวิธี
การต่างๆที่จะทำให้ก๊วกแข็งแรงและว่องไวเหมือนผู้ชาย
และก๊วกเองก็พอใจที่จะเรียนรู้และฝึกหัดให้เก่งเหมือนพ่อ
เวลาที่ก๊วกเล่นกับแต้มครั้งไร ก๊วกจึงมักเล่นเจ็บ ๆ เสมอ
ซึ่งเป็นเหตุทำให้ไฝไม่ถูกใจยิ่งขึ้น แต่ขึ้นชื่อว่าแม่ถึงแม่จะ
รักน้อยรักมากเพียงไร ก็ยังรักและเอ็นดูลูกของตนอยู่นั่น
เอง เมื่อนึกถึงความหลังว่าตนเคยเป็นลูกกำพร้า ไร้พ่อแม่
ดูแลให้ความรักใคร่และเอาใจใส่พมพัก ต้องต่อสู้กับธรรม-
ชาติจนกระทั่งเติบโตขึ้นมาเช่นนี้แล้ว ความรักที่ไฝมีต่อ
ลูกทั้งสองก็ยังเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ทั้งความห่วงใยก็มีมากจน
เป็นที่น่าเบื่อว่าคาญแก่จุด ดังที่ปรากฏเป็นเรื่องต้องโต้เถียง
กันอยู่เนือง ๆ ดังกล่าวแล้ว

แต่ถึงอย่างไร ไฝก็พยายามอย่างยิ่งที่จะทำตัวเป็นแม่
ที่ดีของลูกอยู่เสมอ แม้ไฝจะไม่ชอบใจจุดสอนลูกให้รู้วิธี
โลดโผนต่างๆ แต่ก็เข้าใจว่าไฝจะไม่สอนลูกเลย เวลาที่ไฝ
ชอบฝึกสอนลูก ก็คือเวลาเช้าขณะที่ไฝและลูกนอนพักผ่อน
อาบแสงแดดอยู่บนลานบ้าน

“เล่นกันซีลูก” ฝึเแนะขึ้น “อากาศดี ๆ อย่างนี้ ต้องออกกำลังจึจะแข็งแรง แต่ว่าอย่าไปเล่นไกล แม่เป็นห่วงเล่นกับแม่บ้างก็ได้”

“ดีซี” หงกวกและแต่มร้องขึ้นพร้อมกัน “หนูชอบเล่นกับแม่สนุกดี” แล้วหงกวกและแต่มก็โดดเข้ากอดปล้าแม่ แม่พลิกตัวที่ไร ลูกทั้งสองก็หล่นกลงมาอยู่กับพื้น ที่นั้น และที่สนุกที่สุดเห็นจะเป็นเล่นกระโดดงับหางแม่ ฝึกระดิกหางอันขอดของตนไปมาเป็นจ้งหวะ กวกและแต่มจ้องคอยจ้งหวะและกะไว้อย่างแม่นยำ แต่กระนั้นก็ยังม่่น้อยครั้งเหลือเกินที่ลูก ๆ จะตะครุบหางแม่ไว้ได้ จนกระทั่งฝึต้องสอนลูกขึ้นว่า

“อย่าเป็นคนรีบร้อนผลิผลามซีลูก ตาของเราเน้นะต้องใช้ให้มาก ๆ ตาของเราม่่านาจนะลูก หัดให้ดี ให้แข็ง จ้องมองจ้งจกยังหล่นลงมาจากเพดานได้เลยลูก เราต้องกะตา ให้พอดีกับมือ ต้องใช้ไปพร้อมกันทั้งสองอย่าง ถ้าลูกกะตาม่แม่น มือของลูกก็จจะม่แม่นไปด้วย”

“จ้งจ้งจจะ แม่ ที่ตากับมือจะต้องทำงานด้วยกัน” แต่มถามขึ้น

“จ้งซี ฝึแต่ม” กวกพูด “พ่อเคยให้ฉนลองหลับตา แล้วเอามือมาคลำตัวพ่อที่นอนอยู่เน่ง ๆ ฉนยังคลำม่ถูกเลย

แต่ถ้าให้ล้มตาแล้วเท่าไรเท่ากันทีเดียว ฉันไม่พรันเลยให้ตายซี...”

“พูดจาให้ดีหน่อยลูก” ฝ่ทักขึ้น “เราเป็นลูกผู้หญิงอย่าให้มันโลดโผนนัก คงจะเป็นเพราะพ่อเขาช่างสั่งสอนช่างตามใจกันละถึงได้เป็นอย่างนี้”

“ขอโทษเถอะจ๊ะ แม่ ลูกไม่ได้ตั้งใจ ที่หลังลูกจะไม่พูดอีกถ้าแม่ไม่ชอบ”

“ดีแล้วลูก” ฝ่ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น และเริ่มสอนลูกต่อไป “จะให้คล้องแคล่วลองเล่นเชือกดูซิลูก สมมุติให้มันเป็นศัตรูของเรา แม่จะทำให้มันสั้น ๆ แล้วลูกคอยตะคุบนะ”

แล้วฝ่ก็หาเชือกเส้นเล็ก ๆ มาได้เส้นหนึ่ง ขนาดยาวพอสมควร ฝ่เอาปากกระตุกปลายเชือกให้มันตื้นเหมือนกับจะเลื่อยไปมา แต้มกับกวักเห็นแปลก ทั้งตื้นตื้นทั้งสนุก ต่างก็กระโจนพร้อมกันไปยังเชือกเส้นนั้น กวักมักจะรีบร้อนกว่าแต้ม เพราะจะนั่นจึ่งโดดไปถึงเชือกก่อน แต่เมื่อกวักตะปบมือซ้ายลงไปบนเชือก เชือกก็ติดเล็บ กวักพยายามใช้ปากแกะเชือกให้หลุดจากเล็บ แต่ยิ่งแกะเชือกยิ่งพันตัวเข้ามา กวักเห็นจะได้เรื่องจึงกลิ้งเกลือกตัวหมายจะเอาหัวลอดให้หลุดไปจากวงเชือก แต่ที่ไหนได้เชือกนั้นยิ่งมัดตัวแน่นเข้า จนในที่สุดกวักก็เหมือนหมูป่าขามัดตัวจะจับลง

แข่ง กวักหมดปัญญาจะแก้ไข ถึงกับนอนนิ่ง ใฝ่เห็นดังนั้น รู้สึกทงชั้นและทงสงสารลูก จะดูซ้ำเดิมก็เกรงลูกจะเสียใจหนักขึ้น ใฝ่เรียกแต่้มให้มาช่วย ตนเองใช้ปากเขี่ยปลายเชือกที่พันเข้าไปอยู่กลางตัวกวัก แต่้มต้องใช้มือเล็กๆ ของตนดึงเหนี่ยวออกมา จึงค่อยคลายเชือกนั้นให้หลวม แล้วกวักก็หลุดออกมาได้ในที่สุด ใฝ่พูดขึ้นว่า

“ที่หน้าที่หลังละครระวังให้มากนะลูก ต้องดูให้รอบคอบเสียก่อนว่า สิ่งที่เราเห็นนั้น มีลักษณะเป็นอย่างไร หากเป็นศัตรูก็ต้องดูรูปร่างมัน ดูกำลังความสามารถของมัน แล้วจึงค่อยโจมตีตรงจุดอ่อนของมัน เอาเถอะ ใฝ่ลูกโตอีกสักหน่อย แม่จะสอนให้ลูกจับหนู แล้วลูกจะได้รู้วิธีที่จะตะบปเลียบของเราลงไปที่ส่วนไหนของตัวมัน จึงจะแน่นเหนี่ยว หนูไม่มีทางจะหนีรอดไปได้”

“เมื่อไหร่ละจ๊ะ แม่ ที่ลูกจะจับหนูได้เอง” แต่้มถามด้วยความกระตือรือร้น “ลูกอยากให้ถึงเวลานั้นเร็วๆ จะได้ดูว่าลูกจะสามารถแคไ่ไหน”

“อย่าร้อนรนไปเลยลูก” ใฝ่ปลอบ “ลูกยังเล็ก เขี้ยวเล็บยังไม่แหลมคมพอ ยังทำการอย่างนี้ไม่ได้หรอกลูก มาเล่นกันต่อไปดีกว่า ฝึกมือเท้าของเราให้คล่องแคล่วไปก่อน ที่นั่นเล่นกันเองเถอะแม่จะพักผ่อน”

พูดแล้ว ไฝก็หลับตา นอนพัก ปล่อยให้ลูกทั้งสอง
กอดปล้ำกันต่อไป “ช่วงโชคดีอะไรอย่างนี้ที่เรายังมีเหลืออยู่
ด้วยกันสองตัว” ก๊วกพูด “ถ้าหากเหลือฉันหรือเหลือพี่แต้ม
อยู่แต่ลำพัง น่ากลัวเราคงจะเหงามากนะ พี่นะ”

“จริงซี เล่นกันอย่างนี้นะสนุกจังเลย แต่ว่าก๊วกอย่าโหม
ตัวทั่บพี่แรงๆ นะ พี่ทานน้ำหนักตัวก๊วกไม่ไหว พี่กลัวล้ม
ไปทุกที”

“เอาเถอะ ฉันจะไม่ทำอย่างนั้นละ ฉันจะทำอย่างนี้
ฉันจะขยำฟันของฉันลงไปทั่ตัวพี่ ทดลองดูซิว่า พี่จะคม
แค่ไหน”

“อย่าขยำแรงๆ นะ พี่กลัวเจ็บ”

“ก็พี่จะอยู่นิ่งๆ ทำไมละ พี่ก็พยายามขยำฉันบ้างซี
ผลัดกันไ้ละ”

ไม่ช้าทั้งสองก็กอดปล้ำพั่กันไปมา บางคราวก๊วกอ้า
ปากจะรับหัวแต้ม แต่แต้มรู้เชิงทนรับเบี่ยงหัวและแอบไป
จับคอก๊วกไว้ บางทีก็ผลัดกันกัดหางของกันและกัน ดูช่าง
เป็นเรื่องที่น่าสนุกเสียจริงสำหรับก๊วกและแต้ม ผู้เป็นลูก
แมวที่เพ็งลืมตาตโลกได้เพียง ๒-๓ เดือน และในขณะที่
เล่นกันนั้น ทั้งก๊วกและแต้มก็ไม่ลืมคำสอนของแม่ทั่ให้ฝึก
ตาให้สามารถใช้ตาประสานงานกับมือได้ เพราะฉะนั้นครั้ง
หนึ่งจึงได้เห็นก๊วกนอนคอยทั่และอ้ามือออกและขณะเดียว

กันนั้น แต้มก็ลุกขึ้นโยโย่และหุดมือลงไปที่มือของกวัก กวักไม่ยอมละโอกาส รวบมือของแต้มใส่ปาก และกัดไว้แน่นจนแต้มต้องร้องขึ้น

“โอ๊ย เจ็บจะตายแล้ว กวัก ไม่เอาละ เลิกละ เล่น เจ็บ ๆ อย่างนี้ ที่หลังพี่ไม่เล่นด้วยหรอก”

“ใจเสาะไปได้ล่ะ พี่แต้ม เล่นกันมันก็ต้องมีหนักนิดเบาหน่อยเป็นธรรมดา อย่าไปฟ้องแม่ล่ะเดี๋ยวจะมาดุดฉันเข้า”

“พี่ไม่ใช่คนช่างฟ้องหรอก อย่าเป็นห่วงไปเลย เอื้อ เหนื่อยเหลือเกิน หิวด้วย ไปกินนมแม่ดีกว่า”

แล้วกวักกับแต้มก็วิ่งกันไปหาแม่ ต่างแย่งกันหาที่ที่ถูกปากถูกใจตรงหน้าอกแม่นั่นเอง ถ้าใครจะว่าลูกใครน่ารักที่สุดแล้ว ใฝ่ก็คงจะต้องเป็นผู้หนึ่งที่ว่าลูกของเธอน่ารักที่สุด และก็นับว่าเธอโชคดีไม่น้อยที่มาได้ลูกรักที่ฉลาด และแข็งแรงเช่นกวักและแต้มทั้งคู่

“อ้อ แม่จำ แม่ทำอะไรนะ หนูจ๊กจ้อออก” แต้มร้องเสียงอะอะพร้อมทั้งทำคายนัด เมื่อใฝ่กำลังเอาปากเลียที่ต้นคอ และอ้าปากงับตรงนั้นไว้

“ไม่มีอะไรหรอกลูก แม่จะคาบลูกต่างหากเล่า”

“แม่คาบทำไมจ๊ะ”

“แม่จะพาหนูไปเที่ยววิ่งไล่ล่า”

“ทำไมไม่ให้หนูเดินไปล่ะจ๊ะ หนูพอเดินแข็งแล้วนี่
ไ้จ๊ะ หนูเดินได้ตรงทางแล้วละ แม่ดูซิ” พุดแล้วแต้มก็
ค่อยเดินตัวมเตย้ม อวดให้แม่ดู ลำตัวอ้วนอ้วนสน และขา
แขนสั้นม่อต้อของแต้ม ทำให้เคลื่อนไหวได้เชื่องช้าทางมีท่า
ทางเกะกะจนน่าขัน ก๊วกเห็นแต้มทำท่าเช่นนั้นก็อดขันไม่
ได้ หัวเราะเสียจนตัวงอกลงไปมา

“โอ้ พี่แต้มจ๋า อย่าอวดไปเลยว่าเดินแข็งแล้ว เดิน
เตาะเตาะออกอย่างนั้น จะเดินตามแม่ทันอย่างไรเล่า ถ้าพี่
อยากเดินคล่อง ๆ พี่ต้องกินนมให้น้อย ๆ กว่านี้ ดูนั่นซีรูป
ร่างเพรียวดีไหม พ่อชมนักเทียวว่ ก๊วกรูปร่างประเปรียว
คงจะจับหนูได้เก่ง”

ก๊วกพุดด้วยท่าทางภูมิใจ ในรูปร่าง ของ ตน พร้อม ทั้ง
แสดงท่าทางหกหัวหงกทางอวดแต้มและไฝ ท่าที่ก๊วกชอบ
มาก คือ พยายามใช้มือดึงหางตัวเอง ก๊วกคิดว่าท่านี้แหละ
จะทำให้ร่างกายของตนแข็งแรงและคล่องแคล่วพร้อมที่จะ
ทำงานได้ทุกเวลา

ก๊วกเล่นหางตัวเองด้วยความรู้สึกสนุกเพลิดเพลิน คว่า
หางได้คร้งหนึ่ง ก็ร้องแป้วป้าวออกมาทีหนึ่ง จนกระทั่งไฝ
ทนต่อไปไม่ได้ จึงต้องห้ามขุ่นว่า

“พอที่เถอะลูก พอที่ อะไว้ เล่นหางตัวเองอยู่ได้ อยาก
เล่นก็เล่นไปลำพังเถอะ แม่จะพาพี่แต้มเขาไปเทียว” พุด

แล้วก็หันมาหาแต่้ม มองดูด้วยความเอ็นดู แล้วพูดอีกว่า
 “ลูกแต่้มนะ ยังเดินไม่แข็งแรงนะลูก แล้วลูกก็ไม่ค่อยคล่อง
 แค่วิ่งเหมือนน้อง ลูกต้องเล่นเสียบ้างนะจ๊ะ”

“หนูไม่อยากเล่นหรอก ถ้าเล่น ก็ต้องเล่นกับก๊วก
 แล้วเล่นกับก๊วกที่ไร ก๊วกเป็นเล่นเจ็บ ๆ ทุกที หนูไม่ชอบ
 หรอก” แต่้มบ่นกระปอดกระแปด “หนูเดินไม่แข็งแรงก็ไม่
 เป็นไรหรอก หนูจะไม่เดินไปไหน หนูจะนอนอยู่ตรงนั้นแหละ
 ทั่ววันทั้งคืนเลยเทียว”

พูดแล้วแต่้มก็ล้มตัวลงนอน ชูหน้าลงไปทั่ว หลับ
 ตาเสียทั้งสองข้าง แล้วเอามือข้างหนึ่งปิดหน้าไว้

“ทำอย่างนั้นไม่ได้นะลูก ลูกต้องรู้ว่า แมวมีหน้าที่
 อะไรบ้าง ลูกจะเอาแต่นอนอย่างนั้นไม่ได้”

“หนูเป็นแมวเด็ก ๆ หนูจะต้องมีหน้าที่ทำอะไรด้วย
 หรือจ๊ะ”

“มีชีลูก เราเป็นลูกแมวเล็ก ๆ เราก็ต้องเตรียมตัวฝึก
 ฝนตัวเอาไว้สำหรับหน้าที่เวลาเป็นแมวโต ๆ อย่างแม่อ่าง
 พ่อแม่แหละ”

“ต้องทำอะไรบ้างล่ะจ๊ะ”

“หน้าที่สำคัญของเรา ก็คือ ทำให้ทุกแห่งสงบและ
 ปลอดภัยจากหนู เพราะฉะนั้นไม่ว่าใครเขามักจะต้องการ

เราทั้งนั้น เขาต้องการให้เราช่วยปราบหนุให้เขา เราจึงต้องถืองานปราบหนุ จับหนุเป็นงานสำคัญ”

“จะให้ไปจับมันอย่างไรเล่า แม่จ๋า หน้าตาหนุเป็นอย่างไรหนุยังไม่รู้จักเลย แล้วทำไมเขาถึงมอบงานพรรณอย่างนี้ให้เราละจ๊ะแม่ ไม่เห็นสนุกสักนิด ฮือ หนุไม่อยากเป็นแมวแล้วละ”

“อย่าเพ็งคิดอะไรไปเลยลูก แล้วแม่จะค่อยๆ สอนลูกไป มาเถอะ แม่จะพาไปเที่ยว ลูกจะได้สบายใจ”

“ไปก็ดีจ๊ะ แต่ว่าหนุไม่อยากให้แม่คาบไปนี่จ๊ะ ให้หนุเดินไปไม่ได้หรือจ๊ะ หนุตัวโตแล้ว แม่คาบไปก็เหนื่อยแย่ซึกว่าจะถึง แต่แม่จะพาหนุไปไหนก็ไม่รู้”

“โถ แม่ไม่เหนื่อยหรอกลูก ที่จริงแม่ไม่อยากให้ลูกโตขึ้นเลย แม่อยากให้ลูกตัวเล็กๆ เหมือนเมื่อก่อนนี่ แม่จะได้คาบพาไปไหนมาไหนได้สะดวก แม่ยังจำได้ดีว่าแม่ต้องเหนื่อยยากเพียงไรที่ต้องคาบลูกพาซุกซ่อนเอาไปไว้ตามที่ต่างๆ บนหลังคาบ้าน ตามซอกตู้ข้าง แต่แม่ก็สนใจที่มีลูกอยู่ใกล้ๆ”

“ถ้าอย่างนั้น แม่ก็รักลูกมากซีจ๊ะ” แต่มอดถามขึ้น

“ไม่มีอะไรอีกแล้วในโลกนี้ ที่แม่จะรักเท่ากับลูกทั้งสองนี้ เมื่อแม่เล็กๆ แม่ไม่เคยได้รับความรักจากใครเลยจน

กระทั่งได้มาอยู่ในบ้านนี้ แม่จึงตั้งใจไว้ว่า ถ้าหากแม่มีลูกของตัวเองแล้ว แม่จะรักให้มาก ให้มากเท่ากับที่แม่เคยอยากให้ใครมารักแม่เท่านั้น”

“แต่หนูว่า แม่ไม่รักหนูมากเท่าพี่แต่้มหรอก” กวักสอดขึ้น

“ลูกรู้อย่างไรจะ ว่าแม่ไม่รักลูก ลูกทั้งสองนี่คือดวงตาทั้งสองข้างของแม่ แม่รักเสมอกันเที่ยวแหละ”

“ก็ที่แม่จะพาพี่แต่้มไปเที่ยวนี้ไงจะ” กวักพ้อ “แม่ไม่เห็นเคยพูดว่าจะพาหนูไปเที่ยวบ้างเลย จะพาแต่พี่แต่้มไปเท่านั้นแหละ หนูรู้หรือกว่าแม่ไม่รักหนู”

“แม่จะพาหนูไปพร้อมกันได้อย่างไรละลูก” ฝ่ถอนใจที่เห็นลูกเล็กน้อยใจ “แม่ตั้งใจว่าจะพาไปคนละที่ คราวนี้ให้พี่แต่้มเขาไปก่อน แล้วคราวหน้าลูกค่อยไป”

“ให้เราเดินไปซีจ๊ะ แม่จ๋า” แต่้มออกความเห็น “แม่จะได้พาเราไปพร้อมกันได้”

“ไม่ได้หรอกลูก แม่จะพาลูกข้ามรั้วไปเที่ยวบ้านโน้น ลูกไม่เคยเห็น ลูกจะต้องชอบใจมาก เขามีของแปลก ๆ ไม่เหมือนบ้านเรา”

“ก็ให้เราดุ๊วไปซีจ๊ะ” กวักพูด “แม่จะได้ไม่ต้องลำบากคาบเราข้ามรั้ว”

“รวีเขามิตชิด ไม่มีทางมุดได้หรือลูก แม่ตรวจดูตลอดแล้ว เห็นทำไม่ได้ ถึงจะต้องพาลูกคาบไป”

“ถ้าอย่างนั้น แม่จะให้ลูกอยู่กับใครเล่าจะ แม่ไม่เป็นห่วงลูกบ้างหรือ”

“แม่จะให้ลูกอยู่กับพ่อเขานะซี แต่ว่าเขาหายไปไหนก็ไม่รู้ ตั้งนานแล้วเขายังไม่เห็นกลับมาเลย ทำอย่างไรดีล่ะ คอยเขาเมื่อไรจะมา เดี่ยวจะเย็นค่ำจะกลับลำบาก เฮ้อ จะทำอย่างไรดีนะ”

ไฟคิดตรองอยู่นาน ก็ตรองหาตกไม่ว่าควรจะฝากลูกเล็กไว้กับใครดี ใครจะมารักลูกของตนเท่าเทียมกับตนผู้เป็นแม่ หรือจุดผู้เป็นพ่อ ความคิดของไฟเลื่อนลอยไปถึงอดีต ครึ่งเมื่อต้องต่อสู้กับเจ้าทองแดงเพื่อช่วงชิงเอาลูกรักกลับมา และสมาชิกของบ้านได้ช่วยเหลืออย่างเต็มที่ จนกระทั่งบัดนี้ ที่สามารถเลี้ยงลูกทั้งสองนี้เติบโตขึ้นมาได้ด้วยความปลอดภัย และใครเล่าที่เป็นหัวแรงสำคัญในการนั้น จน ถึง ได้สัญญา กับเธอว่าจะดูแลลูกให้เป็นอย่างดี นี่ก็ได้อย่างนี้ ก็เห็นอยู่ แต่พี่บ๊อบเท่านั้นที่จะไว้วางใจถึงกับฝากลูกไว้ได้ แต่ว่าขณะนี้น๊อบบอยที่ไหนเล่า

“พี่บ๊อบ พี่บ๊อบ” ไฟลองส่งเสียงเรียก “พี่บ๊อบจำอยู่ไหนนะ”

เป็นเคราะห์ดีที่บ๊อบตระเวน ตรวจตราสถานที่อยู่ไม่ไกลนัก เมื่อได้ยินเสียงไฟเรียกหา ก็รีบมา และถามขึ้นอย่างกระหืดกระหอบว่า

“ธุระอะไรจ๊ะ ไฟ เรียกเสียงตกอกตกใจไปหมด เกิดอะไรขึ้นอีกหรือ”

“เปล่าหรอกจ๊ะ ขอโทษเถอะที่ทำให้พี่บ๊อบตกใจ” ไฟพูดแล้วยิ้มอย่างเอาใจ “พี่บ๊อบว่างหรือเปล่าจ๊ะ ฉันมีธุระจะวานสักอย่างหนึ่ง”

“จะว่าว่างก็ว่าง ถ้าเธอไม่หางานมาให้ฉัน ฉันก็ไม่มีธุระอะไร มีธุระอะไรจะใช้ให้वान ก็บอกมาเร็ว ๆ ไม่ต้องพูดอ้อมค้อมหรอก”

“คืออย่างนี้” ไฟพูดยานคาง “ฉันอยากจะพาแต่้มไปเที่ยวบ้านโน้น จะเอากวักไปด้วยพร้อมกันไม่ได้ ที่นี้ไม่รู้จะฝากกวักไว้กับใคร พ่อเขาก็ไม่อยู่ ไม่รู้จะกลับเมื่อไหร่ก็ได้ถึงพี่บ๊อบ ก็เลยอยากจะฝากลูกเอาไว้ด้วย พี่บ๊อบคงไม่ขัดข้อง เพราะเคยพูดไว้ว่า...”

“อ๊ะ อะไรกัน จะมาใช้ให้เลี้ยงลูกให้” บ๊อบขัดขึ้นหน้าตาตึง “ฉันเลี้ยงไม่เป็นหรอกจ๊ะ และที่ฉันเคยพูดไว้นั้นมันคนละเรื่องกันนี่ ถ้าหากเกิดเหตุเภทภัยอะไรขึ้นซึ่งฉันจะต้องรับเป็นภาระดูแล”

“อ้าว ก็ถ้าพี่บ๊อบไม่ดูแลตั้งแต่ยังไม่มีเหตุ เมื่อมีเหตุขึ้นแล้วจะช่วยให้ทันหรือ เดียวก็เหมือนคราวนั้นอีก...”

“พอที่ พอที่ แม่ไผ่ ขออย่าได้พูดเรื่องนั้นอีก” บ๊อบห้ามขึ้น “พูดที่ไร ฉันเข้าใจไม่หายที่นั่น เรื่องจะใช้นั้นฉันไม่ว่าหรอก แต่ว่าลูกเล็กๆ ของเธอนะ ฉันดูไม่เป็น จะให้ฉันทำอะไรละ”

“พี่บ๊อบ ไม่ต้องทำอะไรมากหรอก ลูกกวักของฉันพอจะช่วยตัวเองได้แล้ว เดินเหินก็แข็งแรง”

“นั่นแหละจะ ไผ่ เพราะว่าลูกเธอเดินพอจะแข็งแรงแล้วนี่สิ มันยุ่งละ เดียวเดินไปโน่นมานี่ แล้วฉันจะทำอย่างไร”

“ดูเอาเองซี พี่บ๊อบ” ไผ่แนะ “ลูกกวักแก่กลัวพี่บ๊อบหรอก แกคงไม่กล้าทำเกะกะหรอกนี่”

“ถ้าให้ดูแลอย่างนี้นะก็พอทำได้ เธอสั่งสอนลูกเธอไว้เสียซี อย่าให้เที่ยวเดินยุ่มย่ามไป เดียวฉันเผลอจะแอบหนีไปไกลๆ เธอกลับมาไม่เจอจะลูก ฉันจะเดือดร้อนอีก”

“เป็นอันตกลงรับนะจ๊ะ แหม ขอบใจพี่บ๊อบสักร้อยครั้ง” ไผ่พูดแล้วก็โดดเข้าไปกอดบ๊อบอย่างที่เคยทำๆ มา เวลาบ๊อบดีต่อเธอ แล้วก็หันมาสั่งลูกว่า

“ได้ยินแล้วใช่ไหมลูกก๊วก ว่าแม่จะฝากลูกไว้กับลุง บ๊อบ ลุงเขาไม่ชอบให้ลูกเที่ยวเดินไปมา ลูกต้องเชื่อฟังเขา นะจ๊ะ”

“ลุงบ๊อบเขาดูไม่ใช่หรือแม่จ๋า” ก๊วกถามขึ้นมีท่าทาง กังวลใจ

“ลูกกลัวเขาออก ทำไมตัวเขาใหญ่อย่างนั้นนะ ไม่เห็นเหมือนแม่เหมือนพ่อเลย เวลาอ้าปากหาที่ปากกว้าง กว้าง ยิ่งกับจะงับเอาหัวลูกเข้าไปไว้ก็ได้เที่ยวแหละจ๊ะ”

ไฝอดขำถ้อยคำของลูกไม่ได้นึกถึงตัวเองเมื่อเล็ก ๆ ก็ อดกลัวปากอันกว้างใหญ่ของบ๊อบไม่ได้เช่นเดียวกัน จึง ปลอบลูกขึ้นว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอกลูก ลุงบ๊อบเขาก็ไม่ทำอะไรนักหนา ถ้าลูกประพฤติตัวดี ๆ ตามที่เขาสั่ง เขาก็คงไม่ว่าอะไร แล้ว เขาก็รักลูกมาก ถ้าไม่ได้เขาช่วยดูแล ลูกก็คงไม่เป็นตัวมาถึงบ้านนี้หรอก” ไฝพูดแล้วก็กลับกอดลูกทั้งสองไว้แน่น ด้วยความรู้สึกสะเทือนใจในเหตุการณ์ที่แล้วมา และเชื่อ ฝือบ๊อบว่า คงจะช่วยดูแลไม่ให้เหตุร้ายอย่างนั้นเกิดขึ้นแก่ ลูก ๆ ของเธออีก ส่วนบ๊อบนั้นได้พยายามจะทำไมตรีกับก๊วก เพื่อให้การดูแลง่ายขึ้น บ๊อบเรียกก๊วกเข้ามาใกล้แล้วพูดว่า

“มาหาลงทางนี้ ก๊วก หนูต้องอยู่ใกล้ๆ ลงตรงนี้นะจะไปไหนไกลไม่ได้ จะต้องการอะไรบอกมา ลงจะไปหามาให้จะเล่นอะไรละ ลูกฟุตบอลหรือเอ้า เอาไป นี่ด้วยกลุ่มหนึ่งแล้วอะไรอีกละ มาเลือกเอาทีนี้สิ” พูดแล้วบ๊อบก็พา ก๊วกไปเลือกเครื่องเล่นพอให้ ก๊วกคลายอารมณ์กลัวลงได้บ้าง ฝึให้เห็น ก๊วกค่อยสบายใจหายกลัวลงบ้างแล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“ลูกสบายใจดีแล้วนะ ลูกก๊วก แม่จะพาพี่ของหนูไปเที่ยวละ ไปไม่ช้านักหรอก ประเดี๋ยวแม่ก็จะกลับ”

เมื่อเห็น ก๊วกไม่ได้ตอบว่าอะไรแล้ว ฝึก็พูดกับแต้มว่า

“อย่าทำตัวแข็งขันลูก ปล่อยตัวตามสบายอย่างนั้นแม่จะได้คาบได้ สะดวก ทำมือเท้าห่อๆ เข้าให้ ตัวกลมๆ น้ำหนักจะได้ไม่ถ่วงไปข้างหลังมากนัก”

แต้มก็สนใจทำตามทีแม่บอก แล้วฝึก็ก้มลงคาบตรงต้นคอลูก เมื่อหัวตัวลูกขึ้น ฝึชวนตัวไปเล็กน้อย เพราะน้ำหนักมากกว่าที่จะไว้ ฝึต้องพยายามตั้งตัวให้ทะมัดทะแมง แล้วก็โดดแผ่สัวข้ามรั้วเข้าไปในบ้าน ที่ติดต่อกันด้วยความแคล่วคล่องว่องไวตามวิสัยของตน



แต่มีไปทัศนาศร

“แหม เห็นอย่แทบขาดใจเทียวลูกเอ๋ย” ฝีกกล่าวขึ้น
ขณะที่วางลูกบนพนักหมอนอ่อนนุ่ม

“หนูบอกแล้วว่า หนูออกโตมากแล้วอย่างนี้ แม่จะ
คาบหนูไม่ไหว แม่ไม่เชื่อหนู ตอนที่แม่โดดข้ามรั้วมานั้น
หนูใจหวิวเทียวจ๊ะ แหม มันบ๊อ... โอ๊ย หนูหลับตาปุ๊กลัวจะ
ตกเหลือเกิน” แต่มีพูดพลางหลับตา ทำคอย่นหัวหดเหมือน
ว่ายังรู้สึกเสียวสยองไม่หาย

“แต่ลูกก็เห็นฝีมือแม่แล้วใช่ไหมล่ะ งานอย่างนี้ไม่
ยากลำบากสำหรับพวกเราหรอก อีกไม่ช้าลูกเองก็คงทำได้”
ฝีกพูด “แต่อย่ามัวเสียเวลาไปเลยจ๊ะ มารับดูๆ อะไรเข้า
เถอะ จะได้รับกลับ”

“ไฟฟุดแล้วก็นำหน้าลูกเดินไป ตาม สนามหญ้าอันเขียวสด แต่มเดินช้า ตามไม่ค่อยทันแม่ เพราะมัวแหวะเวียนดูสิ่งแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็นในบ้านของตน ไฟเดินไปได้สักหน่อย ก็ต้องหยุดรอลูก และอดยิ้มด้วยความเอ็นดูไม่ได้ เมื่อเห็นลูกร้องเอะอะ ชั่วครู่ให้ดูสิ่งที่ตนยังไม่เคยเห็น

“นั่น แม่จำ นั่นตัวอะไรนะ บิกมันสวยจังเลยทำไมมันไสบาง บ้าง บางจนหนุมองทะลุไปเห็นหน้าแม่ได้นะจ๊ะ”

“ตัวแมงปอนะลูก ลูกชอบหรือจ๊ะ แม่จับให้เอาไว้ไหม ตัวอย่างนี้กินอร่อยนักแหละ”

“โอ๊ะ อย่าจ๊ะแม่ อย่าจ๊ะ หนูชอบดูเวลามันบินไปบินมาต่างหาก มันเกาะที่ดอกไม้ดอกไหนดอกไม้นั้นก็เดินสั้น เหมือนกับจะเล่นกับมันด้วย ดูน่าสนุกจังนะแม่”

“เดินต่อไปสิลูก ไปดู อะไรข้างหน้านั้นเถอะ” ไฟต้องหันมารุ่นลูกให้เดินไปข้างหน้า และไม่ช้า แต่มก็หันมาร้องบอกแม่อีกว่า

“โอ๊ะ โอ๊ะ นั่นอะไรจ๊ะแม่ น้ำทางนั้น นี่หรือจ๊ะที่แม่อยากให้นินมาดู หนูไม่เห็นมีอะไรเลย”

“เดินไปให้ถึงขอบเสียก่อน แล้วลูกจึงจะเห็น นี่เขาเรียกว่าสระรูใหม่ละ ที่บ้านเราไม่มีหรอก สระใหญ่ๆ อย่างนี้นะ แต่แม่มักตั้งใจไม่มี”

“ทำไมละจ๊ะ ถ้ามีที่บ้านเรา แม่จะได้ไม่ต้องพาหนู มาดูให้ลำบาก”

“แม่กลัวลูกจะตกลงไปนะซีจ๊ะ ยิ่งกวักชนๆ อย่างนั้น เป็นตลกกันวันละหลายๆ หนแน่ที่เดียว”

“ตกน้ำแล้วตายไหมจ๊ะ แม่” แต้มถาม

“ตายซีลูก พวกเราว่ายน้ำไม่เป็นหรอก ไม่เหมือน ลุงป๊อบเขา เขาว่ายน้ำเก่ง แต่ถึงจะไม่จมน้ำตายเราก็กิน น้ำอันหนาวเย็นอย่างนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้น ลูกต้องระวัง ตัวให้มากนะจ๊ะ อย่าชะโงกไปมากนัก”

“หนูไม่ชะโงกหรอกจ๊ะ หนูไม่เห็นมีอะไร มีแต่น้ำ หนูไม่ชอบหรอก”

แต้มนั่งลงบนพนักเก้าอี้ริมขอบสระอย่างไม่ค่อยเต็มใจ นัก ทันใดนั้นเอง แต้มก็เห็นแม่ของตน ทำหมีงตาจ้องจับ เขม็งไปข้างหน้า และในพริบตา นั้น นกตัวหนึ่งก็ถาปตา ลงมาจากอากาศ เอาเท้าเกี่ยวปลาในน้ำติดไปด้วยตัวหนึ่ง

“อ้อฮ้อ เก่งจังนะ แม่ เจ้านกตัวนั้น” แต้มพูดกับแม่ มีท่าทางตื่นเต็น “ปลาอยู่ในน้ำ มันยังเกี่ยวเอาไปได้”

“นี่แหละ สิ่งทีแม่อยากจะพาลูกมาดู” ใฝ่พูดเบาๆ คล้ายจะพูดกับตนเอง “นกอย่างนี้ มันเก่งในทางเฉี่ยวปลา เหลือเกิน แม่ชอบดูท่าทางอันปราดเปรียวรวดเร็วของมัน

แม่จะเอาอย่างมันบ้าง แต่ยังไม่ค่อยกล้า กลัวจะตกไปในน้ำ”

“โอ๊ย อย่าลองเลย แม่จำ เดี่ยวแม่ตกไปไม่มีใครช่วย” แต่มร้องห้ามเสียงสั้น “เอ้ แต่ว่าแม่จะอยากได้ปลาไปทำไมกันจ๊ะ”

“เออ ถ้ามได้ ลูกแต่มนี้” ใฝ่ตอบ “ปลาเขามีไว้ทำไมล่ะลูก เขามีไว้กินไม่ใช่หรือ แมวกับปลาเป็นของคู่กัน เหมือนแมวกับหนูอย่างนั้นแหละ”

“มันปลาเป็นๆ ไม่ใช่หรือจ๊ะ แม่ ปลาอย่างนั้นกินได้หรือจ๊ะ”

“ได้สิลูก เนื้อหวานดีไม่หยอกหรือก เอ้อ พุดแล้วน้ำลายสอ” ใฝ่เลียปากพลางกลืนน้ำลายเอือกลงไปคอ “แต่โอกาสมันไม่มี ก็อย่าไปคิดถึงมันเลย กลับกันหรือยังล่ะลูก”

ในขณะที่แต่มกับใฝ่กำลังเพลิดเพลิด อยู่กับสิ่งแปลกตาในบ้านข้างๆ นั้นเอง บ๊อบก็วิ่งว้ายอยู่กับกวัก ที่รับปากใฝ่ไว้

“เชือกนี้ เอาไปเล่นห่างๆ ตัวลงหน่อยก็ได้ กวัก ดูซี พันกันยุ่งใหญ่แล้วเดี๋ยวก็จะมดมีมดตีมัน ลงมาให้ หรอกบ๊อบบอกอะไรไม่เชื่อเลย”

บ๊อบบ่นพลางเอาปากคนเชือกให้ออกไปห่างตัว แต่
ยิ่งว่าดูเหมือนยิ่งยุ กวักยิ่ง ดึงเชือกให้พันไปพัน มารอบตัว
บ๊อบ บ๊อบจะลุกเดินหนี เชือกทั้งกลุ่มนั้นก็พานมือทำงาน
บ๊อบแทบจะหกล้ม พยายามเขยื้อยเชือกออกไปให้พ้น ต้องเสีย
เวลาอยู่นานจึงทำได้สำเร็จ

“เลิกเล่นที่นั่นซะ ลุงจะเก็บเชือกละ” บ๊อบพูด
“เฮ้ย นี่แน่ะลูกบอลเอาไปเล่นซี กลิ้งเล่นก็สนุกดีนี่”

“ลุงไม่ให้หนูเล่นเชือก หนูก็ไม่เล่น ไม่เล่นอะไร
ทั้งนั้นแหละ ลูกบอลหนูก็ไม่เอา” กวักพูดทำเสียงอุ้ออย่าง
ไม่พอใจ

“ไม่เล่นก็แล้วไป อย่าไปเที่ยวที่ไหนก็แล้วกัน นอน
เล่นใกล้ ๆ ลุงนี้แหละเดี๋ยวแม่เขาก็กลับมา”

“เมื่อไรแม่จะมาละ ลุง” กวักถาม “เมื่อไหร่แม่จะมา”
ยังไม่ทันที่บ๊อบจะตอบว่าอะไร กวักก็ขึ้นเสียงอีกว่า
“เมื่อไหร่แม่จะมา” แล้วก็แผดเสียงคับบ้านว่า “เมื่อไหร่
แม่จะมา ฮือ หนูคิดถึงแม่ คิดถึงพี่แท้”

“เดี๋ยวก็มานะ พูดกันดี ๆ ก็ได้ ทำไมต้องตะเบ็งเสียง
ไปด้วย” บ๊อบทำเสียงขึงขัง

“ก็หนูคิดถึงแม่นี่นา” พูดแล้วก็ร้องไห้ออกมาอย่างจะ
ขาดใจไปต่อหน้าบ๊อบนั้น

“บอกว่าเตี้ยแม่จะมา ก็ไม่ฟัง ร้องให้ไปทำไมกัน
ละ นิ่งเสียนะ โอ้ กวักหลานรักของลุง” แต่บ๊วยการที่บ๊อบ
จะปลอบ กวักไม่ยอมฟังอะไรทั้งนั้น ได้แต่หลับตาอ้าปาก
ร้อง ร้อง ร้องจนบ๊อบถึงต้องยื่นงจงบ๊วยญาจะแก้ไขอย่างไร
ได้ เมื่อเห็นบ๊อบไม่ปลอบโยนว่าอะไร กวักก็ร้องไปพลาง
พูดไปพลางว่า

“เมื่อไหร่แม่จะกลับมา หนูคิดถึงแม่ หนูหิวนม หนู
หิวนม ลุงบ๊อบ หนูหิวนมได้ยินไหม”

“เอ คอยเตี้ยว่า อดอีกประเดี้ยวเตี้ยวแหละ โช้หิว
นม ใครจะไปช่วยได้เล่า นิ่งเสียนะกวักนะ มาเล่นกัน
ใหม่ดีกว่า”

ยิ่งปลอบ กวักก็ยิ่งร้องหนักขึ้น ทั้งยังกลิ้งเกลือกตัว
ไปมา คลุกฝุ่นจนตมอมแมมไปทั่ว มันเป็นภาพที่บ๊อบสุด
จะทนดูด้วยอารมณ์อันปกติต่อไปได้ บ๊อบคำรามฮืออยู่ใน
คอหลายครั้ง แล้วก็พึมพำขึ้นว่า

“แหม มันน่าจริง ร้องไม่มีหนึ่งซึ่น่า ลูกอะไรไม่รู้
เป็นลูกเราหน่อยไม่ได้จะขนาบให้อยู่มือไปเลย” พูดแล้ว
บ๊อบก็แยกเขี้ยว หลุดเสียงคำรามออกมา บังเอิญเป็นขณะ
ที่กวักล้มตาซนพอดี พอได้เห็นท่าทางของบ๊อบเช่นนั้น
กวักก็ตกใจกลัว หยุดร้องทันที แต่เมื่อนกชนได้กวักก็ร้อง
ใหม่อีก ทั้งยังกล่าวโทษขึ้นว่า

“ลุมมาดุนทำไม่ หนุร้องไห้คิดถึงแม่ไม่ได้หรือ หนุ
ไม่อยู่แล้ว หนุจะไปฟ้องแม่ละ ลุงอำปากแยกเขี้ยว ลุงจะ
กัตหน” และไม่วันที่บ๊อบจะได้แย้งว่าอะไร กวักก็วิ่งอย่าง
ไม่คิดชีวิต ตรงไปยังรั้วที่เห็นแม่กระโดดข้ามไป ความ
กลัวทำให้กวักพยายามอย่างที่สุดที่จะหาทางไปหาแม่ที่บ้าน
ข้างๆนั้นให้ได้ แต่จะไปได้อย่างไรละ รื้อออกมิตคิดอย่าง
นั้น จะกระโดดข้ามรั้วอย่างแม่นั้น ไม่มีหวังทำได้ ในเมื่อ
กวักตัวกระจั๊วร่อยเช่นนั้น กวักเดินลัดเลาะไปตามกอพุทธร-
รักษาข้างรั้ว เพื่อกำบังตัวให้พ้นสายตาของบ๊อบ และขณะ
ที่กำลังบ้วนปัยนอยู่แถบนั้น เท้าข้างหนึ่งของกวักก็จุ่มลง
ไปในดิน และแทนที่กวักจะชักเท้าขึ้น กลับเหยียบอีก
เท้าหนึ่งซ้ำลงไป น้ำหนักตัวของกวักทำให้ดินอ่อนและ
วบลง ตัวกวักจึงลงไปจมอยู่กับดินอันสกปรกนั้น กวักไม่
สนใจกับตัวเองแล้วว่าจะเป็นอย่างไร คิดอยู่อย่างเดียวว่า
ทำอย่างไรจึงจะไปหาแม่ได้ในเดี๋ยวนี้ กวักจะไปฟ้องแม่
ให้ลูกบ๊อบดู กำลังที่กวักคิดหาช่องทางอยู่นั่นเอง กวักก็
รู้สึกว่ามีลมเย็นๆพัดมาถูกตัว เอ๊ะ ลมจากที่ไหนนะ กวัก
มองดูทั่วตัว ไม่ใช่ลมจากบนฟ้าแน่นอน มันเย็นผิวกัน
มันเย็นวูบๆเข้ามาที่ละนิดๆ ด้วยความรอบคอบและปราด
เปรียวว่องไวอันเป็นนิสัยอันสำคัญของแมว กวักจึงไม่ละ

ความพยายามที่จะค้นหาว่าลมมันพัดมาทางไหน และเมื่อ
 กวักก็ล้มตัวลงดูได้เร็ว กวักก็เปล่งเสียงร้องออกมาด้วยความดี
 ใจที่เห็น ดิน ตรง ที่ตนเหยียบลงไปเป็น ช่องโพรง อยู่ได้เร็ว
 สังเกตตัวเอง นี่คือช่องทางที่กวักจะมุดรูลอดไปหาแม่ของ
 ตนได้ อารมณ์ดีใจที่ประสบความสำเร็จ กวักก็รีบจัดการพา
 ตัวเองลอดรู ตรงช่องที่ดินโหว่ลงไปนั้น แต่ความเขียวว้ย
 และอ่อนหัดของกวัก ทำให้กวักคิดว่าเพียงเท่านั้นก็คือความ
 สำเร็จแล้ว หาได้เฉลียวคิดไม่ว่าจะมีอะไรเป็นอุปสรรคข้าง
 หน้าอีก ที่จริงก็ไม่น่าจะมีอะไรเป็นอุปสรรคอีก ถ้าหากว่า
 กวักท้องเล็กกว่าสุนัขหน่อย แต่ด้วยเหตุที่กวักกินอิ่มท้อง
 กลมถึงแม้จะพยายามเอาหัวเล็ก ๆ นั้นลอดออกพ้นรูไปได้
 แต่ท้องอันกลมเบ่งนั้นหาออกไปได้โดยสะดวกตายไม่ ทำ
 อย่างไรดีละจึงจะช่วยตัวเองได้ ถ้าออกไปไม่ได้ก็ต้องพา
 ตัวกลับเข้ามา แต่กวักพยายามเท่าไร ก็ทำไม่ได้ทั้งสอง
 ทาง เพราะอารมณ์ดีใจกวักก็พอจะ กระเสือกกระสนเอาหัว
 มุดลอดออกไปได้ ครั้นจะให้ดึงกลับเข้ามาใหม่ ห้วนนั้นดู
 กลับโตใหญ่เหลือกำลังที่กวักจะมุดกลับเข้ามาได้ เมื่อไม่เห็น
 ทางจะแก้ไขอย่างไรได้ กวักก็คิดว่าร้องให้เป็นวิธีที่ดีที่สุด
 ซึ่งได้ผลดีจริงสมดังคาด คือทงบ๊อบ ฝึและแต้ม ต่างก็ได้
 ยินเข้า แล้วต่างก็วิ่งกรูกันมาตามเสียง และภาพที่ปรากฏ

อยู่ต่อหน้าบ๊อบนั้น ทำให้บ๊อบอดสมน้ำหน้าไม่ได้ และ
ถ้าทำได้ บ๊อบจะจับตรงกันก้นกวกที่โด้งขึ้นลงเพื่อตึงตัวให้พ้น
ไปจากรวนน ให้สมกับความหมั่นไส้ที่เดียว แต่ถึงจะหมั่น
ไส้สักเพียงไร บ๊อบก็ปล่อยให้กวกทนทุกขเวทนาต่อหน้า
ต่อตาอย่างนั้นไม่ได้ ชั่วเสียงไฟที่ข้างรวรด่านโนนร้องอะ
อะไว้วายราวกับใครจะฆ่าลูกของตนตายไปในทันใด ยังรบ
กวนประสาททำให้บ๊อบทนไม่ได้ ต้องวิ่งเข้าไปตรงที่เกิด
เหตุ นั่น ค่ำรามขู่ขวัญเสียทีหนึ่ง แล้วจึงส่งว่า

“โง่ตัวขึ้น แม่ตัวดี ฉันจะคุยดินให้จ๊ะ” บ๊อบพูด
พลางเอาเท้าตะกุกดินตรง นั้นจนเป็นหลุม พอให้มีช่องว่าง
กวกได้โอกาสก็ค่อยๆ ดึงตัวกลับเข้ามาได้ มีไฟและแต่้มมุด
รวดตรงช่องนั้นตามเข้ามาด้วย กวกโผล่เข้าไปหาแม่และชุก
ตัวกับอกของแม่เพื่อขอความคุ้มครอง ไฟจึงถามขึ้นว่า

“นี่เกิดเรื่องอะไรขึ้นละพี่บ๊อบ ลูกกวกของฉันถึงต้อง
มุดรวไปหาแม่ พี่บ๊อบดูลูกฉันรี ดุชิ กลัวตัวสั้นเทียว ขวัญ
เอ๋ยขวัญอยู่กับตัวนะลูกนะ”

“เอาแล้วไงล่ะ” บ๊อบพูดอย่างรำคาญ “เธอจะต้องนึก
ถึงแต่เรื่องร้ายๆ มาป้ายฉนั้นทุกครั้งเทียว ถ้ามลูกเธอบ้าง
ชีว่า แสนร้ายแค่นั้น ให้เล่นอะไรก็ไม่เล่นแล้วก็ร้องไห้

จนฉันเหลือจะฟังได้ ฉันก็ต้องดูเอาบ้างละ พอดูเข้าละวัง
หนี่จะไปฟ้องแม่ ทำไมไม่ไปให้ได้ละ แม่ตัวเก่ง”

“อย่าว่าฉันเข้าข้างโน้นออกข้างนี้เลยนะพี่บ๊อบ ฉัน
ว่าพี่บ๊อบ คงจะตุลุกฉันเกินกว่าเหตุไปละมัง ลูกฉันตัว
เล็ก ๆ เท่านี้ จะไม่ให้มันร้องไห้เลยอย่างไรได้ พี่บ๊อบยัง
ไม่เคยมีลูก จึงได้ไม่รู้จักรักเด็ก โธ่ ฉันไปเพียงประเดี๋ยว
เดี๋ยวคิดว่าพี่บ๊อบจะช่วยตุลุกให้ได้ก็กลับมามีเรื่องเสียอีก”

“แต่ว่าฉันก็ดูแลให้เธอเป็น อย่างดีแล้วนี่นะ” บ๊อบ
ท้วง “ที่ลูกเธอวิ่งไปติดอยู่ใต้รวนนั่น มันเป็นคนตอธัน
ของตัวเอง ฉันไม่รับรู้ด้วย ถ้าไม่ชอบให้ฉันตุลุกเธอ ที่
หลังเธอก็อย่ามาใช้ฉัน” พุดแล้วบ๊อบก็สะบัดหน้าวิ่งไปจาก
ที่นั้นด้วยความขุ่นเคืองใจ

ลุงบ๊อบ

“พี่บ๊อบจำ พี่บ๊อบ” ไผ่ร้องเรียกพลางเที่ยวตามหาไป
พลาง “เรียกอีกแล้ว” บ๊อบให้เสียงตอบอย่างรำคาญใจ “พูด
ดีๆ อย่างนี้ แปลว่ามีธุระจะให้อีกใช่ไหม ไผ่”

“นิดหน่อยจ้ะ พี่บ๊อบ” ไผ่ตอบ ทำท่าประจบ “พี่
บ๊อบใจดีคงจะช่วยเหลือตามเคยนะ”

“ช่วยอะไรพอจะช่วยได้ แต่อย่ามาให้ช่วยเลี้ยงลูกให้
เป็นอันขาด ฉันไม่มียอมเลี้ยงลูกให้เธออีกต่อไปแล้ว”

“โอ้ พี่บ๊อบก็ ถือโกรธกระทั่งลูกแมวตัวเล็กๆ เทียว
นะ” ไผ่ต่อว่า “ลูกกวักแกตกใจกลัวแกก็ร้องไห้ แล้วพี่บ๊อบ
จะไปโกรธแกถูกหรือ”

“ดีจ๊ะ ลูกของเธอโตเป็นยอดเยี่ยม เธอเลี้ยงของเธอ
เองแล้วกัน” บ๊อบพูดพลางขยับจะเดินหนีไปให้พ้นจากที่
นั้น ใฝ่รีบโอดไปยึดขาไว้ แล้วพูดว่า

“ใจน้อยไปได้ล่ะ พี่บ๊อบ ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรพี่บ๊อบ
เลยนี่นา วันนี้อาจจะขอความช่วยเหลือให้พี่บ๊อบช่วยตุล
แต่มให้ฉันสักประเดี๋ยว ไม่ช้า...”

ยังไม่ทันที่ไฟจะพุดจบ บ๊อบก็ขัดขึ้นมาว่า “จะใช้ให้
ฉันตุลให้เธออีกแล้ว ฉันบอกแล้วว่าฉันจะไม่เกี่ยวข้องกับ
ลูกของเธออีก”

“แหม พี่บ๊อบนี่ช่างใจไม่ใส่ระกำเหลือเกิน ลูกของ
ฉันก็หลานพี่บ๊อบนี่นา ขอแรงให้ช่วยตุลสักประเดี๋ยวเดียวไม่
ได้หรือ”

“ก็พ่อเขาไปไหนแล้ว แม่ไฟ” บ๊อบถาม “ลูกใคร
ใครก็มาดเอาเองซี จะมาเที่ยวกะเกณฑ์ชาวบ้านเขาอย่างไร
ได้”

ไฟรู้ว่าบ๊อบกำลังอารมณ์ไม่ค่อยจะดี โดยเฉพาะเมื่อ
พุดถึงจุด จึงพยายามหาทางจะแก้อารมณ์ของบ๊อบด้วยการ
ให้แต่มเข้าไปหาบ๊อบ และหมอบอยู่ใกล้ๆ แต่มฉลาดพอ
ที่จะรู้ว่ามารดาของตนต้องการอะไร เมื่อคลานไปหมอบหนึ่ง
อยู่ใกล้ๆ บ๊อบแล้ว แต่มจึงพุดขึ้นว่า

“พ่อเขาไปจับหนูมาให้พวกเราเล่นจ๊ะ ตอนเย็น ๆ อย่างนี้เขาจึงไม่ค่อยอยู่บ้าน เวลาเขาไม่อยู่บ้านอย่างนี้ลุงไม่ชอบหรือจ๊ะ ลุงไม่ชอบพ่อหนูไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“สู้” บ๊อบตอบออกมา “ลุงไม่เกี่ยวข้องกับใครทั้งนั้น ทำไมจึงจะไปชอบหรือไม่ชอบ”

“ถ้าลุงไม่โกรธพ่อหนู ลุงก็ช่วยแม่หน่อยซีจ๊ะ” แต้มออก

“เอ๊ะ แม่ไฟ ลูกของเธอนี้ออกจะช่างพูดมากไปเสียแล้ว” บ๊อบพูด “เธอจะเอาไปไหนก็เอาไปเสียที่ซี”

“พี่บ๊อบช่วยสอนแกหน่อยซี ว่าที่จริงลูกแต้มไม่ใช่เด็กว่านอนสอนยากอะไร ฉันว่าอยู่ใกล้ ๆ แกสักประเดี๋ยวนะ ชีคร้านพี่บ๊อบจะรักไปเท่านั้น ตกลงนะจ๊ะ พี่บ๊อบฉันจะได้พาลูกก๊วกไปเที่ยวตามสัญญาไว้ ร็บบรองไม่ช้าจะกลับมา”

และไม่ทันที่บ๊อบจะคัดค้านว่ากระไรอีก ไฟก็รีบพาก๊วกไป ทั้งแต้มไว้ในความอารักขาของบ๊อบ และจริงดังไฟพูด แต้มรู้จักประจบผู้ใหญ่ ทั้งไม่ตื้อไม่เกเร บ๊อบจึงออกจะเอ็นดู แต้มเห็นบ๊อบยังไม่คลายอารมณ์ขึ้นเคืองลงได้ จึงพูดขึ้นว่า

“ลุงจำ ทำไมลุงไม่ยิ้มล่ะจะ ยิ้มกว้าง ๆ อย่างนั้น
หน่อยซีจ๊ะ อย่างที่เห็นพี่สาวตลอดทั้งปากนั่นแหละจ๊ะ”

บ๊อบรู้สึกทงซ้นทั้งรำคาญใจ จึงอ้าปากถอนใจดังเอือก
“นั่นไง นั่นไง ลุงยิ้มแล้ว” แต่มิพูดพลางกระโดด
ด้วยความดีใจ “ลุงอยากฟังเพลงใหม่ล่ะจ๊ะ หนูจะร้องให้
ฟัง”

“อะไรกัน ร้องเพลงเป็นด้วยหรือ” บ๊อบถามด้วย
ความแปลกใจ หน้าตาอันบัดบังค่อยคลายลงจนกลายเป็น
ยิ้ม ซึ่งทำให้แต้มใจมาซ้นเป็นกองรับตอบซ้นว่า

“ร้องเป็นซีจ๊ะ ลุง แม่กล่อมให้หนูนอนทุกวัน หนูฟัง
เสียจำได้เลย อย่างนี้ไงจ๊ะ” พูดแล้วแต่มิกร้องเพลงทั้งทำ
ท่าทางประกอบไปด้วย เสียงอันไม่เดียงสาทำให้เพลงนั้นฟัง
แปลกหูจนบ๊อบต้องหัวเราะออกมา

“ไหนร้องใหม่ซี หนู ร้องให้ดี ๆ ดึงใจร้องนะ เอ้า
หนึ่ง สอง สาม”

พอสิ้นเสียง แต่มิกร้องใหม่ว่า

“แมวเอ๋ยแมวเหมียว รูปร่างประเปรียวเป็นนักรบ
ร้องเรียกเหมียวเหมียวเดี๋ยวก็มา เคล้าแข้งเคล้าขาน่าเอ็นดู”

“ลุงร้องเหมียวเหมียวด้วยซี แล้วหนูจะไปเคล้าแข้ง
เคล้าขา” บ๊อบทำตามคำขอนั้น พอขาดเสียง เหมียวเหมียว
แต่มิก็เข้ามากระโดดโลดเต้นอยู่รอบ ๆ ตัวบ๊อบ

“เป็นไงจะลง หนุร้องเพราะไหม”

“เพราะซี เพราะเหมือนแมว” บ๊อบตอบ

“ลูกเจียบกร้องเพราะเหมือนกันจ้ะ” เสียงหนึ่งสอด
 ษนมาทางข้างหลัง บ๊อบผุดลุกขึ้นจนแต่้มหกดะเมนหล่นลง
 มาจากตัว บ๊อบเหลียวหาจนท่ว จึงแลเห็นก้อนสี่เหลี่ยมๆ
 ก้อนหนึ่งหลบอยู่หลังพุ่มไม้

“ใครอยู่นั่นนะ ออกมาเสียดีๆ” บ๊อบขู่คำรามเมื่อไม่
 ได้ยินเสียงตอบก็วิ่งถลาเข้าไปที่พุ่มไม้ นั้น และยังไม่ทันจะ
 โผล่เข้าไปดูหลังพุ่มไม้ นั้น ก้อนสี่เหลี่ยมก็กระโดดจนตัว
 ลอยมากลางอยู่ตรงหน้าบ๊อบและแต่้ม

“พิธ นึกว่าใคร เจ้าเจียบนี่เอง” บ๊อบพูดอย่างโล่ง
 อก “แม่เขาไปไหนละ หนุถึงมาหลงอยู่ที่นี่แต่ลำพัง”

“แม่พาพี่ๆเขาไปทางโน้นจ้ะ หนุขี้เกียจเดินเลยแะ
 พักเสียตรงที่พุ่มไม้ นั้น”

“ระวังนะหนุ ต้องอยู่ใกล้ๆแม่เขา เขาจะได้คอยดูแล
 แล้วก็พาหนุไปหาอะไรกินด้วย”

“ลุงจ้ะ นั่นเขาเป็นใครนะ” แต่้มกระซิบถามบ๊อบ
 เบาๆ “หนุไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เขาเป็นหนุไซ้ไหมจ้ะ หนุ
 ลองจับดูได้ไซ้ไหมจ้ะ” พูดแล้วแต่้มก็เกร็งตัวตั้งท่าจะโดด
 เข้าตะครุบ เจียบถอยกรูดไปไกล

“อย่า แต้ม” บ๊อบร้องจนเสียงหลง ไล่แต้มไปทางหนึ่ง “เราอยู่บ้านเดียวกัน ทำร้ายกันไม่ได้ นี่เขาเป็นลูกบ้านเดียวกันละ เรียกกันว่าเจียบ เขาฟังออกมาจากไขได้ไม่นานนักหรอก หนูจึงไม่ค่อยได้เห็นเขา” แล้วบ๊อบก็หันมาพูดกับเจียบว่า

“เป็นยังไง เจียบ ตกใจมากไหม”

“ไม่ค่อยตกใจนักหรอกจ้ะ ลุง ผิดนัก ปากฉันก็แหลม จิกนัยน์ตาที่เดียวเป็นบอดเลย”

“อย่าเขี้ยวหนา เจ้าหนู” บ๊อบห้ามเสียงลั่นเกรงทั้งสองสัตว์จะประลองฝีมือกัน “เล่นกันดี ๆ เราอยู่บ้านเดียวกัน ต้องรักกันเหมือนพี่น้อง เมื่อกันแต้มเขาร้องเพลงให้ลุงฟัง แล้วเจียบบอกว่า ลูกเจียบกร้องเพราะอะไรละ ไหนลองร้องให้ลุงฟังซิ”

“ลุงจะฟังเพลงอะไรละ”

“ร้องได้หลายเพลงหรือเจ้าหนู ฟังลืมนตามาจากไขได้ไม่กี่วัน ออกจะเก่งไปนักละกระมัง”

“ลุงไม่เชื่อว่าหนูร้องได้” เจียบพูด มีน้ำเสียงน้อยใจ “หนูร้องเป็นนา ลุง บอกไม่เชื่อ แต่เอาเถอะ หนูจะร้องเพลงง่าย ๆ ไปก่อน ฟังนะ ลุงฟังให้ดีนะ”

“ไก่อ้อย ไก่เจียบ แมก่เลียบไปคู้ดิน ทำมาหากินตามประสาไก่เอ๊ย”

ลุงบ๊อบและแต้มหัวเราะท่าทางของเจียบตลอดจนเสียงที่โก่งคอบังคับให้ออกมา

“ก็พอไปได้หรอก โตอีกหน่อยเสียงของเจียบคงจะดีขึ้น คงจะขึ้นได้เพราะเหมือนพ่อเขา แต่ว่า เอ้ เพลงของเจียบมันไม่ได้ขึ้นต้นว่า ไก่เอ๋ยไก่ เสียงลูกมาจนใหญ่ไม่มีนมให้ลูกกิน ลูกร้องเจียบๆ แม่ก็เลียบไปคู้ดิน ทำมาหากิน ตามประสาไก่เอ๋ย หรอกหรือ”

“จริงจะลง หนูลืมไป แต่หนูก็ว่าแค่นี้หนูร้องเพราะดีแล้วไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“เออ ลุงจ๊ะ แม่ของเจียบเขาไม่มีนมให้ลูกกิน แล้วเจียบเขากินอะไรล่ะถึงได้โตมาได้แบบนี้”

“ถามเขาเองซิ แต้ม ไปซิ ไปคุยกัน เล่นกัน คบกันไว้ เราอยู่บ้านเดียวกัน ที่หลังมีเพื่อนเล่นจะได้ไม่เหงา ไม่ต้องมาทวงลุงบ่อยๆ”

“มาซิ แต้ม มาเล่นกัน” เจียบชวน “เมื่อกันเธอถามว่าฉันเอาอะไรกิน ก็เธอไม่เห็นหรือว่าแม่ฉันพาพวกพี่น้องไปกินอะไรบ้าง โอ๊ย ฉันกินของอร่อยๆ ทั้งนั้นแหละนี่ไง ง่ายๆ อย่างนี้นั่นก็ชอบกิน” เจียบพูดแล้วก็จ้มจะงอยปากลงไปในดิน ค้นหาไปมาสักครู่ก็ได้ข้าวเปลือก ๓-๔ เมล็ดติดปากขึ้นมาด้วย เจียบเคี้ยวกินไปพลาง ใช้เท้าเขี่ยที่อื่น

ออกไปพาลตามวิสัยไก่ที่ทอดอยู่นิ่งไม่ได้ “บางที่เราก็กินดิน กินทรายเข้าไปด้วย แม้วามันจะทำให้เราแข็งแรงดี เห็นแม่ว่าไม่ช้าจะพาฉันไปหาหนอนตามต้นกุหลาบกินมันคงจะอร่อยดี”

“อี กินหนอน” แต้มทำท่าขะแขยง “ทำไมเรอกินของแปลก ๆ นักเล่า น่าเกลียดออก”

“ก็ที่พวกเรอกินหนูอย่างไรวละ” เจียบพูด “แม่เคยบอกว่าน่าเกลียดกว่าหนอนตงหลายเท่า”

“ฉันยังไม่เคยเห็นเลยแหละ ไม่รู้รสชาติว่ากินเป็นยังงิ กินแต่นมแม่ อร่อยดีออก พุดแล้วก็ชักหิว”

“เออะซี จะร้องหาแม่กินนมอีกละซี” บ๊อบเป็นห่วงเกรงจะเป็นเหมือนคราวที่แล้วอีก “นี่ ไปเล่นกันไปจะได้เพลิน ๆ ร้องเพลงอีกซี เจียบ”

“ลุงอยากฟังอีกจริง ๆ หรือจ๊ะ หนูจะร้องอีกเพลงนะ แล้วแต้มต้องทำท่าไปด้วย เวลาฉันร้องว่าลูกแมวเที่ยวหาเธอก็ต้องทำเป็นหาเข้าใจไหม แต้ม”

“รู้ละน้า อย่างนั้นฉันเล่นเป็น ฉันเคยเล่นกับน้องบ่อย ๆ”

แล้วเจียบก็ร้องเพลงขึ้น ทั้งแต้มและเจียบทำท่าไปพร้อมกัน ขณะที่เจียบร้องว่า “ลูกเปิดเต็นไป ลูกไถ่วิ่งมา ลูกแมวเที่ยวหา ลูกหมาแอบนอน”

“เออ เราจะได้ใครเป็น ลูกเบตกับ ลูกหมาเล่าเจียบ”

แต่มีถาม

“ท่นไม่มีเบต จะมีลูกเบตได้อย่างไรละ แต่มี” บ๊อบ

ช่วยตอบแทนเจียบ

“จริงซี้จะ ลุง เอ้ แต่ว่าที่บ้านนกมีลูกเบตเป็นหมา แล้วทำไมเราไม่มีลูกหมาเล็กๆ บ้างละจ๊ะ แม่แต่มียังมีแต่มี แม่หนูกียังมีหนู” เจียบถามมีทำตริกตรอง

“ก็แม่หมาไม่มี ลูกหมาจะมีอย่างไรละ เจ้านี้ถามแปลก”

“ก็ทำไมแม่หมาไม่มีลูก”

“อู๊ยะ ถ้ามอยู่ได้ ลุงจะไปรู้เรอะ นี่เจ้านูไปเล่นตามประสาเด็กเถอะไป อย่ามาถามเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของเด็กให้กวนใจลุงเลย”

จริงซี้ แม่หมาไม่มี จะมีลูกหมาได้อย่างไร บ๊อบฟังจะนึกเรื่องนี้ แต่ยังไม่ทันจะคิดต่อไปว่าอย่างไรอีก ก็ได้ยินเสียงแต่มีร้องแป้วดังสนั่น มือข้างหนึ่งกุมตาไว้แน่น ปากก็ร้องโอดครวญขึ้นว่า

“ลุงจำ ช่วยด้วย เจียบมาจิกตาหนู โอ้ย ตาหนูบอดแล้ว อู๊ยะ เจ็บจริง”

“เกิดอะไรขึ้นเจียบ” บ๊อบตกใจถามลละลลล “เจียบไปทำอะไรแต่มีเขาถึงได้ร้องครวญครางจะขาดใจอย่างนั้น”

“หนูไม่ได้ทำอะไรเขาเลยจริง ๆ จะลู่ ก็กำลังเล่นกัน
ก็วิ่งไปวิ่งมาอยู่อย่างนั้นแหละ เกิดชนกันเข้า แต่มันเขาก็ล้ม
ลงไป หน้าคงจะไปไขกกับหินหรือ อะไรเข้าหรือแล้วมา
โทษว่าหนูจิก หนูจะไปจิกเขาทำไม กำลังเล่นกันอยู่ดี ๆ”

และไม่ทันที่บ๊อบ จะแก้ไขเหตุการณ์ เฉพาะหน้าให้
ลู่วิ่งไปด้วยดี ฝ่ก็รีบกระหืดกระหอบมา ด้วยได้ยินเสียง
ร้องของลูก และภาพที่ลูกเอามือกุมแน่นตาไว้ ปากก็ร้อง
คร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดนั้นทำให้ฝ่แทบจะใจขาดด้วย
ความสงสารลูก รีบวิ่งเข้ากอดลูกไว้ แล้วก็พร่ำพรรณนาว่า
“โอ้ ลูกเอ๋ย อยู่กับลุงเขาประเดี๋ยวเดียวเกิดเรื่องจนได้
ใครทำลูก ไหนบอกแม่ที่ซี แม่จะทำให้มันเซ็ดหลายเที่ยว
ที่มารวังเกลือกของแม่”

ทันใดนั้น ฝ่ก็เหลือบไปเห็น ลูกเจ็บบ่นตัวสั่น อยู่
ข้าง ๆ บ๊อบ ฝ่คาดการได้ตลอดหมดว่าเจ็บคงจะจิกตาลูก
รักของตน จึงวิ่งแร่เข้าไปหมายจะขยำศัตรูของลูก เพราะห
ดีที่บ๊อบไวกว่า กระโดดเข้าขวางหน้าไว้และผลักฝ่เซไป
ฝ่ยังแค้นใจ ร้องรำพันไปต่าง ๆ นานา

“พี่บ๊อบ นะพี่บ๊อบ ฉันฝากลูกไว้กับพี่ที่ไรเป็นมีเรื่อง
ทุกที่ พี่บ๊อบทำยังงี้ถึงได้ปล่อยให้ลูกฉันถูกรังแก แล้วเผื่อ

ลูกฉันตาบอดไป พี่بوبจะว่ายังไง พี่بوبใจดำเอียง รัก
ลูกคนอื่นมากกว่าลูกฉัน ฉันไม่ยอมหรืออีก”

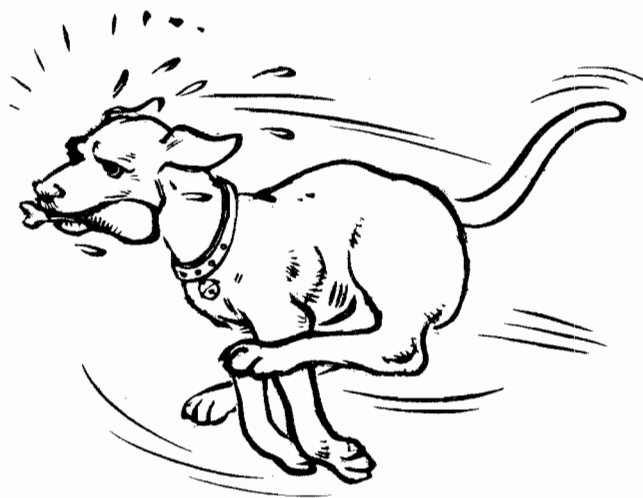
เสียงร้องของไฟทำให้بوبหัวเสียเป็นที่สุด จะอธิบาย
อย่างไร ปลอบโยนอย่างไร ไฟก็ไม่ฟัง จนในที่สุดبوب
จึงกล่าวขึ้นว่า

“นี่แม่ไฟ ฉันจะขอพูดกับเธอเป็นครั้งสุดท้ายนะว่าฉัน
รักลูกของเธอไม่ผิดกับลูกของฉันเองเลย ฉันได้สอบสวนดู
แล้วเห็นว่า ไม่มีใครทำอะไรลูกเธอเลย เป็นแต่ว่ามันต่าง
เล่นกัน แล้วก็ หกหล้ม ลงไปเอง หน้ากระแทกไปกับ ดินนิด
เดียวเท่านั้น คงไม่เป็นไรนักหนาหรือ ออย่าตีโพยตีพาย
ไปนักเลย”

“ก็พี่بوبสัญญากับฉันใช่ไหมล่ะ ว่าจะดูแล ลูกฉัน
เป็นอย่างดี ไม่ให้มีอันตราย แล้วพี่ก็ไม่ดู จนลูกฉันบาดเจ็บ
อย่างนี้ พี่จะว่ายังไงล่ะ”

“อ้อ เธอต้องการให้ฉัน รักษาสัญญาใช่ไหมว่า ถ้าลูก
เธอเป็นอันตรายอย่างไรลงไป ฉันจะไม่ยอมอยู่บ้านนี้อีกต่อ
ไป ดีแล้ว ฉันก็ยินดีทำตามสัญญานี้”

พูดขาดคำ บอบก็วิ่งออกจากบ้านไป ทิ้งให้ไฟยืนตะลึง
อยู่ ณ ที่นั้นเอง



จากบ้าน

บ๊อบ วิ่งไป วิ่งไป ความโกรธและน้อยใจทำให้ลืม
ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเสียสิ้น บ๊อบวิ่งไปตามทางทำ
จากถนนหนึ่งเลี้ยวไปอีกถนนหนึ่ง หลายต่อหลายสายจนตัว
เองจำไม่ได้ว่าเป็นถนนอะไรบ้าง พุดที่จริงแล้ว บ๊อบไม่มี
ความรู้เรื่องถนนมากนักเพราะไม่เคยออกจากบ้านแต่ลำพัง
ไกลถึงเพียงนี้เลย และถ้าหากจะให้กลับบ้านบ๊อบไม่แน่ใจ
เลยว่าจะกลับได้ถูก แต่บ๊อบการพุดถึงการกลับบ้าน บ๊อบ
ไม่ได้นึกถึงเลยแม้แต่คนเดียว ความคิดที่กำลังพลุ่งพล่าน
อยู่ขณะนั้นคือ ไป ไป ไปที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่บ้าน ที่ไม่มี
ไฟคอยตัดพ้อต่อว่า ใส่โทษให้ทุกวันๆ นึกถึงตรงนั้นแล้วก็

อดคิดถึงแม่ไม่ได้ แม่คงจะเป็นห่วงอย่างเหลือเกินทีเดียว ที่เห็นลูกวิ่งออกจากบ้านไป แล้วไม่กลับมา และบางที่... บางที่... บ๊อบพยายามจะไม่ในใจ... บางที่แม่อาจจะทุกข์ร้อนถึง กับเจ็บไข้ไปก็ได้ เื่อ... บ๊อบถอนหายใจ... จะทำอะไรได้ เสียชีวิตเสียสัจ... ลันวาจาแล้วจะไม่ทำตามมัน ก็ออกจะ เสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายอยู่อีกโขทีเดียว เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็ต้องทำให้เห็นเสียสักพักหนึ่งก่อน แล้วภายหลังสบายอก สบายใจคลายโกรธแล้วค่อยกลับบ้านก็ยังได้... บ๊อบปลอบใจ ตัวเองพลางค่อยชะลอฝีเท้าเบาลงพลาง ด้วยว่ามาถึงถนนที่มีต้นไม้ร่มครึ้มทั้งสองข้าง ความร่มรื่นในเวลาตะวันรอนๆ อย่างนี้น่าเดินเล่นให้เพลิดเพลินเจริญใจ แต่ว่าความขุ่นเคืองยังเกาะกินอยู่ในใจทำให้บ๊อบไม่มีกำลังใจจะชื่นชม แม้ดอกไม้สีแดงที่สด สะพรั่งไปทั้งต้น จะเคยเป็นที่ถูกใจนักหนา เมื่อครั้งเคยไปเที่ยวเขาดินกับ โทน ก็ดูไม่มีความหมายเสียเลย ยิ่งมองนานๆ ดูจะยิ่งเหมือนไฟอันแรงร้อนที่สุ่มอยู่ในใจและนอกใจของบ๊อบ

บ๊อบพยายามไม่เหลียวชมอะไร ค่อยๆ วิ่งเหาะย่างไปช้าๆ จนกระทั่งมาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสะพาน แต่ก็ไม่ใช่สะพาน กำลังที่บ๊อบวิ่งเหาะๆ จะไปทำให้ถึงที่ว่ามันเป็นอะไรกันแน่ ก็ได้ยินเสียงดัง แก้ง แก้ง แก้ง

บรรดาเวรยานทั้งหลาย ทั้งรถยนต์ รถจักรยาน และรถสามล้อ แม้คนเดินถนนก็หยุดหมด เพราะปรากฏมีไม้อันใหญ่ยาวทาสีแดงมีลวดทาสีขาวห้อยติดอยู่กับไม้ ค่อยๆ โน้มลงมาจากเสาที่ละน้อย ละน้อย จนถึงก้นถนน ตอนนั้นไว้บ๊อบยื่นหน้าออกไปทางปลายเสาที่ขวางถนนนั้น เพื่อดูให้รู้สาเหตุว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งรถทั้งคนต้องจึงหยุดหมด เมื่อทอดสายตาตรงไปข้างหน้า บ๊อบพอจะเข้าใจรางๆ ว่าที่ตรงนั้น ไม่ใช่สะพาน แต่มีรางเหล็กกระเกาะ ระกะเต็มไปหมด บ๊อบเห็นแล้วก็ยังนึกไม่ออกว่าเป็นรางอะไร เพราะไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อนเลย จนกระทั่งได้ยินเสียงวูด วูด มาแต่ไกล และรางเหล็กสนั่นสะเทือน และคนที่อยู่ใกล้ๆ พุดกันว่า “รถไฟมาแล้ว” จึงได้รู้ว่า รางเหล็กนั้นคือรางรถไฟนั่นเอง “แหมรถไฟเห็นจะคันใหญ่มหา ถึง ได้มีเสียง กึกก้อง สะเทือนเลื่อนลั่นอย่างนี้ เห็นจะใหญ่กว่ารถยนต์ทั้งหลายเท่า” บ๊อบนึก “ถ้าอย่างนั้นถ้ามันชนเราเบี่ยงเดียวคงจะตายคาที่เลยทีเดียวนะ ดูแต่รถคันเล็กๆ ยังไม่มีใครรอดพ้นข้าแข่งหักไปสักราย หนักนักรักก็ถึงกับตายไปเลย”

“เอ รึว่า” บ๊อบนึกคิดขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง “รึว่าตายเสียก็จะได้สบาย หายทุกข์ร้อนไปเสียที” และไม่ทันรอให้ไตร่ตรองซ้ำอีกครั้ง อารมณ์อันแว่ววามของบ๊อบก็ผลัดกัน

ตัวบีบให้แผ่นพรวดออกไปจากช่องว่างปลายเสาที่กั้น ถนน
หมายจะพุ่งตัวไปที่รางรถ ขณะที่หัวรถจักรอันใหญ่ทะมึน
และดำมะเหมื้อมโกล้เข้ามา โกล้เข้ามา “ว้าย เฮ้ย อ้ายหมา”
เสียงแหลมเล็กของผู้หญิงประสานกับเสียงเอะอะ ของพวกผู้
ชาย แล้วก็มีมือหนึ่งมารั้งปลอกคอของบีบไว้อย่างแรง
พลงเห็นยวตัวดึงให้พ้นรางรถ จนหน้าหงายไปข้างหลัง

“หนอย อยากตาย บัดธ้อ” เสียงเจ้าของมืออันแข็ง
แกร่งประดุจคีม เหล็ก คำราม ออกมาด้วยความตื่นเต้นแถม
หมั่นไส้ “ลองเหนียวไว้ไม่ทันก็กลายเป็นผีไปแล้วซี เจ้า
รอดมาได้อย่างหวุดหวิดเพียงเส้นตอกเดียวเท่านั้น ดายนะ
มันง่ายหรือก แต่เกิดมันสนุกนะ เจ้าหมาโง่”

เจ้าของเสียงพดพลงเอามือกอด คอบีบไว้จนกระทั่ง
รถไฟขบวนยาวเหยียดนั้นผ่านไปแล้วยังปล่อย บีบจึงได้
มีโอกาสเห็นหน้าผู้คนที่ตนไม่ได้คิดถึงบุญคุณสักนิด “ที่
จริงใครเขาอยากตาย ก็ไม่เห็น จะใช้ ฐานะของ ชาวบ้าน
เลย” บีบนึกในใจ “จะมาช่วยไว้ทำไม ช่วยให้อึดทุกข
ทรมานต่อไปอีกนาน ๆ หรือ”

เหมือนดังจะรู้ความคิดของบีบ ผู้มีคุณนั้นก็พูดสวน
ขึ้นว่า “ทุกซ้່อนอะไรหรือเจ้าถึงจะวิ่งไปให้รถไฟทับ กลับ
บ้านเสียไป บ้านนี้เจ้าของเขาคงคอยอยู่แล้ว ถ้าเจ้าตายไป

เมื่อกันละก็ เขาคงจะเสียใจแน่ทีเดียว” เสียงนั้นคลายความ
ตุนั้นลง ทั้งยังแผ่วไว้ด้วยความเมตตากรุณาจนทำให้บ๊อบ
ต้องซุกหน้าลงที่เขาเพื่อขอบคุณ อย่างจริงใจ “จริงซี”
บ๊อบนึกด้วยความตื้นตันใจ “ถ้าหากเราออกจากบ้านไปอย่าง
ไม่มีวันกลับอย่างนี้ ใคร ๆ ที่บ้านรวมทั้งแม่จะเสียใจอลย
สักเพียงไหน หรือว่าจะกลับบ้านดี อะ ไม่ได้ ยังกลับไม่
ได้” อีกความคิดหนึ่งสอดขึ้นมา “ยังไม่ได้แสดงให้สุดฤทธิ์
จะกลับได้อย่างไร”

“แต่ถ้าไม่กลับจะไปไหน” บัญหานั้นเข้ามาสู่สมองบ๊อบ
ทันทีทันควัน “จริงแหละไม่ได้เคยคิดเตรียมไว้ก่อนเลย
แต่...” บ๊อบค่อย ๆ พยุงตัวลุกขึ้นคิดต่อไปว่า “ไปตายเอา
ดาบหน่าเนะ เป็นลูกผู้ชายต้องสู้...”

คิดปลอบใจตัวเองได้ดังนั้นแล้ว บ๊อบก็ผละจากชาย
ผู้อารีนั้น วิ่งต่อไป บ๊อบวิ่งไปไม่ได้ไกลก็ต้องหยุดชะงัก
เพราะกลิ่นฉุนอย่างหนึ่งโชนเข้าจมูก บ๊อบจามพืดออกมา
หลายครั้ง “เห็นจะเป็นกลิ่นพริกไทย” บ๊อบนึกในใจ “แต่
ไม่ใช่พริกไทยเปล่า ๆ นี้ ดูเหมือนจะเป็นพริกไทยปนกระ-
เทียม แล้วก็ดูเหมือนจะกระเทียมผัดอะไรสักอย่างหนึ่งด้วย
กลิ่นอะไรนะ” บ๊อบทำจมูกพืดพืดเพื่อพิสูจน์กลิ่น แล้วก็
ค่อย ๆ เดินตามกลิ่นนั้นไป เจตนาสำคัญไม่ใช่ต้องการจะ

สืบสวนค้นคว้าหาความจริงว่าเป็นกลิ่นอะไรแน่ แต่เป็น
ด้วยว่ากลิ่นนั้นมันเข้าไปรบกวน ทำให้กระเพาะอันว่าง
เปล่าของ บ๊อบ ปั่นป่วน นัย่อย ออกมาสูดทั้งใน ท้องและ
ที่ปาก ขณะถึงเวลาอาหารแล้ว ถ้าอยู่บ้านแม่คงเรียกไป
กินอาหารด้วยกัน แต่มาอยู่ข้างถนนอย่างนี้ ใครจะมาเรียก
ให้ไปกิน และจะไปกินอะไรที่ไหน

นี่แหละเป็นปัญหาใหญ่ที่บ๊อบเองก็ตอบไม่ได้ เพราะ
ไม่เคยเผชิญมาก่อน บ๊อบไม่เคยรู้ว่าอาหารที่ตนได้กินวัน
ละสามมื้อทุกวันนี้มาจากไหน ด้วยว่าถึงเวลาก็มีอาหารใส่
จานมารอคอยอยู่ ถึงแม้บางวันบ๊อบจะรู้สึกเบื่อที่รสชาติ
อาหารซ้ำจำเจ แต่บ๊อบก็ไม่คิดชวนขวยไปหาที่ไหนอีก
เพราะเห็นว่าอาหารนั้นพอทำให้ท้องอิ่มได้แล้ว เพราะ
ฉะนั้นบ๊อบจึงไม่ค่อยจะรู้ หรือพูดให้ตรงก็คือไม่รู้เอาที่
เดียวว่า เขาไปหาอาหารกันที่ไหน อย่างไร แต่บัดเดี๋ยวนี้นี้
ท้องอันว่างเปล่าเตือนเรงเร้าอยู่ไม่ขาดว่าหาทางหาอาหาร
มาใส่ท้องให้จงได้ ไม่ว่าอาหารนั้นจะเป็นอาหารประเภท
ไหน ดีเลวอย่างไร แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ จะหาได้ง่ายๆ
ละหรือสงสัยจริง ถ้าหากมีโหนดมาด้วย ยังเป็นอีกเรื่องหนึ่ง
โหนดเคยผจญกับความอดอยากหิวโหย จึงรู้ว่าที่ไหนเป็น
แหล่งอาหารที่พอจะหาอะไรมากินยาท้องไปได้พอไม่อดตาย

นึกแล้วก็อดคิดถึงโทนไม่ได้ นี่ถ้ามาด้วยกันคงจะได้มีการผจญภัยแย่งชิงอาหารด้วยวิธีแปลกๆ อย่างที่เคยกระทำกันมาแล้วเมื่อไปเที่ยวเขาติน แต่นี่มาลำพังจะไปทำอะไรได้ ดีร้ายถูกเจ้าของเขาจับได้ จะถูกตีหลังหักไปเท่านั้นเอง ยิ่งคิดยิ่งว่าเหว และเป็น ทุกข์ดู เหมือนว่าจะหมดแรง เดินเอาเสียทีเดียว บ๊อบจึงทรุดตัวลงนั่งที่โคนต้นไม้ข้างทางนั้น

ทันใดนั้น บ๊อบต้องกระตักหูหัน เฟ้มองไปข้างหน้าว่าอะไรเกิดขึ้น เพราะปรากฏว่ามีเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์มากมายหลายตัว แต่ละตัวมีสีและลายต่างๆ กัน กำลังวิ่งแข่งกันอย่างเต็มฝีเท้า รวากับกำลังเข้าแข่งขันวิ่งรอบชิงชนะเลิศ ความอยากรู้ทำให้บ๊อบนั่งนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ต้องลุกขึ้นวิ่งตามไปดูบ้าง และไม่ช้าบ๊อบก็ทราบได้ตลอดว่าเขาวิ่งไปไหนและไปทำอะไรกัน ภาพร้านอาหารที่ตั้งเรียงรายกันอยู่หลายร้านและคนปรุงอาหารกำลังผัด กำลังปรุงย่างอาหารต่างชนิด ตามความปรารถนาของผู้กินที่นั่งอยู่ตามโต๊ะอย่างแน่น ชนิดช่วยให้บ๊อบรู้ว่า ผู้ที่วิ่งแข่งชิงกันมานั้น หาได้วิ่งเพื่อเหตุอื่นไม่ แต่ที่แท้ก็เพื่อตามกลิ่นหอมฉุนจากอาหารเหล่านั้น ที่บ๊อบเองก็ตามมาได้ครึ่งทางนั่นเอง

เมื่อพากันวิ่งมายังสถานที่ที่สุนัขเหล่านั้นถือเอาเป็นห้องอาหารของตนแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปคุ้ยเขี่ยตาม

โต๊ะต่าง ๆ เพื่อรองรับเศษอาหารจากผู้มีอันจะกินที่กำลังกินกันอยู่อย่างเอร็ดอร่อย แต่บ๊อบยังไม่รู้ชนะเชิงและวิธีการจึงยังไม่กล้าพรอดพราดเข้าไป เป็นแต่ยืนคอยสังเกตการณ์อยู่ห่าง ๆ เพราะบ๊อบเชื่อแน่เหลือเกินว่า เมื่อสถานที่เห็นอยู่นี้เขาไม่ได้บ่งออกมาอย่างชัดเจนว่าสำหรับสุนัข การจะเข้าไปยึดถือเป็นห้องอาหารอันสุนัขจะกินได้ฟรีนั้นน่าจะทำได้ง่าย ๆ นักรอก และก็จริงดังที่บ๊อบคาดไว้ทุกประการ เพราะเมื่อคนเสิร์ฟโต๊ะถืออาหารออกมาวางตามโต๊ะก็อดเหวี่ยงเท้าขวาช้วยบดบ้ายไปมาตามตัวของผู้ถือสิทธิ์เหล่านั้นไม่ได้ ผลก็คือ ต้องถอยรอล่าทัพไปตาม ๆ กัน ครั้นคนเสิร์ฟกลับเข้าไปแล้วต่างก็ค่อย ๆ เข้ามาใกล้ ๆ โต๊ะที่มีคนกินอาหารอยู่อีก แต่คราวนี้ต่างระวังตัวดีขึ้น แต่กระนั้นก็ยังต้องเหลียวซ้ายแลขวา อยู่ตลอดเวลาเพื่อจะได้จัดการพาตัวไปให้พันธมิตรของเท้าซ้ายขวาที่เหวี่ยงมาจากที่ต่าง ๆ มีอยู่สองตัวที่มีท่าทางทรหดและแข็งแกร่ง ทั้งดจะแค้นกว่าผู้อื่น เดินด้วยท่าทางอันองอาจไปจงอยู่ทางโต๊ะแห่งหนึ่ง เห็นรูปร่างท่าทางแล้วบ๊อบอดชมไม่ได้ว่าน่าดู ตัวหนึ่งบ๊อบอยากจะให้ชื่อว่าเจ้าต่างแดงเพราะตามตัวมีจุดสีน้ำตาลแดงๆ ประอยู่ทั่วตัว ส่วนอีกตัวหนึ่งควรจะเรียกเจ้าต่างดำ เพราะมีจุดดำกับขาวสลับกัน เจ้าต่างดำเดินเข้าไปยึดที่มันอยู่ได้

โตะแล้วหันหน้ามา คอยที่อยู่ ส่วนเจ้าต่างแดงยัดชัชฎุมภ์ที่
 หลังเก้าอี้ตัวหนึ่ง คาดว่าจะหลบหลีกได้คล่องแคล่ว ทันใด
 นั้นกระดุกไก่ชั้นหนึ่งก็ถูกเหวี่ยงลงมาจากโตะใกล้ปากเจ้า
 ต่างดำพอดี เจ้าต่างดำจึงรับไว้ได้อย่างแม่นยำ เจ้าต่างแดง
 ขยับจะเข้าแย่ง แต่เสียง “ฮือ” คำรามออกมาจากปากเจ้าต่าง
 ดำที่คาบกระดุกไก่ไว้ทำให้เจ้าต่างแดงออกจะคร้าม จึงชะงัก
 หนึ่งอยู่ และในครู่ต่อมา กระดุกอีกชั้นหนึ่งก็ลอยลงมาอีก ที่นี้
 ดูเหมือนผู้เหวี่ยงจะจงใจให้เจ้าต่างแดงที่หมอบอยู่หลังเก้าอี้
 เจ้าต่างแดงเองก็คิดอย่างนั้น จึงไม่ได้ตั้งท่าทะมัดทะแมง
 และระมัดระวังตัวเท่าที่ควร เพียงแต่ชะเง้อคอไปรับกระดุก
 ชั้นที่ลอยมานั้นด้วยความมั่นใจเหลือเกินว่าคงไม่พลาด ปาก
 ไปได้ แต่ขณะนั้นเองเจ้าต่างดำถลาพรวดพรวดออกมาจาก
 ใต้โตะ แล้วโถมเข้าไปใส่เจ้าต่างแดงอย่างรวดเร็วราวกับสาย
 ฟาแลบทำให้เจ้าต่างแดงถึงกับนอนหงายกลิ้ง กระดุกไก่
 หลุดจากปาก และยังไม่ทันที่เจ้าต่างดำจะกระโจนไปคว้า
 กระดุกที่กลิ้งไปตกอยู่บนพื้นได้ทัน เหล่าหมาที่คอยโอกาส
 อยู่ทางด้านอื่นๆ ก็พากันกรูเข้ามาสกรัมกระดุกชั้นนั้น แต่
 ว่าต่างฝ่ายต่างคว้ากระดุกได้พร้อมกัน ใครจะยอมเสียสละ
 ให้ใคร และใครก็คงไม่ยอมตกลงกับใครง่ายๆ ด้วย เมื่อ
 ตกลงกันไม่ได้อย่างนั้นแล้ว ก็แน่เหลือเกินที่จะต้องเกิด

สงครามหมาขึ้น ต่างเข้าพัวพันกัดกันเป็นพัลวันจนดูไม่ออก
 ว่าใครกัดใคร ฝ่ายเจ้าต่างแดงเมื่อตงหลักได้ก็หายอมให้
 เจ้าต่างดำข่มเหงหน้าใจกันเล่นไม่ เพราะเชื่อมือตน ว่านัก
 เล่งเก่าเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเกิดปะทะกันขึ้นนอกคอกหนึ่ง
 มองดูแล้วไม่ผิดกับจลาจลกลางเมือง มิใช่ใครจะห้ามปราม
 อย่างไม่ ก็หาใครใส่ใจฟังไม่ คงตั้งหน้าแต่จะสู้รบกันไป
 จนกระทั่งคนนั้นแหลกละเอียดเป็นผงธุลี ไม่มีใครได้ลม
 รสเลยแม้แต่ิน้อย บ๊อบเห็นแล้วอดท้อใจไม่ได้ว่า การหา
 เลียงปากเลียงทองด้วยตนเองนั้นง่ายง่ายเลย เช่นนี้แล้วชีวิต
 นั้นเป็นทรกแน่ละหรือ

ความจริงบ๊อบไม่ค่อยจะมีจิตพิสมัยในชีวิตสักเท่าไร
 นึก แต่ว่าเมื่ออยากจะตายก็ตายไม่ได้โดยสะดวก ดังที่เห็น
 กันแล้ว บ๊อบก็จำเป็นต้องอยู่ และจะอยู่ได้อย่างไรในเมื่อ
 ห้องรับรองรบกวนอยู่อย่างนั้น ยิ่งเข้ามาใกล้อาหารมันยิ่งหิว ยิ่ง
 อยากมากขึ้น นาลายออกมาสอจนบ๊อบต้องกลืนกลับเข้าไป
 ตั้งหลายครั้ง ในที่สุด ความหิวทำให้บ๊อบทนอยู่ต่อไปไม่ได้
 จำเป็นต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ได้อาหารมา ขณะนั้น
 กำลังเป็นโอกาสดีที่เจ้าหมาอื่น ๆ กำลังต่อสู้กันพัลวัน บ๊อบ
 จึงแอบเลียงไปยังโต๊ะด้านหนึ่ง ลับตาจากคนเสิร์ฟโต๊ะและ
 หมาทั้งหลาย บ๊อบค่อย ๆ เดินอย่างกิริยาดี หลีกหลบไป

ตามโต๊ะที่มีคนนั่งอยู่พร้อมแล้วไปยังโต๊ะสุดท้ายมุมห้อง ซึ่งบ๊อบเห็นแต่ไกลว่ามีเด็กนั่งล้อมกันเต็มมีผู้ใหญ่มาด้วยเพียงคนเดียว บ๊อบย่อไปหมอบอย่างเรียบร้อยตรงใต้โต๊ะตัวนั้น เป็นชัยภูมิที่เหมาะสม เพราะเด็กๆ มักจะกินไม่จุ ฟันก็ยังไม่แข็งแรงพอจะเคี้ยวเนื้อเหนียวๆ หรือทะเลของแข็งๆ ได้และดูเหมือน...ดูเหมือน...บ๊อบพยายามทบทวนความจำ...เด็กจะใจดีกว่าผู้ใหญ่ คงจะมีใครใจดีโยนกระดูกกรอบๆ ลงมาให้บ้างเป็นแน่ แต่ความคาดหวังของบ๊อบผิดถนัด เด็กแต่ละคนต่างเพลินอยู่กับอาหารอันโอชะจนไม่ได้เอาใจใส่กับสิ่งใดเลย มิใช่บ๊อบจะทำตาเล่ห้อยน้ำลายไหลยืดก็ไม่มีใครสักคนสนใจเลย บ๊อบจึงต้องทำเสียงครางอยู่ในคอ เพื่อเป็นสัญญาณให้รู้ว่ายังมีสิ่งที่มีชีวิตรอรับความกรุณาอยู่ใกล้ๆ แต่ไร้ผลอีก ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวได้ยินเสียงนั้น บ๊อบแทบจะหมดความอดทน แต่เมื่อหัวหน้เข้าก็จำต้องลงวิธีใหม่ บ๊อบยื่นมือไปเชยเท้าเด็กคนหนึ่งซึ่งกำลังแตะไถ่อย่างซนเบือเร่อยู่ คราวนี้ได้ผลหน่น้อยตกใจชักเท้าหนี แล้วก็ก้มลงดูใต้โต๊ะ บ๊อบค่อยใจขึ้นขึ้น คิดว่าถ้าหน่น้อยนั้นเห็นตนเป็นสุนัขรูปร่างท่าทางดีไม่ร้ายกาจกะอย่างตัวอื่นๆ ที่เคยมาคอยขอกิน พ่อหน่น้อยคงจะเมตตาส่งเศษอาหารมาให้กินบ้าง แต่ผิดถนัดอีก เมื่อเห็นว่าผู้ที่มาเชยเท้าตนเป็น

สุนัขมาคอยขออาหารกิน แทนที่พ่อหนูจะเมตตาส่งอาหาร
 ให้กลับหย่อนเท้าลงมาเตะถีบอย่างไม่ปรานีเพื่อจะขับไล่บ๊อบ
 ไปให้พ้นจากที่นั่น บ๊อบนั่งเฉยอยู่ ตรองไม่ตกว่าควรจะไป
 หรือจะอยู่ แต่ถึงบ๊อบจะถูกทำร้ายอย่างไร บ๊อบก็ไม่เคยคิด
 จะทำตอบ เพราะตามธรรมชาติแล้วเด็กทุกคนเป็นที่รักของ
 บ๊อบ และบ๊อบก็คิดว่าตนได้รับความรักจากเด็กทุกคนด้วย
 แต่เด็กคนนี้ อนิจจา ช่างไม่มีความเมตตาปรานีเลย ถ้า
 หากบ๊อบไม่หิวโหยอย่างไ้จะขาดเหมือนเดี๋ยวนี บ๊อบก็คง
 ไม่มาปรากฏตัวอยู่ตาม สถานที่เหล่านั้นให้เกะกะ รกทรกตา
 หรอก บ๊อบยังนึกถึงโกรธเด็กใจร้ายนี้ ยิ่งบ๊อบนั่ง ก็ยิ่ง
 ถูกรุกรานหนักขึ้น จนที่สุดบ๊อบเหลือจะอดทนอยู่ได้ ซ้ำ
 โมโหหิวยังประดังเข้ามา ทำให้บ๊อบโกรธจนตาลาย ลุก
 ขึ้นพรวดพราดหมายใจจะฆ่าเด็กคนนี้เสียสักแผลหนึ่ง จะ
 ได้เซ็ดเสียบ้าง แต่ขณะที่บ๊อบลุกขึ้นยังไม่ทันจะได้ทำตาม
 ที่คิดไว้ เจ้าเด็กที่กำลังเหยียดเท้าออกมาเต็มท้เพื่อจะฟาดลง
 ไปที่ตัวบ๊อบก็เสียหลัก หล่นลงมาจากเก้าอี้ก้นกระแทกลง
 กับพื้น ไ้ที่อยู่ในมือหลุดกระเด็นไป บ๊อบเองออกเสียใจที่
 ตนเป็นต้นเหตุให้เด็กนั้นได้รับบาดเจ็บ แต่ว่าจะทำอย่างไร
 ได้ ดูก็น่าสมกับความโหดเหี้ยมนั้นแล้ว เดี๋ยวนี้อบออก
 จะเห็นจริงตามคำที่ว่าใครรักก็บ้างชังชังตอบนั้นเสียเหลือ

เกิน ต่อไปนี้ บ๊อบ จะไม่ ปราณี่ คนที่ไม่เมตตาต่อตนเลย บ๊อบไม่มีเวลาตผลาการกระทำของตนต่อไปว่า ลงโทษเด็ก น่นมาน้อยเพียงไร เพราะจำเป็นจะต้องรับฉวยเอาชิ้นไก่ ที่หลุดจาก มือเจ้า ของไป ชิ้น ชมให้สมกับ ที่ได้มาด้วยความ ลำบากแสนเข็ญ

บ๊อบ วิ่งหาทาง ลัดเลาะ ออกจากร้าน ด้วยความยาก ลำบาก เพราะไหนจะต้องหลบให้พ้นสายตาคนเสิร์ฟโต๊ะและ ไหนจะต้องหลบให้พ้นหูพ่นจุมุกของพวกเหล่า หมา ที่รอกัน อยู่แถบนั่น เมื่อออกมาพ้นร้านได้แล้ว บ๊อบยังไม่ไวใจว่า จะปลอดภัย จำต้องคาบชิ้นไก่อย่างเสียวมันเยิ้มวิ่งต่อไปอีก จนใกล้พอสมควรแล้ว บ๊อบก็หยุด ตั้งใจจะวางชิ้นไก่ลงแตะ ให้เอมโอชทีเดียว แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าที่ตรงนั้นไม่มีคุ คลองหรือกอกน้ำประปา อยู่ใกล้ๆ พอจะ อาศัยกิน น้ำได้เลย ถ้ากินของคาวแล้วไม่มีน้ำกิน มันก็อดจะอยากต่อไปอีก ไม่ได้ นี่เป็นข้อบังคับประจำตัวของบ๊อบ ในเวลานี้ อาหาร การกินก็อดคิด กว่าจะได้ไก่ชิ้นนี้มา ก็ต้องรองมือรองเท้า เด็กใจร้ายอยู่ตั้งนาน บ๊อบจึงคิดว่าจะเดินทางต่อไปอีก เชื่อ ว่าคงจะได้พบที่ที่มีน้ำทำบริบูรณ์ในแถบนี้บ้าง

“อันที่จริง” บ๊อบนึก “ที่เราคาบไก่ชิ้นนี้ ไว้มันก็ดี เหมือนกัน เพราะการได้ลิ้มรสเค็มๆ มันๆ ที่ละนิดๆ แล้ว

ก็ได้ดมกลิ่นอันโอชาอยู่เรื่อย ๆ อย่างนั้นทำให้มึนเมาเปรม
ใจดีพิกลละ ถ้าวรกกิน ๆ ให้หมดเสียแล้ว ความเอร็ดอร่อย
มันก็จะหมดไปด้วย ที่ไหนจะเหลืออยู่”

นึกแล้วบ๊อบก็กลืนน้ำลายลงดังเอือก เท่าที่วิ่งต่อไป
จนไม่ช้าก็มาถึงทางแยกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีคูใหญ่ น้ำใส น้ำ
วุ่นเล่น และมีต้นไม้ขึ้นร่มรื่นอยู่สองข้าง “เอาละตรงนี้จะ
เหมาะแล้ว จะกินไก่ให้อร่อยไปที่เดียว” คิดดังนั้นแล้ว
บ๊อบก็หยุดวิ่ง และทรุดตัวลงนั่ง วางชนไก่ไว้ข้างหน้า
บ๊อบพิจารณาดูไก่ชิ้น นั้นด้วยความชื่น ชมในความสำเร็จ
ของตน พลังก็คิดต่อไปว่า เห็นจะเป็นของมีราคาแพงและ
เอร็ดอร่อยไม่น้อยทีเดียว เขาถึงได้หวังเช่นนั้น ก็เพียงบ๊อบ
ร้องขอกินกระดูก เขายังไม่เต็มใจจะให้ แต่จะให้หรือไม่
ให้ บัดนี้บ๊อบก็มีสิทธิอันชอบธรรมจะกินไก่ชิ้นนี้แล้ว ไก่
ที่มีทั้งเนื้อนุ่มและกระดูกอันแสนจะกรอบ ทั้งยังย่างเสียจน
เหลืองน่ากินเสียอีกด้วย มันคงจะพิเศษกว่ากินกระดูกเปล่า ๆ
เป็นแน่ละ คิดได้แค่นี้บ๊อบก็หมอบลงเลียหนังอันเหลือง
เกรียมของไก่ชิ้นนั้นเสียทีหนึ่ง จริง วิเศษจริงเพียงแต่เลีย
นอก ๆ ยังอร่อยถึงเพียงนี้ เดียวเถอะ เดียวจะได้รู้ว่าเนื้อไก่
ที่เขาไปย่างเสียมันอร่อยอย่างนั้นอร่อยสักเพียงไหน ยิ่งคิดก็ยิ่ง
อยาก จนบ๊อบรู้สึกว่าจะทนอยากต่อไปไม่ไหว ต้องก้มลง

ขยำเนื้อไก่ไปคำหนึ่ง จริงแหละ อร่อยเริ่มไปเลย อร่อยกว่ากินกระดูกไก่ต้มซุ่ตึงเป็นกอง กินไก่ที่ไรเป็นอดคิดถึงพ่อโต้งไม่ได้เลย เฮ้อ บ้านนี้ทางบ้านจะเป็นอย่างไรกันบ้างก็ไม่รู้ แต่ว่าอย่าไปคิดถึงเขาเลย คิดถึงแต่ตัวของเราเถอะ หัวจะตายรีบรวบรัดให้หมดเสียเร็วๆ ดีกว่า

ตกลงใจแล้ว บ๊อบก็ล้มลงหมายจะขยำเสียให้สมอยาก แต่ว่าชะตาบ๊อบไม่สู้จะดีเสียเลย กำลังที่บ๊อบจรดปากลงไป ที่ชั้นไก่ ก็ปรากฏร่างอันล่ำสันโถมลง มาที่ตัวบ๊อบ จนกระทั่งบ๊อบเสียหลักเซ ถลาไป เมื่อบ๊อบพุงตัวลุกขึ้นจึงเห็นว่า เจ้าของร่างอันล่ำสันนั้นหาใช่ใครอื่นไกลไม่ แท้ที่จริงก็คือ เจ้าต่างด้าอันธพาลตัวงนนเอง มันสะกดรอยตามบ๊อบมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ คงจะเพ้อไก่ชั้นเดียวนั่นเอง และก็จริงดังที่บ๊อบคิด เพราะปรากฏว่าเจ้าต่างด้าฉวยไก่ชั้นนั้นวิ่งไปต่อหน้าต่อตา แต่ว่าบ๊อบยังไม่ลืมนำได้ไก่ชั้นนั้นมาด้วยความลำบากเพียงไร และบัดนี้มันก็เป็นสิทธิของบ๊อบโดยสมบูรณ์แล้ว เจ้าต่างด้าจะมาใช้อำนาจบีบบังคับเอาไปอย่างนั้นจะถูกอะไร หรือ เจ้าต่างด้าเคยทำกับใครต่อใครอย่างนั้นมานานักต่อนักแล้ว เจ้าต่างแดงท่อนอกจึงไปนันทัวหนิงละ เจ้าต่างด้าจึงได้ยามใจฉกฉวยของเขาไป ไม่เลือกหน้า ซ้ำยังจะทำร้ายเจ้าของเสียอีก บ๊อบเองก็เคย

เป็นหนึ่งมาเหมือนกัน เมื่อครั้งเป็นอริกับเจ้าตบข้างบ้าน บ๊อบไม่เคยถอยหนีเลย เมื่อเจ้าตบยื่นหน้ามาทำถึงรวบ้าน และสู้กันครั้งใด ต่างก็เคยฝากแผลไว้ให้กันทุกครั้ง เพราะฉะนั้น ถึงเจ้าต่างด่าจะล่ำสันสักเพียงใด บ๊อบก็คิดว่าคงจะไม่เกินเจ้าตบคู่อริแสนร้ายนั้นไปได้ ถ้าเช่นนั้นแล้ว จะปล่อยให้เจ้าต่างด่ามาลบบคมเล่นได้อย่างไร บ๊อบยังคิดก็ยังไม่ออกันไม่ได้ที่ถูกข่มเหงน้ำใจ ความโกรธและความหิวระดมกำลังเป็นสองแรงทำให้บ๊อบมีกำลังวังชาขึ้นอย่างประหลาดวิ่งไปพรวดเดียวถึงตัวเจ้าต่างด่า บ๊อบกระโดดเข้าคร่อมศัตรูหมายขยาดันคออันเกรียน ไม่มีขนของเจ้าต่างด่า แต่เจ้าต่างด่าผู้เจนนาม ระวังตัวคอยที่อยู่แล้ว พอเงาบ๊อบวิ่งมาที่ตัวเจ้าต่างด่าก็เบี่ยงตัวหลบ บ๊อบวิ่งมาโดยรวดเร็วไม่ทันยั้งตัวหวังทีมพรวดไปข้างหน้า ถึงกับกลิ้งหงายท้องไปที่เดียว กว่าจะลุกขึ้นมาได้ บ๊อบก็ตกเป็นเบี้ยล่างเจ้าต่างด่าเสียแล้ว เจ้าต่างด่ารู้จักอ่อนของบ๊อบจึงพยายามฝังเขี้ยวลงที่หน้าและหน้าผาก เพราะที่ตรงนั้นไม่มีขนยาว ปุกปุยเหมือนตามตัว บ๊อบพยายามหลีกเลี่ยงอย่างขำขันชำนาญ เพราะรู้เชิงของศัตรูได้ดี แต่กระนั้นก็หาว่ายพินไม่ เขี้ยวอันแหลมคมของเจ้าต่างด่าฝังลงที่ตรงใต้ตาซ้ายของบ๊อบจนเลือดไหลออกมาปรื บ๊อบทะเล้งโลดด้วยความเจ็บปวดและ

ด้วยความคับแค้นถึงขีดสุด กระโจนเข้าไปเจ้าต่างด้าฆ่าได้
ตรงต้นคอ ตั้งใจว่าเป็นตายอย่างไรก็จะไม่ปล่อย แต่ว่าเจ้า
ต่างด้าแข็งแกร่งกว่า ทั้งยังคล่อง ภูลบลูก ทั้งชั้นเชิงก็ดู
จะเหนือกว่า เจ้าต่างด้าจึงสละตัวอย่างแรง จนบ๊อบกระเด็น
ไปไกล

ถึงตอนนั้นบ๊อบซ้ก็จะใจเสีย ที่เห็นตนเป็นเบี้ยล่างศัตรู
แข็งใจต่อสู้ต่อไป เพราะชั้นชื่อว่าเป็นลูกผู้ชายแล้ว จะหนี
ศัตรูง่าย ๆ อย่างไม่ได้ ทนโดนบ๊อบหลอกลวงไปเห็นคนน้ำใส
ที่อยู่ใกล้กับสมรภูมิ ก็บังเกิดความคิดอย่างหนึ่งซึ่งหวังไว้
ว่าอาจจะคว้าศัตรูให้ราบไปได้ บ๊อบพยายามหาโอกาสเข้า
กอดคอเจ้าต่างด้า ไม่ช้าก็เป็นผล และขณะที่เจ้าต่างด้าเดิน
ร่นให้พ้นจากการกอดรัดนั้น ทั้งสองก็กลิ้งลงไปใต้อุ้งเท้า
ดังตม น้ำแตกกระจาย เมื่อลงมาในน้ำแล้วบ๊อบมีเรี่ยวแรง
ยิ่งขึ้น จิตใจก็เบิกบาน ตรงกันข้ามกับเจ้าต่างด้าซึ่งดูเหมือน
จะเป็นโรคกลัวน้ำ มันมีอาการตระหนกตื่นกลัวอย่างน่าขัน
พยายามอย่างยิ่งที่จะดิ้นให้หลุดจากการกอดรัดของบ๊อบ ฝ่าย
บ๊อบเห็นได้โอกาสเช่นนั้นจึงพยายามที่จะกอดเจ้าต่างด้าให้
จมลงใต้น้ำ เจ้าต่างด้าดำนาน้ำไม่เป็นทะเล้งพรวดพราดให้พ้น
น้ำ แต่กระนั้นก็สาลักน้ำจนบ๊อบเองอดสงสารไม่ได้ แต่
ครั้นหนวนนี้ถึงความตระหนกของเจ้าต่างด้า บ๊อบก็อดโมโห

ไว้ไม่อยู่อีก ฉะนั้นแทนที่จะปล่อยมือ บ๊อบกลับยิ่งรัดคอ
เจ้าต่างทำให้แน่นขึ้น แน่นขึ้น จนเจ้าต่างด่าร้องโอดโอย
เสียงร้องอันประหลาดของเจ้าหมาขนเกรียนกับท่าทางอันดู
เดือด ของ หมาขน ปุยเรียก ความสนใจของพวกเด็กที่กำลัง
ตกปลา กับเด็กที่เล่นดินทรายอยู่ข้างถนนใกล้ ๆ ให้มา
รวมกลุ่มกันชมการต่อสู้ระหว่างหมาทั้งสอง เสียงคนดูเสมอ
นอกอยู่ไม่ขาดปากว่า “เอาให้ตาย เจ้าขาว เอาให้ตาย นั้น
ยังงั้น ยังงั้น เอาเลยเจ้าต่างสัวเขา บัดธ้อ...”

คนดูไป ชูกำปั้นไป บ้างก็ตบก บ้างก็ตบมือ ยัง
กับว่าได้ดูมวยคู่สำคัญต่อสู้บองกันตำแหน่ง นับว่าครีกครั้น
ไม่ใช่เล่นทีเดียว แต่ว่าคู่ต่อสู้บองกันตำแหน่งนั้นสนุกครีก
ครั้นไปด้วยไม่ไหว

ปรากฏว่าแม่ผู้จะเชียร์เจ้าต่างด่าสักเท่าไร เจ้าต่างด่า
ก็ยังไม่ว่าจะสนองความปรารถนาดีนั้นได้ ด้วยว่ากำลัง
สลักน้ำแทบจะขาดใจตายไปต่อหน้าทีเดียว บ๊อบเห็น
เช่นนั้นก็รู้ว่าศัตรูหมดฤทธิ์แล้วจึงยอมวางมือและลากเอา
เจ้าต่างด่าให้ขึ้นมาเหนือน้ำ เจ้าต่างด่าหมดแรงแม้จะกระดิก
มือเท้าพุงตัวเข้าหาฝั่งก็ทำไม่ไหว บ๊อบจึงต้องช่วยพยุงร่าง
อันโตใหญ่ของเจ้าต่างด่าเข้ามาเกยฝั่งไว้ แล้วปรารภขึ้นว่า

“ขอภัยนะแก ที่รุนแรงไปหน่อย แต่เชื่อว่าในการ
รบการรัก ใครไม่ปรานีใคร แกคงเห็นใจกัน ที่จริงถ้าแก
ไม่หักหาญ กันคงจะยอมแบ่งสันปันส่วนกะแกดี ๆ แต่นี้
แกมันนักเลงเหลือเกิน กันจะไม่สู้หรือก็จะเสียเชิงชาย จริง
ไหมเพื่อน”

เจ้าต่างดำนอนหอบฮัก ๆ ไม่ตอบว่ากระไรนอกจากยื่น
มือไปประสานกับบ๊อบเป็นการเริ่มไมตรี บ๊อบสอดสายตา
หาไก่อ้นที่มีค่านั้น ไม่รู้ว่ากระเด็นจากปากเจ้าต่างด้าไปอยู่
ทางใด บ๊อบเดินสำรวจตามโคนต้นไม้และกอหญ้าจึงไปพบ
ไก่อ้นนั้นคลุกฝุ่นอยู่ใกล้ ๆ นั้นเอง บ๊อบคาบไปจุ่มน้ำให้
หมดฝุ่น แล้วจึงยื่นให้เจ้าต่างด้าพลางพูดว่า

“เฮ้า กินซีเพื่อน แกคงจะท่งเหน้อยท่งหิว แกกิน
ท่งหมดก็แล้วกัน ก็นยกให้ ดูเถอะ ไก่อ้นเดียวเท่านั้น แย่ง
กันจนจะฆ่ากันตาย”

“แล้วแกจะกินอะไรล่ะ” เจ้าต่างด้าท้วง “กันรู้ดีนะว่า
แกก็หิวไม่แพ้กัน หรอก และที่จริง ไก่อ้นนี้เป็นของแกโดย
สมบูรณ์ กันจะโกงเอาของแกมากินได้อย่างไร กันไม่เอา
หรอก ขอคืน”

“ก็กันให้แกแล้วนี่นาเพื่อน ให้เดี๋ยวนี้แหละ แล้ว
อย่างนั้นมันจะเป็นการฉกชิงได้อย่างไร แต่ว่า เอาอย่างนั้น

เถอะ ถ้าแกล้งใจ เราก็มาแบ่งกันคนละครึ่งดีไหม แกล้งกัดคำ กันกัดคำ ถึงได้กินคนละนิดละหน่อยก็ยังสนุกดี เอาชนะกันจะกัดก่อน...อ้อ”

บ๊อบทำตามที่ได้พูดไว้ แล้วก็ขยับขยับให้เจ้าต่างคำทำบ้าง ความหิวทำให้เจ้าต่างคำจำต้องกินไถ่กันด้วยความกระอักกระอ่วนใจ และพร้อมกันนั้นก็รู้สึกเต็มทนในการเสียสละของบ๊อบเป็นที่สุด

แม้ว่าไถ่ชิ้นนั้นจะค่อนข้างใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่ใหญ่พอที่บ๊อบและสหายใหม่ที่กำลังหิวโหยอดอยากจะพอแบ่งกันกิน เพราะฉะนั้น เมื่อต่างกัดเข้าไปคนละคำ ไถ่ชิ้นนั้นก็เหลือแต่กระดูก บ๊อบหักกระดูกชิ้นนั้นออกเป็นสองท่อน ยื่นท่อนหนึ่งส่งให้เจ้าต่างคำ และไม่ทันจะเคี้ยวให้อร่อย กระดูกไถ่ชิ้นเรียวเล็กนั้นก็หายลงไปในท้องเสียแล้ว เจ้าต่างคำเงยหน้าขึ้นมองบ๊อบ ทั้งสองจ้องตากันอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งไม่ต้องเอ่ยปากพูด ต่างก็เข้าใจความรู้สึกของกันและกันดี บ๊อบพยายามจะหาทางทำให้เจ้าต่างคำลืมความทุกข์นี้จึงชวนคุยขึ้นว่า

“แกล้งไม่เป็นอะไรมากนักนะ หวังว่าเมื่อกลับไปถึงบ้านแล้ว แม่แกล้งจะไม่ทันสังเกต ท่าทางกะปลกกะเปลี่ยของแกล”

“แกพูดถึงอะไรนะ แม่เหรือ บ้านเหรือ” เจ้าต่างตำถามด้วยเสียงอันดังเหมือนกรรโชก จนทำให้บ๊อบผงะถอยหลัง “แกไม่รู้หรือว่ากันเป็นหมาไม่มีเจ้าของ แม่กันอยู่ที่ไหนกันก็ไม่รู้ บ้านเป็นอย่างไรกันก็ไม่รู้จัก ตั้งแต่จำความได้ กันก็เที่ยวไปเที่ยวมาอยู่แถว ๆ ถนนน้แหละ เขาจึงได้เรียกกันว่า หมากลางถนน รู้ไหมล่ะ”

บ๊อบพึมพำขอโทษอยู่ในลำคอ “โธ่ ไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้เพื่อนไม่สบายใจเลย หมายถึงจะชวนพูดชวนคุยให้ลืมหิวหนอย กลับไปเกาถูที่คันเข้าได้”

“ที่จริง กันก็ไม่มีบ้านเหมือนกันนะแก” บ๊อบพูดขึ้นอย่างเอาใจ “อะไรก็ไม่มีกิน ตั้งแต่กลางวันยังไม่ได้อะไรหนัก ๆ มาถ่วงท้องเลยแกเอ๊ย”

“แกเพิ่งจะเคยอดเพียงไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง ละหรือ” เจ้าต่างตำพูดอย่างขมขื่น “กันอดมาตั้ง ๒-๓ วันแล้ว และจะต้องอดไปอีกวันก็ไม่รู้”

“จริงหรือแก” บ๊อบถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเป็นทุกข์ ที่เป็นทุกข์ก็เห็นจะทุกข์ถึงกระเพาะของตนเองมากกว่า จึงพูดเหมือนกับจะปรารภกับตัวเองว่า “ไม่นึกเลยว่าชีวิตนอกบ้านจะลำบากยากแค้นอย่างนี้”

“จริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก แก่เห็นจะไม่เคยออกมาเล่น
 ผ่านตามข้างถนนล่ะซีถึงไม่รู้” เจ้าต่างตำถามอย่างเยาะ ๆ
 “เออ แล้วมันเกิดเรื่องอะไรกันขึ้นล่ะ แก่ถึงมาเกาะกะอยู่แถว
 นี้”

“ไม่มีอะไรหรอก” บ๊อบไม่ยากบอกความจริง “นี่ก็
 อยากจะลองผจญภัยดูบ้าง ก็เลยหนีมาคิดว่ามันคงจะสนุก”

“บางทีมันก็สนุกเหมือนกัน” เจ้าต่างตำตอบ “ได้เห็น
 อะไรแปลก ๆ แล้วนี่ก็อยากจะไปไหนก็ไปได้สะดวกไม่มีใคร
 มาเป็นเจ้าหัวใจ เพราะฉะนั้น ถึงจะอดมือกินมือกันก็ยังทน
 ได้ แต่นั่นแหละถ้าอดหลายมือติดกันเข้ากันก็ชักจะหงุด
 หงิด และแก่ก็เห็นเองแล้วว่า เวลากันหงุดหงิดขึ้นมาละก็
 กันเป็นอันธพาลร้ายเพียงไร”

จริงละ ใคร ๆ ต้องยกนิ้วลงความเห็นต้องกันที่เดียวว่า
 ในย่านนี้ไม่มีใครร้ายเกินเจ้าต่างตำไปได้ และด้วยความหิว
 ที่เตือนบ๊อบอยู่ไม่หยุดหย่อน ทำให้บ๊อบรู้ได้ดีว่าเหตุผล
 ไตหมาข้างถนนอย่างเจ้าต่างตำจึงกลายเป็นอันธพาลไปได้
 ถ้าบ๊อบต้องอดอยู่นาน ๆ อย่างนี้ วันหนึ่งก็คงหนีสภาพเช่น
 นี้ไม่พ้น แต่นั่นมันยังเป็นเรื่องข้างหน้า กลับมาคิดถึงเรื่อง
 เดียวนี้เถอะ จะทำอะไรต่อไปดี บ๊อบจึงปรึกษากับเพื่อน
 ใหม่ชื่อว่า

“กันก็เห็นใจ และกันก็คงร้ายเหมือนแกลในไม่ช้า
และนี่เราจะไปหาอะไรกินที่ไหนดีล่ะ แกล...เอ้อ...ขอโทษ
แกลชื่ออะไรนะ รู้จักกันมานานแล้วยังไม่รู้จักชื่อกันเลย”

“ชื่อเธอ” เจ้าต่างด้ายถาม “แกลข้างถ้ำอะไร
แปลก ๆ ก็แกลก็รู้อยู่แล้วว่า กันเป็นหมาไม่มีเจ้าของ ไม่มี
บ้าน ไม่มีแม่ แล้วใครจะมาตั้งชื่อให้กันล่ะ ถ้าจะมีก็แต่
เด็กข้างถนนที่ลำบากเหมือนกัน เรียกชื่อกันไปต่าง ๆ
เรียกยายต่างบ้าง ยายดำบ้าง ถึงเรียกยายหมาขี้เรื้อนก็ยังม
แต่จะเรียกอะไรก็ช่างปะไร ใช้ว่ามันจะช่วยให้อึดท้องขึ้น
มารักเปล่า ไม่เหมือนพวกแกล ถ้าใครมีชื่อเพราะ ๆ แล้ว
ดูเหมือนจะได้กินของดี ๆ ไม่ใช่ไร้อ้อแล้วแกลชื่ออะไรล่ะ”

“กันชื่อบ๊อบ” บ๊อบตอบค่อย ๆ ได้ยินถ้อยคำของเจ้า
ต่างด้าแล้ว รู้สึกว่าความภาคภูมิใจที่มีชื่อโก้เป็นฝรั่งหายไป
หมดสิ้น กำลังนึกถ้าบ๊อบมีชื่อเป็นเจ้าตุบ เจ้าโม่งหรือ เจ้า
เขี้ยว เจ้าขาว อะไรสักอย่างหนึ่งละก็ ดูเหมือนจะสบายใจ
กว่าน อย่างน้อยก็ทำให้เป็นเพื่อนกับเจ้าต่างด้าได้สนิท
ดียิ่งขึ้น และเพื่อไม่ให้สหายใหม่กินแกลเงาใจเรื่องชื่อ
ของตนอีกต่อไป บ๊อบจึงรีบพูดตัดบทขึ้นว่า

“กันก็เห็นอย่างเดียวกับแกล ที่ว่าชื่อนั้นสำคัญอะไร
ไม่ ถึงจะเรียกอย่างไร ก็ไม่วายหิวเท่ากัน เพราะฉะนั้นเอา

อย่างนั้นเถอะ ไหน ๆ เราก็ได้มาเป็นเพื่อนกันแล้ว กันจะเรียกกันว่า ด้า ดีไหมสน ๆ ดี แล้วก็เหมือนกับชื่อเพื่อนกันเมื่อครั้งที่กันยังเด็ก ๆ อยู่ด้วย”

“ตามใจแกซิ” เจ้าด้าด้าตอบด้วยน้ำเสียงเต็มใจ ไม่รังเกียจชื่อใหม่ที่บ๊อบตั้งให้ ส่วนบ๊อบนั้นหวนกลับไปถึงด้า พี่ของแท้ซึ่งเคยเป็นชนวนวิวาทระหว่างแม่ของตนกับนางลายเมื่อครั้งกระโน้น แล้วก็มานึกถึงด้าเพื่อนใหม่ ที่เป็นคู่วิวาทของตนเองทีเดียว สาเหตุของการวิวาทนั้นก็เป็นเรื่องเล็กนิดเดียว คือเรื่องแย่งกันกินเท่านั้น และก็ด้วยเรื่องแย่งกันกินนี่เองแหละที่ทำให้เขาทั้งสองกลับมาผูกมิตรไมตรีกันได้ บ๊อบไม่คิดว่า จะมีมิตรยามใดที่มันคงยั่งยืนกว่ามิตรยามยาก

ตามธรรมดา บ๊อบเป็นผู้ไม่ชอบความโดดเดี่ยว บ๊อบชอบมีเพื่อน ยิ่งมาได้เพื่อนผู้ทรหดอย่างด้า บ๊อบคิดว่าถึงจะต้องใช้ชีวิตอยู่ตามข้างถนนก็คงจะไม่ต้องว่าเหวออีกต่อไปแล้ว เพราะด้าผู้เชี่ยวชาญกับชีวิตอดมื้อกินมื้อแบบนี้ คงจะช่วยแนะนำจนพอเอาตัวรอดได้ ซ้ำ...บางที อาจจะพบสิ่งสนุกน่าตื่นเต้นอย่างที่ด้าว่า บ๊อบอดนึกไว้ในทางดีไม่ค่อยได้ และเมื่อนั้นชีวิตนอกบ้านคงจะมีรสชาติอย่างที่ลืมไม่ลงทีเดียว

กำลังที่คิดเพลินอยู่นั้น คำก็ชวนขึ้นว่า “เดินต่อไปหรือยังละ ปะเหมาะเคราะห์ดีอาจจะเจอของกินดี ๆ ก็ได้ นะ”

“ไปก็ไป” บ๊อบพูดพลางลุกขึ้น บิดขี้เกียจเป็นการเตือนประสาททุกส่วนให้เตรียมตัว “ถ้าเป็นของดีมันก็คงไม่เหลือมาถึงเราหรอกเพื่อนเอ๊ย หมาในโลกนี้ ไม่ได้มีแต่เราสองตัวเท่านั้นเมื่อไหร่”

“อยากใช้ชีวิตอย่างนี้ต้องอดทน” คำหันมาปรามไว้ก่อน “และที่สำคัญคืออย่าบ่น เพราะการบ่นไม่ได้ทำอะไรได้ขึ้น นอกจากจะหิวมากขึ้นเท่านั้น”

“ขอบใจแก่ที่เตือน เอาละต่อไปน่ะก็จะประพุดอย่างดีที่สุดให้สมชื่อ หมากลางถนนทีเดียว”

ทั้งสองวิ่งเหยาะๆตามกันมาตามถนนสายนั้น เวลานั้นควรจะเรียกว่าดึกได้แล้ว ชาวบ้านที่อยู่แถบนั้นจึงปิดร้าน ปิดบ้านช่องกันเงียบสงัด บ๊อบรู้สึกกังวลใจพิกลที่มายุ่งในที่อันอ้างว้างไร้อชีวิต เห็นอยู่แต่คำที่วิ่งนำไปข้างหน้า ซ้ำไม่ช้าบ๊อบรู้สึกว่ามีลมพัดกระโชกมา ต้นไม้ข้างทางเอนกิ่งไปตามลม ใบไม้แห้งร่วงลงมาราวใหญ่ บ๊อบแหงนหน้ามองไปในท้องฟ้าอันดำมืด ก็ได้เห็นฟ้าแลบแปลบปลาบมาเป็นครั้งคราว บ๊อบเห็นแล้วเชื่อได้แน่ทีเดียวว่าฝนจะต้องตกใน

ไม่ช้า^๕ ความเป็นห่วงกังวลทำให้บ๊อบต้องร้องเรียกดำให้หยุด

“ดำ ดำ เห็นไหมว่าฟ้าแลบ ฝนคงจะตกแล้ว เราจะทำอย่างไรงันดี จะมายืนตากฝนอย่างนี้ เห็นจะไม่ไหวหรือหนาวตาย”

พูดไปแล้ว บ๊อบก็ตกใจกลัวดำจะดูหาว่าช่างบ่นอีก แต่ดำคงเห็นความจำเป็นจะต้องหาที่กำบังฝน จึงหันมาพูดว่า

“เร่่งฝี่เท้าหน่อยซิ กันเห็นแสงไฟที่มุมถนนข้างหน้าโน้นแน่ะ คิดว่าคงจะมีร้านโรงอะไรที่เปิดอยู่พอเราจะไปอาศัยได้ละมัง”

เป็นความจริงตามที่ดำคาดคะเน ที่มุมถนนนั้นยังมีร้านเปิดอยู่ร้านหนึ่ง แต่ว่าด้วยความเหนื่อย ความหิว และลมที่พัดกระโชก อย่างแรงจนแทบจะทรงตัวไม่ไหว ทำให้บ๊อบและดำเร่่งฝี่เท้าได้ไม่ทันฝน ยังอีก ๔-๕ เส้าไฟฟ้าจะถึงที่หมาย ฝนก็เริ่มตกลงมา แล้วก็กระหน่ำอย่างที่เราเรียกว่าไม่ลืมหูลืมตา น้ำฝนเปียกตัวบ๊อบโชกชุ่มจนขนอันปกปูยราบไปกับตัว ช้ำยังไหลลงไปเข้าตาทำให้บ๊อบตาฟางแลไม่เห็นหนทางได้ถนัด บ๊อบพยายามสบัดหน้าสบัดขน

แต่ก็ยังไม่วายหนาวสะท้านด้วยอำนาจน้ำฝน ดำเองก็คงจะรู้สึกเช่นเดียวกัน จึงหันมาบอกบ๊อบว่า

“แข็งใจอีกหน่อยนะเพื่อน อีกเสาไฟฟ้าเดียวก็จะถึงแล้ว” กว่าจะพ้นเสาไฟฟ้าเดียวไปได้ บ๊อบก็สิ้นใจทิ้งร่าง ขาชาหนักเหมือนจะเป็นตะกิว นับว่ายังเคราะห์ดีอยู่มากที่ที่หมายที่แลเห็น มาแต่ไกล มีชายคาย่นออกมาพอ บังฝนได้ ทั้งร้านที่ยังเปิดไฟอยู่ยังมีลักษณะ คล้ายจะเป็นร้าน อาหารเสียอีก บ๊อบทำลมุกฟุดฟิดพิสูจน์กลิ่นทันที แต่ดำกระตุกขาไว้เสียก่อนแล้วพูดว่า

“ไม่ต้องทำอะอะไรอย่างนั้นก็ได้ บ๊อบ มาคอยตรงนี้ แล้วดูลูทางเงียบๆ เห็น ช่องทาง ใดๆ ค่อยจัดการเสียเลย เอ้า สะบัดขนแรงๆ ให้ตัวแห้งเสียก่อนเดี๋ยวจะเป็นหวัดตาย”

ขณะที่ส่งบ๊อบให้จัดการกับตัวเองนั้น ดำที่เลี้ยงเข้าไปใกล้หน้าร้านที่เห็นมีคนนั่งกินอาหารอยู่ตามโต๊ะ ไม่ช้าก็ย่องกลับมาชวนบ๊อบไปด้วยกัน ดำกระซิบว่า

“คอยตรงนี้สิ บ๊อบ ต้องระวังหน่อยนะ ถ้าพลาดทำเสียทีอย่างใด จะได้เอาตัวรอดได้ง่ายๆ แต่ว่า เอ๊ กัน ชักสงสัยเสียแล้วละ ว่าเขากินอะไรกันทำไมไม่เห็นมีกลิ่นชวนกินเลยนี่”

“นั่นสิ” บ๊อบสนับสนุน “ไม่เห็นเป็นเนื้อเป็นไก่เลย
นี่นา จะว่าเป็นปลาก็ไม่เห็นมีก้าง ซักกินแล้วยังไม่ทิ้งร่อง
รอยไว้ให้เห็นเสียอีกด้วย หรือเขาไม่ได้กินข้าวกัน”

“คงไม่ได้กินแน่ ไม่เห็นข้าวหกก้อนเม็ด” คำพูดขณะ
ใช้ความคิดตรึกตรอง “เอ้ แล้วเขากินอะไรใส่ถ้วยแก้วเต็ม
แล้วเติมอีก”

“ลองไหมล่ะ นั่นไงเขาสาดลงมาบนพื้นแน่” บ๊อบ
ชวนขึ้นอย่างอยากรื้อซากเห็น และยังไม่วันทันทีที่จะตอบว่า
อะไรบ๊อบก็กรากเข้าไปเลียหยดน้ำที่หยดอยู่บนพื้นนั้น

บ๊อบเลียน้ำที่หกบนพื้นนั้นหน่อยหนึ่ง แต่แล้วก็หารู้
ไม่ว่าเป็นอะไร รู้สึกแต่เพียงว่าเป็นน้ำรสเผ็ดร้อนๆ ซ้ำๆ คล้าย
กับโคล่าที่เคยกิน แต่ว่าไม่ยักอร่อยเท่า กำลังคิดจะหันมา
บอกกับดำ ก็พอดีถูกตำรันทัวให้ออกไปพ้นที่นั้น บ๊อบยืน
งง รู้สึกว่าหนักร้อนซ่า ตาลาย ได้ยินเสียงดาดังแว่วๆ ขึ้น

“บ๊อบ แกยังอ่อนต่อโลกอยู่มาก แกช่างไม่รู้เลยว่า
อันตรายมีอยู่รอบตัวเรา นี่ก็ขบใจจะกินอะไรก็ตรงเข้าไป
ตะกรุมตะกรามกินอย่างนั้น ถ้าจะไปเจอของมีพิษเข้าจะว่า
อย่างไร”

“โธ้ย ใครจะมากิดทำอะไรเรานะดำ” บ๊อบแข็งใจ
ตอบไป ในใจไม่อยากจะพูดอะไรเลย เพราะกำลังเวียนหัว
เต็มที “เราเองยังไม่คิดจะไปทำร้ายใครเลย”

“ก็คนอื่นเขาเหมือนเราเสียทั้ง หมดเมื่อไหร่ละ” คำพูดอย่างรำคาญความเห็นของบ๊อบ “บางคนเขาเกลียดพวกเรา เราก็มารู้ว่ามันท่าเกลียดที่ตรงไหน ทำไมเขาถึงได้เกลียดและคิดจะกำจัดเราเสียจริง”

“เอ๊ ก็เห็นคนเขารักหมกกันทั้งนั้นแหละ” บ๊อบแย้งทั้งที่ยังยืนหลับตาอยู่ “อย่างกันอย่างนั้นเขารักกันจะตายไป”

“ฮึ” คำหัวเราะเยาะ “ดีแต่อยู่ในบ้านนะซี ลองมาอยู่ข้างถนนดูบ้าง จะได้รู้ว่าชีวิตหมานะลำบากยากแค้นแค่ไหน”

คำพูดมาถึงตอนนั้น บ๊อบนึกขึ้นมาได้ทันทีถึงเด็กน้อยที่ทำร้ายตนเมื่อตอนหัวค่ำนี้ จึงพิมพ์เบาๆ ว่า “เออ จริงของแก” และคิดต่อไปว่า ถ้าเห็นจะเจนนัดกับชีวิตเสียเหลือเกิน ถึงได้รอบรู้ไปเสียทุกอย่าง ถ้าอย่างนั้น ถ้าเห็นจะรู้ละมัง บ๊อบนึกแล้วอดตกใจไม่ได้ รีบถามด่าละล้าละลักคำตอบอย่างใจเย็นว่า

“ที่จริงกันก็ไมรู้แน่หรอกว่าแกกินอะไรเข้าไป เดาเอาจากกลิ่นคิดว่าคงเป็นเหล้า มันถึงได้ทำให้แกเวียนหัวที่จริงแกกินเข้าไปนิดเดียวไม่ใช่หรือ มันไม่น่าจะทำให้ถึงกับเมาเวียนหัวเลย แกคงจะเหนื่อยแล้วก็หิวด้วยนั่นเอง”

“เหล่านี้นกไม่ตาย ไช้ไหมดำ” บ๊อบถามให้แน่ใจอีก
ครั้งหนึ่ง

“ถึงตอนนั้น เกิดกลัวตายขึ้นมาแล้ว” คำพูดเสียงตุ ๆ
“ถ้ากินตายบ้านนี้คงตายไปนานแล้วละ ว่าแต่เด็กแล้ว ไป
หาที่นอนกันเถอะ นอนหลับเสียจะได้หายหิว”

“ดีทีเดียว” บ๊อบเองทั้งวังทั้งเวียนหัวจนแทบว่าจะ
ยืนหลับอยู่ตรงนั้น เมื่อคำชวนขึ้นดังนั้นก็จึงเดินง ๆ ตามคำ
ไป และตรงใกล้ ๆ นั้นเอง มีชอกเล็ก ๆ พอที่ทั้งสองจะขด
ตัวนอนได้อย่างสำราญใจ ฝนยังตกพร่ำ ๆ อยู่นอกชายคา
ทำให้อากาศหนาวเย็นแม้จะนอนเบียดกันพอจะทำให้เกิด
ความอบอุ่น คำผู้มีขนสั้นเกรียนก็ยังไม่วายหนาว ถึงต้อง
ควางอิง ๆ อยู่ตลอดเวลา ส่วนบ๊อบนั้น พอล้มตัวลงนอนก็
หลับเหมือนตาย หมดความทุกข์กังวลเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ครัง
นี้นับเป็นโอกาสแรกที่บ๊อบนอนได้หลับสนิทโดยไม่ต้อง
กังวลถึงหน้าที่ดูแลบ้านที่ตนต้องทำมาเป็นปกติ

บ๊อบหลับไปนานเท่าไรไม่รู้สัก มาตกใจตื่นเมื่อได้
ยินเสียงรถยนต์หยุดปรืดอยู่ใกล้ ๆ ทั้งคำและบ๊อบผุดลุกขึ้น
ยืน ต่างเพิ่งจ้องไปในความมืดแลเห็นเป็นรถบรรทุกขนาด
ใหญ่ ข้าง ๆ และหลังคาปิดที่บเหมือนรถรับขยะมูลฝอย แต่
ว่าเวลาเด็กออกไปนั้น ใครจะตื่นมาทั้งขยะ เสียยคนพูดตั้ง

มาจากรถนั้น เราใจให้ทั้งสองอดอยากรู้ไม่ได้ว่า ใครมาทำอะไรในยามวิกาลเช่นนั้น หรือเขาจะมาโกยขยะตอนดึกๆ เพื่อไม่ให้กลิ่นเหม็นรบกวนประชาชน ดำชวนบ๊อบวิ่งออกไปดูที่ข้างถนน บังเอิญตรงโคนต้นไม้ไม่ไกลจากที่ดำและบ๊อบยืนอยู่นั้น มีขยะมูลฝอยกองโตกระจัดกระจายเลอะเทอะไปทั่ว เพราะหมาขี้เรื้อนสองสามตัวกำลังคุ้ยเศษอาหารอยู่ บ๊อบนึกไม่ออกเลยว่าจะมีอะไรน่ากิน และกินได้ อยู่ในกองขยะอันเหม็นฟุ้งชานนั้น ทั้งที่ขณะนั้นบ๊อบเองก็หิวแต่ถ้าจะต้องไปกินอาหารเหม็นๆ อย่างที่ได้กลิ่นอยู่นี้ บ๊อบคิดว่า เห็นจะยอมอดดีกว่า แต่ว่าสิ่งที่น่าสนใจที่ทำให้ตนและดำต้องวิ่งมาดู หาใช้ขยะกองนี้ไม่ สิ่งนั้นคือรถที่คิดว่าจะมาโกยขยะต่างหาก ยังไม่ทันที่จะพิจารณาให้หายสงสัย บ๊อบก็แลเห็นใครบนรถนั้นโยนของสิ่งหนึ่งลงไปที่กองขยะทำให้หมาขี้เรื้อนที่กำลังเพลินคุ้ยเศษอาหารตกใจผละออกจากที่นั้น แต่แล้วด้วยกลิ่นที่โชยมาจากของสิ่งนั้นเอง ฝูงหมาก็กลับถลาเข้าไปใหม่อีก เสียงแย่งยื้อกันเป็นพัลวันดูๆ ก็น่าสนุก ต่างฝ่ายเห็นจะต่างไปพบอาหารอันโอชะเข้าแล้ว จึงไม่ยอมละโอกาสอันดีนี้เสีย

ขณะที่บ๊อบกำลังเพลินดูอยู่นั้น คนบนรถก็โยนอะไรมาข้างๆ ตัว สีอันขาวเป็นมันเลื่อมเหมือนสีเงินยวง ประ-

กอบกับกลืนควาโซยมา แม้บ๊อบจะอยู่ในความมืด ก็ยังรู้ได้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรอื่นไปไม่ได้เลยนอกจากปลา ได้กลืนพลาสติก และเห็นตัวอันอ้วนเป็นมัน กำลังอยู่แค่มีเอ่อม บ๊อบก็อดชะงักไม่ได้ ถึงแม้บ๊อบจะไม่ค่อยชอบปลา แต่ว่ากระเพาะอันว่างเปล่าเร่งเร้าต้องการอาหาร บ๊อบจะมัวเลือกต่อไปอีกเห็นจะไม่ได้ และโอกาสที่ออกอย่างนี้ ไม่มีใครมาแย่งเอาปลาตัวนี้ไปได้แน่นอน บ๊อบไม่รอคิดใคร่ครวญอีกต่อไปแล้วถลันตรงไปข้างหน้า ใช้มือตะปบปลาตัวนั้นไว้ และทันใดนั้นยังไม่ทันที่บ๊อบจะจรดปากลงขย้ำ ก็ได้ยินเสียงดาร์ร้องเรียกเสียงหลง

“บ๊อบ บ๊อบ อย่ากินปลาตัวนั้น” บ๊อบเหลียวมาตเห็นดำวิ่งโผนมาที่ตน ผลักหน้าตนให้พ้นปลา แล้วเอาเท้าเขี่ยปลานั้นไปให้พ้น บ๊อบเห็นการกระทำของดำแล้วไม่ถูกใจเป็นอย่างยิ่ง มารคอยอีกแล้วซี คิดอยากจะกินเองบอกกันดี ๆ ก็ไม่ได้ ต้องมาอดอิทธิฤทธิ์อย่างนี้ด้วย ดำคงจะเดาความคิดของบ๊อบถูก จึงพูดขึ้นว่า

“ปลานี้แกกินไม่ได้รู้ไหม คงโกรธละซีที่กันมาขวางไว้”

“ใครบ้างจะไม่โกรธ” บ๊อบต่อว่า หน้าตายังไม่คลายขุ่นเคือง “แกอยากกินก็บอกซี กันจะแบ่งให้บ้าง แกทำอะไรเอาแต่ใจตัวอย่างนี้ จะคบกันได้อย่างไร”

ดำนั่งอยู่ด้วยความอึดอัดใจ ไม่รู้ว่าจะอธิบายให้บ๊อบเข้าใจได้อย่างไร จึงตอบออกมาสั้น ๆ ว่า

“กันหวังดีต่อแกหรอคะ”

บ๊อบคิดจะตอบว่า “นี่หรือคือหวังดี เกรงจะเป็นมิตรดีแต่พุดเท่านั้นแหละซี” แต่ยังไม่ทันตอบว่าอะไร ก็ได้ยินเสียงร้องโอดครวญ มาจาก กลุ่มหมาขี้เรื้อน ตรงกองขยะนั้น เสียงดำส่ายทักขึ้นทันทีว่า

“นั่นปะไร เห็นไหม ตะกละกินเลนนอนดินปะหงับๆ อยู่เนิ่นไ้”

บ๊อบยืนงง สงสัยคำพูดของดำ ไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร ตัวเองนั้นคิดว่ามันคงถูกเพื่อนกัดที่สำคัญ จึงล้มลงไปในอนดั้น แต่ในอึดใจเดียวกันนั้นหมาอีกสองตัวก็ล้มลงดินพรวดๆ ต่อหน้าต่อตาตน ได้เห็นเช่นนั้น บ๊อบก็เข้าใจในทันทีว่า หมาทั้งสามล้มลงไปเพราะอะไร นี่แล้วบ๊อบขนลุกเกรียวด้วยความสยดสยอง เหงื่อออกมาเต็มตัว แต่ก็ยังหนาวสะท้าน “อ้อ อย่างนั้นเอง ดำผู้เจนจู้ตถึงไม่ยอมให้เราकिनปลาตัวนั้น แหม นี่มันฆาตกรรมกันบนถนนหลวงแท้ๆ เทียนนะ”

แต่บ๊อบไม่มีเวลาจะรำพึงรำพันต่อไปได้นานนัก ด้วยว่าในขณะที่ตนเอง บ่วงเชือกบ่วงหนึ่งได้ลอยลงมาจากรถ ถึง

แม้บ๊อบจะไม่เคยรู้วิธีการนี้มาก่อนแต่ก็รู้สึกได้ด้วยสัญชาตญาณว่า เชือกนั้นคงเป็นบ่วงมฤตยูแน่นอน บ๊อบถอยหลัง ขยับเท้าจะวิ่ง ก็พอดีได้ยินเสียงตำรวจตะโกนจนสุดเสียงว่า

“หนีอ้ายบ่วงมหาวินาศเร็ว ตามกันมา”

แล้วด่าก็วิ่งหนีอย่างเต็มฝีเท้าเข้าไปข้างหน้า บ๊อบวิ่งกวาดตาดูไปข้างหลัง บ๊อบนึกขอบคุณโชคชะตาที่บันดาลให้เขาได้มาพบกับดำ จึงได้มีเพื่อนร่วมผจญทุกข์ด้วยกัน และด่าก็ช่างเก่ง เข้าใจทางหนีที่ไล่ดีเหลือเกิน ดำรู้ว่าแรงเครื่องยนต์ย่อมมีกำลังสูง ถ้าพังฝ่าเท้าหมาที่ไหนจะสู้กันได้ เพราะฉะนั้นจะวิ่งหนีไปตามถนนคงไม่พื้แน่ ดำจึงพาบ๊อบวิ่งลัดเข้าไปในตรอกตรงกันข้าม แต่ว่าทุกอย่างไม่ง่ายอย่างคิด บ๊อบได้ยินเสียงดังตึก ๆ และเงาคนตะคุ่ม ๆ ปรากฏอ้อมแวมอยู่เบื้องหลัง บ๊อบตะโกนร้องบอกดำที่วิ่งไปข้างหน้าว่า

“มีคนวิ่งตามเรามาติด ๆ นะดำ ทำอย่างไรดี”

“เลี้ยวเข้าตรอกเล็ก ซ้ายมือนี้ บ๊อบ ค่อยมีตหน้า”

แต่ถึงจะมีตอย่างไร ฝ่ายติดตามก็ยังคงเห็นได้ชัด เพราะบ๊อบตัวขาวเด่น บ๊อบช่างอยากให้ชนอันขาวสะอาดของตนกลายเป็นสีดำไปในทันใด เพื่อจะได้กลืนกับความมืดและจะได้หลบหลีกศัตรูได้สะดวกกว่านี้ แต่ก็อีกนะแหละ ไม่ว่าดำและบ๊อบจะวิ่งผ่านไปทางไหน บรรดาสหยาจร่วมเผ่า

พันธุ์ที่อยู่ในบ้านแถบนั้นอย่างปลอดภัย ต่างก็ร้องเอะอะ
เกรียวกราว ทั้งเห่าทั้งหอน เป็นการบ่าวประกาศให้รู้กันทั่ว
ว่า มีผู้แปลกหน้าลวงล้าเข้ามา ดำสับัดหน้าด้วยความเคือง
ขุ่น และถือจะตะคอกดุดตอบไปไม่ได้ บ๊อบเหลียวหน้า
เหลียวหลัง ไม่แน่ใจเลยว่าจะหนีพ้น ถ้าจะแข่งแต่เพียงฝี
เท้ากันแล้ว บ๊อบเชื่อว่าคนสู้พวกตนไม่ได้ แต่เจ้าบ่วงเชือก
นั้นซิ ถ้าคนขว้าง ขว้างแม่น มันลอยมาพานขาไว้เพียงนิด
เดียวเท่านั้นเอง ก็จับกัน หมดทางสู้ แต่ว่า นี่ก็วิ่งมาไกล
โขแล้วจะต้องวิ่งไปถึงไหนกันจึงจะรอดพ้นไปได้ บ๊อบอยาก
จะหยุดปรึกษากับดำเสียจริงเทียว แต่ก็หยุดไม่ได้เพราะต้อง
วิ่งแข่งกับมฤตยูอยู่ตลอดเวลา แต่ในไม่ช้านั้นเองทั้งดำและ
บ๊อบก็ต้องหยุดวิ่ง ด้วยว่าราวสังกะสีที่ชาวโพลนอยู่ข้าง
หน้านั้นบอกให้รู้ว่าหนทางตันเสียแล้ว ข้าเมื่อมองดูจนทั่ว
แล้วก็ไม่เห็นทางที่จะเล็ดลอดหรือหลบซ่อนตัวได้เลย นี่เห็น
จะเป็นมมมมระของเราทั้งสองแน่ทีเดียว บ๊อบและดำต่าง
รำพึงอยู่ในใจ

บ๊อบและดำหันหน้าเข้าหากัน ต่างฝ่ายต่างใช้ความคิด
ตรึกตรองอย่างหนักว่าจะแก้ไขเหตุเฉพาะหน้านี้อย่างไรดี
แต่เวลาไม่รอใคร กำลังเข้าตาจนอย่างนี้จะมัวชักช้าอยู่ไม่
ได้ บ๊อบจึงถามโพล่งออกมาว่า

“สี่” และดำก็ตอบออกมาทันควันว่า “อ้อ แน่แน่นอน สัตายที่เดียวแหละ สัตูชาติอย่างเรา เมื่อเรามาจนตรอก อย่างนี้แล้วจะยอมให้จับง่าย ๆ นะ อย่าพึ่งหมายเลย ผิดนัก กว่ากันให้ยับไปที่เดียว”

“ตกลง” บ๊อบพูดทำท่าทะมัดทะแมง

“กันจะโจนเข้ากัตมือก่อนนะ เอาให้มันตกใจขวัญบิน แล้วก็กระโจนเข้าใส่ แกร็บวิ่งหนีไปซุ่มอยู่ในตรอกเล็ก ซ้ายมือนั้น...”

“ฮะ ไม่ได้หรอก” บ๊อบแย้งเสียงแข็ง “อะไร มาด้วยกัน แล้วจะให้วิ่งหนีเอาตัวรอดไปแต่ลำพัง กันทำไม่ได้หรอก ตายก็ตายด้วยกันซี มันถึงจะถูก”

“ฮือ แกยังไม่เข้าใจแผนการของกัน” ดำแซงพูดขึ้นในทันทีนั้น และยังไม่ทันที่ดำจะอธิบายแผนการของตนให้ บ๊อบเข้าใจแจ่มแจ้ง ศัตรูผู้ติดตามก็เข้ามาใกล้ เหลืออีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงตัว ดำรีบเห่าคำรามเสียงน่ากลัว เป็นการข่มขวัญศัตรูไว้ก่อน ซายนั้นดังท่าจะเหวี่ยงบ่วงเชือกมาแต่ไกล แต่มาได้ยินเสียงคำรามของดำก็ออกจะคร้าม ๆ หยุดยั้งชะงักอยู่ ไม่มีเวลาเหลือสำหรับจะตกลงใจแม้แต่วินาทีเดียวทั้ง บ๊อบและดำแผ่นพรวดเข้าถึงตัวบุรุษร่างใหญ่ นั้นพร้อมกัน บ๊อบโดดเข้าคว้าแขน และดำหมายเอาตรงต้นขา แม้ว่าเซียว

ของบ๊อบจะไม่สู้คมนักและเขี้ยวของด้าก็ฝังลงไม่ได้อย่างใจ
หมาย เพราะศัตร์ห่อหุ้มร่างกายด้วยกางเกงอันหนาเตอะ แต่
ก็ยังมึผลทำให้ศัตร์ผู้ติดตามอดประหวั่นพรั่นพริ้งไม่ได้ ชาย
นั้นบิดตัวไปมา เหวี่ยงแขนขาเพื่อให้พ้นจากการเกาะกุม
ของด้าและบ๊อบ ความเจ็บแปลบจากรอยเขี้ยวของบ๊อบทำ
ให้บ๊วงเชือกหลุดจากมือกระเด็นไปตกไกล

“อาวุธหล่นเสียแล้ว ไม่มีทางทำอะไรเราได้ละทีนี้”
บ๊อบคิดในใจ และเพื่อจะเผด็จศึกให้ลุกลงไปได้โดยรวดเร็ว
บ๊อบก็เข้าเขี้ยวแรงขึ้นอีกนัดหนึ่ง ชายผู้ขวัญเสียนั้นตกใจ
แทบหมดสติ ส่งเสียงร้องเอะอะโวยวายดังลั่นพร้อมทั้งออก
แรงสะบัดอย่างสุดแรงเกิด จนทำให้บ๊อบและด้าทรงกายอยู่
ไม่ได้ บ๊อบถูกวัดคางหงายหลังไป ด้าล้มกลิ้งลงนอนตะแคง
ผ้ากางเกงที่ขาดกระรุ่งกระริ่งจากตัวกางเกงยังติดอยู่ที่ปาก แล้ว
ชายนั้นก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตหายไปในความมืด

“โธ่ นี่กว่าจะเก่ง สู้หมาก็ไม่ได้ แล้วยังจะมาหาทิง
กับหมาอีก” บ๊อบพูดพลางหัวเราะพลางมีท่าทางชอบอก
ชอบใจที่ทำให้เจ้าเพชรฆาตร่างสูงใหญ่นั้นวิ่งหนีไปได้

“อย่าอวดเก่งไป บ๊อบ” ด้าพูดขึ้น ทั้งที่ยังลุกไม่ถอย
จะไหวเพราะตะโพกซ้ายกระแทกลงกับก้อนหิน อย่างแรง

“เจ้าคนพวกนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้หรอก มันอาจจะวิ่งไปเอาพวกมันมาก็ได้ รีบเตรียมตัวหนีต่อไปเถอะ”

“เฮ้อ ยังไม่ทันจะหายเหนื่อยเลย จะต้องหนีซอกซอนต่อไปอีกแล้ว” บ๊อบพูดขึ้นอย่างหงุดหงิด ในใจอยากจะนอนแผ่เหยียดยาวลงตรงนั้นเหลือเกิน “ไม่รู้มันจะจองเวรกับเราไปถึงไหน เออ ดำ แกรู้ไหมว่ามันจับเอาเราไปทำไม”

“ไม่รู้หรอกแก เพราะเจ้าพวกที่ถูกจับไปยังไม่เคยกลับมาบอกเลยสักที ได้ยินแต่ว่า เจ้าคนจับได้รางวัลหัวละหลาย ๆ บาท มันถึงได้หากินอยู่ได้ ทำให้เราต้องลำบากหนีหัวซุกหัวซุนเพื่อเอาชีวิตรอดและเป็นอิสระ ว่าแต่อย่ามัวชักช้าอยู่เลย รีบไปกันเถอะ”

“เฮ้อ ไปก็ไป แต่จะไปทางไหนล่ะ ถึงจะพ้นภัย”

“เงียบ ๆ เถอะ ตามกันมา” ดำออกคำสั่งแล้วก็เดินนำหน้าพาบ๊อบเข้าไปในซอยเล็กซอยน้อยอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งบ้านค่อย ๆ หายไปกลายเป็นพงหญ้ารก ๆ และไถลออกไปข้างหน้าเป็นทุ่งโล่งลมพัดเย็นสบาย ทั้งสองค่อยผ่อนฝีเท้าเบาลง บ๊อบกล่าวขึ้นว่า

“พักเหนื่อยสักหน่อยก่อนนะ ดำ กันว่าเราวิ่งมาไกลโขแล้วละ เห็นจะพอปลอดภัยแล้วละมัง”

“พกกี้ได้ เราหนีมาตามทางคดเคี้ยวอย่างนี้เจ้าหมอนั่นคงตามมาไม่ถูกหรอก แล้วก็ยังโดนเราสองแรง เข้าไปสองเขี้ยว กลับไปจะต้องไปฉีดยาหลายสิบเข็ม”

“ฉีดทำไมแก”

“ก็เขากลัวว่าเราจะเป็นบ้า เขาก็ต้องไปฉีดยานะซี”

“แต่ว่ากันไม่มีเชื้อบ้านะ ยากันก็เคยฉีดมาแล้ว”

“คนเขากลัวกันไปนะซี กันเองยังไม่เคยฉีดยา ถึงต้องระวังตัวอยู่เสมอ เห็นเจ้าตัวไหนทำไมชอบมาพากลสะก็ กันหลีกไปไกลเทียว แกเองก็ต้องระวังนะ อย่าให้เจ้าพวกตาขวาง หางจุก น้ำลายไหลยืด มากัดเข้าได้เป็นอันขาด เกิดเป็นบ้าเข้าละ คนเขาตีตายทีเดียว เราไม่มีปัญญาสู้เขาได้หรอก”

“ขอบใจแกมากที่ช่วยแนะนำ” บ๊อบพูดพลางถอนใจใหญ่ “เฮ้อ ชีวิตข้างถนนนี่ลำบากยากเย็นจริงนะ แต่ก็ดีได้รู้ได้เห็นอะไรแปลกๆ แต่ว่าเราจะไปไหนต่อไปอีกละดำ”

“ไปหาที่กินข้าวซี บ๊อบ กันหิวจะตายอยู่แล้ว”

“อ้อฮ้อ แกพูดยังกับจะมีใครเขาจัดหาไว้ให้เราอย่างนั้นแหละ ดึกดื่นบ้านนี้ จะไปหาได้ที่ไหน”

“คอยอีกเดี๋ยวเดี๋ยวก็จะสว่าง พอฟ้าสว่าง เราก็รีบเข้าไปในวัด”

“เอ๊ะ วัดอยู่ที่ไหนนะ”

“มองตรงไปข้างหน้าซี” คำพูดพลางบ๊อบปากไปข้างหน้า “ที่เห็นยอดแหลม ๆ โผล่ขึ้นมาหลังต้นไม้ นั่นไงล่ะ เดี๋ยวนี้ไปนิดเดียวก็ถึง”

“เออ เห็นแล้วละ” บ๊อบชะเง้อคอมองไปในความมืด “แต่ว่า...ที่วัดจะมีอะไรกินหรือ แต่เช้ามีด้อย่างแก้ว”

“ก็พอมีบ้างหรอก พวกลูกศิษย์วัดบางคนติดจะขี้เกียจกินอะไรไว้ตอนเย็นแล้วก็ไม่เทไม่ล้างเฟิ่งจะมอล้างเอาตอนเช้า ตอนหลวงตาจะไปรับบาตรนี่แหละ ก็นเคยได้รองท้องอยู่เสมอๆ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นแกก็เคยอยู่วัดมาก่อนซี” บ๊อบถามด้วยความสงสัย “ก้นเคยได้ยินเขาพูดกันถึงหมาวัดบ่อย ๆ ยังไม่เคยได้รู้เลย ว่าชีวิตหมาวัดเป็นอย่างไร เห็นจะได้รู้กัน ในไม่ช้านี้ล่ะกระมัง”

“จริงซี” คำพูด “ได้มาเป็นเอง จะได้รู้และเข้าใจดีไม่อย่างนั้น ถึงจะเล่าอย่างไร มันก็คงไม่มีวันรู้รสชาติอันแท้จริงได้”

“ก็ถูกละ เออ แต่ว่า เตี่ยว่ามันยังไม่สาบจะทำอะไรก่อนดีละ”

“นอนพักเสียก่อนก็ได้” คำอำปากหาวยาวยืดยาว
 “เอาตรงนักตนะ หนัวร์กเป็นพงดี จะได้ช่วยกำบังตัวให้
 เราด้วย”

พูดแล้วคำกล้มตัวลงนอน บ๊อบเลือกที่ใกล้ ๆ นั้นเอน
 กายลงบ้าง แต่พอหลังถึงพินหญ้า บ๊อบก็ทะลึ่งลุกขึ้นพูดว่า

“กายตัวจริงนะดำ ไม่เห็นนุ่มเหมือนที่บ้านกันเลย”

“ก็นุ่มหญ้าคาที่บ๊อบเอ๋ย จะให้นุ่มเหมือนหญ้า
 ญี่ปุ่นอย่างไรได้ นอนมันไปเถอะ ง่วงๆมันก็หลับไปเอง
 แหละ อย่างบ่นไปเลย”

“ที่จริงกันไม่ได้ตั้งใจจะบ่นเลยแถม ขอโทษที” บ๊อบ
 ค่อยทรุดกายลงไปตามเดิม แล้วก็พูดแก้เก้อขึ้นว่า “เออดำ
 ถามอะไรอีกนิตเถอะว่า ที่ตรงนี้มีไว้ทำไม ทุ่งออกกว้าง
 ใหญ่อย่างนี้ทำไมไม่เห็นใครมาปลูกบ้านเรือนอยู่กัน”

“เขาไม่ได้มีไว้ปลูกบ้านนี่นา เขามีไว้สำหรับฝังศพ
 เขาเรียกว่า ป่าช้า เวลาคนตายยังไม่ได้เผา และโรงเก็บศพ
 เก็บไม่พอ เขาก็มาฝังไว้ที่นี้หรือบางที่เขาก็ฝังไว้เลยอย่าง
 ที่เขาทำเป็นเกาอี้เป็นหีบข้างหน้านั้นไงล่ะ”

บ๊อบมองตามดำชี้ แล้วก็อดถามต่อไปไม่ได้ว่า

“ถ้าเขาฝังศพกันแถวนี้ เรามานอนอย่างนี้จะดีไรอะ”

“กันไม่เห็นมันจะเป็นยังงี้ ทำไมແကລ်ผิหรือบ๊อบ”

“ผีเป็นยังไงละ เอ๊ะ แต่แม่กันเคยว่า หมามองเห็นผี ไม่ใช่หรือ แล้วอย่างเรานี้จะมองเห็นไหม”

“ไม่รู้” คำอำปากหาอีกครึ่งหนึ่ง “กันอยากเห็นสักที ยังไม่เคยเห็นเหมือนกัน แต่รู้ว่า...หมาจะเห็นผีได้มันถึงได้หอนกันนั่น”

“เอ้อ เอ้อ พุดถึงหอน แกหอนเป็นไหม ดำ เขาทำยังงั้นะ กันยังหอนไม่เป็นเลย สอนกันบ้างสิ”

“ไม่ต้องหัดหรอกแก” คำพยายามจะตัดบท “ถึงเวลามันก็หอนเป็นไปเองแหละ กันเองก็เคยหอนเป็นครั้งคราว แต่เดี๋ยวกันหอนให้แกฟังไม่ได้เสียแล้ว มันไม่ถึงเวลา”

บ๊อบอยากจะซัดต่อไปอีกเหลือเกินว่า เวลาอะไร แต่รู้สึกเหนื่อยเพลีย กับทั้งยังรู้สึกเกรงใจดำอีกด้วย เพราะดำซุกหัวลงนอนเสียแล้ว เป็นที่รู้กันว่าจะไม่ยอมโต้ตอบอีกต่อไป บ๊อบจึงต้องระงับความคิดไว้ คิดว่าไม่ช้าดำก็คงบอกให้เอง เพราะบ๊อบเห็นแล้วว่าดำเจนนัด และรอบรู้สารพัด รู้จักกันไม่กี่ชั่วโมงยังให้ความรู้แก่บ๊อบตั้งหลายอย่าง

ฟังบุญวัด

บ๊อบนอนหลับๆ ตื่นๆ เพื่อรอเวลาตะวันขึ้น พอจะหลับลงไปสักงีบก็ต้องตกใจตื่น เพราะเสียงไก่ขันดังเจี๊ยแจ้วมาแต่ไกล ทั้งยังมีเสียงระฆังดังแว่วมาจากวัดหลังหมู่บ้านนั้นด้วย เสียงด่าปลุกอยู่ข้างๆ ตัว

“ลุกขึ้นเถอะบ๊อบ เสียงพระเคาะระฆังแล้ว เดินเล่นกันสักพัก เดี่ยวจะได้กินอะไรรองท้อง”

“แหม สว่างเร็วจังนะ” บ๊อบพดพลงอ้าปากหาแล้วเหยียดขาหน้าออก ทำท่าบิตขี้เกียจอย่างเต็มที่ที่สุด “เอ้าพร้อมแล้วละ จะไปกินน้ำ”

พูดแล้วบ๊อบก็ออกเดินเคียงไปกับดำ มุ่งหน้าตรงไป
ยังวัดที่อยู่ไม่ไกลจากที่นั่นนัก

“กันจะพาแกลไปกุฎิท่านสมภารนะ” ดำพูด “ท่านใจดี
จังเลย หมามาจากไหนจะมาอยู่ใต้ถุนกุฎิท่าน ท่านไม่เคย
ว่าเลย กันยังเคยได้มาพักพิงอยู่เสมอ ๆ เลย”

“อ้าว ทำไมแกลถึงไม่อยู่กับท่านเสียเลยล่ะจะได้ไม่ต้อง
อดอยาก แล้วยังมีที่อยู่เป็นที่ไปทางอีกด้วย”

“ถ้าอยู่เลยก็อดตายขึ้นะบ๊อบเอ๊ย” ดำพูดแล้วอดถอน
ใจไม่ได้ เพราะขณะนั้นตนเองก็เชื่อว่าจะไม่อดตาย ถ้าหากไม่
ได้อะไรแกลนั้นก็ลงไปเสียบ้าง ดำเองก็ยังรับประกันไม่ได้
ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

“แกลรู้ใหม่ว่า ท่านสมภารไม่มีข้าวปลาอุดมสมบูรณ์
ทุกวันไปหรอก บางวันก็มีมากมายกินจนพุงแปล้วยังไม่หมด
เลย แต่บางวันในบาตรของท่านมีข้าวอยู่นิดเดียวท่านเองก็
ยังต้องอด แล้วท่านจะไปหาที่ไหนมาเลี้ยงเราหวัดไหว เรา
ก็จำต้องลาท่านไปหากินเอง ครั้นหากินอึดบ้างไม่อึดบ้าง
อดโซ่หนักเข้าก็ต้องชมซานกลับมาใหม่เผื่อปะเหมาะเคราะห์
ดีไปเจออะวัน ที่มีข้าว มีกับเต็ม ๆ บาตรก็จะได้อึดไปวันหนึ่ง
แต่บางทีก็เคราะห์ร้าย เสียเที่ยวมาเปล่า”

“ก็ยั้งดีนะแก ที่ยั้งมาฟังบุญวัดเอาได้บ้าง ถ้าจะไม่
ได้กิน ก็รู้กันว่าเพราะวัดไม่มีจะให้กินจริงๆ ไม่ใช่มีแล้ว
ไม่อยากให้ อย่างที่เด็กคนนั้นทำกับกัน นึกแล้วเข้าใจไม่
หายเลยทีเดียว”

“เอ้า ชะลอฝีเท้าได้แล้ว” ดำหันมาสั่ง “และอย่าทำ
เสียงเอะอะไป เจ้าพวกเสือประจำถิ่นเขามี เรากำลังเหนื่อย
กันมา อย่าให้ต้องมาเสียแรงกับเจ้าพวกมารคหอยนหน้อย
เลย”

“แต่กัณยังสงสัยอยู่นะ” บ๊อบพูด ทำท่าลังเลใจ “ว่า...
ว่าเขาจะยอมให้เราลอยชาย เข้ามากินของที่เขามีสิทธิอยู่ทุก
วันได้โดยสะดวกสบายหรือ นึกแล้วกัณอดท้อใจไม่ได้”

“ลองดูก่อนซี บ๊อบ” ดำพูดเสียงดูๆ “ยังไม่ทันจะ
ลองสักกัณิด ก็ตีตนไปก่อนไข้เสียแล้ว เรื่องอย่างนี้ต้องอาศัย
โชคชะตาด้วย ความสามารถด้วยถึงจะสำเร็จ เอาเถอะ ไว้
ธุระกัณเกิด กัณจะจัดการเองทุกอย่าง”

พูดแล้ว ดำก็เดินนำไปยังกุฏิพระหลังหนึ่ง ซึ่งดูเก่า
คร่ำคร่าเหมือนไม่ได้ทำนุบำรุง ปฏิสังขรณ์กันมาเลยเป็น
เวลานับสิบๆ ปี เสียงเจ้าของถิ่นเท่ากันกริ้วว ฟังดูไม่น่า
จะเป็นการต้อนรับหรือเชื้อเชิญ เสียงคำรามฮือมาจากเจ้า

ของเสียงรู่ปร่างต่าง ๆ กัน ทำให้เห็นเป็นการทำท่ายด้วย
ท่าที่อันน่าสะพึงกลัว แต่ดำไม่แยแสกับเสียงเหล่านั้นเลย
กลับเดินตรงเข้าไปยังใต้ถุนกุฏิอย่างสง่าภาคภูมิ ทั้งยังหัน
มาพูดกับบ๊อบที่เดินตามมาด้วยท่าทางไม่สับสนบายนึกว่า

“ใจเย็น ๆ ไว้เถอะบ๊อบ เจ้าพวกนี้มันหมาเห่า
ใบตองแห้ง อวดเก่งเห่าไปยั้งนี่เอง พอเอาจริงเข้าช
คร้านวังหนีไม่รู้ทิศทาง ตัวไหนที่เข่าว่ากันว่า เก่ง เก่ง กัน
ปราบมาเสียเรียบหมดแล้ว รู้ว่าใครจะลองดูไหมอีกก็ได้”

พูดแล้วดำก็ชายตามองไป ยังกลุ่มหมาผู้มี ท่าที่ไม่เป็น
มิตรด้วย เห็นไม่มีใครตอบโต้ประการใดจึงพูดขึ้นอีกว่า

“พูดแล้วก็เหมือนคุย แต่ไหน ๆ จะคุยแล้วก็ต้องอวด
เสียหน่อยว่า ใครไม่เก่งจริงจะอยู่ไม่ได้หรอกหนา ที่วัดนี้
นะ...” ยังไม่ทันที่ดำจะพูดอะไรออกไปอีก ก็ต้องหยุดชะงัก
เพราะ ปรากฏว่า บ๊อบ กำลังงับหาง ตนไว้เป็นการเตือนสติ
เสียงบ๊อบกระซิบว่า

“เถอะนะ ดำ รู้แล้วละว่าเก่งจริง เจียบ ๆ ไว้ก่อนจะ
ดีกว่ากระมัง เพื่อสงวนแรงไว้ อย่างที่แกบอกกันเมื่อ
ครู่นี้”

“อ๊ะ แกยังไม่รู้อะไร” คำกระซิบตอบ “เจ้าหมาพวกนั้นมันไม่ชอบเห็นใครมาทำจ้องๆ หรอกนะ ผิดทำผิดทีละมันเล่นงานเราก่อนเลยทีเดียวนะ เพราะฉะนั้นมันถึงต้องทำเบ่งข่มขวัญมันไว้ก่อน เห็นไหม มันค่อยเงียบเสียงลงเป็นกองแล้ว ไม่ยังงั้นละเป็นได้ยิ่งกันใหญ่แน่ทีเดียว”

จริงของดำ พอได้เห็นดำทำท่าผยองอย่างนั้น ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ค่อยลดราวาศอกลงบ้าง เสียงเห่าค่อยเงียบลงกลายเป็นเสียงคำรามเบาๆ อยู่ในคอ แต่กระนั้นแต่ละตัวก็ยังมีความแข็ง ด้วยไม่แน่ใจว่าดำจะ มาตีมาร้ายแค่ไหน ข้าสหายผู้ติดตามมาด้วย แม้จะไม่ได้ทำท่าอย่างดำ ด้วยถือว่าตนแปลกถิ่นมา ก็ยังไม่แน่ใจว่าใจนัก รูปร่างที่ค่อนข้างสูงใหญ่ของบ๊อบ ทั้งลำสันเพราะเคยอ้อมหมี่พื้มันมา ทำให้ปรบึกต้องคิดอยู่นาน น้อยกว่าจะพอ พัดพอเหวี่ยงกันหรือไม่ และถ้าไม่จำเป็นแล้ว หลีกไปให้ห่างจะดีกว่า บ๊อบค่อยเบาใจขึ้นเมื่อเห็นไม่มีใครเอาใจใส่กับตนแล้ว แต่ไม่ช้าก็ต้องหึ่งเตรียมรับเหตุการณ์ ด้วยได้ยินเสียงบันไดลั่นและมีฝีเท้าคนเดินลงมา บ๊อบคิดจะปรึกษาดำว่าผู้มีฝีเท้าอย่างนี้ควรจะเป็นใคร และควรจะปฏิบัติตัวอย่างไร จึงจะเหมาะสมสำหรับผู้เข้ามาใหม่อย่างบ๊อบ แต่เข้าไป เจ้าของฝีเท้าปรากฏ

ร่างให้เห็นเสียแล้ว และกำลังที่บ๊อบยืนตะลึงอยู่นั่นเอง คำ
กึ่งถลาเข้าไปหมอบอยู่แทบเท้าเป็นการคารวะ และเมื่อ
เจ้าของร่างเอื้อมมือมาลูบหัวคำด้วยความปรานี คำก็ตรง
เข้าเลียมือเลียเท้า ทำท่าดุจดึกไม่อยู่นิ่ง อันแสดงความปีติ
ยินดีอย่างจริงใจ จนทำให้บ๊อบเชื่อว่าท่านผู้นั้นคงเป็นใคร
อื่นไปไม่ได้ นอกจากท่านสมภารที่คำพูดถึงนั่นเอง

“เอ้อ เอ้อ พอแล้ว ๆ เจ้าต่าง นี่เจ้าหายหน้าไปไหน
เสียหลายวันหือ พอมาถึงก็ตืออกดีใจเสียยกใหญ่” เสียงนั้น
ทักทายอย่างยินดีไม่แพ้กัน “เจ้าไม่อยู่เสียละก็ เจ้าพวกนัก
เลงซกจะกำเริบกันใหญ่ ทะเลาะกันข่มเหงกันไม่เว้นแต่ละ
วัน หนวกหจะตาย”

คำได้ยินคำทักทายนั้นแล้วอดปลาลบปลื้มใจไม่ได้ ยิ่งทำ
อาการพนมือพนเท้าท่านสมภารเป็นพัลวัน จนกระทั่งลืม
บ๊อบสหายที่ตนนำมาด้วยเสียสนิท บ๊อบยืนใจเต็นระทึก
ไม่ทราบว่าจะประสบเคราะห์กรรมอย่างไร จะได้รับการ
ต้อนรับเป็นอย่างดีหรือไม่ แค่นี้ คำเองมัวแต่ไปประจบ
ประแจงอยู่เสียโน่นแล้ว ทั้งเพื่อนเสียเลยทีเดียว บ๊อบคิด
แล้วให้รู้สึกน้อยใจ หรือว่าจะไปเสียให้พ้น ไปหาที่พึ่งเอา
ใหม่ข้างหน้าเพราะถ้าขึ้นอยู่รอช้าหากท่านผู้เป็นเจ้าของ
สถานที่นั้นไม่พอใจ เกิดขบไล่ไสส่ง ก็จะต้องเจ็บเนื้อเจ็บ

ตัวไปโดยไม่พอที่...แต่คิดๆ ไปก็ยังไม่อยากจากดำไปเผชิญโลกแต่ลำพัง...ถ้าอย่างนั้นจะอย่างไรดี

กำลังที่บ๊อบคิดวนเวียนอยู่ด้วยความลังเลใจ ท่านผู้มีเมตตาต่อดำก็เลื้อบมาเห็นบ๊อบเข้า จึงร้องทักขึ้นว่า

“อ้าว เจ้าขาว นั้นมันใครมาแต่ไหนล่ะ ไม่เคยเห็น”

ได้ยินเสียงทักบ๊อบก็ตกใจหลุดตัวหมอบลง ดำนึกขึ้นได้จึงลุกขึ้นวิ่งไปหาบ๊อบ และชวนให้บ๊อบเดินมาใกล้ท่านผู้นั้น

“อ้อ อ้อ มากับเจ้ต่างหรือ หนอย เจ้ต่างตัวดีเห็นกุฎีเข้าเป็นหอพักไปแล้วหรือวะ ลำพังแต่ตัวเจ้ก็ให้มันอึดปากอึดท้องเสียก่อนเถอะ ยังจะชวนเพื่อนมาอยู่เสียอีกด้วยชะชะ...” แล้วท่านสมภารก็หัวเราะอยู่ในลำคออย่างอารมณ์ดี และในทันทีที่ตนเอง บ๊อบก็หมอบตัวลงคลานเข้าไปหาเป็นการฝากเนื้อฝากตัวตามแบบที่เห็นดำทำเมื่อครู่

“เออ กิริยาดีจริงนะ เพื่อนเจ้ต่าง เจ้จะมาอยู่กับข้าด้วยก็ได้ ข้าไม่ว่าอะไรหรอก แต่ว่าอาหารการกินนะข้าไม่รับรอง เจ้ต่างเองก็รู้แล้วไม่ใช่หรือว่าน้ำอัดคัตแคไหนเออ ว่าแต่เจ้าทั้งสองกินอะไรมาแล้วหรือยังล่ะ ถ้าจะยังละซี ดูหน้าตาดูไม่ได้เลยทีเดียว”

น้ำเสียงของท่านสมภารที่แฝงไว้ด้วยความรักใคร่ห่วงใยและรอบรู้ทุกซอกซอกของฝูงสัตว์ ช่างจับใจบ๊อบเสียจริง บ๊อบ

รู้สึกตื่นตัวในใจในความเมตตาปรานีของท่านและแม้ว่าจะยังไม่ได้กินอาหารมาเลยจริงดังคำท่านว่า บ๊อบก็ไม่ว่างกังวลถึงอาหารสักเท่าไคนัก ต้องการอย่างเดียวเพียงได้อยู่ใกล้ ๆ ท่าน ได้ฟังเสียงอันกอบด้วยความเมตตาจิตของท่าน ไปนาน ๆ เพียงเวลาไม่กี่วันที่บ๊อบออกมาเผชิญกับโลกภายนอกบ้าน บ๊อบก็ได้เห็นแล้วว่า คนที่จะรักและเมตตาสัตว์อย่างท่านสมภารนี้มีไม่มากคนนัก เพราะฉะนั้นต้องนับเป็นเคราะห์ดีของตนเหลือเกินที่ได้มาพบเข้า และหวังว่าคงจะได้ฟังบุญของท่านต่อไป

ขณะที่เพลินคิดอยู่นี้ บ๊อบก็ได้ยินเสียงท่านสมภารร้องเรียกเด็กลูกศิษย์

“เฮ้ย เจ้าไม้ ข้าวเย็นกันหม้อมีบ้างไหมวะ มีกับแกลัมอะไรเหลือวานนี้บ้าง เจ้าช่วยหาให้เจ้าต่างกับเพื่อนมันกินที่เถอะ เวหนามัน มันอดกันจนตาเหลืองแล้วละ”

ส่งแล้วท่านสมภารก็เดินจากที่นั่นไป เสียงเจ้าไม้บ่นพึมพำ ขณะที่ขูดข้าวเย็นกันหม้อเสียงดังสนั่นลงในจานหมา

“เฮ้ย เชิญเสด็จลงมากินชียะ พ่อต่าง” เจ้าไม้พูดประชดให้ ขณะที่กระแทกจานข้าวลงตรงหน้าบ๊อบและดำและก็นับต่อไปว่า “อ้ายเรานี่ซ่อมันช่างไม่เหมาะเสียเลยไม่รู้ใครตั้งให้ว่า เจ้าไม้ ดูเถอะต้องมารับใช้กระทั้งหมาเนาะ นี่

ถ้าเราเกิดมาเป็นหมาเห็นจะดีกว่าคนละมัง ท่านสมภารจะได้เมตตารักใคร่ จะได้ไม่ต้องถูกใครใช้ให้ทำอะไร”

ถ้อยคำที่เจ้าไม้บ่นรำพันให้ได้ยินนี้ ทำให้บ๊อบตันตันอีก น้อย่างไรละ ที่บ๊อบคิดจะหาคนเมตตารักสัตว์จริงๆ อย่างท่านสมภารนี้หาได้ยากนัก ไม่ว่าแมวหมาตัวไหนจะมาพึ่งร่มโพธิ์ร่มไทรท่าน ท่านเอ็นดูรักใคร่ทั้งนั้นไม่เลือกว่าสวยไม่สวย พันธุ์ดีไม่ดี แต่ว่าคนที่อยู่ใกล้ชิดท่านชั่วเข้าชั่วค้ำหาได้รับสแห่งเมตตารธรรมจากท่านไปแม้แต่น้อยไม่ดูเจ้าไม้เป็นตัวอย่าง และท้องของสัตว์พวกนี้จะต้องขึ้นอยู่กับเจ้าไม้ผู้ไรเมตตาจิตนี้ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าอย่างนั้นแล้วชีวิตที่กุฎิท่านสมภารนี้จะจริงยั่งยืนไปสักกี่วัน ยิ่งคิดบ๊อบยังเป็นทุกข์เป็นร้อนจนหมดอยากจะกินอะไร ได้แต่นั่งจ้องดูดำกิดก่อนข้าวเย็นที่มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ไม่มีกลิ่นอายของหมูเห็ดเป็ดไก่เลยแม้แต่น้อย ความหิวทำให้ดำกัมน้ำกัมตากินอย่างเอร็ดอร่อยยังกับได้แตะชิ้นไก่อันโอชา กินไปได้สักครู่หนึ่งดำนั้นก็คิดว่าบ๊อบยังไม่ได้ลงมือกินเลย จึงเงยหน้าขึ้น มีท่าทางอาย ๆ ดำกล่าวขอภัยขึ้นว่า

“ขอโทษนะบ๊อบ ก็นหิวจัดเลยลงมือก่อนแก เอาที่นกินพร้อมกันนะ เอาหรือยังละ”

“อ้อ” บ๊อบอุทานมาได้แค่นั้นพร้อมทั้งทำหน้าเบ้เซ็ง ไม่อยากกินข้าวเปล่า ๆ นั้น ความขุ่นใจในถ้อยคำของเจ้าไม้ ก็ทำให้กระเพาะตันตันหมดความหิวอยากพอแล้ว ยิ่งมาเห็น ข้าวเย็นเปล่า ๆ ไม่มีรสชาติอีก บ๊อบถึงกับนั่งนิ่งคอดก

“หนอย ข้าวเปล่า ๆ กินไม่ได้หรือเจ้านี้ เอ็งวิเศษมาจากไหนวะ ถึงจะกินไม่ได้” เจ้าไม้ชูตะคอกสาท้บมา “มาจากไหนก็ไม่รู้ยังจะมาทำจงหอง ทำจงหองดีเถอะจะปล่อยให้อุดท้องแห้งเป็นท้องหมาเหี่ยวละ”

“กินเสีย บ๊อบ” คำกระซิบ บอกบ๊อบ ละล่ำละลัก “ไม่จำเป็นละก็อย่าไปทำฤทธิ์ให้พี่ไม่แกลเห็น เป็นอันขาด เทียว แกลเป็นคนสำคัญนา ถ้าแกลไม่ชอบใจละเป็นไม่มีได้ ล้มอะไรเสียละ แต่ถ้าประจบประแจงแกลหน่อย ให้แกลมดี ๆ ละก็ แกลเอ๊ย มีอะไรแกลขนมาให้เรากินหมด น้า กินเสียน้า”

เสียงกระซิบกระซาบของดำที่ทิ้งขู่ทั้งปลอบด้วยความรักและห่วงใย ทำให้บ๊อบดีดต่อไปไม่ได้ต้องก้มลงกัดก้อนข้าว นั้น กินได้คำเดียวก็ติดคอ กลืนไม่ลง แต่เมื่อเหลือบเห็นสายตาของดำแล้วบ๊อบก็ต้องแข่งใจกินต่อไปอีกพยายามจะคิดเห็นให้เป็นธรรมดาว่า ไม่ว่าอะไรมีดีก็ต้องมีชั่วคู่กัน มีท่านสมภารก็ต้องมีเจ้าไม้ มีหมเห็ดเบ็ดไถก็ต้องมีก้อนข้าวเย็น และเมื่อมีฝูงหมาข้างถนนที่ไม่เป็นมิตรกับใคร ก็ได้

มีดำเป็นเพื่อนรักคู่ใจ เฮ้อ บ๊อบแอบถอนใจนี้ ถ้าไม่ได้
บังเอิญมาเป็นเพื่อนกับดำละก็ ป่านนี้จะต้องไปประหารเหิน
อย่างไรบ้างก็ไม่รู้ บางที...บางทีจะตายเสียแต่เมื่อคืนนี้แล้ว
ก็ได้

แม้จะเป็นเพียงก้อนข้าวเย็นที่บ๊อบเห็นแล้วกลืนไม่ลง
แต่ในยามอดอยากเช่นนั้น ก้อนข้าวนั้นได้กลายเป็นอาหาร
วิเศษไปอย่างที่ยบไม่เคยนึกมาก่อนเลย แต่แรกตั้งใจว่า
จะกินสักคำเดียวเพื่อเอาใจดำ และเพื่อไม่ให้พี่แม่แถมมันใส่
แต่ว่ากระเพาะอาหารที่ตื่นเต้นด้วยอาหารคำแรกไม่ยอมให้
บ๊อบยุดีเพียงแค่นั้น บ๊อบจึงจำต้องสนองความต้องการและ
กิน กินเข้าไปจนกระทั่งกระเพาะค่อยตั้งเข้าและท้ายที่สุดไม่
มีข้าวเหลือในจานนั้นสักเม็ดเดียว

“อิ่มแล้วหรือ เป็นยังงี้บ้าง” เสียงดำทักขึ้น “สบาย
ใจดีหรือยัง”

“ดีแก” บ๊อบตอบอวย ๆ “ค่อยสบายขึ้นตั้งเป็นกอง
แหม ความหิวมันเป็นอย่างนี้เองนะแก มันทำให้หงุดหงิด
จนบอกไม่ถูก มันอยากจะกัดใครต่อใครให้เต็มเขี้ยวทีเดียว
พออิ่มแล้วซี มันช่างสบายอกสบายใจ มองดูอะไรต่ออะไร
เห็นสวยงามไปหมดจริงไหมแก ดำ”

“จริงสิ” คำพูดลากเสียง “ที่เมื่อกี้ล่ะทำตาขวาง
อีต๊อด ต้องชู้ตต้องปลอบกันเสียแทบแย่เนอะ เอาสิ เห็น
อะไรสวยงาม อยากจะดูจะชมก็ได้ กันจะนอน เพลียเต็ม
ทน”

“ดีทีเดียว กันจะไปดูอะไรสักหน่อย เตียวกันมานะ”
บ๊อบพูดแล้วก็ลุกจากที่นั่นออกมาพ้นบริเวณกุฏิ ยืนดูลาด
เลาอยู่หน้ากุฏิ เวลานั้นยังเข้าอยู่ยังไม่เห็นใครออกมาเดิน
พลุกพล่าน บ๊อบจึงเดินไปได้โดยสะดวก แต่จะไปไกลนั้ก
ก็ยังไม่กล้า ด้วยยังไม่รู้จักหนทางทั้งไม่รู้จักใครด้วย บ๊อบตั้ง
ใจจะเดินกลับกุฏิ พอได้เห็นท่านสมภารสะพายบาตรเดิน
สวนทางมา บ๊อบหมอบลงอย่างเคย ท่านสมภารเห็นแล้ว
อดเอ็นดูไม่ได้เอื้อมมือไปจะลูบหัว และก็ชวนขึ้นว่า

“ไปเที่ยวกันไหมล่ะ เจ้าขาว เพื่อจะช่วยอะไรได้บ้าง”

ไม่ทันต้องรอให้ท่านกล่าวซ้ำ บ๊อบก็เดินตามท่านไป
ด้วยยินดี บรรดาเหล่าร้ายประจำกุฏิต่าง ๆ ยังนอนหลับกัน
อยู่ ทุกแห่งจึงเงียบสงบ บางแห่งมีเจ้าของถึนอนอยู่ตาม
แถวทางเดิน ๒-๓ ตัว แต่เมื่อเห็นบ๊อบเดินมากับสมภาร
ซึ่งเจ้าพวกเหล่านั้นจำได้ ก็ไม่กล้าว่าอะไร ได้แต่ผงกหัว
ขึ้นดู ทำหูตังชัน และก้มตัวลงนอนต่อไปใหม่ มีท่าทาง
งัวเงียยังไม่หาย

ท่านสมภารเดินออกจากวัดแล้วก็เลยไปตามถนนที่มีบ้านเรือนตั้งอยู่แน่นขนัด ท่านเดินตั้งหน้าตรงไม่เหลียวซ้ายแลขวา แต่ว่าถึงจะเหลียวก็หาได้พบใครที่ออกมาขึ้นคอยใส่บาตรแต่สักคนไม่ บ๊อบรู้สึกใจเหี่ยวแห้งอย่างบอกไม่ถูก เดินไปพลางเหลียวหน้ามองดูท่าน สมภาร ไปพลางเห็นสีหน้าท่านวางเฉยเป็นปกติอยู่ ท่านเห็นจะคุ้นเคยกับสภาพความจริงเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อกันว่าวันละกระมัง

‘ความจริงอย่าง ท่าน นี้ ไม่น่าจะต้องมารับบาตรให้ลำบากเลยนี่นา’ บ๊อบคิด ‘ท่านออกอายุมากอย่างนั้นแล้วยังต้องเดินไปตามถนนตลอดสายทุกวันนี้ น่าจะเมื่อยไม่ใช่เล่น แล้วก็ดูท่านเป็นใหญ่ที่สุดในวัด ท่านก็ไม่น่าจะต้องทำอะไรให้เหนื่อยซี ข้าเรียกท่านถึงท่านสมภาร เอ แต่จะเรียกถูกหรือไม่ถูกก็ไม่รู้ แต่ช่างปะไร เรียกอะไรก็เหมือนกัน’

บ๊อบเดินมากับท่านสมภารด้วยความหมดหวังแต่ไม่ช้าเมื่อเดินมาใกล้จะถึงหัวถนน บ๊อบก็เห็นคนยกถาดของออกมามีเด็กเล็กๆ ตามผู้ใหญ่มากด้วย อ้อ ถ้าจะใส่บาตรวันเกิดเด็ก ถึงได้มีห่ออาหารอยู่ ๔-๕ ห่อเท่านั้น เฮอ ค่อยโล่งอกอย่างน้อยท่านสมภารก็คงจะยังพอมีข้าวติดกันบาตรอยู่บ้าง

พอไม่ต้องอดเสียทีเดียว ‘แต่ว่า’ บ๊อบคิด ‘ท่านสมภารท่านช่างสำรวจดีอะไรเลย แม้จะไม่ได้ข้าวสั๊กเม็ด ท่านก็ไม่เห็นแสดงกิริยาดีโพลีพายอะไรออกมา’

นี่ดูเหมือนจะเป็นบทเรียนพิเศษสำหรับ บ๊อบ ให้รู้จักอดทนให้มากยิ่งขึ้น และพยายามบ่นให้น้อยลงเพราะอย่างดำ่ว่า มันไม่ช่วยอะไรให้ดีขึ้นเลย

“เฮา หยิบห่อกับข้าวใส่ให้ลงบาตรซี่ลูก” มารดาพูดกับลูกน้อยที่กำลังเขยื้อนเขย่ง หย่อน ห่อ ของ ลง ไป ใน บาตร “แล้วก็ให้เสีย”

หนูน้อยยกมือไหว้ตามคำมารดา แต่ยังไม่ทันที่ท่านสมภารจะเดินผ่านไปจากที่นั่น หนูน้อยก็ถามมารดาขึ้นว่า

“เอ๊ะ ทำไมจะต้องให้พระด้วยจ๊ะแม่”

“ลูกจะถามไปทำไม ใคร ๆ เขาก็ให้กันทั้งนั้นแล้ว เราจะไม่ให้อย่างไร” มารดาตอบอย่างขบขันที่เพราะนึกเหตุผลอธิบายให้ลูกฟังไม่ทัน แต่ทันใดนั้นก็นึกออกมาได้อย่างหนึ่งจึงตอบไปว่า “พระท่านดี เราเคารพนับถือเราก็ให้ท่าน...”

บ๊อบไม่ทันฟังให้จบว่ามารดาของเด็กน้อยนั้นอธิบายว่าอะไรต่อไปอีก เพราะจะต้องรีบตามท่านสมภารไปให้ทันแต่ก็นึกในใจว่า

‘จริงแหละ ท่านสมภารดีออกอย่างนี้ ทำไมจะไม่น่าให้ เราเองได้เห็นท่านประเดี๋ยวเดียวยังนับถือท่าน และดูท่านก็ออกจะชอบ ๆ เราอยู่มากเหมือนกัน’

เดินต่อไปอีกไม่กี่ชาก็มีคนมายืนคอยใส่บาตรอีกทีละคนสองคน แต่ละคนใส่เพียงองค์เดียว ท่านสมภารมาก่อนจึงรับไปก่อน พระองค์อื่น ๆ ที่ตามมาภายหลัง ก็จำต้องเดินต่อไปอีกเพื่อให้ได้พบผู้ใจบุญ บางวันก็อาจจะได้พบ แต่บางวันก็อาจจะเหลวเปล่า นี่กตแล้วก็น่าลำบากทั้งนั้นเรื่องการหาใส่ปากใส่ท้องนี้ไม่ว่าจะเป็นใคร มาจากไหน

จนใกล้จะสุดถนน ซึ่งบ่อบุรีสักเหมือนจะเป็นถนนที่ผ่านมาเมื่อวานนี้ เพราะมีต้นไม้ร่มครมทั้งสองข้าง ไม่ผิดกับทางที่จะตรงไปร้านอาหารนั่นเลย ท่านสมภารหยุดยืนที่หน้าบ้านใหญ่แห่งหนึ่งไม่ชาก็มีคนยกโต๊ะมาตั้ง และนำถาดอาหารขึ้นข้าวมาวาง แล้วหญิงชราผู้หนึ่ง ก็ออกมายืนใส่บาตรขณะที่ตักข้าวใส่บาตร หญิงนั้นก็พูดขึ้นว่า

“ที่จริงฉันก็เรียนหลวงพ่อกี่ครั้งหลายหนแล้วว่าไม่ต้องออกบิณฑบาตก็ได้ ฉันจะทำปิ่นโตไปถวายให้ทุกวันทีเดียว หลวงพ่อก็ก็น้อยใจ ชราลงไปทุกวัน ๆ เดินไกล ๆ จะไหวหรือเจ้าคะ”

“ก็ยังพอเดินไหวหรอก คุณโยม” ท่านสมภารตอบ
 “ได้เดินออกกำลังตอนเช้า ๆ เสียบ้าง เส้นสายค่อยยืดหยุ่น
 แล้วที่จริงก็เป็นหน้าที่ที่จะต้องทำด้วย จะนั่งรอให้คนเข
 ามาให้ถึงปากอย่างไรได้”

“ก็จริงแหละเจ้าคะ ได้ออกมาโปรดสัตว์ให้ใคร ๆ ได้
 เห็น ชายผ้าเหลืองบ้าง ก็ยังอุ่นใจ เขายังว่ากันว่าทุกวันนี้
 ศาสนาเรียวลง ๆ”

ท่านสมภารไม่ตอบว่าอะไร เตรียมจะเดินจากไป
 ท่านเหลียวมาเห็นบ๊อบหมอบคอยอยู่ จึงร้องเรียกขึ้นว่า

“ไปเถอะ เจ้าขาว กลับวัดเสียที กว่าจะถึงวัดก็เห็น
 จะสายพอดี”

“อ้อย มีหมาตามมาด้วย หลวงพ่อไปได้มาจากไหนเจ้า
 คะ ดุฉิวพรรณดี ทำทางก็ฉลาด”

“หมามาจากไหนก็ไม่รู้ คุณโยม” ท่านสมภารตอบ มี
 ทำทางพอใจที่มีคนแสดงความเอ็นดูต่อบ๊อบ ผู้ที่ท่านเองก็
 มองเห็นเช่นเดียวกัน “เพิ่งมาอยู่ที่ได้ฤกษ์ฤกษ์เมื่อเช้านี้เอง
 ให้กินข้าวกินปลาแล้วเลยไม่ไปไหน ร้องเรียกให้มาก็ตาม
 ดิตมาตลอดทาง เห็นที่จะเป็นหมามีเจ้าของพลัดบ้านพลัด
 ชองมา” พูดแล้วท่านก็เดินผละไป

“แห่มอยากได้ไว้จริง” หญิงนั้นพูดตามหลังมา บ๊อบ
ใจหายวูบ กลัวเหลือเกินว่าจะต้องจากกับดำ แต่ยั้งเคราะห์
ดีที่ท่านสมภารคงไม่ได้ยิน ท่านจึงเดินตรงแนวไม่เหลียว
หลัง

เมื่อมาถึงกุฏิ บ๊อบเห็นดำยืนคอยอยู่ด้วยท่าทางกระวน
กระวาย และเมื่อดำเลื้อบมาเห็นบ๊อบก็ร้องทักขึ้นว่า

“ไปไหนมาแก กันเป็นห่วงจะตาย กลัวจะไปเจอ
นกเลงดีเข้าอีก จะจอตเขา”

และบ๊อบไม่ทันต้องอธิบาย ดำก็เข้าใจดีว่าบ๊อบไป
ไหนมา เพราะดำแลเห็นท่านสมภารค่อยๆเดินตามมา ดำ
จึงพูดขึ้นว่า

“อ้อ ไปรับบาตรกับหลวงพ่หรือ ดีไหมเห็นอะไร
แปลกบ้าง”

“ก็แปลกอยู่ละ กันไม่ค่อยได้ออกมานอกบ้านเข้าๆ
จึงไม่ค่อยได้เคยเห็น” บ๊อบตอบ แล้วนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูด
ต่อไปอีกว่า “กันเสียใจแต่ว่า กันทำประโยชน์อะไรให้ท่าน
สมภาร...เอ๊ย หลวงพ่อไม่ได้เลย ท่านต้องสละพาตรา
มาตั้งไกลเทียว ถึงวันนี้จะไม่มีอะไรมาก กันก็เชื่อว่าบาตรนั้น
หนักไม่น้อยทีเดียว กันควรจะช่วยท่านทำอะไรดีนะ”

บ๊อบพูดแล้วทำท่าตรึงตรอง แต่ดำกลับตอบว่า

“อย่าคิดมากไปเลยแก แต่คนเขายังไม่ค่อยช่วยอะไร
ท่านเลย แล้วนับประสาอะไรกับสัตว์อย่างเรา ท่านใจบุญ
ซุบเลี้ยงเราด้วยความรักเมตตาหรอก คงไม่ได้มาหวังให้เรา
ไปช่วยอะไรท่าน”

“แต่ว่า อยู่บ้านท่านอย่าดูตาย ไซ้ใหม่แล้ว” บ๊อบแย้ง
“ถึงเจ้าของบ้านไม่ใช่ เราก็ควรจะต้องทำ”

“ก็จริงแหละ...” คำตอบเสียงอ่อนลง “...ที่เราจำเป็นต้อง
จะต้องช่วย แต่แกคิดตู่ชี้ว่าเราควรจะช่วยในงานอะไร”

“ก็นี้แหละ คือสิ่งที่กันกำลังถามแกอยู่แล้วแกยังจะม
ยอถามกันเสียอีก ช่วยกันคิดชี้ว่า เราจะช่วยอะไรได้
บ้าง”

ดังนั้นจึง ทำท่าใช้ความคิดอย่างหนัก พอดีบ๊อบถาม
โพล่งขึ้นว่า

“เออ แล้วเมื่อเวลาที่แกอยู่ที่กุฏินี้ แกทำอะไรบ้างล่ะ”

“จะไปทำอะไร กันมีหน้าที่แต่ปราบ พวกนักเลง
อันธพาลเท่านั้นแหละ” คำตอบอย่างภาคภูมิใจ “ไม่ว่าใคร
จะทะเลาะวิวาทกันอะไรที่ไหน กันเป็นไปปรามเสียต้น
กระจายหมด หลวงพ่อท่านถึงว่ากันไม่อยู่ พวกนักเลงชัก
กำเริบใหญ่ ทำเสียงเจียวจ้าวหนวกหูท่านตลอดเวลา”

“ที่จริงหน้าตาอย่างนี้ เวลาอยู่ที่บ้านกันเคยทำอยู่บ้าง เหมือนกัน แต่ไม่ค่อยถึงกับได้ปราม เพียงแต่กัน ๆ ไม่ให้ เจ้าพวกเหล่าร้ายลวงล้าเข้ามาในบ้านเท่านั้น แต่เมื่อแกทำ หน้าทีนี้เสียแล้ว กันก็ไม่จำเป็นต้องทำอีก แล้วทีนี้กันจะทำอะไรดีเล่า มันถึงจะเป็นประโยชน์ ถ้าอยู่แล้วไม่เป็น ประโยชน์แก่ใคร กันจะอยู่ได้อย่างไร”

ตัวเองก็ใจไม่ดี กลัวบ๊อบจะไม่คิดอยู่ จะคิดหาทาง ดันรนไปอื่นอีก จึงพยายามช่วยบ๊อบคิด แต่ก็คิดไม่ออก

ในที่สุด ดำจึงกล่าวแก่บ๊อบว่า

“กันจนปัญญาจริงแกล บ๊อบ กันคิดไม่ออกหรอก เอา อย่างนี้กันแล้วกัน”

“ทำอะไร” บ๊อบรีบถามขึ้น

“ไม่ต้องทำอะไรนะซี คอยอยู่ใกล้ๆ หลวงพ่อท่านเท่านั้นแหละ จำเพาะเวลาท่านนั้นชั่วบ้าง มีแขกมาหาบ้าง น้า...แล้วแกก็รู้ได้เองว่าแกจะทำอะไรได้บ้าง แกออก ฉลาดหลักแหลมอย่างนี้”

ถึงคำตอบนี้จะไม่ช่วยให้บ๊อบเกิดความ คิด ที่จะทำตัว ให้เป็นประโยชน์ได้ดังหวัง บ๊อบก็ยังพอใจที่ได้ยินเพื่อน สรรเสริญตน และนับแต่นั้นมา ก็ได้พยายามทำตามคำแนะนำของดำอย่างเคร่งครัด ไม่ช้าบ๊อบก็สบโอกาสในวัน หนึ่ง

วันนั้นเห็นจะเป็นวันผีดุธรรมดาอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่มีแขกไปมาหาสู่ท่านสมภารอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ยังไม่ถึงเวลาเพลจนกระทั่งท่านนั้นเสร็จแล้วตลอดไปจนถึงตอนบ่าย ไม่รู้ว่าใครจะมา ท่านสมภารก็ต้องรินน้ำร้อนเลี้ยงแขกเพราะไม่มีอะไรดีไปกว่านั้น จนในที่สุดน้ำร้อนกานนั้นก็หมดลง ไม่มีเหลือแม้แต่หยดหนึ่ง ท่านสมภารบ่นพึมพำว่า

“น้ำร้อนหมดเสียแล้ว เจ้าไม้ไปอยู่ไหนนะไม่โผล่มาให้ใช้บ้างเลย ถ้าจะไปซุกหัวนอนเสียแล้วก็ไม่รู้”

พูดแล้วท่านเหลียวไปรอบ ๆ แต่ก็ไม่ปรากฏร่องรอย เจ้าไม้ไกล่ ๆ นั้นเลย บ๊อบรู้ดีว่า เวลาบ่าย ๆ อย่างนี้เจ้าไม้ชอบไปแอบนอนนั้ และกะเนใจท่านสมภารได้ว่าคงต้องการตัวเจ้าไม้ บ๊อบไม่รอให้ท่านเอ่ยปาก รีบตรงเข้าไปในห้องเล็กอันเป็นที่พำนักของเจ้าไม้ เห็นเจ้าไม้่นอนหลับสนิท เสียงกรนดังสนั่น บ๊อบยืนหนึ่ง ตรองไม่ตกว่าควรจะทำอย่างไร จะปลุกดีไหม เรื่องคนนอนหลับนี้บ๊อบไม่ชอบรบกวนเขาเลย นึกถึงตัวเองที่เคยโกรธทุกครั้งที่ถูกปลุกเวลาหลับสนิท แต่ว่าฐานะจำเป็นนี้ ท่านสมภารกำลังคอยอยู่ ถ้าเจ้าไม้ไม่ตื่น ที่ไหนท่านจะได้น้ำร้อน และถ้าไม่ได้สิ่งที่ท่านต้องการทันทัน ท่านอาจจะพินเสีย จะถูกกินแถวไปทั่ว คิดดังนี้แล้ว บ๊อบก็ตรงเข้าไปปลุก

ตอนแรกบ๊อบทำเสียงคำรามเบาๆ ในคอ แต่ไม่เป็นผลหรอก เจ้าไม้ไม่กระตุกกระตักเลยแม้แต่หน่อย จึงเปล่งเสียงดังขึ้น จนถึงกับเห่าอยู่ดังลั่นที่ข้างหูเจ้าไม้ แต่เจ้าไม้เห็นจะไม่ได้นอนมาทั้งคืน จึงนอนหลับในตอนนี้อย่างสนิท ถึงกับไม่ได้ยินเสียงเอะเสียวเลย บ๊อบซึกจะท้อใจจนเจียนจะหมดมานะอยู่แล้ว ในที่สุด บัญญาแวบขึ้นมาในสมองนิดหนึ่ง จึงรีบตรงไปข้างตัวเจ้าไม้ แล้วใช้ปากตึงชายเสื้อเจ้าไม้อย่างแรงจนเจ้าไม้สะดุ้งตกใจตื่น รีบลุกขึ้นพรวดพราด ความว่องว่องเงี้ยวทำให้เจ้าไม้ยืนงออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเหลียวไปเห็นผู้ที่บังอาจมารบกวน ตนยืนอยู่ใกล้ๆ เจ้าไม้ก็ให้รู้สึกโมโหเตรียมจะเหวี่ยงเข้าให้สักباب แต่บ๊อบระวังตัวอยู่ก่อนแล้ว รีบวิ่งออกประตูมาเสียทัน เจ้าไม้ตามมาติดๆ พอมมาถึงประตูก็ได้พบท่านสมภารยืนจังก้าอยู่ พอท่านชี้มือไปที่กาน้ำ เจ้าไม้ก็รู้ได้ตลอด รีบตาสีตาลานไปหิ้วกาน้ำเข้าไปเติมน้ำร้อนที่ในครว แล้วก็นั่งคอยรับใช้อยู่ใกล้ๆ ไม่กล้าหนีหายไปไหนอีก

เมื่อแขกกลับหมดแล้ว ท่านสมภารก็สั่งสอนเจ้าไม้เสียยืดยาวว่า “เจ้าไม้ คราวนี้ข้าภาคทัณฑ์เจ้าไว้หนหนึ่งก่อน คราวหลังถ้าเจ้าละเลยการงานในหน้าที่ของเจ้าอย่างนี้อีกละก็ ข้าจะต้องเอาเรื่องกับเจ้าแน่ๆ ที่เดียว อะไรวะ ชยัน

สู้สัตว์ก็ไม่ได้ นี่ถ้าไม่ได้เจ้าขาไปช่วยปลุก แขนงของข้าคงไม่ได้กินน้ำร้อนเป็นแน่ ดูตัวอย่างเจ้าขามันไว้ข้างเป็นไร ว่ามันดีมันเก่งแค่ไหน ฮี...เลี้ยงไม่เสียข้าว”

บ๊อบใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ที่ได้ฟังคำยกย่องจากปากท่านสมภาร เป็นอันว่าตนได้ทำประโยชน์ให้ท่านเห็นแล้ว แต่ขณะเดียวกันก็ไม่สบายใจที่ได้รับคำยกย่องต่อหน้าเจ้าไม้ เช่นนี้ เป็นห่วงเหลือเกินว่าเจ้าไม้ไม่ถูกหุ้มนมาตนจะอยู่ที่นี้ไม่ได้ หรืออย่างใดจะอยู่ได้ก็คงเพียงชั่วคราว ข้าบางที่จะต้องอยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ ถ้าหากเจ้าไม้ไม่เป็นธุระเรื่องข้าวปลาอาหารให้ คิดแล้วบ๊อบอดเป็นทุกข์ในอนาคตของตนไม่ได้

แต่ว่าเจ้าไม้หาใช่เลยไปเสียหมดอย่างทีบ๊อบกลัวเกรงไม่ เมื่อทำผิดและรู้ตัวว่าผิด เจ้าไม้ก็คิดหาทางแก้ไข ทั้งเมื่อพิจารณาตุ๋นถ้วนแล้ว เห็นว่าบ๊อบมีสติปัญญาหลักแหลมทั้งไม่มีนิสัยดูตาย ถ้าไม่ได้บ๊อบไปช่วยปลุกจนตื่นลุกขึ้นมาทันเวลาแล้ว เจ้าไม้คงไม่พ้นได้พึ่งเทศน์กัณฑ์โต ๆ ขนาดต้องนั่งฟังเป็นชั่วโมง ๆ เป็นแน่ และนั่นเป็นการลงโทษที่เจ้าไม้หวั่นเกรงเสียยิ่งกว่าอย่างอื่น เพราะฉะนั้นเจ้าไม้จึงอดคิดถึงบุญคุณบ๊อบไม่ได้ ทำให้ค่อยเมตตาและเอ็นดูบ๊อบยิ่งกว่าแต่ก่อน และขณะเดียวกันนั้น ความคิดอย่างหนึ่งแล่นขึ้นสู่สมองเจ้าไม้ เจ้าไม้รำพึงว่า

“เจ้าขานเห็นจะต้องหางานให้ทำอีก มันฉลาด วิชาคนใช้การได้ทีเดียว ดีละ คราวหลังต้องใช้ให้คอยปลูกเรา หรือมาตามเราเวลาหลวงพ่อกำนันเรียกหา จริ่งของกำนัล เลี้ยงไม่เสียข้าว”

และเจ้าไม้ก็ได้ใช้บ๊อบจริงอย่างคตินั้น บ๊อบทำได้ดี ถูกต้องทุกครั้ง ไม่เคยทำให้เจ้าไม้เสียงานหรือถูกดุด่าเลย บ๊อบก็เลยได้เป็นตัวโปรดทั้งของกำนัล สมภาร และเจ้าไม้ ท่านสมภารคอยเรียกหาอยู่เสมอ และถ้าหากมีอะไรดี ๆ ง่าย ๆ เหลือจากสำหรับท่านสมภาร เจ้าไม้ก็ต้องแบ่งกับไว้ให้บ๊อบกินทุกครั้งไป ไม่ว่าของนั้นจะมีน้อยหรือมีมากเพียงไร บ๊อบจึงค่อยมีความสุข และที่เป็นสุขที่สุดก็คือ ตนได้ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น และคนอื่นเหล่านั้นรักตน

แต่ว่าคนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนผ้า ยังมีคนรักมากเพียงไรก็ยังมีคนชังมากเท่านั้น และคนชังบ๊อบนั้นก็หาใช่ใครอื่นไกลที่ไหนไม่ คือนางปุย แม่แก่ของท่านสมภารนั่นเอง จำเคยบอกบ๊อบว่า นางปุยอยู่มานานกว่าแก่ ตั้งแต่ตัวยังเล็ก ๆ ท่านสมภารรักใคร่เลี้ยงดูมาจนล่วงเข้าวัยชรา คนที่เคยชาวสะอาดเป็นปุยสมซ้อนนั้นก็กลับกลายเป็นสีหม่น ๆ ไม่ผิดกับกากมะพร้าวที่ตากแห้งไว้เป็นเดือน ๆ ตาทั้งสองก็มัวฝ้า เวลามองต้องเพ่งจึงอยู่นานกว่าจะเห็น

บ๊อบสบสายตากับนางปุยคราวไร เป็นรู้สึกในความไม่เป็น
มิตรของมันคราวนั้น ยิ่งได้ฟังเสียงร้องของนางปุยด้วยแล้ว
บ๊อบรู้สึกบาดหุดใจเพราะมันฟังดูเหมือนกับจะว่า “ไป
ให้พ้น เจ้าหมาหน้าใหม่ อย่าเข้ามาแย่งตำแหน่งตัวโปรด
ของข้าเถียวนา จะบอกให้ ถ้าไม่ฟัง ข้าเป็นเอาตายเลยที่เดียว
แหละ”

บ๊อบไม่อยากจะต่อปากต่อคำ เพราะเห็นว่าตนเพิ่งมา
ใหม่ ควรจะต้องเจียมเนื้อเจียมตัว และบ๊อบก็เห็นแล้วว่า
การพลัดถิ่นมานั้น ยากลำบากเพียงไหน ที่ผู้พลัดถิ่นจะต้อง
เรียนรู้นิสัยใจคอของเจ้าของถิ่น ถึงคราวควรจะทำใจ ก็
ต้องเอาใจ ถึงคราวควรจะต้องสู้เพื่อให้ได้สิทธิ ก็ควรจะต้อง
ต่อสู้ กว่าที่จะเข้าใจกันและอยู่ด้วยกันด้วยสันติสุขอันถาวร
ได้ ก็ต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นบ๊อบ
จึงคิดว่า ตนควรจะต้องอดทนฟังคำทำทนายของนางปุยต่อ
ไปด้วยอาการอันดุษณี เห็นนางปุยแล้วบ๊อบอดคิดถึงนาง
ลาย แม่ของแต่้มไม่ได้ แมวแก่ ๆ เป็นอย่างนั้นเอง ถึงได้
เข้ากับหมาไม่ค่อยจะได้เสียเลย

เวลาที่บ๊อบบังเกิดความรำคาญหมั่นไส้นางปุยจนแทบ
จะอยู่ใกล้ ๆ ไม่ได้นั้นก็คือ เวลาทำนสมภารฉันท้าว นาง
ปุยที่หมอบอยู่ข้าง ๆ จะร้องวอนขอข้าวขอปลากินอย่างยั่ว

โทษที่สุด ท่านสมภารเห็นจะรักนางปุยของท่านมาก และคงจะเวทนาว่าแก่แล้วจึงไม่ได้ดูหรือว่ากล่าวแต่อย่างใด ข้ามีก้างปลา เศษเนื้อ เศษหมู ท่านยังแบ่งใส่จานเล็กๆ ไว้ให้นางปุยเสียอีกด้วย นางปุยกินไปพลางทำเสียงไปพลางเป็นการปรามบ๊อบไม่ให้มาช่องแฉะกับอาหารโอชะที่ท่านสมภารให้เป็นพิเศษสำหรับตน บ๊อบยังเห็นก็ยิ่งเกลียด นึกในใจอย่างอกุศลว่า

‘เจ้าประคูน ขอให้ก้างติดคอนางแมวแก่นี่ที่เถอะ ทำหวงก้างไปได้ ยิ่งกับว่าใครเขาจะตะกละเหมือนตัวไปเสียหมด’

แล้ววันหนึ่ง นางปุยก็ได้ประสบชะตากรรมอย่างที่บ๊อบมุ่งมันไว้ในใจ วันนั้นคุณโยม ผู้ที่ท่านสมภารไปรับบาตรอยู่ทุกๆ วัน นำอาหารมาถวายเพล อาหารแต่ละอย่างล้วนเป็นหมู กุ้ง ปู ปลา ซึ่งส่งกลิ่นหอมหวานชวนอรรถเสียทั้งนั้น นางปุยวุ่นวายยิ่งกว่าทุกวัน เสียงร้องกัณฑ์ผิดปกติ จนท่านสมภารอดรนทนไม่ได้ ต้องหักปลาหมูให้กินก่อนหนึ่ง อารามดีใจและรีบร้อนจะกินให้หมดเร็วๆ นางปุยขยี้ชันปลานั้นเพียงสองสามทีทั้งเนื้อทั้งก้างก็หายเข้าไปในปากนางปุยหมดสิ้น แต่วามันไม่ได้ลงไปในห้องอย่างปกติเรียบร้อยเหมือนที่เคย เห็นทีว่าก้างคงจะเข้าไปขวางคออยู่

นางปุยจึงไอแค้น ๆ อยู่หลายครั้งเพื่อจะให้กำออก แต่ว่ากำนั้นคงจะแข็ง จึงไม่ออกง่าย ๆ ดังใจ บ๊อบเห็นแล้วอยากจะหัวเราะให้สมใจทีเดียว อยากตะกละนั้ เห็นไหมได้ผลเป็นอย่างไร แต่ว่าบ๊อบกลับหัวเราะไม่ออกเมื่อเห็นนางปุยมีอาการทรมานทรมายดังหนึ่งจะขาดใจ ท่านสมภารตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง พยายามจะจัดปากนางปุยเพื่อล้วงกำออกมาแต่ก็ไม่สำเร็จคุณโยมผยองนั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วยจึงแนะนำว่า

“ลองเอามะนาวบีบหยอดลงไปจะดีกระมังเจ้าคะ กำจะได้อ่อน และก็จะลงไปเอง”

เจ้าไม้จึงต้องวิ่งวุ่นไปหามะนาวมาลองดูตามคำแนะนำนั้น แต่ก็ยังไม่เป็นผล นางปุยยิ่งร้องหนักขึ้น บ๊อบเองก็เป็นกังวลไปด้วย เพราะว่าทนเห็นใครได้รับทุกข์ไม่ค่อยได้ แต่ว่าจะช่วยได้อย่างไรละ บ๊อบพยายามนึกถึงไฟ นึกถึงบรรดาแมวที่ตนเคยคิดว่าเขาเคยทำอะไรกันบ้างเวลากำติดคอ ในที่สุดก็นึกได้ว่า ไฟเคยสะบัดหน้าสะบัดหัวแรง ๆ บางทีถึงกับกระโดดโลดเต้น เคยเผ่นขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ก็มี และดูเหมือนกำจะหลุดลงไปได้จริง ๆ

‘แต่ว่า...’ บ๊อบคิด ‘ยายปุยนี้แก่แก่แล้ว แก่เห็นจะกระโดดหรือปีนป่ายอย่างไฟไม่ไหว ทำอย่างไรดีหนอถึงจะช่วยแก่ได้’

บ๊อบคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยังไม่ทันที่ใครจะรู้หรือนึกว่า เหตุอย่างนี้จะเกิดขึ้นก็ปรากฏเสียงคำราม โหก อย่าง น่ากลัว ดังมาจากบ๊อบที่กำลังยืนหน้าเข้าไปในนางปุย นางปุยตกใจจน แทบว่าขวัญจะออกจากร่างไปในบัดนั้น สัญชาติญาณแห่ง การหนีภัยทำให้นางปุยซึ่งสำคัญว่าบ๊อบคงจะขย้ำคอตนเสีย แล้วแผ่นพรวดขึ้นไปเกาะอยู่บนขอบหน้าต่าง และขณะที่ นางปุยแผ่นโผนโจนทะยาน เพื่อจะ บิน ให้ สูง ขึ้น ไป อยู่ นั้น นางปุยหาได้บินขึ้นไปแต่ตัวไม่ ขาหลังทั้งสองยังป้ายเอา แจกันลายครามของท่านสมภารที่ตั้งอยู่บนม้านมู่โต๊ะพระนั้น ตกลงมาแตกกระจายเสียอีกด้วย

เสียงเปรี๊ยะปร่าของแจกันใบนั้น ทำให้ทุกคนหาย ตกตะลึง แต่ครั้นแลเห็นว่าเป็นแจกันของรักของท่านสมภาร แตกกระจายไม่มีชิ้นดี ต่างก็กลับยืนนิ่งตัวแข็งไปอีก บ๊อบ เองใจหายวูบ ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนั้นขึ้น เออ มัน ข้างเป็นกรรมเวรเสียเหลือเกินนะ ดูเถาะหมายจะทำคุณ แท้ ๆ กลับไปบูชาโทษเข้าได้ ตั้งใจจะช่วยทำให้ยายปุยแก ตกใจ ก้าวจะได้ลงป่อง่าย ๆ หนังก็นึกว่าแกจะตกใจถึงกับ แผ่นพรวดขึ้นไปอยู่บนขอบหน้าต่างจนทำให้แจกันตกลงมา แตก ที่นี้จะแก้ไขอย่างไรดีละ หลวงพ่อท่านคงจะเสียใจที่ เสียของรักของท่านไปแล้วท่านคงจะโกรธเราผู้เป็นตัวการ

เห็นจะไม่พ้นโทษเสียคราวนี้ ถ้าไม่ถูกเจตออกจากที่นี้ ก็คงจะถูคดีจนสะบักสะบอมเป็นแน่แท้ว บ๊อบเอี้ย ยิ่งคิดบ๊อบก็ยิ่งสงสารตัวเอง และ โกรธ แค้น โชคชะตาจนสุดที่จะพรรณนา

ท่านสมภารยื่นหนึ่งจ้องดูซากแจกันลายครามของรักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เรียกเจ้าไม่ให้มาจัดการกวาดเอาไปทิ้ง ถึงท่านจะไม่พูดออกมาสักคำ ทุกคนก็รู้ว่าท่านเสียดายของเก่าแก่นั้นเพียงไร แต่ท่านอยู่ในเพศบรรพชิตที่ไม่เคยให้สิ่งเหล่านั้นมาข้องใจจนเกิดเป็นกิเลสความเศร้าหมองอยู่ได้ จึงไม่มีใครได้ยินท่านบ่นรำพันอาลัยรัก หรือแค้นเคืองผู้ที่ทำให้เกิดการสูญเสียนั้นขึ้นได้ ทุกชีวิตในที่นั้น ทั้งบ๊อบและนางปุยโล่งใจที่ได้ยินท่านกล่าวขึ้นด้วยเสียงปกติว่า

“ตกเองก็ดีแล้ว นี่อยู่ว่าวันหนึ่งมันจะต้องมีอันเป็นไป ไม่แตกก็คงหาย หวัน ๆ อยู่เสมอว่านักเลงดีจะมาลักเอาไป กลับมาด่วนถูกนางปุยชิงทำแตกเสียก่อนได้”

และยังไม่ทันจะมีผู้ใดพูดโต้ตอบว่ากระไร ท่านสมภารก็นึกขึ้นได้ว่านางปุยยังนั่งตัวแข็งอยู่บนขอบหน้าต่าง จึงร้องเรียกให้ลงมา นางปุยโอดลงมาพลงจ้องมองดูบ๊อบอย่างซึ้งซัง แล้วก็อ้าปากสวดหายใจเออลมเข้าไปเต็มปอดเพื่อให้ทุเลาอาการเหนื่อยหอบ ในขณะนั้นเอง นางปุยก็ซึ้งกั

อย่างประหลาดใจ ลองกลืนน้ำลายเสียหลายเอือก เสียงท่าน
สมภารถามขึ้นว่า

“เป็นยังงั้นงั๊ปปุ ตกใจมากหรือ เอ้อ เอ้อ ก้างหล่น
ลงไปแล้วหรือ ไหนอ้าปากดูซิ”

นางปุยอ้าปากให้ดูอย่างเต็มใจ และปรากฏว่าก้างหาย
ไปแล้วจริงๆ แต่นางปุยจะรู้ก็หาไม่ว่าใครเป็นผู้ช่วยคิดอ่าน
ทำให้ง้างนั้นหายไปได้ แม้ท่านสมภารเองยังนึกไม่ถึง ยัง
ปรารภถึงการที่บ๊อบไปรุกรานแมวแก่ของท่านว่า

“เออ แล้วมันเรื่องอะไรกันหนอ เจ้าขาว เจ้าถึงได้
ไปรังแกนางปุยมันอย่างนั้น มันออกแก่แล้ว จะวิ่งก็ยังไม่
ค่อยไหวเลย ดูซิ หอบออกซึกๆเลยเห็นไหม นี่นะนาหมา
กับแมวมันต้องเป็นศัตรูกันเรื่อยไป แล้วจะเลี้ยงไว้ด้วยกัน
ได้หรือ”

บ๊อบรู้สึกตัวเย็นวาบเมื่อได้ยินตอนท้ายของคำปรารภ
ของท่านสมภาร ไร่ ท่านไม่เข้าใจเลยว่าบ๊อบไม่เคยคิดเป็น
ศัตรูกับแมวแก่ๆ อย่างนางปุยเลย และบ๊อบก็เคยเป็นเพื่อน
ดีกับแมวมามากต่อมากแล้ว ใฝ่อย่างไรละ ใฝ่อีกแล้ว นึก
ถึงใฝ่แล้วบ๊อบก็ต้องสะดุดใจ ไม่เพราะใฝ่นี้หรือหรือ บ๊อบ
ถึงต้องมาระหกระเหินอยู่ที่นี่ แต่ถึงอย่างนั้นบ๊อบก็ยังไม่คิด
โกรธเกลียดใฝ่จริงๆเลย บ๊อบอยากจะคลานเข้าไปลูบๆ โทษ

กับท่าน และจะสัญญาว่าคราวหลังจะไม่ทำอย่างนี้อีก แม้ว่าการนั้นจะเป็นผลดีแก่ใครก็ตาม แต่ยังไม่ทันจะทำดังคิด บ๊อบก็ได้ยินคุณโยมของท่านสมภารผู้หนึ่งดูเหตุการณ์อยู่ตลอด กล่าวขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นขอให้ดิฉันเถิดเจ้าคะเจ้าขานี้ละ ดิฉันอยากได้จริง ๆ ตั้งแต่เห็นวันนั้นแล้ว รู้สึกว่าจะเป็นหมาดีมีสกุล เลี้ยงไว้คงไม่เสียหลาย ตัวโต ๆ อย่างนี้ คนเห็นจะได้ค่อยขยายดหน่อย ดิฉันมีพันธุ์ตัวเล็กอยู่ตัวหนึ่ง ใช้การอะไรไม่ได้ กัดใครก็ไม่เข้า เหย้าไม่เป็น”

บ๊อบได้ยินแล้วหัวหมุน คิดอะไรไม่ถูก พอดีได้ยินท่านสมภารถามขึ้นว่า

“ว่าอย่างไรเจ้าขานี้ อยากไปอยู่กับคุณนายท่านใหม่ ที่จริงเจ้าขานี้น่ารักจริง ๆ ด้วย จะให้ไปก็เสียดาย แต่ถ้าคุณโยมอยากได้และจะเลี้ยงจริง ๆ จัง ๆ แล้ว อาตมาก็ไม่ขัดข้อง เพราะอยู่ทั่ววันนี้ หมาหลายตัว เจ้าขานี้แย่งไม่ทันเขา กินจึงไม่ค่อยจะอึดปากอึดท้อง”

“แหม อินันดีใจเหลือเกินที่หลวงพ่อกำลังหาให้ อย่างนี้ ดิฉันเลี้ยงจริง ๆ ซะเจ้าคะ ลูกหลานดิฉันเขาก็ชอบสุนัขกันทุกคน ดีละดิฉันจะเอาไปขุนให้อ้วนทีเดียว ลาละเจ้าคะ ดิฉันจะเอาไปเสียเดี๋ยวนี้ทีเดียว”

พูดแล้วหญิงชาวฉุฉินก็รีบลา ลูกชัชนียันและเรียกบ๊อบให้ตามมา บ๊อบไม่อยากจะจากท่านสมภารไปเลย รู้สึกว่ากำลังจะอยู่สบายๆ ได้รู้จักคุ้นเคยกันกับคนที่นั่นและอยู่ที่นั่น จนคุ้นเป็นบ้านแล้ว กลับจะต้องไปคุ้นเคยกับคนอื่น แปลกใหม่ในสถานที่ใหม่ คุณนายนั้นจะใจดี และรักบ๊อบจริงๆ อย่างท่านสมภารหรือไม่ ใครจะบอกได้ และข้อสำคัญคือ บ๊อบไม่อยากจากดำไปเลย จะทำอย่างไรดีนี่ก็ถึงดำแล้ว บ๊อบก็ทนนิ่งอยู่ไม่ได้แอบวิ่งหนีเล็ดลอดลงมาข้างล่าง พบด้านอนหลับอยู่

“ดำ ดำ ลูกชัชนียะ” บ๊อบปลุกดำเสียงละล้า ละลัก “กันมีธุระจะพูดด้วย”

ดำลูกชัชนียันโง่เงาเพราะ กำลังง่วงจัด บ๊อบจึงรีบเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังย่อๆ แล้วถามความเห็นดำ

“โง่ แก่เห็นว่ามันควรไปอยู่บ้านคุณนายนั้นไหม กันไม่อยากไปเลยจริงๆ แก่ ไม่อยากจากแก่ไปเลย ไม่พูดเล่นเลยทีเดียว”

“ไปก็ไปเถอะแก่ บ๊อบ” ดำพูดขึ้น เมื่อคิดอยู่เป็นครูใหญ่แล้ว “ที่บ้านนั้นเขาเป็นบ้านคนมั่งมี อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ เพียงโง่ได้อยู่เป็นสุขสบายแล้ว เพื่อนจะได้ฟังบ้าง”

บ๊อบรู้ว่าดำไม่อยากจะให้ตนไปจริงอย่างที่พูดออกมา
นั้นนัก ดำพยายามพูดหาเหตุผลให้ตนเห็นจริงตามไปด้วย
บ๊อบจึงทำท่าลังเลใจ จนในที่สุดดำพูดขึ้นอีกว่า

“ว่าที่จริงบ้านที่แกจะไปอยู่ใหม่ไม่ไกลกับวัดสักเท่า
ไรนักหรอก แกเองก็เคยไปแล้ว เวลาคิดถึงกันก็ไปมาหา
กันง่ายนิดเดียว เอาเถอะเย็น ๆ เวลาไหน ออกไปเที่ยวข้าง
นอก กันจะไปแะหาหรือจะให้ไปด้วยเวลานี้ก็ได้ กันจะ
ได้รู้ด้วยว่าแกอยู่กันเป็นอย่างไร”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีนะซี” บ๊อบค่อยมีใจขึ้นที่ได้ยิน
ดำพูดเช่นนั้น “กันจะได้ค่อยสบายใจขึ้น”

กำลังที่ทั้งสองปรึกษากันอยู่นั้น คุณนายผูนัน ก็ลง
บันไดตามหลัง ท่านสมภารมา บ๊อบเข้าไปเลียแข้งเลียขา
ท่านสมภารเป็นการอำลา แต่ก็ไม่ได้เข้าไปเคล้าเคลียกับ
เจ้าไม้ด้วย แล้วก็เดินตามผู้เป็นเจ้าของใหม่ไป มีดำตาม
ไปข้างหลัง

บ้านใหม่

บ้านใหม่นี้ใหญ่โตสมเป็นบ้านคนมั่งมีอย่างด่าว่า แต่
ว่าช่างเจียบเจียบอย่างน่าประหลาด จนดูราวกับว่าจะไม่มี
สิ่งมีชีวิตอยู่ในบ้านเลย บ๊อบเห็นแล้วรู้สึกเหงาและวังเวง
ใจอย่างบอกไม่ถูก สองจิตสองใจจะชวนดำหนีกลับวัดเสีย
ตั้งหลายครั้งในขณะที่คุณนายผู้ชราขี้บ่น คอยคนมาเปิดประตู
เสียงด่ากระซิบว่า

“บ้านเขาใหญ่ดีนะ สนามก็กว้าง ที่นั้จะได้นอน
เกลือกกลิ้งบนหญ้านุ่ม ๆ ดีละ ไม่ต้องคายเนื้อคายนั้เหมือน
เมื่อครั้งนั้น เอละคนมาเปิดประตูแล้ว กั้นไปละ”

พูดแล้วก็ขยับเท้าจะเดินไป แต่บ๊อบงับขาไว้พูดว่า
 “อย่าเพิ่งไปนะแก อยู่กับกันหน่อยเถอะ กันเห็นบ้าน
 นี้แล้ว ชักจะไม่สบายใจ บ้านอะไรเงี้ยบเงี้ยบ ประตูก็ใส่
 กลอนกันแข็งแรงไม่ผิดกับกรงขังเลย เข้าไปแล้วคงไม่มีวัน
 ออกมาได้หรอก รืออย่าเข้าไปเลยหนิกลับไปวัดกันดีกว่า”

“อะ ไม่ได้ซี ท่านสมภารให้เขามาแล้ว ถ้าแกหนีไป
 เขาก็คงไปต่อว่าท่านเป็นแน่แท้ยว หลวงพ่อท่านก็จะเสียใจ
 ที่เห็นแกไม่อดทน เถอะน่าเป็นยังงี้ก็อดทนอยู่ไปสักหน่อย
 ก่อน แล้วกันจะมาให้บ๊อบยัยเหอะ”

“เฮ้อ ไม่อยากอยู่นี้ จะให้ออดทนยังงี้กัน” บ๊อบพูด
 อย่างหงุดหงิดพลงทนต์ตัวลงนั่งนิ่งแข็ง รวากับจะต่อต้าน
 ไม่ยอมเข้าไปในบ้าน ทันใดนั้นบานประตูก็เปิดออก เจ้า
 ของบ้านก้าวเข้าไปและไม่ลืมหันมา ร้องเรียก บ๊อบให้ ตาม
 เข้าไปด้วย ยังไม่ทันที่บ๊อบจะลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงแหลมเล็ก
 ดังมาจากซุ้มไม้ข้างประตูและไม่ทันจะรู้ตัวเจ้าของร่าง นั้นก็
 กระโจนพรวดมายังร่างของบ๊อบผู้แปลกหน้า แต่นานาหนัก
 ตัวเล็กน้อยเท่านั้นไม่ทำให้เกิดผลอะไรแก่บ๊อบ ช้ากลับทำ
 ให้เจ้าของร่างหกล้มหงายหลังไปอย่างไม่เป็นท่า ดำเห็น
 แล้วก็อดจะหัวเราะไม่ได้ เสียงหัวเราะของดำทำให้ร่างนั้น
 ผุดลุกขึ้นอย่าง รวดเร็ว ทั้งบ๊อบและดำจึงได้เห็น หน้าที่ว่า

เจ้าของร่างเป็นเพื่อนร่วมเหล่าพันธุ์เล็ก ตัวสูงเพียงครึ่งขาของบ๊อบและดำ กำลังยืนจ้องหน้าทำตาคว่ำ ไม่แสดงอาการเป็นมิตรด้วยเลย

“ดำ ตัวอะไรกันนี่” บ๊อบหันมาถามดำ “ทำไมมันถึงได้ตัวเล็กจิ๋วอย่างนี้ยังกับเพิ่งเกิดเนอะ หน้าตาก็พิกลหูอะไรร้ายยาว ยาวจนลากดิน แต่จมูกชี้กลับสั้นจมหายเข้าไปในหน้า ดูพิลึกแท้”

“จู้ จู้ บ๊อบเบาๆ หน่อย” ดำกระซิบ “อย่าไปวิพากษ์วิจารณ์เขานัก เดี่ยวจะอยู่ไม่เป็นสุข เขาไม่ใช่อย่างเราๆ เห็นไหม”

“เห็นแล้ว ว่าเรามันพันธุ์ไทย เขามันพันธุ์ต่างประเทศ แล้วจะไปเหมือนกันได้อย่างไร”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น บ๊อบ” ดำลากเสียง อย่างรำคาญที่บ๊อบไม่เข้าใจ “กันหมายถึงเขาไม่ใช่ตัวผู้ของเรา เขาเป็นตัวเมีย...”

“จริงหรือ” บ๊อบถามอย่างตื่นเต้น “มิน่าเล่า ถึงได้ยืนทำตาคว่ำอย่างนั้น ถ้าจะอยู่ไม่ไหวละแกกันกลัวหน้าตาเจ้าหล่อน ไปกันดีกว่า”

พูดแล้วก็ขยับจะวิ่ง แต่ถูกดำจับไว้

“เดี๋ยวก่อนซี ดูท่าที่เขาให้ชัดเจนเสียก่อน อะไรงัน

พอรู้ว่าเป็นตัวเมียก็จะวิ่งหนีทีเดียว กันคิดว่า เจ้าหล่อนคงจะไม่น่ากลัวเท่าที่คิดหรอก เพราะอะไรรู้ไหม เพราะหล่อนกำลังจะมีลูก เห็นจะออกในไม่ช้าแน่แหละ แล้วที่หล่อนก็จะไม่ยุ่งกับใครหมดนอกจากลูกของตัวเอง คงจะไม่มีเวลามาเกี่ยวข้องกับแกเป็นแน่เชื่อกันเถอะ”

“จริงรึอ” บ๊อบทำท่าสงสัย “กันได้ยินแต่ว่ายังมีลูกยิ่งดู หมาแม่ลูกอ่อนละตุนัก แม่กันไฉละ เวลาท้องเวลามีลูกอ่อนเป็นดุษฎีกับเสือทีเดียว แกอย่ามาหลอกให้กันตายใจเลย ไม่เอาละไม่อยู่แล้ว”

แต่ว่าบ๊อบไม่มีโอกาสจะได้ทำอย่างที่พูด เพราะคุณนายเจ้าของบ้านหันมาร้องเรียกและเดินมาเหนียว ปลอกคอไว้ก่อน แล้วก็เข้าไปในบ้าน เสียงคุณนายพูดว่า

“ว่ายังไงเจ้าขาว เมื่อจะมาจากวัดก็มีท่าว่าเต็มใจจะมาอยู่ด้วยกัน ทำไมมาถึงบ้านแล้วกลับทำท่าจะหนีไปเสียอีกละ มามะ มาอยู่ด้วยกัน”

เสียงซ้ำ ๆ เนิบ ๆ ของหญิงชราทำให้อารมณ์ของบ๊อบค่อยคลายความตึงเครียดลง แต่ก็ยังไม่วายรำคาญใจที่เห็นผู้อยู่เก่ามีสีหน้าขุ่นเคือง ไม่ต้อนรับผู้มาอยู่ใหม่เลย บ๊อบมองเห็นอนาคตของตนดีได้ว่าจะต้องยุ่งยากใจเพียงไร ถ้า

ได้อยู่กับผู้ที่ไม่ปรารถนาเป็นมิตรด้วย หญิงชราเห็นอาการของบ๊อบคงจะเดาความคิดออก จึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ถูกใจอะไรหรือ เจ้าขาว หรือว่ายังไม่รู้จักกับแม่ลูซี่ มานีชี มารูจักกับลูซี่เขา เรามาใหม่ต้องไปทำความรู้จักกับผู้ที่เขาอยู่มาก่อน”

‘อ้อ ชื่อนี้แม่ลูซี่ ชื่อก็เพราะดีหรอก แต่กิริยาของหล่อนออกจะไม่ไหว’ บ๊อบนึกในใจ และเพื่อสานติในเวลาข้างหน้า กันทั้งไม่อยากจะขัดใจหญิงชรา บ๊อบก็เดินตรงไปที่ลูซี่ พलयันมือขวาออกไปเป็นการแสดงไมตรี แต่แทนที่จะได้รับไมตรีตอบจากลูซี่ ผู้มีหน้าตาประหลาดตามสายตาของบ๊อบ บ๊อบกลับได้ยินหล่อนคำรามเสียงใสอย่างไม่พอใจแล้วก็สะบัดหน้าวิ่งไปจากที่นั่นโดยเร็ว ไม่ใยดีในไมตรีของบ๊อบแม้แต่สักนิดเดียว บ๊อบยืนงออยู่ ณ ที่นั้น หมดความคิดจะทำอะไรต่อไป จะเหลียวหาตัวรักษาหายไ้เสียแล้ว บ๊อบจึงได้แต่แหงนหน้าดูเจ้าของใหม่เพื่อปรึกษาหารือ และก็ได้ยินเสียงปลอบว่า

“ข้างเขา เจ้าขาว เขาไม่ยากรูจักกับเราก็ข้างเขาเถอะ เขาไม่ดีเราดีก็แล้วกัน จะได้อยู่กันยัด เอ้า อยากจะไปไหนก็ไปได้ตามสบายนะเจ้า ถึงเวลาจะหาอะไรอร่อยๆ ให้กิน”

เจ้าของบ้านเลี้ยงดูบ๊อบอย่างอímหมี่พื้มัน สมจริงอย่าง

ที่พูดไว้ บ๊อบเห็นอาหารแล้วก็ตั้งใจว่าจะกินให้เต็มที่ที่สุด
 สมกับที่อดอยากไม่ได้ กินของดี ๆ มาตั้งหลายวัน แต่เมื่อ
 กลืนเนื้ออันอ่อนนุ่มลงไปได้ ๒-๓ ก้อน บ๊อบก็หวนนึกถึง
 ดำ เพื่อนผู้เฒ่าสงสาร ถ้าดำกินข้าวที่ญาติท่านสมภารคงไม่
 ได้กินอะไรดีไปกว่าก้อนข้าวเย็นกับหัวปลาหู แต่บางวันก็
 อาจจะไม่มียะหัวปลาหูเลยดังที่บ๊อบเองก็เคยได้รู้รสมาแล้ว และ
 ถ้าดำจะออกไปหาอาหารรสแปลกข้างนอกกิน ดำก็ต้อง
 เผชิญกับคู่แข่งที่ต่างก็อดอยากหิวโหยมาด้วยกัน กว่าจะได้
 กระดุกไก่สักท่อน ก็ต้องกัดกันฟัดกันจนแทบจะวายวาทัน
 ไปทั้งสองฝ่าย ชีวิตอย่างนั้นถึงจะเป็นอิสระมีรสชาติจริง
 อย่างด่าว่า แต่ก็ออกจะเหลือทนเหลือที่บ๊อบจะชอบได้ ถึง
 อย่างไรใคร ๆ ก็ยังชอบชีวิตที่สุขสบาย มีข้าวปลาอาหารมา
 เลี้ยงดูให้จนถึงปาก ไม่ต้องดิ้นรนหาใส่ปากใส่ท้อง นี่ถ้า
 หากดำมีรูปร่างผิวพรรณดีอย่างบ๊อบ ก็คงจะมีผู้รับไปเลี้ยงดู
 เช่นเดียวกัน แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องของธรรมชาติแก้ไขไม่ได้
 จึงต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของโชคชะตา แต่บ๊อบก็อาจจะแก้
 ไขโชคชะตาให้ดำได้ ถ้าหากเพียงแต่...บ๊อบช่วงกษณะ
 ที่กลืนเนื้อก้อนที่สามลงไปในคอ...เก็บของกินดี ๆ อย่างนี้ไว้
 ให้ดำกินบ้าง จริงซี้ ถึงเวลามีของกินดีกินอร่อยจะกินอยู่แต่

ลำพังอย่างไร นี่ก็ใกล้เวลาที่ดำจะมาเยี่ยมแล้ว บ๊อบชะเง้อ
คอมองออกไปนอกครัว นั่นไงล่ะ ดำมาถึงพอดีทีเดียว

บ๊อบส่งเสียงไปก่อนเป็นการทักทาย แล้วก็หันมาคาบ
กระตูดหมูชิ้นใหญ่มีเนื้อปนมันติดอยู่ ติดปากไปด้วย เมื่อ
ไปถึงประตูรั้ว ทั้งสองต่างกระดิกหางต้อนรับกันด้วยความ
ยินดี ดำตรงเข้ามาทอดรับบ๊อบไว้แล้วทักขึ้นว่า

“เป็นอย่างไรแก บ๊อบ หายเหงาแล้วใช่ไหม เออค่อย
เบาใจไปหน่อย กันกำลังเป็นห่วงแกเที่ยวว่าจะเข้ากับแม่
รูปงามนั้นไม่ค่อยสะดวกนัก เอานั่นคาบอะไรไว้ในปาก
เล่า จะกินเสียให้อิ่มก่อนก็ได้เนี่ย ทำไมถึงต้องคาบเอา
มากินด้วย น่าเกลียด”

บ๊อบรีบวางกระตูดหมูชิ้นไว้แล้วอธิบายว่า “กันตั้งใจ
จะเอามาฝากแหอรอกนะดำ กันมีของกินเยอะแยะจนไม่
รู้จะกินอะไร แต่ว่าน่าแปลก เวลาที่มีกินกลับไม่ยกหัวโหย
กินอะไรไม่ลงเลย และเหตุที่กินไม่ลงนั้นก็เห็นจะไม่ใช่อะไร
อื่น คงเป็นเพราะคิดถึงแกมากนั่นเอง เอ้ากินซิ”

พูดแล้วบ๊อบก็ยื่นกระตูดหมูชิ้นนั้นส่งให้ดำ กลืนอัน
หอมหวานของมันทำให้ดำกระอึกกระอ่วนใจ จะปฏิเสธหรือ

ก็อยากจะกิน จะรับหรือก็เกรงใจ สองจิตสองใจจนบ๊อบ
เตือนขึ้นอีกว่า

“กินเถอะน้ำ ไม่เป็นไรหรอก กันทั้งคิดถึงทั้งเป็น
ห่วงแก กันได้กินอ้มหน้าสำราญแล้ว ก็อยากให้แกได้กิน
บ้าง หนึ่งเย็น ๆ มาหากันทุกวันนี้ะ กันจะหาอะไรเก็บไว้ให้
แก”

ดำอ้มอ้มรับคำ แล้วก็ลงมือแกะกระดูกหมูชิ้นนั้น
อย่างเอร็ดอร่อย บ๊อบเห็นแล้วอดนึกถึงตัวเองไม่ได้ว่าเมื่อ
แรกได้ลิ้มอาหารอันโอชะ ก็คงมีท่าทางตะกละตะกลามไม่
ผิดกันนี้ ดำแกะกระดูกทั้งไม่มีอะไรให้แกะได้อีกแล้วจึงเงย
หน้าขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ขอบใจแกเป็นอย่างยิ่งเที่ยวบ๊อบ ที่มีใจนึกถึงกันและ
เก็บของอร่อย ๆ ไว้ให้กิน กันจะไม่ลืมบุญคุณแกเลยที่
เดียว...”

ยังไม่ทันที่ดำจะพูดอะไรต่อไปอีก ก็ได้ยินเสียงแหลม
เล็กเห่ามาแต่ไกล แล้วไม่ช้าเจ้าของร่างก็ปรากฏขึ้น เมื่อ
เห็นบ๊อบกำลังสนทนาปราศรัยกับดำผู้ที่ดินไม่สู้จะชอบหน้า
มาแต่วันก่อน ก็ยิ่งแผดเสียงเห่าขรมกมเถ จนกระทั่งคน
ในบ้านต่างแปลกใจพากันวิ่งมาดู ครั้นเห็นบ๊อบยืนอยู่ที่

ประตุ ทำท้ายกับจะหนีออกไปนอกบ้าน คนเหล่านั้นจึง
ต้องจัดการไล่ให้เข้าไป เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เล็ดลอดออก
ไปไหนได้ บ๊อบอดเคืองลูชี่ไม่ได้ หันมาส่งเสียดำสองสาม
คำแล้วก็เดินกลับเข้าไปในบ้าน ลูชี่ยังเปล่งเสียงเห่าสำหรับ
เสียอีกทีหนึ่ง ให้อูว่าตนเป็นที่น่าเกรงขามเพียงไร สิ่งนี้
แหละที่ทำให้บ๊อบทนไม่สู้จะได้เลย 'ถ้าเป็นตัวผู้ด้วยกันละ
ก้อ' บ๊อบนึกในใจอย่างนั้นเสมอ

ยี่งวันดูเหมือนลูชี่จะรุกรานบ๊อบหนักขึ้นทุกที จน
กระทั่งบ๊อบไม่อยากจะอยู่ในบ้านนั้นเลย พยายามหาซอก
หลุมที่ลับตาคนไปซ่อนตัวอยู่ แต่ไม่ว่าจะ ไปแอบซ่อน
แอบนอนที่ไหน ลูชี่ก็ต้องค้นหาพบเสมอ แล้วก็ส่งเสียง
เห่าอย่างชนิดรบกวนประสาทเป็นที่สุด บ๊อบไม่มีทางทำ
อะไรได้ นอกจากเดินหนีไปให้พ้น และเมื่อถึงเวลาเย็นที่
ได้พบกับตำครั่งไรบ๊อบเป็นต้องบ่นให้ตำฟั่งครั่งนั้น ดังเช่น
เย็นวันนั้น

“ดำเอ๊ย กันเหินจะอยู่ที่นี่ไปไม่ได้มานานแล้วละ”

“ทำไมละ ดูกี่สะตวงสบายดีไม่ใช่หรือ”

“มันสะตวงหรรอก แต่มันไม่สบาย กันอยากให้แกมา
ลองอยู่ใกล้ๆ แม่ลูชี่นี้สักวันแล้วแกจะสนใจกัน และถ้ากัน
เกิดเป็นบ้าคลั่งอะไรขึ้นมา แกคงจะรู้สาเหตุได้ดีกว่าคนอื่น”

“ออกลูกแล้วจะหยาละมั่งบ๊อบ ทนเอาเหนื่อยเถอะน่า
อย่าลืมหาคำว่า อดทน ซี้เพื่อน ใครในโลกนี้ที่จะสบายเหมือน
ใจไปทุกสิ่งทุกอย่างเห็นจะไม่มีหรอก ของมันเลือกไม่ได้”

“ขอบใจแกที่เตือน กันจะพยายาม”

แล้วในที่สุดวันที่บ๊อบคอย เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ในทางที่ดีต่อมิตรร่วมบ้านก็มาถึง วันนั้นลูซี่วิ่งพล่านทั้ง
วัน รู้สึกความหงุดหงิดทั้งหลายแหล่ได้เข้ามาสิงอยู่ในใจลูซี่
เหมือนกับต้มอันสกปรกที่กว่นไปกับน้ำจนชุ่ม ลูซี่วิ่งไปได้
ราวตากผ้า เหนียวแขนเสื้อเช็ดที่ห้อยลงมาระดินได้ตัวหนึ่ง
แล้วก็ลากลงมา ดึงทิ้งไปพลงเกลือกกลิ้งตัวลงไปพลงจน
เสื้อนั้นยับเยินและขาดวินไม่มีชิ้นดี บ๊อบเห็นแล้วใจไม่ดี
เลย กลัวตนจะต้องเป็นผู้รับบาปไปด้วย เท่านั้นยังไม่พอใจ
ลูซี่ยังบุกเข้าไปในแปลงดอกไม้ยำเหยียบจนดอกไม้ที่เจ้าของ
อดส่ำห์ปลูกด้วยความทะนุถนอม ล้มระเนระนาดราบไปกับ
พื้นดิน ยังโชคดีที่คนทำสวนอะอะเอ็ดตะโรด้วยความหัว
เสียว่า

“อะไรงั้นนี่ ลูซี่ ดันไม่วอดวายหมด ประเดี๋ยวก็ได้
โดนเล่นงานตายเท่านั้นเอง หมอะไร ช่างไม่รู้จักสีสาอะไร
เสียบ้างเลย ฮือ...เดี๋ยวพ่อตีตายหมด”

แต่ลูซี่ก็หาवादสะตุงกับคำขุ่นนี้ไม่ กลับวิ่งบุกเข้าไปในแปลงอื่นต่อไปอีก ยังมีคนไล่ ลูซี่ยังสนุกแต่ความสนุกดูเหมือนจะไม่ได้อยู่ที่ล่อให้ตาคนทำสวนวิ่งไล่ตามได้ แต่คงอยู่ที่ได้ฟังทั้งถกถอนสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาอยู่ใกล้มือใกล้ตามากกว่า บ๊อบไม่เข้าใจเลยว่าทำไมลูซี่จึงเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อลูซี่เหนื่อยอ่อนและล้มตัวลงนอนพักนั้น ก็ปรากฏอาการประหลาดขึ้น เสียงร้องแสดงความเจ็บปวดทำให้คุณนายเจ้าของบ้านต้องรีบมาด้วยความตระหนกตกใจ และแล้วก็ได้พบว่าลูซี่ออกลูกแล้ว

“กำลังเป็นห่วงว่าจะออกลูกยาก” คุณนายปรารภ “ถึงเวลาเข้าจริงก็ไม่ลำบากมากนักหรอก แต่ว่าไอ้โชนั้นอะไรล่ะ ต้นไม้ถึงได้เรียบบราพณาสูรไปอย่างนั้นหมด”

คุณนายฟังคนทำสวนรายงานอย่างถึถ้วน แต่ไม่ได้ว่ากล่าวว่การะไร เป็นแต่เพียงแสดงความแปลกใจว่า

“น่าประหลาดที่ลูซี่อาละวาดใหญ่ เห็นจะเป็นเพราะเจ็บท้องนี้เอง นี่ยิ่งออกลูกใหม่ ๆ จะยิ่งตุงเท่าไรก็ไม่รู้”

จริงดังคุณนายคาดไว้ไม่มีผิด ลูซี่ดูไม่ผิดเสีย บ๊อบสงสัยเสียแล้วว่าลูซี่จะเป็นบ้า เพราะลูซี่ดูกระทั่งลูกของตนเอง บ๊อบไม่ค่อยได้เคยเห็นลูกหมาเกิดใหม่ ๆ อยากจะลองเข้าไปเยี่ยมดูใกล้ ๆ บ้าง แต่ลูซี่ไม่เคยเปิดโอกาสสักครั้ง

บ๊อบจึงได้แต่เฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ และได้เห็นประจักษ์แก่ตาตน
หลายครั้งว่า ลูซี่ไม่อยากให้ลูกเข้ามาใกล้เลย บางทีลูกกำลัง
กินนม ลูซี่ก็ไม่เคยเอาใจใส่ บ๊อบถึงกับต้องปรึกษากับด้า
ในเย็นวันหนึ่งว่า

“ด้า กันเป็นห่วงลูกของลูซี่เต็มประดาทีเดียว ถ้าหาก
ลูซี่ขึ้นทำอย่างนี้ ไม่ช้าลูกจะต้องอดนมตาย ทำอย่างไรดีล่ะ
ด้า”

“ฮือ แกก็ยุ่งไปได้บ๊อบ แกก็ไม่ชอบเขานักไม่ใช่หรือ”

“ก็กันสงสัยเจ้าตัวเล็กนั้นนี่นา มันเกิดมาโตนตัว
เดียวเท่านั้นยังลำบากอีก กันเคยลำบากแล้วก็ไม่อยากเห็นใคร
ลำบาก ยิ่งเห็นกับตาแล้วช่วยไม่ได้... ฮือ... กัน ทน ไม่ไหว
หรอกแก ต้องทำอย่างไรให้ได้สักอย่างหนึ่ง”

“ช่วยไม่ได้ ก็ต้องทำใจวางเฉยไว้” ด้าพูดขณะตรึงตรอง

“ไม่ดีแน่แก วิธีนั้น มาลองคิดหาวิธีกันดีกว่า ช่วยได้
หรือไม่ได้อย่างไรจะได้อีกกัน”

“ก็เรามันก็เป็นพวกไม่มีนม แล้วแกจะให้ช่วยอย่างไร
จะไปหาอย่างอื่นมาให้ ตัวมันก็ยังเล็กมันกินไม่ได้”

“ไปหาใครที่เขามีนมเอาไหมล่ะ กันกลัวอีกอย่างหนึ่ง
ด้วยนะว่า นอกจากลูซี่จะไม่ให้ลูกกินนมแล้ว วันหนึ่งถ้า
แม่เกิดคลั่งขึ้นมาอีก จะฉีกเนื้อลูกเป็นชิ้น ๆ เสียแน่”

“ใครที่ไหนจะมีนม แล้วเราจะเอาลูกเขาไปมันจะได้หรือ”

“นั่นนะซี มันยากจริง” บ๊อบลงนั่งคิดตรึกตรองอยู่ครู่ใหญ่ ทันใดนั้น บ๊อบก็กระโดดลุกขึ้นอย่างดีใจร้องว่า “แม่มันไถ่ละ เมื่อกันจะมากันเห็นแม่กำลังจะมีน้องอยู่เหมือนกัน เอ๊ แต่ว่าถ้าฉันก็ต้องกลับบ้าน...”

“บ้านแกอยู่ไหนละบ๊อบ” ตำสอถามขึ้น

“เออ ไม่รู้เหมือนกัน มาตั้งหลายวันแล้ว จำทางได้คลับคล้ายคลับคลา แต่ไม่เป็นไรหรอกตมๆหาไปก็พอหาได้ไม่ยากนัก แต่ว่าลงมือเมื่อไหร่ดี”

“แม่เขาลูกเขาเนะบ๊อบ” ตำสอสนใจอย่างไม่รู้จะสบายใจนัก “เราไปพรวกเขาจะถูกหรือ ถึงแม้เราจะคิดว่าทำด้วยความหวังดีอย่างนี้ก็ตามทีเถอะ”

บ๊อบนิ่ง เพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น แต่ในขณะที่กำลังปรึกษาหารือกันนั้นเอง ทั้งบ๊อบและตำสอก็ต้องยืนตะลึงตัวแข็ง เพราะภาพที่เห็นคือ ลูซี่กำลังเหยียบทำหน้าลงบนร่างของลูกน้อยที่กำลังร้อง ครวญ ครางด้วยความเจ็บปวด แล้วก็ล้มตัวลงจะข้ำคอกลูกเสียให้สบาย บ๊อบและตำสอที่จะปรึกษากันให้เสียเวลาแม้แต่นาทีเดียว ตำสอกระโจนพรวดเข้าถึงตัวลูซี่ ผลักลูซี่ห่างไป แล้วบ๊อบก็คว้าลูกหมา

น้อยนั้นคาบมา ทั้งสองวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ออกจากบ้าน มุ่งตรงไปยังบ้านของบ๊อบ ซึ่งขณะนั้นบ๊อบเองก็หาว่าไม่ว่าจะเป็นทิศทางใด

ทั้งสองวิ่งมาจนถึงมุมถนน บ๊อบชะงักชะลอฝีเท้าลง คอยดำ ซึ่งคอยระวังหลัง เกรงลูซี่จะตามมา แต่น่าแปลก ที่ไม่เห็นแม่แต่เงาลูซี่ตามมา ชะรอยจะดีใจที่มีผู้พาลูกไป เสียให้พ้น บ๊อบมองดูทางแยกข้างหน้าด้วยความงงงัน ตัดสินใจไม่ถูกว่าแยกใดเป็นทางกลับไปบ้าน บ๊อบค่อย ๆ วาง ลูกน้อยของลูซี่ลงกับพื้นหญ้าแห้งข้างทางเท้า แล้วปรึกษากับดำว่า

“ไปทางไหนล่ะดำ ถึงจะกลับบ้านถูก”

“อ้าว ก็น่าจะไปรู้ว่าบ้านแกอยู่ที่ไหน ก็ไหนแกบอก ว่าพอจะคลำทางไปได้ยังไงล่ะ”

“ก็จริงแหละ แต่ว่าต้องรู้เสียก่อนซึ่งว่าทางไหนแน่จะได้ไม่เสียเวลา เป็นห่วงแต่ว่าเจ้าหนูนี้จะไม่สบายไปนะ นมก็ยังไม่ได้กิน”

บ๊อบพูดแล้วก็ม้มลงเสียดูกลมตาตัวเล็กนั้นด้วยความรักใคร่ เจ้าหนูน้อยเมื่อได้รับความอบอุ่นก็ค่อยสบายขึ้น ส่งเสียงร้องอ้อ ๆ แล้วก็พยายามชูตัวเข้าหาบ๊อบเพื่อจะหานมกิน มันคงนึกว่าเป็นแม่ของมัน มันช่างไม่รู้บ้างเลยว่าแม่

มันเกือบขย้าคอตายเสียแล้ว เพราะความบ้า บ๊อบนี่ก็แล้วก็
อดเป็นห่วงไม่ได้ นี่ถ้าพรากลูกเขามาแล้วหามให้ลูกเขากิน
ไม่ได้ จะทำอย่างไร ถ้าเกิดการล้มตายขึ้นมา ก็เห็นจะไม่
พ่นผิดเราอีกนะแหละ

กำลังที่คิดอยู่นี้ บ๊อบก็ได้ยินตำรวจขึ้นอย่างตื้นตันว่า

“นั่นไงบ๊อบ เจ้าตัวอะไรหน้าตาแปลก กันว่าจะเล่า
ให้แกฟังหลายวันแล้วแต่พบกันที่ไรก็ลืมเสียทุกที”

“ตัวอะไร อยู่ที่ไหน” บ๊อบถามพลางชะเง้อคอดูตาม
ที่ดำชี้

“นั่น อยู่บนต้นไม้ นั่น ดูซิมันทำท่าหลอกล้อเจ้าพวก
เด็ก ๆ อยู่กันอย่างไรละ”

“ตัวอะไรจะขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ได้ เห็นมีก็แต่ลิง...”

คำว่าลิงที่หลุดออกมาจากปากบ๊อบทำให้ผู้พูดถึงกับชะงัก
ความคิดแล่นไปถึงโทนเพื่อนรัก ‘จะเป็นไปได้ไหม ถ่าลิง
บนต้นไม้จะเป็นโทน ถ้าเป็นเช่นนั้นได้ จะวิเศษที่สุด
ทีเดียว แต่ว่าลิงในบ้านในเมืองก็มีตั้งมากมาย จำเป็นอะไร
ที่ลิงตัวนั้นจะต้องเป็นโทน และยังไม่ทันที่บ๊อบจะพิจารณา
ให้ถ้วนถี่ว่าใช่โทนหรือไม่ ก็ได้ยินเสียงตำรวจขึ้นด้วยความ
ตกใจอย่างสุดขีด

“บ๊อบ หนีเร็ว มันกระโจนตรงมาที่เราแล้ว”

บ๊อบเองก็เห็นเหตุการณ์นั้น และขยับตัวจะหลบไปให้พ้น แต่ไม่ทัน ลิงตัวนั้นโผนลงมากอดตัวไว้แน่นเสียก่อนแล้ว บ๊อบตื่นพยายามจะสะบัดให้หลุดคิดว่าเห็นจะเกิดการต่อสู้ครั้งใหญ่เสียอีกแล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงพูดขึ้นว่า

“บ๊อบ บ๊อบ นี่กันเอง จำกันไม่ได้หรือ แก่ไปไหนมานะ กันตามหาเสียออกทั่วเมือง”

เสียงนั้นคุ้นหูบ๊อบเป็นที่สุด ถึงไม่ต้องเห็นหน้าก็จำได้ว่า ผู้ที่โตะลงมากอดตนไว้หาใช่ใครอื่นไม่ โทนสหายคู่หูนั่นเอง การที่ได้พบกันอย่างไม่นี้ก็ผ่นเช่นนั้น ในโอกาสที่บ๊อบกำลังคิดถึงบ้านอยากกลับบ้าน อย่างนี้ ทำให้บ๊อบตื่นเต้นและตื่นตันจนพูดอะไรไม่ออก โทนต้องถามซ้ำขึ้นว่า

“แกไปอยู่ที่ไหนมา หือ บ๊อบ แม่แกเป็นห่วงเป็นใยจะตายไป ถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับแน่ะ แล้วนี่แกจะไปไหนล่ะ”

“แล้วแหละ มาทำไมทางนี้” บ๊อบไม่ตอบคำถามนั้น เพราะนึกขึ้นได้ว่า ยังไม่ได้ถามโทนว่ามาเที่ยวเล่นไกลๆ บ้านทำไม

“มาเที่ยวเล่นให้มันหายกลุ้มใจนะซี แก่” โทนตอบ “อยู่บ้านไม่มีแกเหงาจะตาย แล้วสงสารแม่แกด้วย ก็เลย

เที่ยวหาทำให้ เผื่อจะโชคดีเจอจะแกเข้าบ้าง เฟิงได้เจอจริง ๆ วันนั้นเอง”

“ที่จริงบ้านที่กันอยู่ไม่ไกลจากที่นั่นนัก แกมัวแต่อยู่บนต้นไม้แล้วมันจะพบกันได้อย่างไรละ แต่ที่จริงกันก็ไม่ใช่ได้ออกจากบ้านนัก เพื่อนกันนั้นเขาบอกว่าเขาเคยเห็นแก...” พูดถึงตอนนั้นชนบ๊อบนึกได้ถึงดำ จึงเรียกให้มาใกล้ ๆ “มานี่ดำ เจ้าตัวอะไรที่แกบอกนั้นนะ คือลิง และไม่ใช่ใครอื่นคือโทนเพื่อนรักของกันเอง เขามาตามกันให้กลับบ้าน”

ดำยังไม่ค่อยไวใจ เลียบเคียงเข้ามาขึ้นข้างหลังบ๊อบ พิจารณาตสหายของบ๊อบอย่างละเอียดถี่ถ้วน เห็นไม่มีอันตรายแน่จึงพูดด้วยว่า

“บ๊อบก็กำลังจะกลับบ้าน แต่จำทางไม่ได้ เพื่อนรู้จักทางก็พาไปซิ เขามีลูกอ่อนมาด้วย กำลังหิวนม ขึ้นซักซ้าจะพาลตายเอา”

โทนได้ยินคำว่า ลูกอ่อน อดแปลกใจไม่ได้ หันหน้ามามองบ๊อบเหมือนกับจะถาม บ๊อบจึงอธิบายขึ้นว่า

“ไม่ใช่ลูกกันหรอกนะ อย่าสงสัยไปเลย เอาเถอะแล้วจะเล่ารายละเอียดให้ฟังทีหลัง ว่าแต่บ้านเรานะอยู่ทางไหน จะเลี้ยวซ้ายหรือขวา หรือตรงไป”

“ช่วยชี้แก” โทณพุดพลงชี้มือไป “ที่จริงจากนี้ไป
ไม่ไกลนักก็ถึงบ้าน ไปชี้กันจะนำไป แต่ว่าต้องให้กันไป
สูง ๆ เหนือเมฆนะ ถ้ากันเดินดินเหมือน อย่างแกละ เป็น
เดือตร้อนทีเดียวละ เจ้าพวกเด็ก ๆ นั้นะร้ายเหลือเกินคอย
รังแกกันเรื่อยเทียว”

“ตามใจแก” บ๊อบพุดแล้วหันมาคาบคอลูกหมาที่นอน
หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ออกวิ่งตรงไปตามทางที่โท
ณ ชี้ มีดำเป็นฟ้เลี้ยงวิ่งมาข้าง ๆ

จริงตามที่โทณบอกว่าบ้านอยู่ไม่ไกลนัก วิ่งมาได้ครึ่ง
ทางบ๊อบก็แลเห็นร้านอาหารที่เคยมาหาอาหารกินกัน และ
ตรงข้างหน้าเป็นรางรถไฟพาตระกะ ระกะ พ้นจากตรงนี้
นิดเดียวก็ถึงบ้าน บ๊อบใจเต็นแรงเมื่อนึกว่าจะได้กลับมา
เห็นบ้าน แม่และสหยาอีกครั้งหนึ่ง และที่สำคัญก็คือ ไฟ
ข้างเถะ หายไกรธไปแล้ว ได้กลับมาบ้านทุกอย่างคงจะ
เรียบร้อย

บ้านเก่า

ทั้งบ๊อบโทนและดำมาถึงประตูบ้านเป็นเวลาโพล้เพล้พอดี บ้านทั้งเจียบและเหงาอย่างน่าวังเวงใจ บ๊อบค่อยๆ ย่องเข้าไปในบ้าน หาที่วางลูกหมาแอบไว้ข้างหนึ่ง ให้ดำเฝ้าดูไว้ แล้วตนเองก็ไปค้นหามารดา บ๊อบเดินเรื่อยๆ เข้าไปในสวน ดูต้นไม้ดอกไม้ข้างเหี่ยวแห้งกรังรัง บ๊อบไม่รู้ว่ตนจากไปกี่วันก็เดือน รู้แต่ว่าระหว่างที่ตนไม่อยู่นั้น บ้านข้างมีความเปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน

ถึงแม้บ๊อบจะระมัดระวังตัวเท่าไม่ให้ดังเป็นที่สังเกตของใครๆ แต่หูอันไวของนางลิลลี่ ไล่และจุกก็จับได้ว่ามีผู้แปลกปลอมเข้ามาในบ้าน เสียงเห่าอันแหลมใสของนาง

ลิลลี่ทำให้บ๊อบค่อยอุ่นใจขึ้นว่ามารดายังมีสุขภาพดีอยู่ บ๊อบให้เสียงอยู่ในคอ แต่ความที่ไม่คาดฝันว่าจะเป็นบ๊อบ ทำให้ไม่มีผู้ใดจำได้ บ๊อบจึงเห่าขึ้น แล้ววิ่งตรงไปยังมารดา กอดรัดไว้ด้วยความรักและคิดถึง

“แม่จ๋า ลูกกลับมาแล้ว”

“บ๊อบรีลูก” นางลิลลี่จำเสียงลูกได้ ทักขึ้นได้คำเดียว แล้วก็วิ่งขึ้นไป ความปลื้มปิติยินดีที่ได้เห็นลูกรักกลับมาบ้านอีก ทำให้นางลิลลี่สุดจะกล่าวถ้อยคำใด ๆ ออกมา ได้ แต่กอดลูกแน่นอยู่จนบ๊อบถามขึ้นอีกว่า

“แม่สบายดีหรือจะ นื่องออกแล้วหรือยัง เป็นอย่างไรบ้าง” นางลิลลี่จึงได้สติคืนมา ตอบลูกว่า

“ตายหมดแล้วละ ลูก แม่เจ็บ ๆ ไข้ ๆ เพราะลูกไม่อยู่บ้าน นื่องออกมาเลยไม่รอด แม่ก็เลยยังมีทุกข์สองทศสาม ชั่วโมงเข้าไปอีก”

“โธ่ นี่เพราะลูกที่เดียว” บ๊อบลูกะโทษ “เถอะจ๊ะที่หลังลูก จะไม่ทำให้แม่เดือดร้อนใจอย่างนี้อีก และลูกก็รู้แล้วว่าไม่มีที่ไหนในโลกจะเป็นสุขเท่าบ้านของเรา ที่มีแม่ มีเพื่อนอยู่แวดล้อมอย่างนี้”

พูดถึงเพื่อนบ๊อบก็นึกถึงไฟและจุด เหลียวไปก็เห็น

ไฟนั่งสงบเสียงมอยู่ไม่ไกลนัก จึงทักขึ้นก่อนว่า

“เป็นอย่างไร ไฟ สบายดีหรือ ลูกๆ โตไปหมดแล้วซี”

“โตแล้ว ดุซึ นี่ไงล่ะกวัก”

“แต่ล้มละ” บ๊อบอดนึกถึงแต่ล้มตัวการไม่ได้

“แต่ล้มหนีหายสาบสูญไปเลย ตั้งแต่พี่บ๊อบออกจากบ้านไปแล้ว”

“เออ ไม่ควรเลย ไม่รู้จะไปลำบากยากเย็นอย่างไรบ้าง” บ๊อบไม่ลืมความหิวโหยและความยากลำบากที่จะต้องอยู่กับคนแปลกหน้าที่ตนได้ประสบมาแล้ว “อ้าวแล้วนี่ เจ้าคุณออกมาใหม่อีกหรือ”

“ใช่แล้วจ๊ะ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นฉันคงจากบ้านไปนานโขทีเดียว สองสามเดือนเห็นจะได้ละมัง” บ๊อบคิดคำนวณ “อ้อ พ่อจุดสบายดีหรือ นั่นเป็นอะไรไปละขาหน้างอไปข้างหนึ่ง”

“จะมีอะไร ก็เรื่องเจ้าชู้แหละ” ไฟพูดพลางค้อนให้อย่างหมั่นไส้ “ไปเจอเจ้าลายเสือเข้าเลยขาหวะไป ให้หักตัวไปเสียหน่อยไม่ได้ จะได้ยู่ติดบ้านเสียบ้าง นี่แหละเป็นเพราะพี่บ๊อบไม่อยู่บ้านถึงไม่มีใครคอยช่วยเล่นงานเจ้าลายเสือนั่นให้”

“เป็นความผิดของฉันอีกซี่” บ๊อบพูดอย่าง ล้อเลียน

“อย่าทำเสนางอนใจน้อยไปหน่อยเลยพี่บ๊อบ คนเรา
อยู่ด้วยกันมันต้องอดทน หนักนิดเบาหน่อยจะถือเอาเป็น
เรื่องเสียทั้งหมดมันก็ลำบาก” ใฝ่พูด ทำท่าทางเป็นแมว
แกล้งจนทำให้บ๊อบอดขันไม่ได้

“อ้าว อย่ามัวแต่คุยกันอยู่เลย” นางลิลลี่ขัดขึ้น “ลูก
กินอะไรมาแล้วยัง เห็นจะยังซี่ ประเดี๋ยวแม่จะไปหามาให้”

“โอ๊ย ตายจริง” บ๊อบอุทานออกมาเพราะเพิ่งนึกขึ้น
ได้ว่าทั้งตัวกับลูกซี่ไว้ที่หน้าบ้านนั่นเอง รีบถามมารดา
อย่างละล้าละลังว่า “แม่จำ น้องตายหมดแล้วแม้อยังพอมีนม
อยู่ไหมจ๊ะ”

“ก็พอมียูบ้างแหละ แต่นิดหน่อย ไม่มีลูกตูดแล้ว
มันก็ค่อยแห้งหายไป ลูกถามทำไม”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีทีเดียวจ๊ะ” บ๊อบพูดด้วยความลึกลับ
ใจ “แม่ช่วยออกมาหาน้ำบ้านน้อย”

และไม่ทันจะอธิบายเหตุผลให้นางลิลลี่ฟัง บ๊อบก็รีบ
มารดาให้ออกมายังที่ซึ่งตนฝากดำให้ดูลูกหมาที่ตนพามาไว้

“เฮ้ะ อะไรกันนี่” นางลิลลี่ถามเมื่อเห็นลูกหมานั้น
“ลูกหมาของใครกันยังอ่อนอยู่อย่างนี้ ลูกพามาหรือ แม่เขา
อยู่ที่ไหน แล้วจะเอาอะไรให้ลูกเขากิน”

“ค่อย ๆ พูดกันเถอะจ๊ะ แม่” บ๊อบต้องเล่าเรื่องให้มารดาฟังอย่างย่อ ๆ “ลูกพามาที่บ้านก็หมายความว่าขอนมแม่ให้เป็นทานสักหน่อย โธ บ้านนี้มันคงหิวแทบตายแล้วก็ไม่รู้”

และคงจะจริงอย่างนั้น เพราะปรากฏว่าเจ้าลูกหมาร้องเอะอะอย่างไมื่อยอมหุบปากเลย นางลิลลี่ไม่สู้จะพอใจความเจ้ากึกเจ้าการของลูกชายนัก แต่ว่าเสียงร้องอันแสดงความหิวโหยของลูกหมา กับทั้งสายตาอันแสดงความวิงวอนของบ๊อบ และดำทำให้นางลิลลี่จำใจต้อง ระวัง ความไม่พอใจนั้นไว้ แล้วนอนลงข้างลูกหมานั้น เอาขาหน้าทั้งสองโอบตัวเข้ามาไว้ที่อก เมื่อรู้สึกด้วยสัญชาตญาณว่าทรงอก ลูกหมาก็โผล่เข้าหาและตะกายหาเต้านม เพื่อบรรเทาความหิวกระหาย ได้เห็นอาการอย่างนี้ใจของนางลิลลี่ค่อยคลายความเฉยเมยลง หวนคิดไปถึงลูกอ่อนที่เพิ่งตายไปเมื่อไม่กี่วันมานี้ แม่ลูกน้อยที่กำลังดื่มนมจากอกของตนขณะนี้ จะไม่ได้มกิดจากเลือดเนื้อเชื้อไข แต่ความอ่อนแบบบาง ต้องการความพุ่มพักทะนุถนอมนั้นมิได้ผิดกับลูกของตน ถ้าไม่ได้ความรักโอบอุ้มเลี้ยงดูจากแม่แล้วก็จะรอดปากเหยี่ยวปากกาไปได้ คิดได้เท่านั้นความอ่อนโยนแห่งความเป็นแม่ค่อยคืบมาสู่นางลิลลี่ หน้าตานางลิลลี่จึงชุ่มชื้นเบิกบาน ในแววตาเปี่ยมไปด้วยความรักและเมตตา ซึ่งทำให้เป็นที่เบาใจแก่ทุกชีวิต

ที่อยู่ ณ ที่นั้น โดยเฉพาะกับบ๊อบบี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ซบเซวิต
ให้แก่หมาน้อย นี่จึงล่อลูกเจี๊ยบที่เจ้าว่า ลูกเบ็ดเต็นไป ลูก
โก่เต็นมา ลูกแมวเที่ยวหา ลูกหมาแอบนอน เห็นไหมว่า
ไม่ต้องมีแม่หมา บ้านเราก็มีลูกหมาได้...

“อย่าออกไปนอกชายคา เจ้าหนู แดดมันร้อน” เสียง
บ๊อบบี้ร้องห้ามลูกหมาน้อยที่ตนอุตส่าห์บำรุงฟูมฟักเลี้ยงดูมา
ตั้งแต่มังไม่ลืมตา จนกระทั่งเดินได้เตาะเตาะแล้ว แต่ว่า
ดูเหมือนประสาทหูของลูกหมาตัวจ้อยนั้น จะยังไม่ทำงาน
เพราะฉะนั้นเสียงร้องห้ามของบ๊อบบี้จึงไม่มีผล ลูกหมาน้อยยัง
เดินตัวมเตี้ยมออกไปนอกชายคาจนได้ เมื่อเท้าเหยียบย่าง
ลงบนพื้นซีเมนต์อันร้อนระอุในยามเที่ยงเข้า ก็ตกใจไม่รู้
จะไปให้พ้นจากที่นั้นได้อย่างไร ได้แต่หลับตาวิ่งอืด อืด อืด
จนสุดที่บ๊อบบี้จะทนนิ่งดูอยู่ได้ จึงรีบวิ่งไปดู

“ดูเถอะ บอกว่าอย่า อย่า ก็ไม่ฟังเสียงยังจะออกไป
ให้ได้ โดนเสียบ้างทีนี้เห็นจะเซ็ดซี้นะ” บ๊อบบี้เพิ่มพ่ำ
พลางเดินไปคาบคอลูกหมาหัวกลับเข้าไปแอบไว้ที่มุมบ้าน
ใต้ชายคา

“ตัวเล็กเท่านี้ แกยังคิดจะให้รู้จักเซ็ดเที่ยวหรือ” เสียง
โทนดังขึ้นข้างหลัง ขณะที่ยื่นเท้าสะเอวมองดูบ๊อบบี้คาบลูก
หมาอย่างสนใจ “เพียงแต่ให้ฟังรู้เรื่องก็ดีถมไปแล้ว แก

จะไปหวังอะไรมากกะเจ้าลูกหมาตัวเล็ก ๆ บ่นไปก็เหนื่อยเปล่าๆ”

บ๊อบพูดแล้วก็ถอนหายใจยาวเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นตันใจที่อยู่ในใจ เวลาที่บ๊อบจួយลูกเขาวังมานั้นบ๊อบไม่เคยหยุดคิดสักนิดว่า การเลี้ยงลูกอ่อนให้โตขึ้นมาทันตาเห็นนั้น ยากหรือง่ายเพียงไร ครั้นมาบัดนี้...แก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้แล้ว และยังกับโตนแลลอดเข้าไปเห็นในใจของบ๊อบว่ากำลังวุ่นสับสน บ๊อบก็ได้ยินโตนกล่าวว่า

“ที่จริงก็ไม่มีใครเขาใช้เขาสอยเราไม่ใช่หรือ แล้วเรื่องพรรณอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่น้ำที่ของเรา และตอนเล็ก ๆ นี้ก็ยังไม่กระไรนัก พอโตขึ้นอีกหน่อยคอยดูเถอะจะยุ่งแค่ไหน”

จริงอย่างโตนว่าทุกประการ เพราะเวลาที่บ๊อบกลัวและเป็นห่วงนั้นไม่ใช่เวลานี้ แต่เป็นเวลาต่อไปข้างหน้า ไม่มีใครจะคาดคะเนได้ถูก ว่าลูกหมาตัวน้อยน่ารักนั้นจะให้คุณหรือให้โทษแก่บ๊อบผู้ทะนุถนอมและรักใคร่ยิ่งดวงใจสักเพียงใด และกำลังที่บ๊อบขุ่นมัวด้วยความวิตกกังวลโยเยอยู่นั้น โตนก็พูดขึ้นอีกว่า

“แล้วแกคงจะเคยได้ยินนะ ที่เขาว่า เอลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียของเขาอม ซ้อขนมให้หมากินยิ่งดีกว่า...”

แม้จะรู้ว่าโทนพูดด้วยความรักและหวังดี แต่อารมณ์อันขุ่นข้อง ทำให้บ๊อบไม่ต้องการความหวังดี

ความจุนโครนที่พลุ่งพล่านขึ้นในฉบับพลันนั้นทำให้บ๊อบโผล่ออกมาขัดคำของโทนว่า

“เอ โทนนี แกจงใจจะว่ากันรี แกหมายความว่ายังงี้ที่ว่า ชื้อขนมให้หมากินดีกว่านะ แกเห็นหมาเลวนักรี ถึงต้องเอามาเปรียบให้ฟัง”

“โ๊ะะ โ๊ะะ ไม่ใช่กันนะเพื่อน” โทนรีบแย้งขึ้น “กันจำเขมานะ คนเขาพูดกันมาตั้งแต่โบรมโบราณแล้ว เขาจะเห็นหมาเป็นยังงี้กันก็ไม่วู้ แต่ถึงอย่างไรงันก็คิดว่า เขาคงไม่ได้ว่าหมาเลว เขาคงเห็นความกตัญญูของหมานะซี เขาถึงพูดว่าซื้อขนมเลี้ยงหมายังดีกว่าจะเลี้ยงลูกของคนอื่นที่มันอาจจะไม่ให้คุณประโยชน์แต่อย่างใดเลย แล้วแกก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือบ๊อบ ว่าเลี้ยงลูกคนอื่นนั้นมันยากแค่ไหน กันละเห็นใจแกเหลือเกิน”

“อ้อ ไม่ต้องมาเห็นใจกันหรอก” บ๊อบอดพุดรวนไม่ได้ “กันไม่ต้องการการเห็นใจ เรื่องของกัน กันก็จำเป็นต้องทำ...” บ๊อบชะงักไว้ไม่กล้าพูดออกมาให้หมดสิ้นหัวใจว่า “เพราะกันก่อแล้ว ถึงจะอย่างไร ก็ต้องसानให้ตลอด”

“ถ้าอย่างนั้น ก็ตามใจซี” โทนพูดอย่างหมั่นไส้ “เลี้ยง

ไปตามลำพังก็แล้วกัน กันจะไปละ” พุดแล้วโทนกึ่งวิ่งผละ
ออกไปยังหลังบ้านไต่ต้นไม้ขึ้นไปยังบ้านหลังเล็กบนต้นไม้
อันเป็นที่อยู่ของตน

เห็นโทนผละออกไปทันทีเช่นนั้น บ๊อบก็รู้ได้ดีว่า
โทนโกรธ อารมณ์ฉุนเฉียวจึงค่อยสงบลง สติสัมปชัญญะ
กลับคืนมาดังเดิม เพราะบ๊อบรู้สึกตัวแล้วว่า ตนรุนแรง
กับเพื่อนรักโดยไม่มีเหตุผล ดังนั้นบ๊อบจึงออกวิ่งตามโทน
ไป ครั้นเห็นโทนไต่ต้นไม้ขึ้นไปบนต้นไม้ และนั่งวางส่างอยู่ใน
บ้านจำเพาะตัวเช่นนั้นบ๊อบก็ส่งเสียงเรียก

“โทน โทน ลงมาหน่อยเถอะนะ อะไร ใจน้อยจริง
เห็นใจเย็นยังกับน้ำ รู้จักหวั่นเสียวเป็นเหมือนกันหรือ ยกโทษ
ให้กันด้วยเถอะ ที่พุดเกะกะกับแก มันเหนื่อยๆ เข้าก็อด
หงุดหงิดไม่ได้ ลงมานะเพื่อนนะ กันอยากจะปรึกษาหาหรือ
เรื่องตั้งชื่อเจ้าหนู คิดอยู่หลายวันแล้ว ยังคิดไม่ออกเลยว่าจะ
เอาชื่อไหนดี”

โทนนิ่งฟังบ๊อบพูดอย่างไม่แน่ใจว่าบ๊อบพูดจริงหรือ
พูดเล่น ในระหว่างนี้โทนออกไม่ใส่ใจในอารมณ์ของบ๊อบ
เพราะตั้งแต่บ๊อบกลับมาบ้าน สมาชิกทั้งบ้านรู้สึกได้ทันที
ทีเดียวว่า เหตุการณ์และสถานที่แวดล้อมนอกบ้านได้เปลี่ยนแปลง
บ๊อบไปไม่น้อยทีเดียว บ๊อบอดทนน้อยลง ความเอา

ใจผู้อื่นแทบจะไม่มีเลย ทั้งยังไม่สนใจในใครอื่น นอกจากลูกหมาที่ตนพามาเท่านั้น แม้แต่กับโทนผู้แสนรัก ก็ยังเป็นปากเสียงกันอยู่บ่อย ๆ ดังวันที่กล่าวถึงนี้ ส่วนใฝ่นั้นความรักใคร่ผูกพันกันอยู่อย่างแต่ก่อน ดูเหมือนจะไม่เหลืออยู่เลยแล้ว เห็นจะเป็นเพราะใฝ่กำลังมีลูกเล็กและบ๊อบเองก็กำลังยุ่งกับลูกหมาของตน

“น่า ลงมาน่า โทน” บ๊อบออก “เจ้าหนูโตขึ้นทุกวัน ๆ ใครเขาจะเรียกก็ไม่รู้จะเรียกว่าอย่างไร ลงมาช่วยกันคิดข้อดีกว่า กันเชื่อแน่เหียวว่าแกต้องมีความคิดดี ๆ...”

“ไม่ต้องมาพูดดีหรอก” โทนขัดขึ้น “แกว่าเป็นหน้าที่แก แกจะทำเองไงล่ะ”

“โทน แกรู้จักนอนด้วยเหมือนกันหรือ” บ๊อบพูดอย่างอ่อนใจ “จะอย่างไรก็ช่างเถอะ แกลงมาก่อนก็แล้วกัน”

อย่างนั้นแล้ว โทนก็แข็งขันอยู่ไม่ได้ และเมื่อลงมาแล้วก็ให้ความเห็นว่า

“กันนะ ไม่มีความรู้อะไรหรอกนะ กันว่าลองปรึกษาพวกพ้องกันดูให้ที่บ้านจะดีกว่ากระมัง”

“เออ จริงซี” บ๊อบเอามือตบหัวตัวเอง “ดูที่หรือลึมนึกถึงเรื่องนี้เสียสนิท พวกเราไม่ว่าจะทำอะไรกันปรึกษาหารือกันเสมอ มาคราวนี้เรื่องออกสำคัญอย่างนั้นแล้วทำไม

“ไม่ปรึกษากันดื้อๆ ทั้งบ้านแล้ว”

พูดขาดคำ บ๊อบก็วิ่งจากที่นั่นไปป่าว่องเรียกสมาชิก
ของบ้านทั้งหมดมาชุมนุมกัน บ๊อบตรงไปยังหลังบ้าน อัน
เป็นถิ่นผาสุกของพ่อโต้งและแม่เตี้ย ส่วนไผ่และจุกกับนาง
ลิลลี่นั้นหาตัวไม่ยากนัก เพราะชอบแสงแดด จึงมักจะเกลือก
กลิ้งอยู่ตามลานบ้านเสมอ

เมื่อต่างมาพร้อมหน้ากันแล้ว บ๊อบก็ได้กล่าวขึ้นว่า

“ที่ฉันเชิญมา พร้อมหน้ากันที่นี่ เพราะฉันมีเรื่อง
อยากจะขอเรื่องสักอย่างหนึ่งคือ ขอให้ช่วยกันตั้งชื่อให้เจ้า
หนูของฉันเสียที เจ้าหนูเป็นของกลางของบ้าน เพราะ
ฉันนั้นจึงควรให้ทุกคนได้มีส่วนช่วยกันตั้ง แม้จะเห็นเป็น
อย่างไรจะ”

“ก็ดีเหมือนกัน” นางลิลลี่พูด “แต่ก่อนอื่นลูกแน่ใจ
แล้วหรือว่า เจ้าหนูของลูกนั้นะ เป็นเจ้าหนูจริงๆ”

“เอ ลูกก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน” บ๊อบสารภาพ “ลูก
เห็นท่าทางชนเหลือเกิน วันหนึ่งๆ ต้องทำให้ลูกเหน็ด
เหนื่อยอยู่ตั้งแต่เช้าจรดเย็น ลูกก็เคยคิดว่า เป็นพวกเดียวกับ
ลูกแฉะ”

“แม้ว่า เห็นจะไม่ใช่หรอก” นางลิลลี่พูดพลาง

พิจารณาอย่างถ้วนถี่ แล้วยืนยันว่า “ไม่ใช่เจ้าหนูแน่ เพราะฉะนั้นควรจะตั้งชื่อให้เป็นหญิง”

เรื่องตั้งชื่อนี้เห็นจะเป็นของถูกใจทั่วไป เพราะฉะนั้นจึงไม่มีผู้ใดแย้งขัด ต่างฝ่ายต่างสนุกที่จะคิดค้นหาชื่อแปลกตามถนัดของตน ไล่เคยไล่ฝันมานานนักแล้วถึงข้อฝรั่งเหมือนอย่างชื่อแมวข้างบ้าน จึงเสนอชื่อสโนว์ เพราะเจ้าหมานี้มีขนขาวแทบทั้งตัว แต่ถ้าไม่ชอบจะเอา บราวน์ก็ได้ จะได้ว่ายังมีขนสีน้ำตาลอีก ๒ กระจุกตรงใบหูและขอบตาซ้าย แต่ทั้งพ่อโต้งและแม่เตี้ยต่างนิยมไทย อยากจะให้ชื่อไทย ตามลักษณะเด่นๆ พ่อโต้งเสนอว่าควรจะเป็น “ปุกปุย” หรือ “ปุยฝ้าย” ส่วนแม่เตี้ยนั้นชอบชื่อที่หมายความว่า เล็กๆ น่ารักน่าเอ็นดู จึงอยากจะตั้งชื่อว่า “ขาวจ้อย” จุดซึ่งรอโอกาสอยู่นานแล้ว เอ่ยโพล่งขึ้นมาว่า

“ถ้าจะตั้งตามลักษณะแล้ว ฉันอยากจะเสนอชื่อแก่นแก้ว เพราะฉันแน่ใจเหลือเกินว่า อีกไม่ช้าเจ้าหนูน้อยนี้คงจะได้สำแดงแผลงฤทธิ์ให้ดูแน่เทียว ทำทางมันบอกอย่างไรไม่รู้”

“เอ้ พ่อจุดนี้ พิลึกจริง” ไล่อดดูไม่ได้ตามความเคยชิน “เขาจะหาชื่อดี ๆ มีมงคล กลับคิดอะไรออกมาก็ไม่รู้ แล้วก็ของรักของเขา ไปว่าเขาทำไม” ตอนท้ายเสียงไล่ค่อย

ลดแผ่วเบาลงไปเพราะไม่อยากให้บ๊อบได้ยิน และก็ได้ผล
คือทำให้จุดเงียบไป ไม่คิดอยากจะออกความเห็นอะไรอีก

เมื่อต่างฝ่ายต่างเสนอข้อมาต่าง ๆ ไม่ตรงกันเช่นนั้น
บ๊อบจะควรทำอะไรถ้ารับข้อของผู้หนึ่ง อีกผู้หนึ่งก็ต้อง
เสียใจ ทันใดนั้นความคิดบ๊อบก็ล่องลอยไปถึงความหลังที่
ตนไปฉวยลูกหมาน้อยนี้มาต่อหน้าต่อตาตำเพื่อนยามยาก
ถ้าเช่นนั้นแล้วตำ...ตำ...ทำไมไม่ปรึกษาตำบ้าง และเมื่อ
คิดได้ดังนี้แล้ว ก็ตรวกับว่า บ๊อบและตำมีหัวใจดวงเดียว
กัน ความคิดติดต่อกันได้ พอบ๊อบคิดถึงตำ พลันคำก็
ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าในทันทีทันใด

“นั่นแกหรือตำ” บ๊อบละล้าละลักทักขึ้นด้วยความยินดี
เป็นล้นพ้น “ไม่ได้พบกันเสียตั้งหลายวันคิดถึงแกจัง มา
นี่เถอะ มาช่วยกันคิดข้อลูกอ่อนหน่อย”

“เอ๊ะ อะไรกัน” ตำร้องเอะอะเอ็ดตะโร “กันไม่มี
ความรู้อะไรสักนิด จะมาวางใจให้กันคิดอย่างไรได้”

“เถอะนะ เสนอ มา ข้อหนึ่ง หรือ สองข้อก็แล้วกัน”
บ๊อบพูด “ใคร ๆ เขาก็ให้กันมากมายหลายข้อแล้ว แต่ว่า
ความหมายยังไม่ถูกใจกันครบทุกฝ่าย ที่นั้งถึงคราวแกบ้าง
ละ”

ตำนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

“ลองอย่างนี้ดีไหม”

“อย่างไร บอกมาเร็วๆซิ” เสียงสมาชิกของบ้านเซ็ง
แซ่กันด้วยความอยากรู้

“คือว่า...คือ” คำพูดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ “ตั้งชื่อให้
คล้ายๆแม่เขาจะได้เป็นที่ระลึกถึงแม่เขาด้วย”

“ดีแน่” โทนสนับสนุน พร้อมทั้งคิดต่อไปเลยว่า
“ถ้าอย่างนั้นจะชื่ออะไรดีล่ะ แม่เขาชื่อ ลูซี่ ต้องชื่อ ลูซี่
เอาไหมล่ะ ชื่อ ลูซี่ แปลกดีนะ คนอื่นเห็นเป็นอย่างไร”

โทนพูดพลางหันไปรอบๆ อย่างกับจะหาเสียงและไม่
ว่าใครต่างก็พยักพยิตเห็นด้วย บ๊อบถึงกับ กระโดดด้วยความ
พอใจ ตรงเข้าไปกอดคำและโทนไว้ และกล่าวว่า

“ตกลง กันชอบแล้วชื่อนี้ เหมาะดีจริงๆ”

“อ๊ ฟังยังไม่รู้” ฝืดแต่ยังไม่ได้ “ชื่ออะไรกัน ซึ
ลู ซึลู”

“เธอต้องลองเรียกบ่อยๆ อย่างน้อยสัก ๘๐ ครั้ง และ
จะฟังดีไปเอง” บ๊อบตอบ

ไผ่เห็นบ๊อบพอใจเช่นนั้นก็จำต้องนิ่ง แต่ก็อดมีความ
เห็นต่อไปอีกไม่ได้ว่า “ถ้าพี่ บ๊อบ ชอบชื่อนี้ เราก็ต้องเห็น

ด้วย แต่ว่าก่อนจะลงมือเรียก ขอเปลี่ยนเสียสักหน่อยได้ไหม เป็น ชีลู ดูจะฟังสะดวกกว่า”

อ้อ แน่ละ ถึงจะไม่สะดวก ก็ไม่มีใครคิดจะขัดแย้งไผ่ ผู้ไม่ค่อยจะยอม นับถือ ความคิดของใครง่าย ๆ ดังนั้นสภาของบ้านจึงลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ลูก หมานน้อยนั้น มีชื่อว่า ชีลู ตามคำเด็ดขาดของไผ่



ชิลู

ชื่อ ชิลู ที่สมาชิกของบ้านร่วมใจกันตั้งให้ลูกหมา
น้อยนั้น คงจะเป็นชื่อดี มีสิริมงคล เพราะนับตั้งแต่มีชื่อ
นี้แล้ว ผู้เป็นเจ้าของชิลูก็โตวันโตคืนทั้งยังแข็งแรงน่ารัก
น่าเล่นด้วย แต่ก็น่าแปลกที่ยังโตขึ้น ร่างของชิลูที่เคยอ้วน
อู้อายและเตี้ย ขาสั้นนิดเดียว ยังกลับเปลี่ยนแปลงเป็น
ผอมสูง ขาแต่ละข้างชะลุดเรียวยาว ไม่มีเค้านึกกันว่าจะ
เป็นลูกของนางลูซี่ ผู้เป็นสุนัขพันธุ์เตี้ย และที่น่าแปลกยิ่ง
กว่านั้น ก็คือ ร่างของชิลูยิ่งสูง มากขึ้นเพียงไร ก็ยิ่งมองดู
คล้ายบ๊อบมากเพียงนั้น ชาวชนสีน้ำตาลบนใบหูทั้งสองกับ
ที่เป็นวงตรงตาซ้าย ยังทำให้แลเห็นตัวเองขณะยังเล็กๆ อยู่

ความรู้สึกเช่นนั้นบังเกิดแก่โทนด้วยเหมือนกัน และโทนอด
ปรารถนาความรู้สึกของตนออกมาไม่ได้ จึงต้องกล่าวแก่บ๊อบ
ในวันหนึ่งว่า

“บ๊อบ แก่สังเกตเห็นหรือเปล่าว่า ชีลู ยังโตขึ้น ยิ่งเหมือน
แก ตูชี รูปร่างหน้าตา หัว หาง ข้าง ไม่ผิดแกละ จะว่าแกะ
ออกมาจากพิมพ์เดียวกันก็ได้”

“จริง กันก็สังเกตเห็นเหมือนกัน” บ๊อบรับคำ “มันก็
น่าแปลกนะ ที่ลูกควรจะมีหน้าตาเหมือนพ่อเหมือนแม่ แต่
กลับไม่เหมือน มาเหมือนกับกัน ผู้ลักขโมยลูกเขามา ชอบ
กลจริง”

“ที่จริงมันก็ไม่น่าแปลกอะไรเลย” โทนพูดทำท่า
ตริกตรอง “ถ้าชีลูไม่เหมือนแม่ จะไปเหมือนใครอื่นได้
นอกจากพ่อของเขา”

“เอ้ แต่กันไม่เคยเห็นใครหน้าตาอย่างนี้แถวนี้เลย
นี่นาโทน” บ๊อบตอบด้วยพาดู “นอกจากกัน...”

“นั่นละ นั่นละ คือที่กันกำลังนึกถึงอยู่” “อ๊ะ นี่แก
หมายความว่ายังไง ฮะ โทน” บ๊อบคำรามแล้วโจนเข้าไปจับ
ขาโทนเสียที่หนึ่งเป็นการเตือนสติ “พูดให้ดีนะโทน แก
อย่ามาหาว่ากันเกี่ยวข้องกับลูชีเสียวนา กันไม่ยอมพรอก
แกพูดอย่างนี้ ใครได้ยินเข้า กันเสียหายหมด”

“กันไม่ได้ว่าแกอย่างนั้นสักคำ ไม่ใช่หรือ” โทนแกตัว “แต่ถึงแกจะพูดอย่างไร ใครที่เขาเห็นชู้เขาก็คงอดนึกอย่างที่เขาพูดเมื่อกันไม่ได้ แม่แกเองยังสนทนากับอยู่ จริงไหม”

“ใครสงสัยอย่างแกละก็ บ้างนั้น” บ๊อบตอบอย่างหัวเสีย ทั้งๆที่ในใจก็คิดสนทนากับจริงอย่างโทนพูด “นี่ถ้าแกไม่เชื่อ ไปถามตำรวจก็ได้ จะได้รับเสียที่ว่า กันเกลียดแม่ลู้อย่างกับอะไร”

พูดแล้วบ๊อบก็ทำท่ารังเกียจขะแยง ใจหวนนึกไปถึงวันที่ตนพรากชู้มาจากมารดา ภาพนางลูชี่ที่กำลังจะขยำคอลูกน้อยนั้น ยังติดตาอยู่ ยิ่งนึกถึงภาพนั้น บ๊อบก็ยังรู้สึกขิงขังนางลูชี่มากจน พร้อมกันนั้น ก็รู้สึกรักและสงสารชู้ขึ้นมาจับใจ นี่ถ้าบ๊อบไม่ตัดสินใจจួយมาเสียแต่วันนั้น บานนี้ชู้จะรอดชีวิตมาจนโตน่ารักน่าเอ็นดู อย่างนี้หรือคิดๆ ไป บ๊อบก็อดปลอบปล้ำใจไม่ได้ที่ตนได้ช่วยชีวิตสัตว์เล็กๆ ที่ไร้เดียงสาไว้ได้ชีวิตหนึ่ง ถึงกับพึมพำออกมาว่า

“แต่ถึงจะลูกใครก็ตาม กันเลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อย กันก็ต้องรัก รักยังกับลูกของตัวเองทีเดียว แม้ว่า...”

ถึงบ๊อบจะไม่กล่าวออกมาให้ตลอด โทนก็พอจะนึกออกว่า บ๊อบจะพูดว่าอย่างไร อันความรักในชู้นี้นั้นแม้ว่าบ๊อบจะมีอยู่อย่างเปี่ยมล้น แต่ความไม่เคยคุ้นกับสิ่งมีชีวิต

อันเล็ก ๆ นี้ ก็ทำให้บ๊อบอดเอือมระอาไม่ได้ โทนเห็นบ๊อบ
แอบถอนใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เมื่อเห็นความไม่อยู่นิ่ง
ของชลุ โทนเองก็เห็นใจที่บ๊อบต้องยุ่งอยู่กับชลุตลอดเวลา
วัน ๆ ไม่มีเวลาแม้แต่จะปลีกตัวไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ้าน
อย่างแต่ก่อน ทั้งนี้ก็เพราะชลุบังเอิญเกิดมาแข็งแรง ยิ่งแข็งแรง
เท่าไร ก็ยิ่งอยู่นิ่งไม่ได้เท่านั้น และความไม่อยู่นิ่งของ
ชลุนี้เองที่ทำให้บ๊อบห่วงใย ทั้งให้ยูลำพองไม่ได้ วันหนึ่งๆ
บ๊อบช่างมีธุระมาก ต้องดูแลเรื่องอาหารการกิน ที่อยู่ ที่
นอน ช้างยังต้องสั่งสอนเรื่องต่างๆ วันละหลายๆ เรื่อง และ
งานที่ต้องเพิ่มขึ้นไม่มีที่สิ้นสุดก็คือ ชลุไม่สนใจฟังเสียเลย
แม้ว่าจะฟังเรื่องตลอดแล้ว เรื่องที่สำคัญก็คือ เรื่องกิจ
สำคัญส่วนตัว บ๊อบเคยพาชลุออกไปวิ่งเล่นในสนาม แล้ว
สั่งว่า ถ้าต้องการจะทำธุระทั้งหนักทั้งเบาให้ทำได้ทีนั้น
บ๊อบสั่งอยู่หลายครั้ง เพื่อให้ชลุเข้าใจแล้ว บ๊อบก็เบาใจที่
เห็นชลุปฏิบัติตาม แต่ยังไม่ทันจะพ้นวัน บ๊อบก็ต้องตกใจ
สะดุ้งเฮือก เมื่อได้ยินเสียงเอ็ดตะโรดังมาจากในบ้านว่า

“เฮ้ออีกแล้ว เข้ามาทำเลอะในบ้านอีกแล้ว เป็นยัง
ไง สอนไม่จำ”

จริงทีเดียว ชลุไม่สนใจจำเรื่องนั้เลย ภาพที่ปรากฏ
แก่ตาบ๊อบก็คือ น้ำไหลนองห้อง แต่กว่าใครจะได้เห็น

ความเลอะเทอะนี้ ชีลูก็วิ่งหนีไปไกลแล้ว เป็นอันรอดพ้น
ไม่เคยถูกลงโทษเลยสักครั้งเดียว

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่บ๊อบบังเอิญแลเห็นความไม่จำเป็นของ ชีลู
กับตาทีเดียว ความเป็นห่วงว่าชีลูจะถูกลงโทษทำให้บ๊อบ
ทำสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนเลย นั่นคือคาบหุชีลูลากออกไปให้
พ้นห้อง ซึ่งเป็นผลทำให้ชีลูร้องครวญครางอยู่นาน พอ
จะทำให้บ๊อบประสาทเสียเอาทีเดียว เสียงบ๊อบดุดออกมา
ดังลั่นว่า

“เอ้า ร้องเข้าไป คาบหุแค่น้เจ็บน้กหรือ ที่ตัวไปทำ
ไว้เลอะเทอะ เขายังไม่ลงโทษน้ันนะ ดีเท่าไหนแล้ว ร้อย่าง
นี้ปล่อยไว้ที่นั่น ให้ถูกตีเสียให้อ่านก้จะดีหรือก”

แต่บ๊อบรู้ตัวดีว่า พุดไปตามระเบียบอย่างน้ันเอง แท้
ที่จริงเพราะกลัวว่า ชีลูจะถูกลงโทษต่างหากจึงได้รับพา
ตัวออกมาให้พ้นเสียก่อน แต่เพื่อตัดไฟแต่หัวลมไม่ให้ชีลู
ได้ไปทำเรื่องเดือดร้อนอย่างนี้อีกต่อไป บ๊อบก้จำต้องสั่งสอน
ต่อไปว่า

“น้ิงเสีย แล้วฟังนะ ที่หลังละก้อย่าเข้ามาเล่นในห้อง
น้อก ถ้าจะเข้ามาก้อย่ามาทำเลอะ”

“เอ๊ ก้มันปวดน้ินา” ชีลูแย่งขนนมาเสียงแข็ง

“ปวดก็ออกไปข้างนอก ไปให้ถึงสนามเสียสักหน่อย
ไม่ได้หรือ”

“กำลังเล่น ๆ อยู่ มันปวด ออกไปทันเมื่อไหร่ล่ะ” ชิลู
พูดทำเสียงไม่พอใจ “ไปละ ไปเล่นละ”

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป” บ๊อบกระโดดไปคว้าตัวไว้ ทัน
ก่อนที่ชิลูจะผละหน่นไป “พูดกันยังไม่ทันจบเลยจะไปแล้ว
ไม่รู้จะห่วยเล่นไป ถึงไหน เออ เออ ไหนลองนั่งนิ่งๆดูที่รี
ถึงเวลาจะต้องหัดนั่งสองขาแล้ว”

พูดแล้ว บ๊อบก็ดันตัวชิลูให้ไปติดฝา เพื่อจะได้มีหลัก*
เวลาหัดนั่งสองขาในตอนแรกๆ แต่ว่าชิลูหายยอมให้บ๊อบ
ทำตามใจของตนไม่ ทั้งการหัดครั้งแรกก็ยังเป็นเรื่องยากที่
ชิลูยังทรงตัวไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงดูหมดหนทางที่จะทำ
อย่างใดได้ บ๊อบจึงต้องส่งเสียงเรียกโทนให้มาช่วย

“โทน โทน มานี่เดี๋ยวเถอะ”

สิ้นเสียงเรียก โทนก็ปราดมาถึง แต่ว่าโทนก็ช่วย
อะไรไม่ได้มาก นอกจากจะช่วยใช้มือจับพยุงตัวชิลูให้ตั้ง
ตรง และหัดให้นั่งทรงตัวอยู่อย่างนั้นนาน ๆ แต่ชิลูก็ไม่
ยอมจะนั่งเช่นนั้น ทำให้โทนแทบจะหมดความอดทน แม้
บ๊อบจะปลอบโยนล่อหลอกอย่างไร ชิลูก็หาฟังเสียงไม่

“หัตถ์นึ่งสักประเดี้ยวเถอะน้า” บ๊อบพูด “หัตถ์อย่างนี้
ทุก ๆ วัน ไม่ก็วันกินนึ่งได้ไม่ต้องให้ใครจับ ที่นี้จะกินอะไร
ก็สบายละ ไปนึ่งหมูมือไหว้เขาอย่างนี้ ใครเห็นเขาก็เมตตา
ให้เรากิน...”

“ไม่เอา ไม่หัตถ์ เมื่อยจะตาย” ซีลูเอ็ดตะโรสวนคำ
ออกมา “ปล่อย บอกให้ปล่อย จะไปเล่นละ ปล่อยซี”

เมื่อเห็นโทนยังไม่ยอมปล่อย ซีลูก็อ้าปากกับมือโทน
เป็นพัลวัน จนบ๊อบอดรันทนอยู่ไม่ได้ต้องออกมาว่า

“อ๊ะ ซีลูนี่ เหลือเกินจริง จะให้นึ่งนึ่ง ๆ สักประเดี้ยว
เดียวก็ไม่ยอม ชังชนไม่ผิดลึงเลยทีเดียว”

“เอ๊ะ ว่าไฉนนะแก” โทนถาม พลังมองเห็นน้ำบ๊อบ
“ลึงชนจริง ๆ หรือ อย่างกันเรียกว่าชนไหม”

“อ้อ ขอโทษ ขอโทษ โทน มันเป็นส่วนนพูด กัน
พูดเสียติดปาก เลยลืมนึกถึงแกไป ที่จริงกันไม่ได้หมาย
จริง ๆ หรือ”

“เถอะ กันไม่ได้ว่าอะไรหรือแก” โทนพูด “ว่าแต่
ว่าแกจะหัตถ์เองอย่างนี้ กันเห็นไม่มีทางสำเร็จแน่ เพราะ
แม้ซีลูแกไม่ยอมอยู่นึ่งให้เสียเลย ทางที่ดีหาโรงเรียนส่งไป
ฝึกหัตถ์จะดีกว่า”

“แกเชื่อว่าโรงเรียนจะฝึกหัดให้ได้หรือ พวกกันและ
ใครต่อใครอีกหลายร้อยหลายพันไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย ทำ
ไม่ทำเป็นละ กันจำไม่ได้ว่า กันนั่งสองขาได้แต่เมื่อไหร่
เห็นจะตังแต่กันยังเล็กอยู่มากจึงจำความไม่ได้”

“มันก็ถูกอย่างแกว่าละที่ว่าหัดเอาเองก็ได้ แต่ว่ามันช้า
และสมัยนี้ใครๆ เขาก็เข้าโรงเรียนกันทั้งนั้น แล้วลงว่าชลุ
ไม่กลัวใครอย่างนี้ แกคิดว่าจะหัดเองสำเร็จหรือ”

โทนพุดพลาจ สายห้วยอย่างอ่อนใจ เมื่อเห็นชลุสะบัด
หลุดจากมือตน วิ่งหายเข้าไปทางหลังบ้าน

“ชลุ ชลุ มานี่”

เงียบไม่ได้ยินเสียง ได้ยินแต่เสียงกริ่ง กริ่ง จากลูก
กระพรรวนที่ผูกคอตังอยู่ไกลๆ เป็นระยะๆ

“ชลุ ชลุ” เสียงเรียกดังขึ้นอีกเท่าตัว คราวนี้ได้ผล
เสียง กริ่ง กริ่ง ดังใกล้เข้ามา และไม่ช้าเจ้าของเสียงก็ปรากฏ
ตัวขึ้นตรงหน้าบ๊อบผู้เรียก บ๊อบกรรโชกขึ้นครึ่งหนึ่งด้วยความ
ความเคืองใจ แล้วดูล่า

“อยู่แค่นี้ละ เรียกไม่มา ทำเป็นไม่ได้ยินเสียซี”

“ก็เรียกทำไมเล่า...” ชลุลากเสียงอย่างไม่พอใจ “กำลัง
จะเล่นกับจิวสนุกๆ ไม่รู้จะเรียกทำไม พี่บ๊อบนี่”

“อะ เรียกว่าไหนะ โทนซึ่งอยู่ไม่ไกลนักอดขัดขึ้นไม่ได้ “ตัวเล็กๆ แค่นี้ บังอาจไปเรียกเขาว่า พี่”

“เอ๊ะ พี่โทนนี่ละ ไม่ให้เรียกพี่ ให้เรียกว่ายังงี้ละ”

“หนอย เรียกฉันก็พื้อกเหมือนกันรี บ้า ชักจะไม่ได้เรื่องใหญ่แล้ว ดูซี บ๊อบ” โทนหันมามองบ๊อบ

“กันสอนให้เรียกเองนะแหละ โทน กันคิดอยู่ตั้งนานเหมือนกันว่าจะให้เรียกอย่างไรดี”

“ก็แกเลี้ยงดูเขามาแต่เล็กแต่น้อยยังกะพ่อจริง ๆ ทำไมแกไม่ให้เรียกพ่อละ แล้วจะได้เรียกกันว่า ลุง...ฮี้...ฮี้...ลุง โทนฟังก็ต๊ะนะ” พูดแล้วโทนก็มอ้าปากกว้างอย่างครมใจ

“อ้อ อยากรับเป็นลุง เดี่ยวซีลูเรียกลุงดู ก็จะไปหอรอก” บ๊อบพูดพลาง มองดูโทนว่าจะโต้ตอบว่าอะไร แต่โทนนิ่งเฉยเสีย คงจะไม่สนใจในเรื่องนี้ บ๊อบคิดในใจแล้วก็พูดต่อไปว่า “กันไม่ต้องการให้ซีลูเรียกฉันว่าพ่อหอรอก คนจะพากันนี้กว่ากันเป็นพ่อจริง ๆ แล้วก็...ซีลูก็เรียกแม่กันว่าแม่ แล้วกันจะไปเป็นพ่อมันจะดูยังงี้อยู่”

เสียงปรารภของบ๊อบดังไปถึงหูนางลิลลี่ที่นอนสังเกตการณ์และฟังการสนทนาของทั้งสองอยู่นานแล้ว คำว่า แม่ทำให้นางลิลลี่นั่งฟังต่อไปไม่ได้ต้องลุกขึ้นมาพูดจาบ้าง

“ไหน ว่าไฉน บ๊อบ” นางลิลลี่พูด “เจ้าจะให้ชลุ
เรียกแม่ว่าแม่งั้นรอะ”

“ไฉจ๊ะ” บ๊อบตอบ ยังนึกไม่ออกว่ามารดาถามมีจุด
ประสงค์อะไร

“ขอเสียที่เถอะ แม่ไม่ต้องการมีลูกสาวแก่นแก้วอย่าง
น่หรือก”

บ๊อบมองดูหน้าแม่ เห็นทำหน้าเคร่งแสดงว่าพูดจริงๆ
ก็ออกจะไม่สบายใจ และทั้งๆ ที่รู้ว่าลงได้พูดอย่างนี้แล้ว
มารดาตนจะต้องพรรณนาอะไรออกมาบ้าง บ๊อบก็ภาวนา
อยู่ในใจ ขออย่าให้มารดาพูดความจริงเหล่านี้ออกมาเลย
แต่ไม่สำเร็จหรือก นางลิลลี่พรรณนาออกมายาวเหยียดเสีย
แล้ว

“เป็นผู้หญิงยิ่งเร็ว อาไรมันช่างไม่เรียบร้อยเสียเลย
ท่าทางหลุกหลิก ลูกลึกลุกลน ไม่มีได้ยั้ง เห็นแล้วแสน
รำคาญลูกตา ดูกก็เท่านั้นแหละ ชนก็เท่านั้น เหตุเพราะ
ว่าตามใจกันมากจนเสียไปแล้ว แม่ไม่เคยเลี้ยงใครตามใจ
อย่างนี้ แล้วลูกของแม่ก็ไม่มีเสียหายนะ ดูเจ้าชลุ”

นางลิลลี่หยุดพูด มีท่าทางเหนื่อยหอบเหมือนว่าไม่
เคยพูดอะไรกับใครยืดยาวเช่นครั้งนี้เลย บ๊อบทำตาปริบๆ
เหลือบมองดูชลุ เห็นซุกตัวแอบเข้าไปกลัดตน เพื่อเป็นที่

กำลังความโกรธขัดเคืองของนางลิลลี่ เห็นแล้วก็อดเวทนา
 ไม่ได้ ดูเหมือนว่า ทั้งบ้านนี้ชีลูจะเกรงกลัวอยู่ก็แต่นาง
 ลิลลี่ผู้เดียวเท่านั้น และชีลูก็รู้ดีทีเดียวว่า นางลิลลี่ไม่ถูก
 ใจความประพฤติของตนเลย มีอยู่หลายครั้งที่ชีลูกระโดด
 โลดเต้นแล้วผลोटตัวไปเต็นอยู่ข้าง ๆ นางลิลลี่ แล้วถูกนาง
 ลิลลี่แยกเขี้ยวโฮกเอาจนขวัญหนีดีฝ่อ และถึงบ๊อบจะไม่เคย
 สั่งให้ระมัดระวังที่จะเข้ามาใกล้นางลิลลี่ในเวลาอันไม่สมควร
 ชีลูก็ระวังตัวเป็นอย่างดี ที่จะไม่เข้ามาใกล้นางลิลลี่ คำ
 กล่าวเตือนที่นางลิลลี่กล่าวออกมาครั้งนี้ ได้แสดงออกมา
 อย่างเปิดเผยแล้วว่านาง ลิลลี่ไม่ได้รักใคร่ใคร่ตุนสักเท่าไร
 นักแม้ว่าจะให้นมกินมากก็ตาม เรื่องนบ๊อบเองก็รู้ดีที่จะ
 ต้องรับผิดชอบด้วย แน่นอนบ๊อบจะต้องรับผิดชอบ บ๊อบ
 ถือว่า ชีลูเป็นสิทธิของตนโดยสมบูรณ์และตนก็มีหน้าที่
 จะอบรมสั่งสอนให้ชีลูดี เป็นที่น่านิยมชมชื่น ที่สำคัญก็คือ
 ให้เป็นที่รักของสมาชิกทั้งหลายในบ้านนี้ ซึ่งเรื่องนี้ บ๊อบ
 เองก็ไม่แน่ใจเพราะความที่แสนดีแสนซน ตามที่นางลิลลี่
 กล่าวหาไว้นั้นนั่นเอง เอ้อ จะทำอย่างไรดี บ๊อบคิดวน
 เวียนด้วยความอึดอัดใจ ในที่สุด เมื่อเห็นไม่มีหนทางอื่น
 ใดจะดีเท่า บ๊อบก็คิดดับความขุ่นเคืองของมารดา ด้วยวิธี
 ที่เคยใช้อยู่เสมอว่า

“เห็นจะเป็นความผิดของ ลูกจริง อย่างแม่ว่า ที่ตามใจ ชีลู่มากไปหน่อย ถูกคิดแต่เพียงว่า ชีลูเป็นกำพร้า น่าเวทนา แล้วยังเลินๆ จะเอาให้อยู่ในระเบียบเสียทีเดียวคงทำไม่ได้ แต่ขณะนี้ก็โตขึ้นแล้วจะฝึกอย่างไรก็คงไม่ยากนัก ลูก ฝึกไว้กับแม่ด้วยก็แล้วกัน”

“อ้อ ตามใจเสียจนเป็นอย่างนี้แล้ว จะมามอบธูระไว้ กับแม่” นาง ลิลลี่พูด ด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ แสดงว่า อารมณ์ยังไม่เป็นปกติ “ใครจะไปทำอะไรให้ได้ ระวังแต่เพียงว่า อย่าให้ไปก่อเรื่องเข้าเท่านั้นแหละ พอแล้ว”

“เรื่องอะไรจะแม่” บ๊อบถาม รู้สึกหวาดเสียวว่าจะได้ ยินใครแต่งโทษชีลู่อีก เพราะถึงจะอย่างไร บ๊อบก็ปฏิเสธ ไม่ได้ว่า ไม่ได้รักชีลู่ และไม่อยากจะยินใครพูดให้ร้าย แม่ว่าจะเป็นเรื่องจริง

“เรื่องลูกแม่ไฟเชานะชียะ” นาง ลิลลี่กระแทกเสียง อย่างจะให้รู้ว่า ตนเองก็หาได้พอใจในบุคคลที่ตนกล่าวถึง นั้นไม่ และถ้าบ๊อบรู้เข้าไปถึงในหัวใจแม่ของตน ก็จะมี ใจได้ว่า มารดาพูดเรื่องนี้ขึ้นเพื่อกันมิให้ไฟถือโอกาสเล่นงาน ลูกตน ในเมื่อมีเหตุเดือดร้อนเกิดขึ้น แต่ถึงบ๊อบจะไม่รู้สึก ซึ้งว่า มารดาของตนมีความรู้สึกอย่างไรต่อไฟบ้าง บ๊อบก็ รู้ว่าวันหนึ่งจะต้องเกิดเหตุขึ้นดัง ที่นาง ลิลลี่เตือน ไว้อย่าง

แน่นอน ทั้งนี้เพราะบ๊อบได้เห็นด้วยตาตนเองอยู่บ่อย ๆ ว่า
ไฟมีหน้าตาบดบัง ทุกคราวที่เห็นชิลูเล่นกับ จีวูลูกของตน
บ๊อบเองจึงต้องระวังเฝ้าดูอยู่เสมอ เมื่อเห็นชิลูแอบเข้าไป
ยังบริเวณที่อยู่ของไฟ เพราะฉะนั้นเมื่อมารดากล่าวขึ้นเช่น
นั้น บ๊อบก็รีบตอบว่า

“ลูกเองก็ระวัง อยู่เสมอแหละจ๊ะ แล้วก็เตือน ชิลูอยู่
บ่อย ๆ ไม่ให้เล่นกับจีวู เดียวพลาดพลั้งไป”

แล้วบ๊อบก็หันมาบอกชิลูไว้อีกว่า

“จำไว้นะ ชิลู อย่าไปเล่นกับจีวูเขา”

“จีวูเขามาเล่นกับฉันต่างหาก ฉันไปเล่นกะเขาเมื่อ
ไหร่สักที”

แล้วก็จริงดังนั้น ชิลูพูดไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินเสียง
เรียกแหวงแหวงของจีวู ชิลูผดลุกขึ้นไปรับจีวูที่กำลังเดิน
เข้ามาหา เสียงจีวูทักขึ้นว่า

“ชิลู หายไปไหนนะ คอยอยู่ตั่งนั้นนานไม่เห็นกลับ
มาสักที เลยต้องตามมา”

“พี่บ๊อบซี เขาร้องเรียก ฉันอยากมาเมื่อไหร่ละ กำลัง
เล่นกันสนุก ๆ เขียวนะจีวูนะ”

“จริงซี เมื่อกันเล่นกันสนุกจังเลย มาเล่นต่อกัน อีก
เถอะ”

และไม่ต้องให้จิวชวนชนเป็นคำรบสอง ชีลูก็โดดเข้าไปเล่นด้วยอย่างสนุกสนาน ลืมคำห้ามปรามของบ๊อบเสียโดยสิ้นเชิง ชีลูกับจิวปล้ำกันไปมาถึงจิวจะตัวเล็กกว่าชีลูมาก ทั้งตัวก็ผอม ดูอ่อนแอกว่า แต่จิวก็ไม่ย่อท้อ จิวถอยมากุมเชิงห้าง ๆ ทำตัวพองกลม ขู่พ้อ ๆ เป็นเชิงท้าทาย ชีลูกระโจนเข้าไปใส่หมายจะฟัดเข้าให้ที่ตรงคอ แต่ว่า จิวไวกว่า เมื่อเห็นคู่ต่อสู้โจมตีอย่างนั้นก็เบี่ยงตัวหลบ ทำให้ชีลูถึงกับหกคะเมนหงายท้อง จิวเลยถือโอกาสเข้าจับชีลู แล้วก็ดึงตัวไปมา เสียงชีลูร้องออกมาดังลั่นว่า

“อี ปล่อย จิว ปล่อย จักจี้” เมื่อจิวปล่อยให้ ชีลูก็พูดอีกว่า “ไม่เอาจิว หนูอย่ากัดหนูไม่สนุกหรอก เล่นอย่างอื่นดีกว่า”

“เล่นอะไรละ ชีลูคิดซี”

ชีลูเดินไปเดินมา นี่ก็ไม่ออกว่าจะเล่นอะไรถึงจะสนุกทันใดนั้น ตาก็เลื้อยไปเห็นของสิ่งหนึ่งในตะกร้าขึงที่เขาแอบไว้ที่มุมบ้าน ชีลูจึงส่งจิวว่า

“จิวรออนี่ก่อนนะ ฉันจะไปดูซิว่าอะไรขาว ๆ อยู่ในตะกร้าขึงนั้น เผื่อจะได้เอามาเล่นกัน”

พูดแล้ว ชีลูก็ผละว้างไป และไม่ช้าก็กลับมาหาจิวคาบกล่องกระดาษมาใบหนึ่ง ในนั้นมีฟางรองเครื่องแก้วอยู่เต็ม ชีลูวางกล่องลง แล้วบอกกับจิวว่า

“อะไรก็ไม่วู้จู้ว อยู่ในกล่องนี้เป็นเส้น ๆ เหมือนเชือก แต่ว่าแข็ง ๆ ฟู ๆ ยังไงพิกุลเอาออกมาลองเล่นดูซิ”

“เล่นยังไงล่ะ มันคืออะไรก็ไม่วู้”

“ลองทำอย่างนี้ดูซิ” พูดแล้ว ชีลูก็เอาปากและเท้าทั้งสองข้างงัดออกกระจุก เศษฟางติดตามหน้าตาจนดูเหมือนคนมีหนวด จี๊วเห็นแล้วก็อดขยับไม่ได้หัวเราะชอบใจกลิ้งตัวไปมา จนกระทั่งตัวจี๊วเองก็มีฟางติดอยู่เต็ม มองดูรูปร่างแปลกพิลึก คราวนี้ถึงคราวที่ชีลูจะหัวเราะงอกลิ้งบ้าง เสียงชีลูตะโกนออกมาว่า

“จี๊ว สนุกใหญ่แล้ว ดูตัวจี๊วสิ เจ้าชาวฮั่นติดเต็มไปหมดแล้ว เออ เออ ฉันทว่า เอาอย่างนี้ดีกว่า จี๊วลงไปนอนในกล่อง แล้วกลิ้งตัวให้มันติดให้เต็มแล้วฉันจะฟัดจี๊วนะ ถ้ามันจะสนุกดี”

สนุกดีจริง ๆ ด้วย จี๊วเองก็เห็นอย่างนั้น จึงยอมทำตามคำชีลูแนะนำอย่างเต็มใจ จนมองดูเป็นสัตว์ประหลาดไม่วู้จะเรียกชื่อว่าอย่างไรจึงจะเหมาะ จี๊วลุกขึ้นดั่งท่ารับชีลูมีท่าทางอู๋อ้าย เพราะตัวปุกปุยไปด้วยฟาง เพราะฉะนั้นเมื่อชีลูกระโจนเข้ามาถึงตัว จี๊วจึงเบี่ยงตัวหลบไม่ทัน ต้องตกเป็นเหยื่อของชีลู ชีลูเข้าคร่อมตัวจี๊วแล้วก็ตรงเข้าจับคอไว้ เสียงจี๊วร้อง พลังทำคอหด

“อัย ชีลู่ อย่างบ่คอ กล้ว”

ยั้งจิวทำกล้ว ชีลู่ยั้งสนุก เลือกงบตรงคอตตรงหัวตรง
หู ชีลู่รู้ว่าจิวจะไม่เจ็บเลย เพราะมีฟางห่อหุ้มอยู่ทั่วตัวไป
หมด แต่จิวก็อดทำเสียงเอะอะไม่ได้ จนชีลู่ต้องขึ้นว่า
“อย่าเอ็ดไปชีจิว เดี่ยวใครไดยินเข้า เขาจะนึกว่าฉันกำลัง
ร้องแกจิว”

“ก็มันสนุกนี่นา เล่นกันมันก็ต้องร้องไปบ้างเอะอะ
ไปบ้างซี อะไรวะเล่นกันเงียบ ๆ ได้หรือ”

“ก็จิวร้องอย่างนี้ แม่จิวไดยินเข้าจะว่ายังงี้”

“ก็คตินะชีลู่เองต้อกทีไร แม่จะไดยินใหม่” และไม่ต้อง
ฟังคำที่ชีลู่ห้าม จิวก็ร้องแป่ว แป่ว ขึ้นอีก ซึ่งได้ผลตาม
ต้องการทีเดียว คือไฟวิ่งปราดมาถึงที่นั่นทันที และไม่ทัน
พินิจพิจารณา ดูเรื่องราวไฟก็ร้องกร๊ด ๆ เมื่อเห็นลูกกรัก ของ
ตนนอนร้องอยู่เช่นนั้น

“ตายแล้ว ตายแล้ว ลูกฉันตายแล้ว นี่เล่นอะไรกัน
ลูกฉันถึงได้ร้องอย่างนี้ นี่ถ้าวุ่นนอนคงจะร้องแกลูกฉันกระมัง
ยะ แม่ชีลู่” พูดได้เท่านั้น ไฟก็ตรงเข้าไปหาลูกละล้าละลัก
ถามขึ้นว่า

“เจ็บ เจ็บที่ไหนบ้างลูก แม่บอกแล้วว่า อย่าไปเล่น
กับมัน ตัวมันโตกว่า แรงแมันก็มากยังกะยักยักมารลูกรัก
ไม่เชื่อ นี่มันคงพืดเสียสะบักสะบอมเป็นแน่แล้ว”

กว่าจิวจะโผล่หน้าออกมาจากฟางอธิบายให้แม่ฟังว่า
ตนร้องเพราะอะไร ใฝ่ก้นมือออกไปตรงหน้าซีลู พลัง
คำรามว่า “ตบหน้าให้ตาบิดเสียสักทีเถอะ จะได้หายเจ็บใจ
มารั้งเกลือกเขา” จิวแทบจะไม่หายใจ กลัวเพื่อนรักจะเป็น
อันตราย แต่ที่จริงไม่ต้องห่วงก็ได้เพราะซีลูวิ่งไวกว่าใฝ่
กว่ามือใฝ่จะถึงหน้า ซีลูวิ่งต่อหายตัวไปเสียแล้ว ซึ่งทำ
ให้จิวถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก

เหตุเกิดครั้งนี้ ทำให้ซีลูรู้จักใฝ่ดีขึ้นว่า พุดจริง ทำ
จริงเพียงไร จึงทำให้ซีลูออกเซ่ตขยาดไม่มีใครกล้าจะเล่นกับ
จิว แต่ว่าถ้าไม่เล่นกับจิวจะเล่นกับใคร จิวเองก็คิดเช่น
เดียวกัน เพราะทั้งบ้านก็มีอยู่แต่ซีลูกับจิวเท่านั้น ที่ยังเยาว์
วัยและร่นราวคราวเดียวกันพอจะเล่นกันได้ ส่วนแจ้วนั้น
แม้ว่าจะมีอายุแก่กว่าจิวเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่แจ้วก็ไม่ชอบ
เล่นกับใคร แจ้วชอบอยู่กับผู้ใหญ่มากกว่าอยู่กับเด็กด้วยกัน
เพราะฉะนั้นจึงมักจะเห็นแจ้วขลุกอยู่กับกวักเสมอ กวักเอง
ก็รักใคร่น้อง เวลาแจ้วอยู่ใกล้ ๆ กวักมักจะเลียนให้จนขาว
สะอาด และสอนกลวิธีต่าง ๆ อันเป็น วิชาความรู้สำคัญ สำ
หรับชีวิตแมวให้แจ้ว จนขณะนี้แจ้วสันตติจิตต์เงินในการฟัง
เสียงหนู หนูก้องอยู่ที่ใด แจ้วเป็นสามารถบอกทิศทางได้ถูก
ต้องทีเดียว ทงตากค่อยแข่งขัน สามารถจะจับจ้องจิงจกอยู่นิ่ง ๆ

ได้ครึ่งละนานๆ ความแคล่วคล่องว่องไวก็ค่อยมีมากขึ้น เป็นลำดับ จะปั่นป่ายต้นไม้ก็ได้ส่งพอใช้ทีเดียว จนทำให้ทั้งไฟและ กวักค่อยสบายใจขึ้นที่ไม่ต้องเป็นห่วงว่าแจ้วจะเป็นอันตรายเพราะถูกหมารังแก ด้วยว่าถ้าจวนตัวเข้าจริงๆ แจ้วคงจะปั่นต้นไม้หนีพอเอาตัวรอดได้ ยิ่งแต่จิวเท่านั้นที่ไม่สนใจในเรื่องเหล่านี้เสียเลย หูตาไม่ว่องไววิ่งก็ไม่ค่อยไหว ขึ้นต้นไม้ก็ไม่เป็น แต่ตัวจิวเองดูไม่ค่อยทุกข์ร้อนอะไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้สัก เพราะไม่เห็นความจำเป็นที่แมวจะต้องจับหนู ในเมื่อหนูไม่เห็นได้ทำอะไรให้แมวเดือดร้อนสักนิด มีแต่จะเกรงกลัวจนบอบบอบกาย ไม่กล้าแม้แต่จะเฉียดกรายมาใกล้ๆ ให้แมวเห็น แต่ความคิดของจิว ไม่มีใครยอมรับฟังเลย กวักต้องสอนน้องว่า

“เกียรติของแมว อยู่ที่จับหนูนะน้องนะ ถ้าน้องยังจับหนูไม่เป็น และจับหนูไม่ได้สักตัวอยู่ตราบใด ตราบนั้นจะไม่มีใครสนใจในตัวน้องเลย ทั้งบางทีน้องยังจะได้รับความลำบากอีกด้วย เขาจะหาว่าน้องไม่มีความสามารถ และเขาจะไม่ต้องการน้อง”

“หนูไม่เห็นกลัวเลย พี่กวัก” จิวพูด “ใครไม่ต้องการก็ช่างเขาไปละ ให้พี่ ให้พ่อ และแม่แล้วก็...ชลุ...ต้องการหนูเท่านั้นเป็นพอแล้ว”

ไม่ว่าจะพูดเรื่องอะไร ชีลูก็ต้องอยู่ในใจจิ๋วเสมอ จิ๋วไม่เคยเว้นนี้ถึงเลย ขณะนี้ ก็เช่นกันพอจิ๋วหลุดคำชีลูออกมา ใจของจิ๋วก็หนีไปถึงชีลูที่ตนยังไม่เห็นหน้าตั้งแต่เช้า ฉะนั้น ไม่ทันต้องรอฟังว่าพี่สาวจะพูดตอบมาว่าอย่างไร อีก จิ๋วก็วิ่งผละไปเที่ยวค้นหาจนทั่วบ้าน จึงพบชีลูนอนหลับ ตัดตอยู่ใต้ต้นมะม่วงหลังบ้าน ชีลูเองก็ตั้งใจไม่น้อยที่แลเห็น จิ๋ว รีบลุกขึ้นมากอดจิ๋วไว้ แล้วพูดขึ้นว่า

“พี่กลัวเขาส่งสอนอะไรจิ๋ว หือ เมื่อคืนนี้นะฉันก็จะชวนมาเล่นกันแล้วซี แต่กลัวพี่กลัวเขาดูเอา เขาดูเก่งไม่แพ้แม่จิ๋วหรอกนะ ไม่ทันต้องพูดจากันว่าอย่างไร ก็จับบ๊วยผัดผะลงแล้ว วันนั้นถ้าฉันไม่ไหวหลบไม่ทันละก็ บรีอ-เสียวไส้” ชีลูพูดพลางทำขนพองสยองเกล้า “บ้านนี้คงตาหลุดออกมาแล้ว”

“ที่จริงเป็นความผิดของตนเอง ฉันขอโทษด้วย” จิ๋ว ตีอย่างนี้เอง รู้จักขอโทษและรับผิดชอบ เมื่อรู้ว่าตนผิด เพราะ ฉะนั้นคบกับใคร ใครก็รัก ชีลูก็รัก และไม่คิดว่าจะมีเพื่อนอื่นใดที่จะถูกใจตนมากเท่าจิ๋ว การได้เล่นด้วยกัน อยู่ใกล้ ๆ กัน กินด้วยกันจึงเป็นความสุขของชีลูอย่างสุดจะหาอะไรมาเปรียบ ได้แม้ต่างฝ่ายต่างจะถูกห้ามปรามไม่ให้เล่นด้วยกัน แต่เมื่ออยู่ใกล้กันแล้ว ไม่มีใครเคยเอาใจใส่ในข้อห้ามนี้เลย

โดยเฉพาะวันนี้อากาศแจ่มใส ทั้งเวลาบ่ายอย่างนี้ ได้เงาร่มมะม่วง ทำให้แดดร่มลงเย็น น่าจะเล่นอะไรกันให้สนุกสักอย่างหนึ่ง ชลุจึงชวนจิวซึ่งจิวก็เห็นด้วย และรีบรับคำโดยเร็ว แต่ว่าจะเล่นอะไรกันดี ทั้งสองช่วยกันนึกอยู่นาน ในที่สุดชลุก็กล่าวขึ้นว่า

“เล่นขายของดีไหม จิว”

และไม่มีวันที่จิวจะไม่เห็นด้วย จิวกับชลุจึงช่วยกันปิดใบไม้แห้งออกไปให้พ้น จนที่ใต้ต้นมะม่วงนั้นเต็มไปด้วยจะทำเป็นที่วางของขายได้ แต่จะเอาอะไรมาขายกันดีละ จิวเสนอให้เอา ใบไม้ต่างๆ เท้าที่อยู่ใกล้ มือพอจะเด็ดหามาได้ แต่ชลุไม่เห็นด้วย

“เล่นซื้อขายใบไม้จะไปสนุกอะไร จิว” ชลุค้าน “มันต้องเล่นขายของจริงๆ กันซึ่งถึงจะดี จิวไม่เคยเห็นหรือ เวลาที่มีใครเอาของมาขาย เขามีของเยอะแยะมากมายหลายอย่าง น่าเล่นออกจะตายไป”

“ก็จริงหรอก แต่ว่าชลุจะไปหาของที่ไหนมาละ”

“อ้อ เรื่องนั้นง่ายนิดเดียว จิวคอยอยู่นักแล้วกัน อิดใจเดียวจะกลับมา”

พูดแล้วชลุก็วิ่งไป ปล่อยให้จิวสนทนแต่ลำพัง ว่าชลุจะไปเอาของมาจากไหน และของนั้นคืออะไร ถ้าจะ

ให้จิ้งคิดเตาเอาเอง จิ้งก็คงคิดไม่ออกเพราะไม่เคยมีความ
คิดอย่างนี้อยู่ในสมองเลย จิ้งจึงได้แต่เฝ้ารอคอยอยู่ด้วยความ
ตื่นเต้น แต่รออยู่ไม่เกินจิตใจ จิ้งจึงตามคำของซีลู ก็ได้ยิน
เสียงลูกพรวนผุกคอซีลูดังกริ้งกริ้ง ไกลเข้ามา ใกล้เข้ามา
เมื่อเข้ามาใกล้ จิ้งถึงกับเบิกตากว้าง ที่เห็นซีลูคาบกระบุง
หมากมาใบหนึ่ง ในนั้นมีของอยู่เต็ม จิ้งอุทานออกมาเบาๆ
ว่า

“โอ้โฮ อะไรงั้นนั่น ซีลู นี่หรือของที่เธอจะเอามา
ขาย”

“นี่แหละ เลือกดซีลู ชอบใจอยากซื้ออะไรก็ได้ เดี่ยว
ฉันจะร้อออกมาเรียงให้เธอดูนะ” ซีลูพูด แล้วเอามือซ้าย
ของในกระบุงออกมาทีละอย่างๆ “เฮ้ นี่แน่ะขวดยาตา
ฉันเห็นเขาหยอดตากันอย่างนี้ เดี่ยว เดี่ยวลองเปิดดูก่อน”

ซีลูพยายามใช้ปากขยับไปมาตรงจุดขวด เพื่อจะแสดง
ให้จิ้งดู แต่ว่าขวดเจ้ากรรมนั้นใครปิดจุกเสียแน่น ซีลูปลุก
ปล้าอยู่จนเบื่อก็ก้มุนเกลียวไม่ออกจึงเลิกความพยายาม กลับ
ไปร้อของอื่นออกมาให้จิ้งดูใหม่ คราวนี้ได้พบของแปลก
ทั้งจิ้งและซีลูต่างงงกันในรูปร่างของของสิ่งนั้น จิ้งถามขึ้น
ว่า

“นั่นมันอะไรนะ ซีลู เขาไว้ใช้ทำอะไร”

“ไม่รู้เหมือนกันแหละ เขาคงจะใช้อย่างนี้ละมังเอาก้านแข็งๆ สองก้านที่โค้งงออยู่ เกี้ยวไว้ตรงหออย่างนี้ มา มาฉันจะทำให้จิ๋ว” แล้วชฎก็ทำตามที่ว่าไว้^{๕๖} แต่ว่าหูของจิ๋วข้างสั้นเสียจริง ก้านโค้งๆ ทั้งสองก้านก็ยาว เลยเกี้ยวอะไรไว้ไม่ได้ ชฎต้องเอาปากคาบก้านข้างหนึ่งไว้ แล้วบอกจิ๋วว่า “จิ๋วลองมองอะไรต่ออะไรผ่านกระจกด้านี่สิ แล้วบอกฉันว่าเห็นเป็นอย่างไรบ้าง” ชฎพูดยังไม่ทันจบจิ๋วก็ผลึกชฎออกไปให้ห่างแล้วร้องเอะอะว่า

“ไม่เอาละ ชฎ ของอะไรของเธอนั่นนะ ฉันมองอะไรเห็นเป็นสีดำไปหมด แล้วก็เห็นหน้าเธอใหญ่เบ้อเร่ออยู่ในเงา^{๕๗}นั้น ดูน่ากลัวพิลึก เธอเอาของเธอลอกไปให้พันดาฉันเถอะ อัย บ้านทำไมมันถึงโง่งเงนได้ละ เร็วเอาออกไปเร็วๆ เกี้ยว” พูดแล้วจิ๋วก็หลับตาและไม่ยอมลืมตา จิ๋วได้ยินเสียงชฎพูดอยู่แจ้วๆ ว่า

“ลืมตาขึ้นเถะน่าจิ๋ว จะได้ดูของอันอื่นอีก ฉันหนูของมาหลายอย่างด้วยกันนะนี่ แปรงอันใหญ่ก็มี ฉันเห็นเขาเอาไว้ปิดรองเท้า เธอจะใช้แปรงขนของเธอก็ได้นาฉันลองทำให้เอาไหม เผื่อดีเธอชอบใจจะซื้อไปยังไงล่ะ”

พูดจบไม่ทันต้องฟังว่าจิ๋วจะขัดข้องอย่างไร ชฎก็จัดการแปรงขนของจิ๋วเป็นการใหญ่ จนจิ๋วต้องร้องห้ามออกมาว่า

“พอที่ พอที่ ชีลู รู้แล้วว่าของดีมีประโยชน์ หา
อย่างอื่นมาดื่อกีมีอะไรอีกบ้าง เออ นั่นอะไรนะเป็นวงๆ
มี ๒ รวยังกะรวมกันนะ ไหนเธอลองทำให้ดูซิว่าเขาใช้ทำ
อะไร ยังไง”

ชีลูเองก็ยังไม่ค่อยไปกว่าจิว หยิบของสิ่งนั้นมา พลิกดู
กลับไปกลับมาสองสามครั้ง ก็ยังนึกไม่ออกว่าเขาใช้ทำอะไร
กัน หรือว่าเขาจะใช้เป้าต่างนกหวีด มันมีรูสองรู มันน่าจะ
จะเป่าได้นี่นา ลองเป่าดูสักทีเถอะน่า มันจะฟังเพราะสัก
เพียงไหน คิดดังนั้นแล้วชีลูก็ลองเอาปลายวงข้างหนึ่งใส่
เข้าไปในปาก เอ๊ะ แล้วอีกข้างหนึ่งเขาใช้ทำอะไรล่ะ มันมี
รูเหมือนกันนี่ อ้อเขาคงใส่เข้าไปในจมูก ดูนั่นพอเหมาะ
พอเจาะเหลือเกินทีเดียว และในทันทีที่ชีลูเอาปลายวงอีก
ข้างหนึ่งใส่เข้าไปในจมูกแล้วลองเป่ามัน จีวก็ต้องสะดุ้งโหยง
จนตัวลอย เพราะแทนที่จะได้ยินเป็นเสียงนกหวีดหรือเสียง
อื่นใด กลับได้ยินเสียงชีลูจามออกมาดังสนั่น แล้วก็ยังตาม
มาด้วยเสียงไออย่างแทบจะขาดใจ จีวยืนตะลึงอยู่ครู่หนึ่งไม่
รู้หนหนือหนได้ เกิดอะไรขึ้นกับชีลู เห็นแต่ชีลูไอและจาม
สลับกันไป น้ำตาไหลลงปรากๆ จนชีลูลืมตาไม่ขึ้น ทรง
กายให้ตรงก็ไม่ได้ ถึงต้องพับนั่งอยู่ตรงนั้น จีวตกใจเป็น
ที่สุดที่เห็นชีลูเป็นเช่นนั้น รีบเข้าไปปลุกสั่นและพยายาม

จะให้ชลุลุกขึ้น ชลุสะบัดหน้าสะบัดหัวอยู่พักใหญ่ ไม่ช้าก็
เป็นปกติ จิวถามขึ้นว่า

“ชลุเป็นอะไรไปนะ แหม นันตกใจแทบแย่เลย นึก
ว่าชลุตายเสียแล้วอีก เห็นฟุบนิ่งลงไป”

“หายแล้วละ ไม่เป็นอะไรหรอก” ชลุพูดสั้น ๆ
พยายามตัดบทไม่ให้จิวถามต่อไปว่า ของสิ่งนั้นคืออะไร แล้ว
ทำไมถึงได้ทำให้ชลุมีอาการปางตายอย่างนั้น แต่ตัวของตัว
เองรู้อยู่เต็มอกว่าเจ้าวงโค้ง ๆ มีรูสองรูนั้นคืออะไร และ
พิษสงของยาที่ค้างอยู่ในนั้นร้ายแรงเพียงไร แม้ขณะนั้นชลุก็
ยังไม่หายคันจุมกยังอยากจามอยู่ตลอดเวลา นับว่าบทเรียนนี้
มีราคาแพงพอสำหรับชลุ ทำให้ต้องระมัดระวังมากขึ้นไม่
เที่ยวลองอะไรสุดสัสมั่วอย่างนี้อีก

ฝ่ายจิวนั้น เมื่อเห็นชลุลุกขึ้นได้ หายเป็นปกติแล้ว
ก็ยินดี ลืมคิดที่จะซักไซ้ไต่ถามเสียสิ้น กลับชวนชลุให้เล่น
ต่อไป

“เอ้าเล่นต่อชลุ” จิวพูด “เธอเรียงของไว้ละ ฉัน
จะมาช้อละ เอ้า เธอทำไมไม่ร้องขายละ”

“ร้องยังงี้ดีละ ของสวย ของสวย...เชิญมาดูมาชม...
ไม่ช้อไม่หาไม่ว่าอะไร มาช้อชลุจิว”

“เอ๊ จะซื้อยังไง จะเอาอะไรซื้อล่ะ กระดาษที่ไหน มีบ้างล่ะ ชีลู่”

“หาเอาบ้างซี จิว” ชีลู่ตอบ “หรือว่าไม่รู้จะหาจากไหน อีก เชื้อ ช็อกกัน ขายกัน ถ้างั้นก็คอยอยู่นี่นะ จะไปหามาให้”

ชีลู่ช่างสามารถในการหาของเสียจริง ๆ หายไปเพียง ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ก็วิ่งกลับมา คาบกระดาษแผ่นโต ขนาดฝ่ามือมาด้วย ๒ แผ่น ชีลู่วางกระดาษนั้นลงตรงหน้า จิว แล้วพูดว่า

“ทีนี้เห็นจะซื้อได้ละนะ เธอมาถามซื้อฉันซี”

“อันนี้เท่าไร...บาท” จิวถามอย่างไม่แน่ใจว่าถาม ถูกต้องตามแบบที่เขาพูดกันหรือเปล่า

“สองบาท” ชีลู่ตอบอย่างสันตติ “ถ้าชอบซื้อไปเลย ไม่ต้องต่อ ขายถูกมากแล้ว”

“อ๊ะ ของซื้อของขายไม่ต่อได้หรอก บาทหนึ่งเถอะ” จิวต่อครึ่งราคาอย่างที่เขาต่อกัน และไม่ต้องโยกโย้ให้เสีย เวลา ผู้ขายรีบตอบทันทีว่า

“ตกลง”

แต่ยังไม่ทันที่ผู้ซื้อกับผู้ขายจะมอบหมายเงินทองกัน ก็ได้ยินเสียงเอะอะมาแต่ในบ้าน

“นี่คงเป็นชลุมาแอบคาบเงินไปแน่เทียว อะไรวะ
แพล็บเดียวหายไปแล้ว”

แล้วก็มีเสียงวิ่งตึก ๆ ตรงมายังโคนมะม่วงนั้น ชลุรีบ
บอกจิ๋วว่า

“จิ๋ว ปีนขึ้นไปบนต้นมะม่วงเร็ว เดียวจะถูกตี ฉันทันจะ
ไปแอบทางพงหญ้าตรงโน้น”

คำว่า จะถูกตี ทำให้จิ๋วตกใจแทบจะหมดสติ พยายาม
ตะเกียกตะกายขึ้นไปหลบอยู่บนต้นมะม่วง จิ๋วเพิ่งรู้ถึงคุณค่า
ของการปีนป่ายด้วยตัวเอง ว่ามันมีประโยชน์ช่วยตัวเอง
ให้พ้นภัยได้อย่างนั้นเล่า แต่ถึงจะไม่ได้ฝึกให้คล่องแคล่ว
ความตกใจก็ช่วยได้มากเหมือนกัน จิ๋วนี้ก็ไม่ออกเลยว่า ตน
ขึ้นมางัดเหตุการณอยู่บนต้นมะม่วงได้อย่างไร

เสียงฝีเท้ามาหยุดกึกตรงที่จิ๋วและชลุเล่นกัน ชลุชะเง้อ
คอยาวเพื่อสังเกตเหตุการณ์ และตะแคงหูฟังด้วยความตั้งใจ
และคำที่ทำให้ชลุสะดุ้งใจหายวาบก็คือ

“หมาขโมย ดุชคาบเงินสองบาทเขามาไว้ที่นี้เอง
อ้าว แล้วนี่อะไรกันละ อ้อ ขโมยคาบกระบุงหมากเขามา
ด้วย ตู ตู สารพัดจะหามา ขวดยาตาเอ๋ย แวนตาเอ๋ย
แปรงเอ๋ย เอ้อ ๆ กล้องยานัดถึกขโมยมาด้วย เรารหาเสียจะ

เป็นจะตาย แหม เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น หม่าอะไรซี่ชโมย
อย่างนี้”

“หมาซี่ชโมย หมาซี่ชโมย” คำนี้เสียดแทงใจบ๊อบอย่าง
เหลือเกิน ขณะที่วิ่งตามเสียงเอะอะมาได้ยินเข้า บ๊อบอยาก
จะลงโทษซี่ลูเสียให้สมแค้นที่หมั่นก่อเรื่องให้คนอื่นใจไม่หยุด
หย่อน และเรื่องที่ร้ายแรงน่าอัปยศก็คือชโมยของของคน
อื่นเขามา แต่ว่าบ๊อบก็ไม่อยากให้ใครได้มีส่วนยุ่งเกี่ยว
ในเรื่องนี้ ซึ่งตนถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างตนเองกับ
ซี่ลู เพราะฉะนั้นบ๊อบจึงต้องสงบบอกสงบใจรอคอยจน
กระทั่งเจ้าทุกข์ทั้งหลายไปพ้นจากที่นั้นแล้วจึงค่อยต่อม ๆ
มอง ๆ ค้นหาซี่ลู บ๊อบเชื่อว่าคงจะซ่อนอยู่ไม่ไกลจากที่นั้น
เอง และจริงอย่างที่คิด เพราะขณะที่บ๊อบซอกซอนหาตาม
กอหญ้ารก ๆ อยู่ นั่น ก็ได้ยินเสียงจิ้ง ซึ่งขณะนั้นกำลังเป็น
แมวมอง สื่อข่าวลงมาจากต้นไม้วัว

“ไปกันหมดแล้ว ซี่ลู ออกมาเถอะ” และยังไม่ทันสิ้น
เสียงของจิ้ง ซี่ลูซึ่งคอยด้วยความกระวนกระวายเพราะเบื่อ
หน่ายที่จะต้องอยู่หนึ่ง ๆ นานแล้วก็รีบกระโดดแผ้วออกมา
จากพงหญ้า และขณะที่ซี่ลูกำลังเหยียดขาหน้าทั้งสองออก
พลางบิดตัวไปมาเพื่อให้หายเมื่อยขบอยู่นั้น ก็รู้สึกเหมือนมี
อะไรหนัก ๆ โถมลงมาทับตัวจนล้มกลิ้ง แล้วรู้สึกเจ็บ

แปลบที่ต้นคอ ชลุ้ตกใจเป็นที่สุด ไม่รู้ว่าศัตรูผู้ทำร้ายตนนั้นคือใคร มาจากไหน แต่ถึงอย่างไรก็ต้องหนีให้พ้นภัย ชลุ้จึงพยายามอย่างสุดแรงเกิดที่จะยันตัวลุกขึ้น และเมื่อเผยอตัวขึ้นได้ ชลุ้ก็หันมาแวบหนึ่งเพื่อให้เห็นหน้าศัตรูได้ถนัด แต่เพียงแวบเดียวก็รู้ว่า ศัตรูผู้นั้นหาใช่ใครอื่นไม่ คือ บ๊อบนั่นเอง เมื่อเห็นเช่นนั้น ชลุ้ก็เริ่มแผดเสียงร้องพลาจดังกลิ้งเกลือกตัวไปมาอยู่ที่นั่น รวากับว่าเจ็บปวดแทบจะขาดใจตายไปในขณะนั้นทีเดียว แต่นั่นยังไม่พอใจ ยังบ่นครวญคร่ำไปต่าง ๆ นานา

“พี่บ๊อบนี่ละ มากัดเขาทำไม พี่บ๊อบใจร้ายถือว่าโตกว่า รังแกได้รังแกเอา”

“นี่ แม่ตัวดี นิ่งเดี๋ยวนั้นละ” บ๊อบคำรามอยู่ในคอในใจอยากจะขย้ำให้หมอบลงไปคามือ “ทำผิดแล้วยังจะไม่รู้ตัวอีก ไม่มีอะไรจะเล่นแล้วหรือถึงต้องไปขโมยของเขามาเล่นด้วย หัดขีขโมยให้ขายหน้าขายตา ลงโทษแค้นนี้น้อยไปนะนา”

“ก็พี่บ๊อบจะให้เล่นอะไรล่ะ ไม่เห็นมีอะไรเล่นสักอย่าง” ชลุ้เถียง “แล้วเอามาเล่นเสียหยาอะไรเมื่อไหร่สักนึกจะมาว่าเขาขีขโมยได้ยังไง ไม่ให้เล่นอย่างนี้ก็ดีแล้ว เดียวจะไปหาอะไรอย่างอื่นเล่นดีกว่า ไปกันเถอะจิว”

พูดแล้วไม่รอช้าอะไร ชีลูก็ออกวิ่งไปต่อหน้าต่อตา มี จิวซึ่งติดเครื่องรอกอยู่แล้ววิ่งตามหลังไปด้วย ปล่อยให้บ๊อบ ยืนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่แต่ผู้เดียว บ๊อบยืนครุ่นคิดหาหนทาง จะการาบปราบปรามชีลูให้ละความประพฤติที่ชอบทำให้ ของคนอื่นเสียหาย และทำให้คนอื่นเดือดร้อน และผู้ที่ ต้องเดือดเนื้อร้อนใจอยู่มิเว้นแต่ละวันนั้นหาใช่ใครอื่น ไม่ได้แก่ตนเองนั่นเทียว กำลังคิดเพลินอยู่ ก็ได้ยินเสียงทักมา ข้างหลังว่า

“โง่บ๊อบ สบายดีหรือ ไม่ได้มาหาเสียตั้งหลายวัน”

บ๊อบหันขวับไปดู ก็เห็นดำเดินตรงมาหา มีโทนทอด หน้ากอดหลังมาด้วย

“โอโฮ นึกว่าโทนพาใครมา ที่แท้ก็ดำนั่นเอง” บ๊อบ ตอบ พลงวิ่งเข้าไปกอดรัดด้วยความยินดีอย่างจริงใจ “กำลัง คิดถึงแกอยู่ทีเดียว มานั่งคุยกันตรงร่ม ๆ นี่เถอะ มีเรื่อง กลุ้มใจอยากจะปรึกษาแก”

“เรื่องแม่แก่นแก้วของแกละซี” โทนสอดขึ้น “ได้ยิน เสียงดุกกันอะอะเมื่อสักนี้ เรื่องอะไรกันล่ะ”

“อย่าพูดเลย” บ๊อบถอนใจ “ว่าแต่จะจัดการอย่างไร กับหล่อนดี”

“เราผู้ชาย เห็นจะหัดไม่สำเร็จหรือกบ๊อบเอ๊ย” ดำ
ปรารภขึ้น “ต้องไปให้ผู้หญิงเขาหัดกัน บางทีเขาจะรู้ใจกัน
จะเกรงใจกันบ้าง”

“ไปหาผู้หญิงที่ไหนล่ะ ดำ” โทนพูด “แม่ของบ๊อบ
เองก็บอกศาลาไปแล้ว”

“จริง กันมองไม่เห็นทางเลย” บ๊อบพูดถอนหายใจ
ส่ายหน้าอย่างหมดหวัง และดูเหมือนว่าความว้าวยังไม้ทันหาย
ความควายพลอยเข้ามาแทรก ยังไม้ทันจะคิดหาวิธีการอัน
เหมาะเจาะถูกใจของแต่ละฝ่ายในการฝึกรบมซูลู ทั้งบ๊อบ
ดำ และโทนก็ได้ยินเสียงเหมือนน้ำไหลดังมาจากห้องน้ำที่
อยู่ไม่ไกลจากนั้นนัก บ๊อบและโทนมองตากันอย่างเข้าใจ
เรื่องได้ตลอด และไม่จำเป็นต้องพูดกันสักคำ ทั้งสองก็ออก
วิ่งตรงไปยังที่มาของเสียงนั้น และภาพที่ปรากฏต่อหน้าก็คือ
ชูลูหมอบดูสายน้ำที่ไหลออกมาจากอ่างขังน้ำในห้องน้ำ แล้ว
หัวเราะคิกคักกับจิวซึ่งนั่งอยู่ปากอ่าง

“นั่นไง จับได้คาหนังคาเขาเลยทีเดียว” บ๊อบร้อง
ออกมาเสียงลั่นด้วยความโกรธ “เขาหาตัวมาหลายต่อหลาย
วันแล้วว่าใครเป็นผู้แอบเปิดไม้ ก๊อกที่เขาอุดอ่างขังน้ำไว้
เพิ่งได้ตัวเดี๋ยวนี้เอง ออกมาเสียดีๆ”

“นี่บ๊อบ เรื่องนั้นยังไม่สำคัญหรอกนะ” โทนท้วง “เอาไว้ทีหลังค่อยชำระก็ได้ ว่าแต่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้ น้ำหยุดไหลได้ จะได้ไม่ต้องพลอยถูกตูปีกัวกันทำให้ หมดเปลือง ปล่อน้ำให้ไหลไปโดยเปล่าประโยชน์”

“เอาไม้ก๊อกอุดไว้ตามเดิมล่ะซี ว่าแต่ว่าไม้ก๊อกนั้น อยู่ไหนล่ะ” บ๊อบพูด พลังกวาดตาค้นหาแต่หาได้พบไม้ บ๊อบจึงถามซีลูจำเลยตัวการขึ้นว่า “เอาไม้ก๊อกไว้ไหน หา ซีลู บอกมาเร็ว”

“หาเอาเองซี แกวสนามนั่นแหละ” ซีลูตอบทำหน้าตา เฉย “เมื่อคืนนี้จิวเขาเอาไปซ่อน ฉันทันยังไม่ได้ไปหา จะคอย ดูน้ำไหลให้หมดอ่างเสียก่อน”

“ดีเหลือเกินแล้ว แม่หนูห่วย” บ๊อบช่างอยากทำอะไรสักอย่างให้หายแค้น แต่วยังทำอะไรไม่ได้ ต้องไปหาไม้ ก๊อกให้ได้เสียก่อน กว่าหาได้น้ำคงไหลหมดอ่างเสียแล้ว ถ้อย่างนั้นทำอย่างไรดี “เอาอย่างนี้เถอะ” บ๊อบร้องออกมา อย่างดีใจ “โทน แกเอามี้อุดไว้ก่อนพอประทังเอาไว้ กัน กะดำจะไปช่วยกันหา จิวลงมาพาไปตูดซี ซ่อนไว้ที่ไหน”

จิวมีความซุกกลัวอยู่ตามธรรมชาติแล้ว เพราะฉะนั้น ไม่ทันต้องให้เรียกซ้ำ จิวก็วิ่งนำทางไปยังสนาม ถึงแม้จิว จะทำอะไรไม่ค่อยแม่นยำ แต่สนามอันโล่งนั้น ก็ช่วยให้

บ๊อบและดำค้นหาได้ไม่ยากนัก และด้วยความช่วยเหลือของ โทน ไมก์ก็นึกกลับไปอยู่ยังที่เดิมได้อย่างเรียบร้อย

ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องที่บ๊อบจะต้องจัดการกับชลุผู้ซึ่ง กระทำความผิดซ้อนถึงสองกระทงในวันเดียวกัน

“มานี่ ชลุ มานี่” บ๊อบเรียก ทำเสียงให้เข้มงวด จนกระทั่งชลุเองก็ออกจะคร้าม ๆ ยังมีดำและโทนนั่งหน้า เครื่องอยู่ด้วย ชลุช้ก็ใจไม่ดีเพราะแน่ใจเหลือเกินว่า ลง มีตราการต่งมากหน้าหลายตาอย่างนี้ ความผิดของตนเห็น จะไม่ใช่เรื่องเล็กเสียแล้ว แต่ถึงอย่างไรชลุก็มั่นใจว่า บ๊อบ รักตน และคงไม่ลงโทษตนรุนแรงนัก แต่จะลงโทษสถาน ใดนั้น ก็ไม่รู้เหมือนกัน คิดแล้วชลุก็อดใจเต้นไม่ได้

“ทำไมถึงชนนั้ เราเนะ” เสียงดำถามเรียบ ๆ ไม่ค่อย น่ากลัว แต่ชลุฟังแล้วยังเกรง ๆ อยู่เหมือนกัน “จะเล่นอะไร ก็เล่นอย่างที่เราควรจะเล่นช้ เล่นอย่างที่ไม่ทำให้เสียข้าว เสียของเนะ”

“จะเล่นอะไร พี่บ๊อบก็ดู ก็ห้าม แล้วจะให้ฉันเล่น อะไรละ พี่ดำ” ชลุพูดอย่างขอความเห็นใจ

“ก็ของหาให้เล่น เธอก็ไม่เล่น” บ๊อบพูด “ลูกบอล กลุ่มเชือก หุ่นยาง แล้วก็อะไรต่ออะไรอีกจิปาตะ เห็นไหม เล้า”

“เอาเถอะ ที่หลังอย่าทำให้ยุ่งยากคนอื่นอย่างนี้สักที
แล้วกัน” โทณรวรต “ว่าแต่โทษผิดคราวนี้ จะลงโทษ
อย่างไรดี”

“ลองให้อดข้าวตักมือเป็นไร” คำออกความเห็นตาม
ความรู้สึกของตน ที่รู้สึกอยู่เสมอว่าการอดข้าวเป็นการลง
โทษที่รุนแรงน้อยกว่าการลงโทษอื่นใด ทั้งนี้ดำหริ่ความ
เป็นไปของชีวิตไม่ ว่าชีวิตจะยาวนานเป็นไม่ว่าไม่มากนักเพียง
ไร บ๊อบเองไม่ออกความเห็นอื่นเพราะจะรอความเห็นของ
ดำ และเมื่อดำแนะเช่นนั้นก็เบาใจว่า ชีวิตจะไม่ถูกลงโทษ
รุนแรงนัก จึงตกลงเห็นชอบด้วย ชีวิตแอบยิ้มแล้วตอบเบาๆ
ว่า

“ขอบใจละจ๊ะ พี่ดำ ฉันจะอดข้าวมือเย็นตามคำสั่ง
ของพี่”

คำพอใจที่เห็นชีวิตยอมรับโทษอย่างซื่อตรง ไม่มีการต่อ
ล้อต่อเถียงอย่างที่คาดคิดไว้ แต่ถ้าดำสามารถได้ยินถ้อยคำ
ที่ชีวิตแอบกระซิบกระซาบกับจิวเมื่ออยู่ลับหลังตระลาการ
ทั้งสามนั้นแล้ว ดำคงจะหัวเสียที่สุด

“ฮิ ฮิ อดข้าว” ชีวิตหัวเราะอย่างภาคภูมิใจ “ต่อให้อด
ก็ม็อกไม่เห็นทุกข์ ยังกะอยากกินเสียนักนี้ จริงไหมจิว”

“ฮื่อ จริงซี” จี๊รับคำ เพราะเห็นจริงด้วย จี๊เองก็
อดแปลกใจไม่ได้ว่า ซีลู่อยู่ได้อย่างไรในเมื่อไม่เคยกินข้าว
ให้เป็นกอบเป็นกำเหมือนอย่างผู้อื่นเขา แม้จี๊เองตัวผอมๆ
ร่างแบบบางอย่างนั้น ก็ยังกินข้าวมากกว่าซีลู่ บ๊อบเองก็
แปลกใจเช่นเดียวกัน และรู้ด้วยว่าซีลู่มีชีวิตอยู่ได้เพราะซีลู่
กินอย่างอื่นที่ไม่ใช่ข้าว เนื้อ หรือปลาที่กินอยู่ทุกวันๆ ซีลู่
เคยอวดเสมอว่า ถึงอย่างไรตนก็ไม่อดตาย เพราะกินเป็น
สารพัด

“กล้วยฉานก็กินเป็น ส้มก็กินได้ มะเขือเทศก็ชอบ
ยิ่งขนม เม็ดขนุน ทองหยิบ ฝอยทอง วุ้นหวาน ลูกตาล
เชื่อม โอ๊ย ยิ่งชอบใหญ่” พูดแล้วซีลู่ยังเลียปากทำท่าเริ่ด
อร่อยเสียอีก จนบ๊อบต้องดุเอาบ่อยๆ

“ทำอะไรอย่างนั้น กิริยาไม่ดี แต่ว่าของที่ซีลู่ว่ากิน
เป็นนั้น พี่ว่ามันไม่เป็น ประโยชน์แก่ร่างกายของเราเลย
นั่นมันของสำหรับคนเขา ไม่ใช่สำหรับเรา พวกเราจะแข็งแรง
ได้ก็ต่อเมื่อได้กินกระดูกมาก ๆ กินเนื้อสัตว์แยะๆ อย่าง
ที่พี่กินอยู่นะ”

“เฮ้ ก็เนื้อสัตว์ที่พี่บ๊อบกิน คนเขาก็กิน” ซีลู่อดแย้ง
ไม่ได้ “ฉันเห็นคนเขากินทุกอย่าง เนื้อเอ๋ย หมูเอ๋ย เป็ดเอ๋ย
ไก่เอ๋ย แม้กระทั่งกุ้งปลา กับ เขียด นก เขาก็กินกัน ที่

“ไม่กินก็เห็นจะมีแต่หน่อก้นนั่น พ่อของจิวเลยได้กินสบายไปเลย แล้วทำไมของอื่น ๆ ที่คนเขากินกัน ฉันถึงจะกินบ้างไม่ได้”

“เด็กนี้ พูดยังไม่รู้เรื่อง” บ๊อบบ่น “กินนะมันได้หรอก ยะ แต่ว่ามันไม่มีประโยชน์ เครื่องในของเรามันทำมาคนละอย่างกับของคนเขารู้ไหม กินอะไรไม่มีประโยชน์แถมร่างกาย จะกินไปทำไมให้เสียเวลาหา”

“ไม่เห็นจะเสียเลย อยู่ ๆ ก็มีคนมาร้องเรียกให้กิน” ชีลูเถียงไปจนได้ “ดีเสียอีกซี ไม่มีใครแย่งกิน ไม่อย่างนั้นละก็ กว่าจะได้กินต้องคอยจนท้องแหวน ต้องให้เหลือจากผู้ใหญ่เสียก่อน อี”

ดูเหมือนจะมีแต่เรื่องกินนี่เรื่องเดียวที่ชีลูยอมอยู่ในระเบียบของบ้านเป็นอย่างดี ทุกครั้งที่มีการกินอะไรเป็นพิเศษ ชีลูรู้ว่าตัวเองจะต้องอยู่ในคิว แต่ว่าวันหนึ่งชีลูจำต้องร้องเอะอะขึ้น เมื่อรู้ว่าตนถูกลัดคิว

“เอ๊ะ พี่บ๊อบมาทีหลัง ก็ยืนหลังฉันซี มายืนข้างหน้าจะถูกหรือ ฉันอุตส่าห์มายืนคอยอยู่ต่งนาน”

“เงี่ยๆเถอะ ตัวเป็นเด็ก ทำอะไรต้องเคารพผู้ใหญ่ เรื่องอย่างนี้ต้องผู้ใหญ่ก่อนรู้ไหม ดูซิพี่ยังต้องยืนข้างหลังแม่เลย เห็นไหมล่ะ”

“อ้าว ก็แม่มาก่อนนี่ พี่บ๊อบพูดอย่างนี้ พุดช็โกงนะ จะบอกให้ ถ้าอย่างนั้นกว่าฉันจะได้กินอะไรที่ ฉันต้องคอย ให้เหลือจากแม่ จากพี่ ถ้าพี่ดำมา ก็ต้องเหลือจากพี่ดำ แล้ว ก็ยังใครต่อใครอีก ไม่กินเสียเลยไม่ดีกว่าหรือ”

“อยากจะได้กินก่อน ก็รอให้โตเสียก่อนซิจ๊ะ”

“ดีละ พี่อยากกินก็กินไปให้หมดเถอะ ฉันสละสิทธิ คอยดูนะ...ฮือ...ไม่โตบ้างก็แล้วไป” ชลุพูดอย่างเคียดแค้น ช่างอยากใหวันนั้นมาถึงเสียเร็ว ๆ แต่เมื่อไม่มีทางจะทำ อย่างไม่ได้ ชลุก็จำต้องปฏิบัติตามระเบียบของบ้านในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด และคงจะด้วยเหตุนี้เอง ชลุจึงไม่ปรารถนากินอาหารอย่างที่ถูกกำหนดเอาไว้แต่เพียงกับตนชอบนักหนา รูปร่างของชลุจึงค่อนข้างจะผอมเกร็ง แต่ก็ได้สัดส่วน ไม่ถึงกับน่าเกลียด ,

หน้าท่อม

วันคืนล่วงไป ท้องฟ้าที่เคยสดใสและสว่างแจ่มจ้าด้วยแสงอาทิตย์ทำยฤดูร้อนค่อย ๆ ซมุกซมัวลง เมฆขาวเป็นปุยเหมือนฝ้ายสีเงินที่ลอยกระจัดกระจายอยู่บนท้องฟ้าสีน้ำเงินสดก็กลับกลายเป็นเสมือนม่านสีเทาที่บดบังแสงตะวัน อันแรงกล้าในฤดูนี้เสียสิ้น สาส์ตว์ทั้งหลายรู้ว่า ความร้อนระอุแห่งแล้งแห่ง ฤดูร้อนอันยืดยาวกำลังจะผ่านไป และไม่ช้าความชุ่มชื้นจากสายฝนอันเย็นฉ่ำก็จะเข้ามาแทนที่ ทุกชีวิตต่างก็เตรียมหาที่พักอาศัยให้มิดชิดพอบรรเทาฝนได้ตลอดฤดู พ่อโต้งกับแม่เตยออกจะเดือดร้อน

มากกว่าผู้คนที่หมดที่นอนไม่ได้เลย จึงต้องรีบร้อนหา
ที่อยู่ใหม่ให้ได้ก่อนที่ฝนหยาดแรกจะตกลงมา ยังโชคดี
ที่ไปได้มรมัดในครัวแม่จะเป็นชอกเล็กจำเพาะตัว ทั้งสอง
ก็ยังรู้สึกว่าเป็นที่ที่ให้ความอบอุ่น และคงจะให้ความปลอดภัย
จากฝนได้เป็นอย่างดี โทนไม่ค่อยทุกข์ร้อนในเรื่องฝน
เพราะเชื่อว่าบ้านเล็กบนต้นมะม่วงของตนจะกำบังฝนได้มิด
ชิดดี เป็นห่วงอยู่อย่างเดียวกับแต่ลมพายุเท่านั้น ครัววโตที่
ฝนหอบพายุมาด้วย โทนก็อดใจคอยไม่ได้ ไม่แน่ใจว่า
ต้นมะม่วงอันแก่ชราอันจะสามารถทนทานได้ตลอดไป ไม่
โค่นลงมาเสียก่อนฤดูฝนจะผ่านพ้นไป ครอบครัวยุคและ
ไฟเห็นจะผาสุกกว่าผู้อื่นที่มีสิทธิได้นอนอุ่นอยู่หน้าเตาไฟใน
ครัว ส่วนนางลิลลี่ บ๊อบ และซีลูนัน ยึดที่มั่นได้ตรงมุม
ห้องรับแขก และแล้วฤดูฝนที่ต่างเผ่าเผ่าฝนถึงก็มาถึง หอบ
เอาพายุร้ายมาด้วยดังหลายครั้งหลายครา จนโทนเองสุดที่
จะทนกล้าหาญอยู่ในบ้านหลังน้อยของตนได้ ต้องย้ายเคห-
สถานมาอยู่กับครอบครัวนางลิลลี่ในห้องรับแขกนั้นด้วย

ความชื้นฉ่ำของสายฝนในครั้งแรก ๆ ทำให้สัตว์ทุกผู้
ทุกนามพากันรู้สึกเป็นสุขสดชื่นเป็นที่ยิ่ง ยิ่งฝนตกในตอน

คำติดต๋อไปจนรุ่งสว่าง ยังเป็น ที่น่ารื่นรมย์ที่ สมาชิกใน
ครอบครัวจะได้มาชุมนุมสนทนาปราศรัยกันที่หน้าเตาไฟ
ในครัว ซึ่งกับจิวผู้ไม่มีใครชอบอยู่ใกล้ผู้ใหญ่ นักก็ยังอดยินดี
ไม่ได้ที่ได้ฟังเขาเล่าอะไรกันสนุกๆ โทนจะพูดถึงเหตุการณ์
เมื่อครั้งเจ้าทองแดงจะมาขโมยลูกของไฟ ความน่าตื่นเต้น
ของเรื่องที่โทนเล่าทำให้ชีลู้ค่อย ๆ กระเฝิบเข้าไปฟังพาบ
ฟังอยู่ตรงหน้าโทนอย่างสนใจ ส่วนจิวนั้นเข้าไปซุกอยู่ใกล้ๆ
แม่ของตน รู้สึกซาบซึ้งในความรักที่แม่มีต่อลูก ๆ และตน
อย่างสุดจะหาสิ่งใดมาเปรียบได้ ตอนหนึ่ง จุตผลอเล่าถึง
การต่อสู้ระหว่างตนกับเจ้าหนูพุก แต่เมื่อได้ยินเสียงกระแอม
จากบ๊อบ จุตก็หนีขึ้นได้ แล้วเลยเข้าไปพูดเรื่องอื่นเสีย

“หมูนั่นฟันฟัดก ข้าวปลากินไม่ค่อยจะลงเลยนะน้ำ
ลิลลี่”

“จริงซี พ่อจุต” นางลิลลี่รับคำ “ยิ่งเขาเอาอะไรมา
โรยในข้าวให้กิน มันยิ่งเฟื่อน หมตรสหมดชาติไปเลย”

“พูดเหมือนใจ” จุตสวนคำขึ้น “ฉันจะไม่อยากกิน
เลยเทียว แต่จะไม่กินก็ไม่ได้ ไม่รู้จะไปกินอะไร”

“แต่กินยากมีประโยชน์ไม่ใช่จ๊ะ พ่อ” กวักพูด “พ่อ
จะได้สบายหายจากโรคเสียที พ่อเป็นอะไรอยู่นาน ๆ ลูกไม่
สบายใจเลย”

“พ่อเป็นอะไร จิว” ชีลูแอบกระซิบถามจิวซึ่งกำลังนอนกลิ้งเกลือกอยู่ข้างๆตน

“ไม่รู้ซี เห็นเป็นแผล เป็นหนองไปทั่วตัว” จิวกระซิบตอบ “บางวันพ่อก็ต้องใส่ยาด้วย ยาเป็นผงขาวๆ โรยลงไปบนแผล ใส่เสียสองสามหนก็หาย แต่พ่อไม่ชอบใส่ กินก็ไม่ชอบกิน อย่างพี่กว่านั้นแหละ”

“ก็มันอรร่อยอยู่เมื่อไหร่ลูก” จุตแอบได้ยินเข้า “ถ้าได้กินกับหนู มันยังค่อยยังชั่วสักหน่อย”

“อ พ่อกินหนูทำไมก็ไม่รู้ หนูไปทำอะไรให้ละ แหม จิวเกลียดจังเทียว” จิวพูดทำหน้าตาขะแยงสะอิดสะเอียน “นี่ถ้าหนูตัวโตกว่าแมว หนูคงจะกินพ่อเสียบ้างแล้วละ แล้วพ่อจะว่าอย่างไร”

“พ่อก็ต้องยอมซีลูก” จุตตอบ “ที่ใครก็ที่ใคร การจับหนูมันเป็นเกมส์อย่างหนึ่งของแมวเหมือนอย่างคนเขาไปล่าสัตว์สารสัตว์กันอย่างนั้นแหละลูกเอ๊ย คนกับสัตว์เหล่านั้นก็ใช้ว่าเคยมีเรื่องวิวาทบาดหมางอะไรกันมาก่อนเมื่อไหร่อย่างแมวกับหนูก็เหมือนกัน แต่มันเป็นของธรรมชาติ เห็นกันไม่ได้ ถ้าหนูตัวโตกว่าแมว หนูก็กินแมวได้ แต่เดี๋ยวนี้หนูยังตัวเล็กกว่า แมวก็ต้องกินหนูไปก่อน พ่อพูดอย่างนี้ถูกไหม”

“ถูกซิ พ่อจู้” บ๊อบสอดขึ้น “ถ้าหนูตัวโตกว่าแมว
วิ่งหนีหนกียังได้ จริงไหม”

จตุมองดูหน้าบ๊อบอย่างเคือง ๆ แต่เห็นว่าพูดไปก็รัง
แต่จะขายหน้า จึงนิ่งเสีย ปล่อยให้ลูก ๆ มองดูตากันอย่าง
สงสัยไม่เข้าใจเรื่อง หนั้นจะมาถามแม่ ก็เห็นนั่งหลับตาเสีย
แล้ว แสดงว่าจะไม่ยอมพูดคุยมฟังอะไรต่อไปอีก สมาชิก
ทั้งหลายเห็นเช่นนั้นก็รู้ว่าถึงเวลาที่ตนควรจะแยกย้ายกันไป
นอนแล้ว ทั้งขณะนั้นฝนก็ตกหนักอย่างไม่ลืมหืมตา จะคุย
กันก็หมดสนุกเพราะเสียงฝนกลบเสียงพูดเสียหมด ทั้งอากาศ
ก็เริ่มหนาวเย็นขึ้น สมควรจะไปหาที่นอนให้อุ่น ๆ ดังนั้น
จึงต่างแยกจากกันไปตามที่ของตน แต่เมื่อถึงที่นอนแล้ว หา
ไม่ว่าจะนอนได้หลับสนิทอย่างที่ตั้งใจไว้ไม่ ทั้งนี้เพราะ
เสียงพายุที่พัดกรรโชกอย่างแรงแทบว่าจะยกหลังคาและถอน
เสาเรือนไปด้วยได้นั้น ทำให้ไม่มีใครนอนลง โดยเฉพาะ
โหนดผู้กลัวพายุถึงกับนั่งกอดเข้าสังเกตุเหตุการณ์ต่อไปด้วย
จิตใจอันไม่เป็นสุขนัก ทั้งเมื่อเห็นฝนตกหนักขึ้น ๆ เสียงฝน
ที่กระแทกหลังคาลงมากก็ดังราวกับคนเอาก้อนหินใหญ่ ๆ
เทสาดลงมาอย่างมิได้ปรานี โหนดอดปรารภขึ้นไม่ได้ว่า

“ฝนตกหนักจัง บ๊อบ ถัดกอย่างนี้ไปอีกสักสองสาม
ชั่วโมง น้ำต้องท่วมแน่ ๆ เทียวแก”

“กันก็กลัวอย่างนั้นเหมือนกัน” บ๊อบพูด ใจนึกไปถึงลูกเล็กเด็กแดง จีว แก้ว กวัก ชีลู ดีแต่แม่เดียวไม่มีลูกค่อยยังชั่วไปหน่อย “แต่ถ้าจะท่วมก็เห็นจะท่วมแค่ถนนหน้าเรือนเท่านั้นละมัง เหมือนอย่างเมื่อครั้งเดือน ๑๒ ก็ท่วมแค่นั้น เห็นจะไม่ท่วมถึงที่ที่เราอยู่นะจ๊ะแม่”

บ๊อบหันไปปรึกษามารดา นางลิลลี่สั่นหัวไม่พูดว่าอะไร เพราะตนเองก็ไม่แน่ใจ ในเมื่อสายฝนที่สาดไปมาเพราะแรงพายุนั้น ช่างตกติดตามกันมาไม่ขาดสายไม่รู้จักจบสิ้น เหมือนว่าท้องฟ้านั้นเป็นฝักบัวใหญ่หิมมา เมื่อไรที่ธาร ฝอยน้ำก็โปรยปรายลงมา ลงมา จนกว่าน้ำในท้องฟ้าจะเหือดแห้ง แต่ว่าเมื่อฟ้าแห้งน้ำ น้ำในฟ้าจะไปอยู่ที่ใดเล่า ถ้าไม่ย่ำลงมาขังอยู่ในดิน แต่ถ้าดินไม่มีทางให้น้ำแทรกซึมลงไปได้อีกแล้ว นั่นก็หมายความว่า แผ่นดินจะนองเป็นทะเล นางลิลลี่เกิดไม่ทันเมื่อคราวน้ำท่วมใหญ่ แต่ก็เคยได้ยินเขาเล่าลือกันว่า น้ำท่วมไม่นานเลย ถึงต้องใช้เรือแทนรถ ถ้าไม่มีเรือก็ต้องว่ายน้ำไป เพราะน้ำลึกท่วมหัวคน ถ้าหากน้ำเกิดท่วมอย่างนั้นอีก จะทำอย่างไรกัน ความคิดนางลิลลี่หยุดก็เมื่อได้ยินเสียงซ่า ขึ้นทางหลังบ้าน และมีเสียงลูกแมวร้องอย่างตระหนกตกใจท่ามกลางความมืด

ซีลูจำได้ว่า เสียงนั้นจะเป็นเสียงใครอื่นไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่เสียงจิว จึงรีบวิ่งปราดไปยังหลังบ้านตรงที่เป็นห้องครัว แต่ยังไม่ทันที่ซีลูจะมาถึงที่หมายก็รู้สึกว่ามีคนมาอย่างแรงจนตัวเขว่นล้มกลิ้งไป กว่าที่จะลุกขึ้นได้น้ำก็ซัดขึ้นมาท่วมตัว ความตกใจทำให้ซีลูร้องเรียกบ๊อบอยู่เอะอะ

“อะไกรันนี่ พี่บ๊อบ น้ำท่วมหรือ เสียงจิวร้องอยู่ที่ไหน พี่บ๊อบช่วยที แหม มีอะไรอย่างนั้น”

เสียงร้องของจิวทำให้ซีลูวิ่งวุ่น ไม่รู้จะช่วยอย่างไรได้พยายามจะไปให้ถึงเสียงร้องนั้น แต่ว่ากระแสน้ำที่พัดมานั้นช่างแรงจริง และน้ำก็ท่วมมากขึ้นจนจะท่วมขาอยู่แล้ว จะลงว่ายน้ำ น้ำก็ยังไม่ลึกพอจะว่ายน้ำได้ ทำอย่างไรจะไปให้ถึงเสียงนั้น ซีลูเป็นห่วงจิวเสียเหลือเกิน จิวอ่อนแอ ทนฝนทนน้ำไม่ได้ ถ้าแช่นาน ๆ จิวจะทนไหวหรือ จิวว่ายน้ำไม่เป็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าว่ายน้ำไม่เป็นบ้านนี้น้ำท่วมตัวจิว จิวมีจมน้ำตายแล้วหรือนึกถึงตรงนั้นซีลูรู้สึกเสียวาบ ใจหายกลัวจิวจะเป็นอันตราย จึงส่งเสียงร้องเรียกจิวฝ่าเสียงฝน เสียงน้ำออกไป

“จิว จิว อยู่ไหน” พอสิ้นเสียงเรียก ก็ได้ยินจิวขานรับมาจากที่ไม่ไกลนัก เฉะบุญในทันใดนั้นเอง ฟ้าก็แลบแปลบปลาบทำให้มีแสงสว่างเรืองขึ้นในห้อง ทำให้ซีลูได้

เห็นว่า จีวกำลังอยู่ที่ใด ขณะนั้นจีวกำลังยืนอยู่บนน้ำ
 นิ่งทำกับข้าวซึ่งมีความสูงไม่ถึงคืบ และน้ำกำลังจะท่วมสูง
 ขึ้นทุกทีแล้ว จีวกำลังมองหาทางที่จะกระโดดไปยังหลังตู้
 กับข้าวอย่างแม่แจ้ว และกวัก ได้โดดไปก่อนแล้ว แต่ความ
 ไม่ชำนาญในเรืออย่างนี้ทำให้จีวทำไม่ได้ จึงได้แต่
 ยืนร้องแป้วแป้วอยู่อย่างนั้น ชีลูเห็นแล้วก็จนปัญญา ไม่
 ว่าจะช่วยอย่างไรได้ เพราะขณะนั้นตัวเองก็ยังทรงตัวไม่
 ไคร่ไหว ด้วยว่าสู้แรงน้ำไม่ได้ ชีลูต้องพาตัวเข้าหาข้างฝา
 แล้วยืนสองขาอย่างที่ตนถนัด เอาขาหน้าทั้งสองเกาะฝาไว้
 ถึงกระนั้นก็แทบจะยืนไม่อยู่ จะหกล้มเสียดังหลายครั้ง จึง
 แข็งใจร้องเรียกบ๊อบอีกครั้งหนึ่ง

“พี่บ๊อบ พี่บ๊อบ มาช่วยจีวหน่อยซี จีวอยู่ทางนี้”
 ความจริงบ๊อบก็ตามมามาติด ๆ นั้นเอง แต่นึกหาทางช่วยจีว
 ไม่ได้ จึงยืนนิ่งอยู่ บ๊อบจะคาบจีวไปจีวก็ออกโตเกินไป
 แล้วจะทำอย่างไรดี จีวจึงจะไม่เป็นอันตราย เพียงแต่ถูกน้ำ
 ชัดกระเซ็นมาแค้นจีวก็ยังหนาวจนตัวสั่น เสียงร้องก็พลอย
 สั่นไปด้วยน่าเวทนา แต่ทันใดนั้น เหมือนพระมาโปรด
 ชีลูก็พูดขึ้นว่า

“พี่บ๊อบเร็วซี ให้จีวขึ้นหลังหน่อย จีวจะตายอยู่แล้ว”

“เออ จริงสินะ” บ๊อบอุทานออกมาอย่างยินดี “โง่ไป
ได้” แล้วบ๊อบก็เผ่นพรวดฝ่าสายน้ำที่ไหลไปมาอยู่ในห้อง
นั้นถึงตัวจิว แล้วร้องบอกให้จิวบินขึ้นไปอยู่บนหลังตน
ความหนาวเย็นทำให้จิวมือเท้าแข็งแทบจะหมดแรงอยู่แล้ว
แต่ครั้นได้ยินเสียงบ๊อบร้องบอกเช่นนั้นก็รีบผวา กระโดด
ขึ้นไปเกาะหลังบ๊อบไว้แน่น และก็ทันเวลาพอดีที่น้ำซัดมา
อย่างแรงอีกครั้งหนึ่ง น้ำท่วมขึ้นมาถึงท้องบ๊อบพอดี ห้อง
ครัวเป็นห้องที่อยู่ต่ำเกือบติดดิน น้ำจึงท่วมขึ้นมาสูงอย่าง
นั้น บ๊อบพยายามเดินยันตัวทานกระแสน้ำ เพื่อจะมาให้ถึง
ห้องอาหารที่พื้นสูงขึ้น ชิลูได้อาศัยเกาะบ๊อบมาด้วย ทำให้
การเดินทางของทั้งคู่ มิฉะนั้นแล้วน่าจะท่วมถึงจุมก
ถ้าหากเดินมาตามธรรมดา

พามาพ้นอันตรายแล้ว ก็ต้องคิดว่าจะไปพักอยู่ที่
ใดจึงจะพ้นน้ำ จะเป็นโต๊ะกินข้าว หรือโต๊ะรับแขก เก้าอี้
รับแขก คิดไปคิดมา เห็นว่าซานบันได้ที่ชั้นบนบนเป็น
เหมาะกว่าทั้งหมด เพราะที่นั่นมีผ้าเช็ดเท้าที่อาจจะช่วย
ให้ความอบอุ่นแก่จิวได้มาก แต่ว่าพื้นห้องที่ถุกน้ำนั้นช่างลื่น
จริง บ๊อบเดินยันหนั้ยันหลังอยู่นาน จนตัวเองรู้สึกขาเป็น
เหน็บ กว่าจะผ่านมาถึงซานบันไดนั้นได้ บ๊อบค่อย ๆ หมอบ
ลงให้จิวโดดลงมา ชิลูรีบกุญแจจอยล์ขนอันเปียกโชกของจิว

ให้ แล้วช่วยกันกับบ๊อบเอาผ้าห่อจิวไว้ พอให้แน่ใจว่าจิว
ค่อยหายหนาวและรู้สึกอบอุ่นขึ้นบ้างแล้ว แม้กระนั้นก็ยัง
ไม่วางใจ ชีลูจึงต้องกอดจิวไว้ไม่วางทั้งยังภาวนาอยู่ในใจขอ
ให้ฝนหาย เพื่ออากาศจะได้อุ่นขึ้น อากาศของจิวจะได้เป็น
ปกติเร็วเข้า แต่ความปวดเบียดของจิวที่มีมาแต่ดั้งเดิมทำ
ให้ชีลูอดแอบคิดไม่ได้ว่า ถ้าเมื่อ...ถ้าเมื่อ...จิวเป็นอะไรไป
ตนจะอย่างไร

พายุบางเบาลงแล้ว และฝนก็ค่อยซาเม็ดลง แต่ท้อง
ฟ้ายังมีมืดสนิท แสดงว่ายังมีอีกหลายชั่วโมงกว่าจะรุ่งสว่าง

เสียงพ้อโถ้งและแม่เตยกระพือปีกพับพับอยู่ตรงชั้น
ข้างฝาครัว เพื่อรอเวลาให้ตะวันขึ้น เสียงไฟตุ้จุดที่เอาแต่
ขดตัวนอนสบายอยู่บนหลังตู้กับข้าว ไม่เอาใจใส่ดูแลลูกเต้า
เลย ส่วนโทนกับนางลิลลีนันให้เสียงให้รู้ว่า มีที่นอนผาสุก
แล้วบนเก้าอี้รับแขก บ๊อบเห็นเช่นนั้นค่อยโล่งใจ ที่ไม่มี
ใครได้รับความลำบากเพราะหิวน้ำและหลบฝน อีกต่อไป
แล้ว เป็นห่วงอยู่แต่จิวเท่านั้น ที่ออกจะปวดเบียดเหลือเกิน
แม้จะนอนซุกตัวอยู่ระหว่างตนกับชีลูก็ยังหนาวสั่น สะท้าน
จนน่าเป็นห่วงว่าจะไม่สบาย แต่ในยามมืดฟ้ามัวฝนอย่างนี้
กลางดึกอย่างนี้ ทั้งยังน้ำท่วมอย่างนี้อีกด้วย ไม่มีใครจะช่วย
เหลืออะไรได้ เพราะฉะนั้นถึงจะเป็นห่วงสักเท่าใด บ๊อบก็

จนใจไม่อาจจะทำอะไรได้มากไปกว่าโอบกอดตัวจิ๋วไว้ให้ได้ไต่ตัวอุ่นมากขึ้น ความตื้นตันประกอบกับความเหนื่อยอ่อนทำให้บ๊อบขึ้นตาผืนทรวงต่อไปไม่ได้ จึงล้มตัวลงนอนบ้าง

บ๊อบคิดว่าตัวเองหลับไปไม่นานเลย เพราะดูเหมือนเพิ่งจะม่อหลับ และกำลังฝันเห็นไฟต่อว่าต่อขานเรื่องลูกของตัว แต่แล้วบ๊อบก็ต้องสะดุ้งตกใจตื่น เพราะเสียงเรียกอย่างกระหืดกระหอบของซีลู

“พี่บ๊อบ พี่บ๊อบ ตื่นเถิด จิ๋วเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ นอนตัวแข็งทึบ เรียกว่าไรก็ไม่ตื่น”

แม้ว่าบ๊อบจะยังรู้สึกงัวเงียเพราะเพิ่งจะหลับลงไปใหม่ ๆ แต่เสียงอันแสดงความตระหนกตกใจของซีลู ทำให้บ๊อบลุกทะเล่สิ่งพรวดพราด และภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้านั้นก็คือ จิ๋วนอนตัวแข็งอยู่ในท่าขดงอ และไม่จำเป็นต้องอธิบายอีกต่อไปว่า เกิดอะไรขึ้นกับจิ๋ว บ๊อบยื่นตะลึง หมดยุติจะคิดอ่านทำอะไรอีก ในใจคิดถึงแต่ความฝันที่มีไฟยื่นต่อว่าต่อขานตนอยู่ แล้วนั่นตนก็ต้องรับผิดชอบในการตายของจิ๋วอีกด้วยหรือนี่ จะทำอย่างไรดี ท้องฟ้าสว่างแล้วทำให้แลเห็นบริเวณรอบ ๆ ได้ราว ๆ เสียงไฟร้องเรียกกลุกอยู่ไม่ไกลนัก บ๊อบจะบอกแก่ไฟอย่างไรดี นี่ถ้าเมื่อคืนนี้จิ๋วได้นอน

ใกล้ๆ แม่ บางที...บางที่จิวจะไม่เป็นอะไรมาก เป็นความผิดของบ๊อบบ็อกซี่ที่พาจิวมาห่าแม่ แต่ว่าในยามเข้าด้ายเข้าเข็มอย่างนั้น ทุกชีวิตคิดแต่จะเอาตัวรอด แม้ไฟเองก็ไม่มีปัญญาจะช่วยลูก ถ้าตนไม่พามาให้ถึงชานบันได จิวก็คงจะจมน้ำตายเสียในขณะนั้นเอง จิวเองก็อ่อนแอมาแต่กำเนิดแล้ว เมื่อมาประสบเหตุการณ์น้ำต้นตระหนกตกใจเข้า ทั้งยังโดนน้ำ โดนฝน ร่างกายต้านทานไม่ไหว จิวจึงลาโลกไปอย่างง่ายดาย แม่บ๊อบและซีลูนนอนกอดอยู่ ก็ยังไม่รู้ว่าจิวหมดลมตั้งแต่เมื่อไร บ๊อบยังคิดยิ่งเสียใจที่เมื่อก่อนจะล้มตัวลงนอน ไม่ได้พิจารณาให้ดีเสียก่อนว่า จิวมีอาการมากน้อยเพียงไร แต่ถึงจะคิดสักเท่าใด จิวก็ไม่มีโอกาสจะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้แล้ว เสียงสะท้อนคร่ำครวญของซีลูนทำให้บ๊อบตื่นจากภวังค์ และเสียงร้องไห้ของซีลูนนั่นเองที่ทำให้ครอบครัวของไฟ โดยเฉพาะไฟเองสงสย และแม้บริเวณพื้นบ้านทั่วไปจะนองไปด้วยน้ำ ไฟก็มีได้หวนหวาดอีกต่อไป รีบบุกน้ำมาดูลูกของตนและภาพลูกรักตั้งดวงใจของตนนอนตัวแข็งอยู่เช่นนั้น ทำให้ไฟแทบจะหมดสติไปในทันทีทันใดนั้นทีเดียว

“โอ้ ลูกของแม่เอ๋ย เพิ่งจะเห็นกันหลังๆ อยู่เมื่อตอนหัวค่ำนี่เอง เจ้าก็มาจากไปเสียแล้ว แม่ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะ

อายุนั้น...ไม่ได้เจ็บได้ใช้สัณนิท...ตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แม่ก็ไม่ได้มาเห็นใจ...”

ร่ำพันไปมา ความเศร้าโศกก็กลับเป็นเคืองแค้นและแล้วสิ่งที่บ๊อบคาดคิดว่าจะไต่ย็น ก็หลุดออกมาจากปากไฟติดต่อกันโดยไม่ขาดสายเหมือนผ่นร้ายเมื่อคืนนี้

“พี่บ๊อบนี่ละ ตัวดีนั้ก รู้แล้วว่าลูกฉันไม่สบายมากทำไมไม่เรียกลูกฉัน คงจะแกล้งให้ลูกฉันตายละซี...ฮือ...ฮือ...พี่บ๊อบใจร้าย ช่างเกลียดลูกฉันเสียเหลือเกิน อยากจะรู้กันว่าลูกฉันไปทำอะไรให้ รักแต่แม่ตัวดี ทนหัวทนต์เกล้าเอาไว้เท่านั้นแหละ ลูกใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง นังแม่ชิลูนี่ก็อึก” ไฟพุดพลาง หันหน้ามาจ้องชิลูอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ “ตัวดีนั้ก นี่คงช่วยกันทำการร้ายอะไรละมั้ง ลูกฉันถึงได้ตายรวดเร็วย่างนี้...”

“นี่ ไฟ ฟังฉันพูดบ้างซิ” บ๊อบพยายามจะเจรจากับไฟด้วยสันติวิธี “ฉันเคยทำอะไรที่แสดงว่าเกลียดลูกเธอหรือ เมื่อคืนนี้ เธอก็เห็นแล้วใช่ไหมว่าฉันพยายามเพียงไรที่จะช่วยลูกเธอ จะพูดอะไรก็ให้มันเป็นธรรมดาหน่อย เราก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ชิลูเองก็ได้ทำอย่างเต็มที่ที่สุดแล้วที่จะช่วยจิว เรานอนกอดจิวไว้เพื่อให้อุ่นอยู่ต้งนานเท่าไร เธอ

เห็นไหม แต่จิวอ่อนแออยู่แล้ว และมาเกิดเหตุอย่าง^{ห้}นี้
มันสุดวิสัยที่ใครจะช่วยได้ จะให้ฉันทำอะไรละ”

“ฉันเองก็เสียใจจนบอกไม่ถูกแล้ว” ชีลู่สวดขึ้น “น้ำ
ยังจะมาโทษฉันอีก”

ชีลู่พูดแล้วก็ร้องไห้ต่อไป แต่ว่าไฟไม่มีสติจะมาฟัง
เหตุผลของใครอีกต่อไปแล้ว แม้ว่าก๊วกกับจูดจะตามมา
ปลอบโยนไฟก็หายอมฟังเสียงไม่ ได้แต่ร้องเอะอะกล่าว
โทษ^{ผู้}นั้น^{ผู้} และผู้เคราะห์ร้ายที่น่าสงสารยิ่งกว่าใครๆ ก็
คือจูด

“นี่เป็นเพราะพ่อมันไม่เอาธุระลูกเลย ลูกถึงได้ตาย
อย่างนี้ เราบอกให้มาดูแลลูกตั้ง^{ี่}ครั้ง^{ี่}ก็^{ี่}หน^{ี่} ก็ตอบว่าไม่เป็นไร
ไม่เป็นไร จนกระทั่งลูกตายไปแล้วทีนี้จะว่ายัง^{ี่}ง^{ี่}ไ^{ี่}ง^{ี่}จะว่า
ยัง^{ี่}ง^{ี่}”

ไฟแผดเสียงคับบ้าน นัยน์ตาแดงชุนมัว รวากับจะ
เสียสติ ไม่มีใครกล้าจะพูดอะไรขึ้นม^{ี่}อีก ในที่นั้นจึงมีแต่
ความเงียบ ได้ยินเสียงสะอื้น^{ี่}ให้ของชีลู่ดังมาเป็นระยะๆ ใน
ที่สุดก๊วกทำใจกล้าเข้าไปกระซิบกับมารดาว่า

“แม่จ๋า ลูกว่าคิดการอย่างอื่นกันดีกว่า นี่ก็สว่างมาก
แล้ว แต่น้ำก็ยัง^{ี่}ไม่ลด จะทำอย่างไรกับศพ^{ี่}นี้^{ี่}อีกต่อไป”

ไฟไต้ยีนกวักพูดจึงได้คิด แต่ว่าสมองของไฟไม่ยอมทำงานอะไรอีกแล้ว กวักจึงไต้ยีนมารดาตอบว่า

“ลูกจะไปจัดการอย่างไรก็ตามใจเถอะ แม่ไม่รู้จะทำอะไรถูก และแม่ แม่ทนดูไม่ได้หรอก แม่ไปละ”

พูดแล้ว ไฟก็วิ่งปราดได้รวบันไต้ขึ้นไปชั้นบน ไม่มีใครเห็นว่าไฟหายไปไหน ถึงแม้น่าเป็นห่วงว่าไฟจะไปทำอะไรที่เป็นอันตรายแก่ตัวเอง แต่ก็ยังโล่งใจไปได้พักหนึ่งที่จะไม่ได้ยินเสียงตัดพ้อต่อว่าด้วยประการต่าง ๆ ของไฟ บ๊อบจึงปรึกษากับมิตรสหายว่าควรจะฝังจิวไว้ที่ใด

“น้ำท่วมบ้านเสียยังกับทะเลอย่างนี้ จะไปฝังที่ไหนได้” โทนพูด “มองดูไม่เห็นมีดินแห้งอยู่ที่ไหนเลย”

“ก็เรายังไม่ได้สำรวจกันเลย พี่โทน” ชีลูแย้งขึ้น “เอาเถอะ เดี๋ยวฉันจะไปดูให้เอง”

และไม่ทันที่ใครจะทัดทาน ชีลูก็วิ่งลุยน้ำออกไปทางหลังบ้าน น้ำที่แช่ขังอยู่ตมคอนคิน เย็นเฉียบเข้าจับหัวใจ ชีลูไม่ค่อยชอบน้ำเลย และยิ่งต้องลุยน้ำอย่างนี้ยิ่งไม่สู้จะสนุกนัก แต่ความรักที่มีต่อจิว ทำให้ชีลูรู้สึกเหมือนว่า เป็นหน้าที่ของตนโดยตรงที่จะต้องทำ ชีลูท่องน้ำไปรอบ ๆ บ้าน ซึ่งขณะนั้นเว้งว่างไปด้วยน้ำ มองไม่เห็นที่ที่จะเป็นแผ่นดิน แม้แต่น้อย ที่เรียกว่าท้องทะเล คงจะมีแต่น้ำกับฟ้า หา

แผ่นดินไม่ได้เป็นอย่างนั้นเอง ชีลูคิดในใจ ขณะนั้นฝนหายขาด
เม็ดแล้ว แต่ฟ้ายังปั่นน้ำ แสดงว่าอีกไม่ช้าฝนก็คงจะตกอีก
และน้ำคงจะท่วมสูงขึ้นอีก นี่ถ้าจิวไม่มีอันเป็นไปอย่างนั้น
คงได้มาว่ายน้ำเล่นชมวิวอันแว้งว้างอย่างที่เห็นนี้ด้วยกัน...

เฮอ...มันคงจะสนุกน่าตื่นเต้นดีพิลึก แต่ว่า...จะไปตามหา
จิวได้ที่ไหนเล่า... จิวจากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ...คิดถึง
ตรงนี้ ชีลูน้ำตาไหลพรากอีก....ตุเถอะ เล่นกันสนุกๆอยู่
เมื่อวานนี้เอง มาวันนี้ไม่มีจิวเสียแล้ว ที่นี้จะเล่นกับใคร
เล่า นึกถึงเรื่องเล่น ชีลูนึกได้ถึงโคนต้นมะม่วงที่เล่นขาย
ของกันเมื่อวันนั้น เออจริงแหละ ที่นั่นเป็นโคกสูง เห็น
จะพอใช้ได้ และจริงอย่างที่คิดทีเดียวชีลูจึงรีบกลับมาราย
งาน และไม่ช้าต่างก็พากันมาชุมนุมที่โคนมะม่วงนั้น โทน
รับหน้าที่เป็นสัปเหร่อ ขุดหลุมที่โคนมะม่วง เมื่อโทนขุด
หลุมลงไปพอสมควรแล้ว บ๊อบก็จัดการคาบผ้าที่ให้ความ
อบอุ่นแก่จิวในตอนกลางคืนมาปูรองไว้ก้นหลุม แล้วโทน
ก็อุ้มจิววางลง เอาผ้าห่อตัวจนมิดชิดแล้วก็เตรียมจะเอาดิน
กลบ แต่ก็ต้องชะงักด้วยเสียงห้ามของชีลู

“เดี๋ยวก่อน พี่โทน คอยฉันประเดี๋ยว” และยังไม่ทัน
จะมีใครพูดว่าอะไร ชีลูก็วิ่งลงไปใต้น้ำเสียงดังสวบสวบ
ครู่หนึ่งก็กลับมา มีข้อเล็บมือนางคาบอยู่ในปาก

“เอาดอกไม้ใส่ไว้ในหลุมด้วย พี่โทน จี๊เขาชอบดอกไม้แบบนี้”

พูดแล้วซีลูก็สะท้อนด้วยความอาลัยรักเพื่อนผู้ต่างเผ่าต่างพันธุ์ บรรยายากษณะนั้นเงียบสงบไม่มีใครจะกล่าวคำใดออกมาได้ นอกจากนั่งดูโทนกลบหลุมนั้นจนเสร็จเรียบร้อย ไม่เข้าไคนะมั่งงซึ่งเคยเป็นที่เล่นอันสำราญบานใจของซีลูและจี๊ ก็กลายเป็นสุสานที่มีจี๊นอนนิ่งสงบอยู่ภายใต้แต่ผู้เดียว โดยไม่ใยดีแม้สักนิดว่า ซีลูจะทุกข์โศกอย่างไรถึงตนสักเพียงไหน แม้ว่าขณะนั้นจะมีผู้แวดล้อมซีลูอยู่มากมายทั้งบ๊อบ โทน กวัก และแจ้ว แต่ซีลูก็ยังรู้สึกว้าเหวเหมือนว่า ตนตกอยู่กลางท้องน้ำอันกว้างนั้น แต่ลำพังความคิดของซีลูล่องลอยไปถึงวันอันเปี่ยมไปด้วยความสุขแต่ไหนหลังที่มีจี๊เป็นเพื่อนเล่นด้วย และแล้วความคิดนั้นก็หยุดก็กลิ้ง ในเมื่อมีเสียงกระซิบอยู่ข้าง ๆ ว่า

“อย่าเศร้าโศกไปนักเลย ซีลู ถึงแม้จี๊จะตายไปฉันก็ยังอยู่ ฉันจะเป็นเพื่อนเล่นแทนจี๊เอง”

เสียงนั้นแม้ว่าจะแผ่วเบา ซีลูก็จำได้ว่าเป็นเสียงของแจ้ว ผู้ซึ่งไม่เคยสนใจในตนมาก่อนเลย ทั้งยังเคยทำทำซึ่งขัดตนเสียอีก เมื่อเห็นตนเล่นกับจี๊อย่างคึกคักระเริง ซีลูไม่รู้ว่าจะปวดด้วยใจจริงหรืออย่างไร แต่จะด้วยใจจริงหรือไม่

อย่างไรก็ตาม ชีลูก็ยังรู้สึกว้า ถ้อยคำนั้นเป็นคำปลอบประโลมที่ดีที่สุด โดยเฉพาะในยามที่ขาดเพื่อนอย่างนี้

ฝนหยุดตกมาสองวันแล้ว น้ำที่ท่วมอยู่ก็ลดลงบ้างแต่ยังไม่แห้งหายไปทีเดียว จะไปไหนต่อไหนยังต้องย่ำไปในน้ำ เท้าเปียกเปื้อนเปรอะน่ารำคาญ ชีลูผู้ไม่ชอบเรื่องนี้จึงไม่ยอมไปไหน ได้แต่นอนตามซานเรือน ซานบันได ทั้งความทุกข์ โศกถึงจี้ยังไม่คลายหาย ง่ายดายไปง่าย ๆ แม้จะมีแจ้วมาเป็นเพื่อนเล่นแทน ชีลูก็ยังทำทางหงอยเหงาไม่เล่นหัวคึกคะนองอย่างแต่ก่อน ข้าวปลาอาหารเป็น ไม่เหลือวเลเสียเลย ประกอบทั้งในเวลาที่บ้านช่องน้ำท่วมอย่างนี้ ต่างคนต่างคิดแต่จะหาทางให้น้ำลดลงเร็ว ๆ จึงไม่มีใครมีเวลามาคิดเรื่องอาหาร อาหารว่างอาหารหวาน ตลอดจนผลหมากรากไม้ อันเป็นของชอบของชีลูจึงไม่มีเหมือนปกติ วันหนึ่ง ๆ จึงดูเหมือนว่าชีลูจะไม่ได้กินอะไรเลย จนทำให้น้ำเป็นห่วง ยิ่งนัก และผู้ที่ห่วงใยยิ่งกว่าผู้อื่นก็คือบ๊อบ บ๊อบเฝ้าดูชีลูด้วยความรักและเป็นห่วง และความที่เกรงว่าชีลูจะเจ็บไข้ได้ป่วยเพราะอดอาหารนี้ ทำให้บ๊อบทนนิ่งอยู่ไม่ได้ ต้องออกไปชวนขวายหาอาหารนอกบ้านบรรดาที่คิดว่าจะเป็นอย่างถูกปากของชีลู มีกระต๊ากหมูและไขว้เป็นต้น แต่ว่า

ซีลูก็ยังไม่วายแสบ เพียงแต่ลืมนิดเดียว เมื่อเห็นเป็นอะไรแล้วก็
หลับตาลงใหม่ ถ้าหากบ๊อบเข้าซันนี่เข้า ก็จะกล่าวว่า

“พื๊อบกินเองเถอะ ฉันขอตัว ฉันไม่ค่อยชอบ และ
ขณะนี้ไม่อยากกินอะไรจนคิดเดียว”

และเมื่อไม่อยากให้บ๊อบหรือใครอื่นมาเข้าซี ให้กิน
อาหาร ซีลูจึงลุกจากที่ที่กำลังนอนอยู่ ท่องนำหยาไปทาง
หลังบ้าน และทั้งบ้านมีที่แห่งอยู่แห่งเดียวคือที่โคนมะม่วง
ฉะนั้นเมื่อบ๊อบตามซีลูมา จึงเห็นซีลูปีนขึ้นไปหมอบอยู่บน
โคกที่โคนมะม่วง ใกล้ ๆ กับหลุมฝังศพของจิว ความจริงที่
ตรงนั้นนอกจากจะเป็นที่ที่สบายที่สุดในขณะนี้ เพราะสูงพ้นน้ำ
พอจะเดินเหินยืดแข้งยืดขาได้บ้าง น่าอิจฉาพวกที่ปีนป่ายได้
โทะน กวัก แจ่ว จุต และไฟพากันไปนั่งรับแสงแดดอยู่บน
กิ่งมะม่วงอันมีสาขาใหญ่โต พ่อโต้งกับแม่เตี้ยกับนินนี่มา
กระพือปีกสะบัดขนอยู่บนกันสาด ซึ่งมีบริเวณกว้างยาวพอ
จะนั่งนอน รับแดดรับลมได้อย่างสบาย ในยามที่ฝนไม่ตก
และแดดก็ไม่ออกจ้านัก ดูช่วงเป็นเวลาอันแสนสุขแสนสบาย
และไม่มีใครที่จะไม่ชื่นชมยินดี จะมีก็แต่ซีลูเท่านั้น ที่ไม่
ได้เห็นว่าวันนี้ต่างกับเมื่อสองสามวันที่แล้วมาอย่างใดเลย
เพราะไม่ว่าวันใด เวลาไหน ที่ใด ที่ไม่มีจิว ที่นั้น เวลานั้น
ก็หาผาสุกสำหรับซีลูแต่อย่างใดไม่ ยังได้เห็นผู้นอนอยู่พร้อม

หน้าพร้อมตา ขาดก็แต่เจ้าผู้เดียว ชีลูยังนึกถึงจิวมากขึ้น แต่แจ้วก็ช่วยได้มากเหมือนกันทำให้ชีลูพูดจาสบายใจได้บ้าง แต่ก็เห็นได้ว่าเพราะเกรงใจแจ้วมากกว่าจะนึกสนุกอยากพูดเอง จนแจ้วเองก็แทบหมดมานะจะชวนพูดชวนคุยเสียทีเดียว จึงได้แต่นั่งมองหน้ากันไปมา ในวันนี้ก็เช่นเดียวกัน แต่ในขณะที่ต่างฝ่ายต่างนั่งกันไปนั้นเอง ชีลูก็ทำหูฟัง เพราะได้ยินเสียงแปลกดังมาจากทางหน้าบ้านว่า

“หมี เซเต้...” เสียงนั้นดังก้องไปทั่วบริเวณ ถึงจะไม่สนใจฟังก็ต้องได้ยิน ความอยากรู้ทำให้ชีลูอดนั่งอยู่ไม่ได้ ต้องถามแจ้วขึ้นว่า

“เสียงอะไรนะ แจ้ว”

“ไม่รู้ซี ชีลู ถ้าใครมาร้องขายอะไรละมั้ง ไซ้ใหม่ลุงบ๊อบ” แจ้วหันมาถามบ๊อบ

“ไม่รู้เหมือนกัน” บ๊อบตอบ “ออกไปดูดีไหมล่ะ”

“ดีซี เดี่ยวหนูจะออกไปดูให้” แจ้วไม่ค่อยรังเกียจที่จะทำประโยชน์ให้แก่ผู้ใด เพราะฉะนั้นถึงแม้จะต้องย่ำน้ำออกไป แจ้วก็ไม่ว่าอะไร แต่แจ้วออกไปไม่ทันถึงไหน ชีลูก็ทำจุกพุดพืด บ๊อบเองก็อดไม่ได้ ทำจุกบ้านแล้วบ้านอีก พลังสตกลืนนั้นเข้าไว้เต็มปอด

“อะไรนะ หอมจัง” บ๊อบอุทาน

“จริงซี่ พี่บ๊อบ หอมหวานวิเศษจริง เขาเรียกว่าอะไร
นะ ลงหอมอย่างนี้ละก็ เห็นจะเป็นของกินได้นะ พี่บ๊อบ
และบางทีจะกินอร่อยด้วย”

“พี่ก็ว่าอย่างนั้นแหละ” บ๊อบรับคำ “เอ๊ะ เห็นทีจะ
ต้องไปตุ๋นเสียเองบ้างแล้ว”

และไม่ต้องให้ชูลูกัดค่านหรือสนับสนุน บ๊อบก็โดด
ลงจากโคกที่โคนมะม่วง ย่นำออกไปทางหน้าบ้าน ทน
กับแจ่วที่หน้าประตูบ้านนั่นเอง ได้เห็นกับตาบ๊อบจึงได้รู้ว่า
หมเซเต๊...ที่ตักกองไปถึงหตุนเมื่อครั้นนั้น หาใช่สิ่งอื่นใด
ไม่ แต่เป็นหมปังไฟนั่นเอง อ้อ เขาใช้ปังบนไฟ แล้ว
เอาน้ำอะไรพรม ๆ ลงบนชั้นหมที่เสียบไม้แล้ว กลิ่นมันถึง
ได้ฟุ้งตลบไปจนถึงหลังบ้าน ได้กลิ่นแล้วน้ำลายออกมาสอ
จนบ๊อบต้องค่อย ๆ กลืนดังเอือก บ๊อบพยายามอย่างยิ่งที่จะ
ไม่ให้แจ่วเห็นอาการอย่างนี้ของตน และทางที่ดีก็คือส่งแจ่ว
ไปเสียให้พ้น ๆ บ๊อบจึงพูดขึ้นว่า

“เห็นหรือยังละแจ่ว ว่าเจ้ากลิ่นหอมฟุ้งเมื่อตะกนนั้นะ
มันคือหมาเราตี ๆ นี้เอง หมปังไฟ กลับไปบอกชูลูซี่ เขา
ยังอยากรู้ด้วย”

เมื่อแจ่วเดินลับตาไปแล้ว บ๊อบก็สูดกลิ่นเสียเต็มที่ให้
สมกับความหอม หวานวน ใจของมัน ได้ กลิ่นอย่างนั้นแล้ว

บ๊อบคิดไปถึงไถ่อย่างเมื่อครั้งนั้น ครึ่งที่ต้องแย่งกันกับดำจนแทบว่าจะฆ่ากันตาย คิดถึงตอนนั้นแล้วก็ลืมนรสอันโอชะของไก่ชิ้นนั้นเสียมิได้ จะเป็นหมูหรือไก่ถ้าอย่างไพออย่างนั้นก็คงมีรสอย่างเดียวกัน บ๊อบคิด นี่ถ้าหากซูลูได้ลืมนดูบ้างแล้ว คงจะลืมนไม่ลง และคงจะสบายใจขึ้นอย่างแน่นอน แต่ว่าทำอะไรละ จึงจะมีโอกาสได้ลืมนรส บ๊อบคิดไปพลาง จ้องมองดูหมูที่วางเรียงอยู่บนเตาไปพลาง ไม่ซ้าก็เห็นหมูที่เรียงอยู่บนถุกรวมมาวางในจาน และมีหมูที่ยังไม่ได้ปิ้งวางเรียงลงไปใหม่บนเตานั้น เมื่อวางลงไปเรียบร้อยแล้ว จานที่มีหมูอยู่เต็มก็ถูกฉวยไป กลืนอันยวนใจพลอยห่างหายไปด้วยได้ยินแต่เสียงร้อง “หมูเซเต้...” ดังไกลออกไปๆ ได้จึงหวัะกับเสียงฝีเท้าที่ย่างลงไปใ้ในน้ำดังจ่อม-แจ่ม จ่อม-แจ่ม

เสียงฝีเท้าที่นั่นค่อยแผ่วเบาลง แสดงว่าเจ้าของฝีเท้าเดินไกลจากที่นั่นไปแล้ว แต่กลืนก็ยังไม่วางใจหายไปทีเดียว บ๊อบละสายตาจากภาพนั้นด้วยความเสียดาย ครั้นเมื่อหันกลับมาตั้งใจจะกลับเข้าบ้าน กลืนหมูที่อยู่บนเตา กลับหอมฟุ้งขึ้นมาใหม่ กลืนของมันช่างทำทนายอะไรอย่างนั้น และโอกาสอันดีก็เปิดให้เป็นอย่างนั้นแล้ว บ๊อบจะยอมละโอกาสเสียหรือ ไม่มีเวลารอคำตอบจากอำนาจฝ่ายสูงหรือฝ่ายต่ำ บ๊อบใช้ความสามารถเอาปากกรวบนหมูที่กำลังส่งกลืน อยู่บน

เตาไฟได้มาทั้งหมดไม่เหลือไว้ให้เจ้าของแม้แต่สักไม้เดียว
แล้วก็ใช้ไฟทำพาตัวหายลับไปทางหลังบ้าน

ชิลูกับแจ้วกำลังคอยฟังข่าวอยู่อย่างสนใจ และความ
สนใจใคร่รู้ได้กลายเป็นความตื่นเต้นตกตะลึงเมื่อเห็นบ๊อบ
วิ่งมาอย่างเต็มฝีเท้า และกระโจนพรวดขึ้นมานั่งใกล้ ๆ ตน
พลางคายสิ่งที่คาบมาลงบนพื้น เมื่อวางสิ่งที่คาบลงแล้ว
บ๊อบก็อ้าปากเป่าลมให้เข้าไป พยายามจะไม่ให้ชิลูและแจ้ว
รู้ว่า ตนทำอาการเช่นนั้นเพื่อปิดเบ้าบรรเทาความร้อนอัน
เกิดจากหมีเสียบไม้ที่ตนคาบมา แต่ทั้งชิลูและแจ้วต่างตื่น
เต้นกับสิ่งที่วางอยู่ต่อหน้า จึงไม่ได้สนใจดูหมีหรือแม้แต่จะ
ถามสักคำว่าเกิดอะไรขึ้นกับบ๊อบ

“เอ๊ะ นี่มันเป็นหมีจริงๆ นี่ แจ้ว” ชิลูปรารภขึ้น
“หมีที่ส่งกลิ่นเมื่อกี้กระมัง”

“จริงแหละ” แจ้วยืนยัน “ที่ฉันเห็นมาก็อย่างเดียวก
ันนี่ เอ๊ ว่าแต่ว่า...” แจ้วชะงักคิดอยู่หน่อยหนึ่งว่า ตน
ควรจะพูดออกมาให้ตลอดหรือไม่ พอดีชิลูสอดขึ้นว่า

“แต่ว่า พี่บ๊อบฉวยเอาของเขามาได้อย่างไร ไซ้ไหม”
แจ้วนิ่งไม่กล้าพูดอะไร บ๊อบจึงกล่าวว่า

“เรื่องเอามาได้อย่างไรนะ ไม่ต้องถามหรอก ลงว่า
บ๊อบต้องการอะไรแล้วเป็นต้องได้ เชื่อความสามารถพี่สิ”

บ๊อบส่ายหน้าไปทันที “ว่าแต่ว่าอยากกินไหมล่ะ อยากกิน
จะแบ่งให้กินบ้าง”

“แหม ถ้ามได้ พี่บ๊อบนี่ ใจคอพี่จะกินคนเดียวเชียว
รี” ชีลูตัดพ้อ “ถ้าพี่ต้องการกินคนเดียว พี่ก็กินไปเถอะ
ไม่มีใครเขาแย่งหรอก”

“มัวแต่พูดโยกโย้ เดี่ยวอดแน่” บ๊อบพูด “ที่พี่ไป
จួយเอาของเขามา ก็เพราะเห็นเธอไม่ได้กินอะไรเป็นชิ้น
เป็นอันมาตั้งหลายวันแล้ว พูดแล้วเดี๋ยวก็จะหาว่าทวงบุญ
คุณ แต่นั่นแหละ ถ้าเธออยากกินล่ะก็มาแบ่งเอาไป”

“จะได้คนละก้อนล่ะพี่บ๊อบ มีทั้งหมดเท่าไร” ชีลู
ถาม

“เท่าไรก็ไม่รู้ กินกันไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน เอาลงมือ
เลย แจ่ว ชีลู รอบแรกนี่คนละอันก่อน” พูดแล้วก็คาบไว้
อันหนึ่ง แต่เจ้าไม้นั่นออกจะเป็นก้างขวางคอเสียจริง จะกิน
อย่างไรล่ะ ถึงจะไม่ต้องกินไม่เข้าไปด้วย บ๊อบคิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วจึงบอกกับชีลูว่า

“นี่ชีลู เอาปากคาบไม้ไว้ให้หน่อย พอฟังบ๊อบขึ้น
ลมก็ เอาปากตึงไม้ออกไปนะ” ชีลูต้องยอมทำตามคำสั่งเพื่อ
เป็นการเอาใจ ต้องออกแรงบ้างเหมือนกัน ไม่งั้นจะหลุด
และเมื่อถึงคราวชีลู บ๊อบก็ช่วยเช่นเดียวกัน เพียงแต่ลื่นได้

ลิมรสของหมู ทั้ง บ๊อบ ชีลู และแจ้วก็ยืนยันได้ทันทีว่า หมูเลียบไม่ปิ้งไฟนี้ ไม่เพียงแต่มีกลิ่นหอมแต่อย่างเดียว แต่ยังมีรสอันโอชะตั้งแต่ปากลงไปถึงกระเพาะ แล้วบ๊อบก็ชวนให้ตั้งต้นรอบใหม่ คราวนี้แจ้วออกความเห็นขึ้นว่า

“นี่เราจะไม่แบ่งให้ใคร ๆ เขากินกัน บ้าง หรือจะลงของอร่อย ๆ ออกอย่างนี้”

“จริงซี แจ้ว แม่อยู่ไหนก็ไม่รู้ ลงต้องแบ่งเอาไปให้แม่บ้าง” บ๊อบพูด “แล้วก็ต้องให้ จูต ฝู กวัก แล้วใครอีกล่ะ...”

“ก็เหลือแต่พี่ไทน์...” ชีลูพูด “เขาไม่กินเนื้อสัตว์ไม่ใช่หรือ พี่บ๊อบ”

“ไม่กินหรือ ยกเว้นไปได้หนึ่งละ แม่เคยกินไม่เป็น พี่รู้ วันนั้นดำก็คงไม่มา เพราะน้ำท่วมยังไม่ลด” บ๊อบช่วยคิด “เอ้า มานับดูซีมีทั้งหมดเท่าไร จะได้แบ่งให้เท่า ๆ กัน...หนึ่ง...สอง...สาม...เอ้อเฮอตั้งสิบเจ็ดอันแน่ะ กินเสียสามเหลือสิบสี่”

“ถ้าฉันกินอันหนึ่ง แล้วก็พี่บ๊อบ...สอง แจ้ว...สาม พ่อแจ้ว...สี่...แม่แจ้ว ห้า พี่กวัก...หก แล้วจะเหลือเท่าไรล่ะ พี่บ๊อบ”

“มีสิบสี่ หักออกหก ก็เหลือ...เท่าไรนะ...อ้อ อ้อ เหลือแปด”

“เ้า ถ้าเหลืออีกแปด จันเอาอันหนึ่ง พี่บ้ออีกอันหนึ่ง แจ่วอีกอันหนึ่ง...”

“แหม เด็กนี่โง่จริง มัวแต่คิดอย่างนั้น ไม่ทันกิน หรอก ก็รวมเข้าไปอย่างเก๋าซี มีทั้งหมดหก หมมีแปด ลบ กันก็เหลือสอง แปลว่า แจกกันได้คนละสองไม้ แล้วยังเหลือ อีกสองไม้ ให้ใครละ”

“อ้าว พี่บ้อ ลืมแม่แล้วหรือ” ชูลู่ท้วง

“เออ จริงซึนะ ลืมสนิทเลย แต่ว่า...แม่รู้เข้าจะมิดูตาย รึนี้” บ้อบออกจะสะทกสะท้านขึ้นมาบ้างแล้วในตอนนั้น และ ในทันใดนั้นก็รู้สึกสะท้านขึ้นมาทั้งตัว ในเมื่อได้ยินเสียง ร้องไวยวายอยู่ตรงหน้าบ้านว่า

“อา...อวซ์เลยว่นอ...เจ้าเจ้งเลยว...อาหมาตัวขาวเอา หมอวไปกินหมด...” เสียงนั้นยิ่งดังขึ้น ๆ จนไม่มีใครจะนั่ง ตูตายต่อไปได้ มีเสียงถามซ้อนกันหลายเสียงว่า “ใช้ตัวขาว แน่หรือ ลือเห็นวิ่งไปทางไหน” และก็มีเสียงตอบว่า “อืวิ่ง เข้ามาข้างในบ้าน อวเห็นแต่ไกล แต่น้ำท่วมอววิ่งตามอ ไม่ทัน”

ถ้าวิ่งเข้ามาในบ้านละก็ หาไม่ยากเลย เพราะไม่มีทาง
จะซุกซ่อนที่ไหนได้อีกในยามน้ำท่วมอย่างนี้ ไม่ซุกก็ได้ยิน
เสียงหลาย ๆ เสียงย่ำน้ำดังซู่ซ่ากรูกันมายัง โคน มะม่วง นั้น
และนั่นไงละ หมูของกลางอยู่ที่นั่นเอง จับได้คาหนังคาเขา
ทีเดียว จำเลยทั้งสามตกใจขวัญหาย หน้าซีดเขียวไปตามกัน
จะเล็ดลอดหลบหนีไปทางไหนก็ไม่ได้เพราะถูกล้อมจวนตัว
จึงได้แต่มองดูหน้ากันทำตาปริบ ๆ ต่างฝ่ายต่างกลั่นหาใจ
รอการลงอาญาซึ่งไม่มีใครคาดคิดว่าจะร้ายแรงเพียงไหน
ยิ่งได้ยินเสียงพูดว่า “เอ้า อ้าวให้ล้อสองบาท ที่จริงล้อก็
ผิด มาตั้งหาบทั้งไว้ที่หน้าบ้านอ้าวทำไม” บ๊อบยังใจไม่ดี
เพราะการที่ตนเป็นต้นเหตุให้เสียเงินทองโดยไม่จำเป็นนั้น
ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันจะถูกลงโทษด้วยกฎหมาย
บ้านเมือง บ๊อบก็ใจหายขวัญบิน เมื่อได้ยินเสียงประกาศิต
ดังมาทางเบื้องหลังว่า

“นี่มันเรื่องอะไร หา บ๊อบ เจ้าถึงได้รอ่านขโมยของ
เขากินอย่างนี้ เจ้าอดอยากนักหนาหรือ หรือว่าเห็นเป็น
สนุกที่ขโมยของเขาได้ เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่า เจ้าของเขาจะ
เสียตายของ แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เห็นเคยประพฤติกินชั่ว
ร้ายอย่างนั้น นี่มันเป็นเพราะอะไร แม้อยากรู้ก็...เจ้าถึง
ได้คิดอ่านเป็นขโมย แม้เสียใจเหลือเกิน...”

นางลิลล์พูดต่อไปอีกไม่ได้ เพราะรู้สึกอยากจะร้องให้
เสียงอันสั้นเครือที่ขาดหายไปนั้นทำให้บ๊อบรู้ว่ามารดาได้
รับความทุกข์โทมนัสอย่างแสนสาหัสเพราะการกระทำของ
ตน ความสนุกก็กระหน่ำเมื่อครั้นหายไปหมดสิ้น เหลือแต่
ความเสียใจที่ตนทำอะไรโดยไม่ยั้งคิดถึงผลที่จะเกิดตามมา
บ๊อบก้มหน้านิ่ง แสดงอาการลูบะโทษแต่ก็ไม่อาจจะคิดหา
ถ้อยคำใดๆ มากล่าวแก้ตัวได้ ที่จริงเรื่องแก้ตัวบ๊อบไม่นิยม
ทำนัก ถือว่าทำผิดแล้วก็ต้องรับผิด ยิ่งแก้ตัวก็เท่ากับทำผิด
ฐานพูดเท็จเข้าไปอีกกระทงหนึ่ง นางลิลล์รู้สึกเสียใจของลูก
ชายดี ทั้งความผิดในเรื่องนี้ก็นับว่าเป็นครั้งแรก นางลิลล์
จึงยอมอมภัยให้ แต่ก็อดเตือนขึ้นไม่ได้ว่า

“เจ้าน่ะ มักจะเสียเพราะผู้หญิง ครังแม่ไฟก็หนหนึ่ง
แล้ว นี่ยังมีแม่ชีลอีก นี่เห็นจะขโมยมาสู่กันกินละกระมัง
ถึงจะรู้ว่าผิด เจ้าก็ยังยอมทำ”

ชีลเหลือบตามองดูนางลิลล์อย่างเคืองๆ, ไม่ว่าใคร
เขาจะทำผิดกันที่ไหนในโลกนี้ ดูไม่พ้นชีลไปได้เลย

ศึกอันธพาล

“เจ้ามันเสียเพราะผู้หญิง” คำของมารดา ยังคงอยู่ในหูบ๊อบ บ๊อบพยายามนึกทบทวนไปถึงเหตุการณ์เมื่อวันนั้นจริงแหละ เรื่องร้ายๆ ใดๆ ที่เกิดขึ้น ก็มักจะเกิดเพราะแม่ พวกผู้หญิงเสียแหละมาก เริ่มต้นมาก็มีแม่ไฟ ผู้ช่างตัดพ้อต่อว่า ต่อมาก็แม่ลูซี่ ผู้เคียดแค้นพยาบาล แล้วสุดท้ายก็ถึงซิลู ผู้แสนซน แต่ว่าจะสุดท้ายจริงละหรือ...ถ้าสุดท้ายได้ก็จะเป็นดี

ความจริงบ๊อบก็ออกจะเบื่อและรำคาญพวกผู้หญิงอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เพราะไม่เห็นมีอะไรนอกจากจะตามใจ

ตนเอง และเชื่อว่าความเห็นของตนเท่านั้นจึงจะถูก ส่วน
ของคนอื่น นั้นผิดหมด ดูแต่ นาง ลิลลี่ เอง เธอจะเห็น เรื่อง
สนุกๆ อย่างนี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตายไปได้

“แม่เสียใจเหลือเกิน” น้ำเสียงอันแสดงความน้อยใจ
และผิดหวังของมารดาทั้งวานชาขึ้นมาในหูของบ๊อบอีก นี่
ถ้าแม่เห็นจุดจกจกฉายปลาเขามากินแทบไม่เว้นแต่ละวัน แม่
จะพูดว่าอย่างไรบ้างหนอ

บ๊อบรำพึงพลาตงตกแต่งเล็บไปพลาตง นับตั้งแต่น้ำลด
จนกระทั่งแห้งหายไปในเมื่อสองสามวันก่อนนี้ บ๊อบเพิ่งจะมี
เวลาว่างทำธุระให้ตัวเองวันหนึ่ง ทั้งนี้เพราะมัวแต่ยุ่งติด
ตามหาไฟ แต่แม้ว่าจะช่วยกันหาทุกซอกทุกมุมตามที่ไฟ
เคยไป และชอบไปแอบนอนเสมอๆ ก็ยังหาพบร่องรอยของ
ไฟไม่ บ๊อบจึงต้องขอยุติการค้นหาไว้ เชื่อว่าเมื่อไฟคลาย
เศร้าโศกลงบ้างแล้วคงจะกลับมาเอง จุดเองก็จนปัญญาได้
แต่นั่งคอยการกลับของไฟด้วยอาการ เศร้าสร้อย ไม่ยอมกิน
ข้าวปลาอยู่หลายวัน

“นี่ถึงผู้ชายอย่างจุด” ความคิดเรื่องผู้หญิงผู้ชายยังไม่
ยอมยุติง่ายๆ และบ๊อบก็อดข่มไม่ได้เมื่อนึกถึงจุด “อะไร
ก็ไม่รู้ ทำอะไรก็ไม่เห็นได้เรื่อง ทำทางนำขึ้น นี่ซิ ผู้ชาย

เองก็เชื่อว่าดีเสียทั้งหมดเมื่อไหร่ ยิ่งถ้าได้มาเจออย่างเจ้าตูบกับเจ้าโม่งเขาก็คงจะยิ่งเห็นชัดเลยว่ามันเลวได้แค่ไหน...”

อารมณ์อันสดชื่นของบ๊อบกลายเป็นขุ่นมัวเมื่อนึกถึงเจ้าอัมพรพลร้ายประจำถิ่นทั้งสองนี้ ที่จริงบ๊อบเองไม่มีนิสัยชอบก้าวร้าวผู้อื่น ไม่ว่าใครแปลกหน้ามาใหม่ บ๊อบถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำความรู้จักมักคุ้นด้วยเสมอ แต่ว่าเจ้าตูบกับเจ้าโม่งนี่มีลักษณะพิเศษที่บ๊อบต้องยอมเปลี่ยนนิสัยเพียงแต่เห็นหน้าทำทางเป็นครั้งแรกบ๊อบก็บอกกับตัวเองได้ทันทีว่า นี่มิใช่มิตรที่ควรคบ ทั้งเจ้าตูบกับเจ้าโม่งก็มิได้สนใจที่จะผูกไมตรีด้วย ซ้ำทุกคราวที่ผ่านหน้าบ้าน ยังมักจะมองดูบ๊อบด้วยสายตาอันไม่เป็นมิตร ซึ่งบ๊อบพยายามทำเป็นไม่เห็นเสียบ่อย ๆ แต่ใครจะรู้ ถ้าหากว่าวันหนึ่งบ๊อบเกิดทนต่อสายตาดังนั้นขึ้นมาไม่ได้ และจะเกิดอะไรขึ้น

กำลังเพลिनคิดถึงเรื่องนี้ เสียงอันคุ้นหูของมารดาที่ตั้งขึ้นทางหน้าบ้าน

“นั่นเธอมายืนอยู่หน้าบ้านฉันทำไม แล้วก็อะไรละนั่น มายืนน้ำลายไหลยืดๆ ถ้าจะเป็นบ้าละกระมัง” พูดถึงตอนนั้น นางลิลลี่เห่าเสียงกระชั้นเพื่อขับไล่ไปให้พ้นหน้า

บ้าน “ไปนะ ไปให้พ้นหน้าบ้านฉันเชียวนะ ประเดี๋ยวโรค
กำเริบมาก จะมาเที่ยวกัดใครต่อใคร”

“โฮ่ น้ำจ๋า ฉันไม่ได้เป็นบ้าหรอกจ้ะ” อีกเสียงหนึ่ง
ออกอ้อนขึ้น “ฉันถูกยาเบ้อมาจะ เคราะห์ดีกินเข้าไปเพียง
นิดเดียว ฉันเที่ยวมาหาน้ำฝน จะกินถอนพิษ น้ำมีบ้างไหม
จ๊ะ ขอให้ทานฉันสักหน่อยเถอะ”

“อ้อ ดีนี” นางลิลลักระแทกเสียง “ตัวเองทำตะกละ
ตะกลาม กินอะไรไม่เลือก ครั้นพอเกิดเดือดร้อนเข้า ก็เที่ยว
มาทวนชาวบ้าน”

พูดแล้ว นางลิลลัก็หันหลัง ตั้งท่าจะเดินกลับเข้าบ้าน
พอดีเหลือบมาเห็นบ๊อบที่วิ่งมาสังเกตเหตุการณ์ นางลิลลั
จึงรีบพูดขึ้นว่า

“เข้าไปในบ้านเสียลูก เกิดมีใครมายืนน้ำลายไหลยี้ดๆ
อยู่หน้าบ้านก็ไม่ว่า ประเดี๋ยวจะเกิดเดือดร้อนกันใหญ่”

“แต่เขาว่าเขาไม่ได้เป็นบ้าไม่ใช่หรือจ๊ะ แม่” บ๊อบ
แย้งขึ้น เพราะตนมาถึงที่นั่น ทันฟังคำออกอ้อนของอีกฝ่าย
หนึ่งจึงรู้เรื่องตลอด “ที่จริง น้ำฝนบ้านเรา ก็มีตั้งหลายตุ่ม
ขอให้เขาสักหน่อยคงไม่เป็นไรนะจ๊ะ จะได้ช่วยให้เขารอด
ชีวิตขึ้นมา แม่เองก็พลอยได้บุญไปด้วย”

ได้ยินลูกชายพูดดังนั้น นางลิลลี่ก็ทนใจแข็งต่อไปไม่ได้ แต่ก็ยังไม่อยากจะยอมง่าย ๆ จึงพูดขึ้นว่า

“เจ้าละ ชอบทำเจ้าก็เจ้าการคืนนี้ อีกไม่ช้าก็คงจะเกิดเรื่องเดือดร้อนอีก คอยดูไปก็แล้วกัน แล้วจะหาว่าแม่ไม่เตือน”

พูดแล้วนางลิลลี่ก็เดินหลีกไป ไม่สนใจใยดีเลยว่าลูกชายตนจะจัดการช่วยเหลืออาคันตุกะผู้มาใหม่ด้วยวิธีใดบ้าง ส่วนบ๊อบเมื่อเห็นมารดาเดินลับไปแล้ว ก็เรียกผู้มาขอความช่วยเหลือให้เข้ามาในบ้าน และขอแรงโทนช่วยจัดหาสิ่งที่ต้องการให้ ไม่ช้าก็ได้้นำฝนใสสะอาดใส่ขันมาวางไว้ตรงหน้า ผู้รับแสดงกริยาให้รู้ว่าขอบคุณอย่างใหญ่หลวง แต่ยังอดเอออ ^๕ ไม่กินน้ำนั้นทันที โทนอดสงสัยอยู่ไม่ได้จึงถามขึ้นว่า

“อ้าว ทำไมเธอยังรื้ออยู่ล่ะ รีบ ๆ กินเข้าซิจะได้หายเร็ว ๆ”

“ถ้ามีเกลือผสมด้วยถึงจะได้ผลจะ ตอนแรกฉันไม่กล้ากิน จึงขอแต่น้ำเปล่า ๆ แต่ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไร ถ้าไม่หายมันก็ตาย ตายเสียก็ดี จะได้พ้นลำบากเสียที” ^๖ ผู้พูดหยุดพูด มีเสียงสะอื้นมาแทนที่

“เกิดอยากตายขึ้นมาเสียอีกแล้ว” บ๊อบพูดอย่างรำคาญใจ และยิ่งหงุดหงิดมากขึ้น เมื่อเห็นชัดแล้วว่าผู้ที่ตนกำลังให้ความช่วยเหลืออยู่นั้นเป็นคนละเพศกับตน แล้วนั่นมันเรื่องอะไรถึงได้หนีผู้หญิงไม่พ้นสักที ต้องให้มีเหตุต้องมาเกี่ยวข้องกันจนได้ซิเน่า และจะต้องเกี่ยวข้องยุ่งเหยิงไปถึงไหนอีกก็ไม่รู้ในเมื่ออยู่ๆก็เกิดพูดต่อไปว่า “ถ้าอยากตายไว้ตายคราวหลัง คราวนี้มาถึงบ้านพวกเราแล้ว เราต้องช่วยกันเต็มที่ให้เธอรอดชีวิตขึ้นมา ซิลู เข้าไปเอากระปุกเกลือในครัวมาเร็ว”

ซิลูไม่เคยซักซำเลยในเรื่องอย่างนี้ เพราะการที่มีเรื่องแปลกๆใหม่ๆเกิดขึ้นในบ้านนั้น เป็นความสนุกน่าตื่นเต้นอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นไม่ถึงอึดใจซิลูก็นำกระปุกเกลือมาให้ตามต้องการ นำฝนกับเกลือเป็นยาพิเศษสำหรับยาเบื่อชนิดที่ไม่ร้ายแรงนัก พอตกลงท้อง ผู้เคราะห์ร้ายนั้นก็อาเจียนออกมาและไม่ซำก็หายดีเป็นปกติ ต่อจากนั้นก็เห็นหน้าของบ๊อบและโทนที่จะต้องช่วยในขั้นต่อไป คือส่งตัวกลับบ้าน บ๊อบจึงถามขึ้นว่า

“นี่เธอ ซื่ออะไรก็ไม่รู้ ฉันเรียกเธอแม่ส้มอกอยู่แล้วกัน ขนของเธอสีตุ่นๆ อย่างไม่รู้ ไลน์บอกฉันมาซิว่าบ้าน

เธออยู่ที่ไหน ฉันจะได้พาเธอไปส่งบ้าน”

สี่มอทำตาตก น้ำตาพาลจะไหลออกมาอีกแล้ว แต่ครั้นเหลือบตาดู เห็นบ๊อบทำสีหน้าไม่ค่อยพอใจก็จำต้องสะกดกลืนไว้ แล้วตอบว่า “ฉันไม่มีบ้านหรือก็จะ เมื่อตอนฉันยังเล็ก ๆ อยู่ ฉันอาศัยอยู่ที่ใต้ถุนบ้านโน้น แต่พอโตขึ้นไม่มีใครเขาต้องการฉัน เพราะรูปร่างหน้าตาของฉันมันไม่สวย ฉันก็เลยต้องเที่ยวไปเที่ยวมาอยู่ตามข้างถนนนี่เอง”

“แล้วไปกินไปอยู่ที่ไหนกันล่ะ” บ๊อบถาม ใจหวนคิดไปถึงสภาพของตนที่ต้องเร่ร่อนอยู่ข้างถนนในคืนวันนั้น ทำให้รู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ

“สุดแต่จะหาได้ละจ๊ะ ส่วนมากก็ได้จากข้างถนนนั่นแหละ บางมื้อโชคดีก็ได้กินอิ่ม บางมื้อก็กินไม่อิ่ม ถ้ามีไบนโซคร้ายก็ต้องอดเอาเลย ยิ่งนับวันยิ่งจะหากินลำบากขึ้น เพราะข้าวของแพงคนเขาไม่กินเหลือทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ กัน หมาข้างถนนก็เลยจะต้องอดตายกันหมด ฉันถึงว่ายังอยู่ไปก็ยิ่งลำบาก ตายเสียจะได้พ้นทุกข์พ้นร้อน”

“ถ้าอย่างนั้น อยู่เสียที่นี้ก็แล้วกัน” บ๊อบแข็งใจชวนสี่มอให้อยู่ด้วย ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ขออนุญาตมารดา แต่ว่าเรื่อง

ช่วยทุกข์เพื่อนอย่างนี้ แม่คงจะไม่ว่าหอรกนะ บ๊อบคิด ถึงว่าก็ยอมให้ว่าเสียสักพักหนึ่ง แล้วแม่อีกลืมนไปเอง แต่ว่าสมาชิกในบ้านจะว่าอย่างไร บ๊อบจึงถามกันดูทั่วๆ ว่าใครจะขัดข้องประการใด

“ว่าอย่างไร โทน ขัดข้องไหม ซิลู จุต พ่อโต้ง แม่เตี้ย” บ๊อบจัดการเรียกตัวมาถามคนหมดก็ได้คำตอบว่าไม่ขัดข้อง มีแต่โทนที่พูดขึ้นว่า

“ถ้ารักจะอยู่ร่วมกัน ก็ต้องปฏิบัติตามระเบียบของบ้าน เธอต้องดูว่าคนอื่นเขาทำกันอย่างไร แล้วพยายามทำตามเขา และถ้าเธอไม่รังเกียจจะช่วยดูแลซิลูให้ด้วยก็จะดีมีประโยชน์ยิ่งนัก”

“จริงซี” บ๊อบยืนยันอย่างยินดี “เธอเป็นผู้หญิงด้วยกัน พุดจากกันคงจะเข้าใจได้ดีกว่าพวกเรา”

สี่มอหันมามองดูซิลู ผู้ที่ตนรับมอบหมายให้ดูแล เห็นดวงตาอันใสแจ้วของซิลูกำลังจ้องจับอยู่ที่ตนอย่างเป็นมิตรก็ค่อยวางใจ รีบรับคำขึ้นว่า

“ยินดีเทียวจ๊ะ ถ้ามีอะไรที่ฉันจะช่วยทำให้ได้บอกฉันเถอะจ๊ะ ฉันยินดีทำทงนั้น เพราะการที่พวกพี่ๆ รับฉันไว้

ให้อยู่ที่นี้ กันนับว่าเป็นบุญคุณอย่างสูงสุด ไม่เช่นนั้นแล้ว
ฉันจะต้องเร่ร่อนต่อไปอีก จะทุกข์ยากอีกสักเท่าไรก็ไม่รู้”

เท่านั้นเอง ทุกอย่างก็ผ่านไปโดยเร็วร้อย ชีลูเองก็
พอใจที่ได้อยู่ใกล้ ๆ ผู้หญิงโดยเฉพาะผู้หญิงอย่างส้อมที่เคย
ผจญความทุกข์ยากมาสารพัดอย่าง อย่างที่ชีลูเองไม่เคยคาด
คิดมาก่อน และแม้แต่จะนึกตามไปด้วย บางทีก็ยังไม่
ออก เพราะเหตุว่าชีลูยังไม่เคยออกไปพ้นประตูบ้านเลย
โลกของชีลูจำกัดวงอยู่แต่ในรั้วบ้าน และแวดล้อมด้วยบ๊อบ
โชน แก้ว กวัก จูด ผู้รักและเอ็นดูตนทั้งนั้น ถ้าหาก
ตนต้องมีอันเป็น จำเป็นจะต้องเผชิญกรรมอย่างนั้นบ้างจะ
ทำอย่างไร ชีลูคิดไม่ออกเลย ด้วยเหตุดังนี้จึงทำให้ชีลูนับ
ถือส้อมมากขึ้นที่สามารถดำรงชีพออยู่ได้ ทั้งที่ต้องต่อสู้กับ
ความลำบากยากเข็ญ อย่างแทบจะเด็ดชีวิตเสีย ไม่เว้น แต่ละ
วัน

ส่วนบ๊อบก็ออกจะยินดีอยู่ไม่น้อย ที่เห็นส้อมมีอัธยาศัย
ใจคอดี สามารถเข้ากับใคร ๆ ได้ และที่ทำให้บ๊อบพอใจ
เป็นอันมากก็คือ ส้อมช่วยแบ่งเบาภาระไปจากตน ทำให้
ชีลูได้มีเพื่อนที่โตกว่าไว้พูดคุย ความคิดที่จะก่อวนให้เกิด
เรื่องเดือดร้อนต่าง ๆ จึงค่อยระงับหายไป ตนก็ค่อยผาสุก
ขึ้น แต่ว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่บ๊อบไม่ถูกใจ นั่นคือเรื่องกิริยา

ของสี่มอในเวลากินอาหาร ถ้าเป็นชิลู บ๊อบคงจะดูเสียนานแล้ว แต่กระนั้นบ๊อบก็ยังอดเตือนขึ้นไม่ได้ เมื่อเห็นสี่มอกระโดดเข้าย่ำก้อนเนื้อที่ปนอยู่กับข้าวในจานของตน

สี่มอหน้าม้อย มีท่าทางละเอียดใจที่ถูกเตือนอย่างนั้น พึมพำกล่าวคำขอโทษแล้วเลี้ยงไปยังจานอาหารของตน รีบขมุกกินอย่างรวดเร็ว และยังไม่ทันที่ใคร ๆ จะลงมือกินอาหารของสี่มอก็หมดไปครึ่งจานแล้ว บ๊อบพยายามจะให้อภัยในท่าทางอันน่าเกลียดนี้ ด้วยเห็นว่าสี่มอไม่เคยอยู่บ้าน ไม่เคยกินอาหารอย่างมีระเบียบ และชีวิตข้างถนนจะสนใจกับความมีระเบียบไม่ได้ ด้วยว่าเวลาไม่รอทำใคร ใครรวดเร็วใครได้มา ใครชักช้า ใครต้องอด ตนเองก็ได้ประสบมากับตนเองแล้ว แต่ว่า...ขณะนี้สี่มอมายู่บ้าน สี่มอควรจะปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่ได้แล้ว หรือว่ายังใหม่อยู่ ควรจะให้โอกาสอีกสักหน่อย ดูอย่างชิลูชิ ทั้ง ๆ ที่ต้อง พยายามจะฝึกระเบียบอยู่ตลอดเวลา แต่มาบัดนี้เมื่อเทียบกับสี่มอแล้วชิลูมีระเบียบเรียบร้อยดีกว่ามาก เห็นแล้วบ๊อบก็อดภูมิใจไม่ได้

แต่เรื่องกริยามารยาทของสี่มอดังกล่าวนี้นับว่าเป็นเรื่องสำคัญแต่อย่างใดไม่ ถ้าหากจะเทียบกับเรื่องอื่น และเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องใดไปไม่ได้ ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องเจ้าตบ

กับเจ้าโม่่ง ศัตรูคู่อาฆาตของบ๊อบ เพราะการที่สี่มอได้เข้ามาเป็นสมาชิกของบ้านหาได้ก่อความ ตื่นเต้นแปลกใหม่ให้แก่บ๊อบและพรรคพวกแต่เพียงพวกเดียวไม่ แต่ยังเป็นที่ตื่นเต้นแก่สองสหายนั้นด้วย ดังจะได้ยินตบพุดกับโม่่งสหายรักของตนในวันหนึ่งว่า

“จู้ จู้ โม่่ง ดูอะไรเนอะ”

“ดูอะไรนะ ผ่านบ้านเขาทุกวันๆ ไม่เห็นจะมีอะไรแปลก” โม่่งตอบ

“ดูใหม่ซี” ตบพุดเสียงดูๆ “ผู้หญิง เห็นหรือยังหน้าตาแปลก ไม่เคยเห็น ดูเข้าที่เสียด้วย”

“พดยังกะไม่เคยเห็น” โม่่งพุดอย่างไม่สนใจ “ลงขึ้นชื่อว่าผู้หญิงละก็หน้าตาเหมือนกันทั้งนั้นแหละ”

“ใครบอก” ตบแย้ง “แต่เอาเถอะ แกไม่อยากดูก็อย่าดู กันจะดูของกันคนเดียว”

พุดแล้วตบก็ปล่อยให้โม่่งกลับไปบ้านแต่ลำพัง ส่วนตนเองเดินกรไปมาอยู่แถบหน้าบ้านนั้น เพื่อจะหาโอกาสชมสาวแปลกหน้าให้ถนัดตา และการเดินไปมาด้วยท่าทางประหลาดนี้ ย่อมไม่พ้นสายตาบ๊อบไปได้ บ๊อบจึงมาเฝ้าดูการกระทำของตบอย่างเจียบๆ ตรงโคนต้นชมพู่ข้างประตูบ้าน สีมอกับสี่ลูนั่งคุยกันอยู่ไม่ไกลนัก เสียงเห่าเบาๆ

ของเจ้าตูบดังมาเป็นระยะๆ ทำให้สืมอกกับซูลูเหลียวหน้าไป
ดู ครั้นเห็นว่าไม่ใช่เสียงใครที่ไหน แต่เป็นเสียงเจ้าตูบ
นักเลงประจำถิ่นนั่นเอง ทั้งสองก็ไม่สนใจ หันกลับมาสน-
ทนากันใหม่ ไม่ช้าเสียงเห่าเบาๆ นั้น ก็ค่อยดังขึ้นๆ จน
กลายเป็นเสียงกรรโชก ซึ่งฟังแล้วน่ารำคาญยิ่งนัก ซูลูอด
ไม่ได้จึงแผดเสียงขึ้นว่า

“โอ๊ย ใครมาทำอะไร นวนกหูจะตาย”

สืมอกเห็นจะไม่ได้การ จึงจุกปากห้ามซูลู พลังพูด
เบาๆ ว่า

“อย่าอะอะไปซูลู เดี่ยวจะมีเรื่อง ลงมันตั้งใจจะหา
เรื่อง และเรายอมให้เป็นเรื่องแล้วละก็อดใจเดียวเป็นได้
เรื่อง”

“ก็มันนวนกหูนี้ พี่สืมอก” ซูลูไม่ยอมฟังเสียงกลับทำ
เสียงอะอะยิ่งขึ้น “ไม่เห็นมีเรื่องอะไรสักหน่อยมาหาอยู่ได้
แล้วก็เจาะจงมาหาอยู่ตรงนี้แหละ ที่บ้านตัวกว้างๆ ทำไม
ไม่ไปหาละ...”

ยังไม่ทันที่ซูลูจะพูดสนคำ เสียงเจ้าตูบก็ดังสวนขึ้น
มาว่า

“ก็จะหาตรงนี้แหละ ใครจะเป็นเจ้า”

“เรานี่แหละจะเป็นเจ้า” ชีลูพูด ทำทางเอาจริงเอาจัง ไม่ยอมลดละ “หนอยเห็นผู้หญิงเข้าไม่ได้ เขาไม่มองก็ต้องทำเสียงอะอะให้เขามอง ฟลิก”

ชีลูพูดแล้วทำตาปะหลังปะเหลือก ยิ่งเห็นเจ้าตูบทำท่าหัวเสียที่ถูกเด็กว่า ยิ่งทำหลอกหล่อเห่าตอบไปบ้าง แลบลั่นยาวออกมาให้ตูบฟัง จนในที่สุด เจ้าตูบทนอยู่ไม่ได้ ผ่นพรวดเข้ามาถึงประตูยังอีกก้าวเดียวก็จะถึงตัว ชีลูที่กำลังเห่าถอยหน้าถอยหลังอยู่ เจ้าตูบก็รู้สึกตัวว่าถูกผลักระเด็นออกไปนอกประตู มีร่างของบ๊อบที่โถมลงไปด้วยแรงกลิ้งตามมาด้วย เจ้าตูบลุกขึ้นได้ก่อน ฉะนั้นเมื่อบ๊อบตงตัวได้ จึงเห็นเจ้าตูบยืนจ้องหน้าอย่างจะกินเลือดกินเนื้ออยู่ก่อนแล้ว เจ้าตูบเริ่มปราศรัยขึ้นก่อนว่า

“นี่มันเรื่องอะไรของแกด้วย”

“หนอยถามได้ว่าเรื่องอะไร ก็การที่แกบังอาจเข้ามาในบ้านกัน และจะมาทำร้ายพรรคพวกของกันนั้น ยังจะไม่ใช่เรื่องของกันอีกหรือ” บ๊อบย้อนถาม ทำท่าวางโตไม่แพ้เจ้าตูบ “แล้วส่วนแกละขอถามหนอยเถอะว่า แกมาทำเสียงอะอะอวดผู้หญิงที่หน้าบ้านกันทำไม”

“อ้อ แม่ผู้หญิงนั้น กลายเป็นสมบัติของแกไปแล้ว หรือ ใคร ๆ ถึงจะเกี่ยวข้งด้วยไม่ได้ แม้แต่จะมองดู”

“อ้ายแกนี่ ทังปากทังใจใช้ไม่ได้เลย” บ๊อบพูดอย่าง
ขัดเคือง แล้วก็คำรามด้วยเสียงอันน่ากลัวแลเห็นเขี้ยวขาว
แหลมยื่นออกมาเหมือนฉมวกอันแหลมคม “ถ้าแกอยากจะดู
ดูเฉยๆ ใครเขาจะไปว่าอะไร นี่แกแสดงทำนักละอย่าง
จะลองตีกันเล่นนี่นา ใครจะไปยอม”

“แต่ถึงจะนักละ หรือไม่นักละ กันก็ไม่ได้ไปแสดง
ให้ใครตาใคร ถ้าแกไม่อยากจะดูก็อย่าดู แล้วนี่มันก็นั่นแหละ
มีกฎหมายห้ามด้วยหรือว่า ไม่ให้ใครมองใคร” ตูบพูดแล้ว
หัวเราะเบาๆ อย่างเย้ยหยัน พลงชายตาเข้าไปมองดูสีมอที่
มีท่าทางวิตกกังวลอยู่เป็นอย่างมาก ท่าทางอย่างนั้นสิที่บ๊อบ
ทนดูไม่ได้ มันให้รู้สึกหมั่นไส้เต็มประดา เพราะฉะนั้น
เมื่อบ๊อบหลุดปากออกมาว่า

“กฎหมายบ้านเมืองไม่มีหรอก แต่กฎหมายส่วนตัว
มี” บ๊อบไม่ปล่อยให้เจ้าตูบได้ตอบ กระโจนเข้าใส่เจ้าตูบ
อย่างไม่ได้คิดหวาดเกรง อิทธิพลของมันเลย ความรวดเร็ว
และน้ำหนักตัวของบ๊อบที่โถมลงไป ในขณะที่เจ้าตูบยังไม่
ทันรู้ตัว ทำให้เจ้าตูบถึงกับหงายหลังลงไปอย่างไม่เป็นท่า
เปิดโอกาสให้บ๊อบคร่อมตัวไว้ได้และเลือกฝั่งเขี้ยวลงไป
ที่คอหอยของมัน โชคยังดีที่เจ้าตูบพลิกตัวเบี่ยงเสียทัน เขี้ยว
บ๊อบจึงพลาดไปถูกข้างคอ บาดแผลไม่ฉกรรจ์นัก แต่ว่า

เลือดไหลซึมที่เดียว ได้เห็นเลือดของตัวเองเข้า เจ้าตูบก็
 แค้นคั่งร้าวกับจะเป็นบ้า พยายามดิ้นอย่างสุดแรง จน
 กระทั่งพ้นจากการเกาะกุมของศัตรู คราวนี้เจ้าตูบได้ใช้ฝี
 ไม้ลายมืออย่างเต็มที่ ที่จะฝากแผลให้บ๊อบบ้าง เสียงสือมอ
 และซูลูที่ร้องเอาไว้ช่วยบ๊อบอยู่ข้างหลัง ยิ่งทำให้เจ้าตูบ
 หมั่นไส้หนักยิ่งขึ้น คิดว่าถ้าไม่ได้ขย้ำบ๊อบให้ได้สักแผล
 แล้วละก็ขอยอมตาย

พูดถึงเรียวแรงแล้ว เจ้าตูบเป็นต่อกว่าบ๊อบมาก แต่
 ว่าบ๊อบก็เสียเก่า ชนเชิงการต่อสู้เหนือกว่ากันพอดูทีเดียว
 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีวันเสียละที่จะยอมเสียเชิงศัตรูได้ง่าย ๆ
 การต่อสู้ในวันนั้นจึงเป็นไปอย่างทรหดอดทน จนกระทั่ง
 ต่างฝ่ายต่างอยากให้สหายของตนได้มาช่วย เพื่อแบ่งเบา
 ความดุเดือดของกันและกันไปบ้าง ทั้งบ๊อบและซูลูพากันคิด
 ถึงดำ ถ้าดำอยู่ละก็...เจ้าตูบเอ๋ย...คงได้เผด็จศึกไปเสียนาน
 แล้ว ฝ่ายเจ้าตูบก็คิดว่า ถ้าเจ้าโม่งอยู่ละก็...นายบ๊อบเอ๋ย...
 นายเป็นเดินไม่ได้ไปหลายวันที่เดียว แต่ว่าเป็นโอกาสที่
 ต่างฝ่ายต่างจะได้แสดงฝีมือกันให้เต็มที่ ผู้ที่ทั้งสองนึกถึง จึง
 ไม่ได้มาร่วมอยู่ในวงการต่อสู้ด้วย

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ซูลูร้องเสียงหลงบอกให้บ๊อบระวังตัว

“ระวัง ระวัง พี่บ๊อบ เจ้าตูบมันจะขยำหลังแล้ว” พุดแล้วชี้ลูยังเห่าขรมกมเถ จนบ๊อบรู้สึกตัวเอี้ยวตัวหลบได้ทัน ทำให้เจ้าตูบพลาดท่าจับได้แต่เพียงปลายขน ทั้งนี้ทำให้มันหงุดหงิดยิ่งขึ้น ทั้งสองผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ ไม่รู้สึกก๊ยกมาแล้ว แต่ว่าใครจะยอมใคร ถ้าหากบ๊อบยอม เจ้าตูบก็จะยิ่งล่ำพองหนักขึ้น และคงจะถือโอกาสระรานในคราวต่อไปอีก แต่ถ้าเจ้าตูบยอม ก็เป็นการเสียหน้าอย่างสุดที่จะกล่าวได้ทีเดียว ทั้งนี้เพราะว่าเจ้าตูบได้แสดงท่าทางไว้มากว่า ตนก็นักเลงมือหนึ่งเหมือนกัน และมือนี้แหละที่จะลบลายเสือเก่า

เมื่อต่างฝ่ายต่างคิดอย่างนี้ จะทำอย่างไรการต่อสู้จึงจะยุติ ทั้งชีลูและสี่มอวังวุ่น เพราะเกรงบ๊อบจะเพลี่ยงพล้ำลงด้วยความหมดแรง แต่ทำอย่างไรจึงจะให้ต่างละเลิกการต่อสู้เสียได้ กรรมการก็ไม่มี ใครจะเป็นคนกลางมาตัดสิน แต่ยังไม่ทันที่ผู้ใดจะแก้ปัญหาหน้าออก ทั้งคู่ต่อสู้ และชีลูกับสี่มอก็ต้องตกใจถึงกับกระโดดโหรง เมื่อได้ยินเสียงดังโครมใหญ่ น้ำสาตกระจ่ายเปียกกันไปทั่ว คู่ต่อสู้ต่างผละออกจากกันได้ เพราะแรงน้ำถึงใหญ่ที่สาตโครมมาที่ตัว ทั้งตูบและบ๊อบถูกน้ำสาตเข้าตุงจนล้มไม่ขึ้น ส่วนจุมกนั้นก็หายใจไม่ออกเพราะน้ำเข้าไปขังอยู่เต็ม และขณะที่ต่างฝ่ายต่างขยี้ตา

และจามดังพืดพาดอยู่นั้น บ๊อบก็ได้ยินเสียงอันเจ็บขาด
ดังมาว่า

“บ๊อบ เข้าบ้าน ไม่รู้จะไปกัดกับเขาทำไม หนวกหู
แทบจะตายอยู่แล้ว”

แม้ว่าบ๊อบจะทำท่าไม่สนใจที่จะจากคู่ต่อสู้ไปทั้งที่
ยังไม่มีโอกาสได้กล่าวคำพยาบาทอาฆาตกันแต่อย่างใด บ๊อบ
ก็ไม่อาจขัดเสียงเรียกนั้นได้ ฉะนั้นจึงได้แต่หันมามองตบ
อย่างจะบอกว่า “ฝากไว้ก่อนเถอะ วันหน้ายังมี” และเจ้าตบ
ก็ตอบมาด้วยสายตาดูอย่างเดียวกัน ซึ่งทำให้ซูลูและสึมอร์ดี
ว่า เรื่องจะไม่ยุติลงง่ายๆ เลย

แน่ละ เรื่องนี้จะยุติลงง่ายๆ อย่างไรได้ ในเมื่อไม่ใช่
การต่อสู้เพื่อประลองฝีมือกันตามธรรมดา แต่เป็นการต่อสู้
เพื่อช่วงชิงหญิงที่มีจำนวนเพียงหนึ่งนั้นมาไว้ในครอบครอง
แม้ว่าบ๊อบจะไม่ได้เคยมีจิตพิสมัยในสึมอมาก่อนเลยก็ตาม
แต่บ๊อบก็จะยอมไม่ได้เป็นอันขาดที่จะให้เจ้าตบหรือเจ้าโม่ง
มาช่วงชิงเอาสึมอไปได้ง่ายๆ...ถ้าไม่ข้ามศพกันไปเสียก่อน...
บ๊อบคิดอย่างนี้ทุกครั้งที่บรรจบกับเคียวกับเสือร้ายทั้งสอง
แล้วการต่อสู้ก็ดำเนินไปอย่างตืดตอด มีเสียงดังเอะอะ เป็น
ที่น่ารำคาญแก่ผู้ได้พบเห็นทั่วไป และผู้ที่ทุกข์ร้อนรำคาญ
ยิ่งกว่าผู้ใดก็คือนางลิลลี่ นางลิลลี่เฝ้าเป็นห่วงว่าลูกชายจะ

บอบข้าเพราะถูกทำร้ายในระหว่างการต่อสู้ เพราะฉะนั้นจึง
ปรากฏว่ามีหลายต่อหลายครั้งที่นางลิลลี่ได้เข้าไปช่วยเหลือ
ลูกชายการาบปราบปรามศัตรู จนสามารถทำให้เจ้าตูบกับ
เจ้าไม่ตองถอยทัพกลับทุกคราวไป ทุกครั้งที่การต่อสู้ยุติลง
บ๊อบก็ จะเห็น แววตาของ มารดา ที่จ้อง มอง ตน อย่าง ทึ่งรัก
ทั้ง แค้น แกมหมั่นไส้ เหมือนอย่างจะพูดว่า

“แม่พูดไว้แล้ว ผิดปากแม่ไหมล่ะ ว่าเจ้าจะต้องลำบาก
เพราะผู้หญิง”

และผู้หญิงนั้นจะเป็นใครถ้าไม่ใช่สีมอ แม้นางลิลลี่
จะไม่เคยเอ่ยปากพูดออกมาตรง ๆ ทั้งบ๊อบและสีมอก็เข้าใจ
ความคิดของนางลิลลี่ได้ดี สีมอจึงออกจะร้อนใจที่ตนมา
เป็นต้นเหตุแห่งความไม่สงบสุขในละแวกบ้านนั้น ทั้งทำ
ให้บ๊อบเองก็ไม่ใช่สุขที่ต้องผจญกับศัตรู ไม่เว้นแต่ละวัน
และร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือทำให้แม่ลูกเขาขัดใจกัน สีมอคิดถึง
เรื่องนี้แล้วก็อยากจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งให้เห็นว่า ตนเอง
หาได้อยากให้เหตุเดือดร้อนรำคาญเหล่านี้เกิดขึ้นไม่ แต่ว่า
จะทำอะไรดี...คงไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าพาตัวไปให้พ้นจาก
ที่นี่ ถนนหน้าบ้านนี้จะได้พ้นจากการเป็นแหล่งสมรภูมิ
เสียที

เมื่อคิดถึงการทำที่ต้องจากบ้านนี้ไป สีมอกอดเศร้า
ใจไม่ได้เพราะจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ ที่จะให้ความสุขอย่างนี้ ที่
ถึงเวลาก็มีอาหารกินสมบุรณ์ มีที่ให้ความคุ้มครองป้องกัน
ทั้งยังมีมิตรสหายที่มีอภิยาศัยไมตรีช่วยเหลือเมื่อยามตกทุกข์
ได้ยาก ตั้งแต่เหนื่อยคุ้มใหญ่ สีมอกก็เพิ่งจะมีชีวิตเป็นหลักเป็น
แหล่งที่ตนเอง และเมื่อเคยชินกับชีวิตอย่างนี้แล้ว การที่จะ
ต้องออกไประเหวร้อนอย่างเดิมอีกก็ย่อมจะเป็นสิ่งน่าหวาด
หวั่นสั่นกลัว แต่จะทำอย่างไรได้ล่ะ ถ้าไม่ทำเช่นนั้นก็ไม่
มีวันที่จะเผด็จศึกสามชายนั้นลงได้เลย ยิ่งคิดก็ยิ่งยุ่งใจ จะทำ
อย่างไรดีหนอ

ความคิดของสีมอสับสน จนปัญญาจะตัดสินใจลงไปได้ในทันที มีอยู่ทางหนึ่งซึ่งควรทำในขณะนั้นเพื่อให้คลาย
ทุกข์ใจก็คือ ปรีกษาบ๊อบผู้เป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้
จะเห็นเมื่อเห็นบ๊อบพักพอหายเหนื่อยจากการต่อสู้มาใหม่ ๆ
แล้วสีมอจึงพูดขึ้นว่า

“ฉันคิดว่า จะต้องลาจากบ้านนี้ไปในเร็ว ๆ นี้แล้วละ
จ๊ะ”

“อ้าว จะไปไหนล่ะ” บ๊อบถามอย่างแปลกใจ “ก็ไหน
ว่าอยู่ที่นี้สบายแล้วอย่างไรวะ หรือหาที่อยู่ใหม่ดีกว่านี้ได้
แล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกจ๊ะ” สีมอบตอบ มีท่าทางอิดเอื้อน ไม่แน่ใจว่าควรจะพูดความจริงโดยตลอดหรือไม่ “ถ้าฉันจากที่นี่ไป ฉันก็ต้องไปเร่ร่อนอยู่ตามข้างถนนอย่างเก่าอีก”

“ถ้าอย่างนั้น เธอจะไปทำไมล่ะ ฉันไม่เห็นมีเหตุผลอะไรที่จะทำให้เธอต้องไปจากที่นี่” บ๊อบ ถอนหายใจฮึดอย่างรำคาญใจ ที่ต้องมาเผชิญกับปัญหายุ่ง ๆ ในบ้านเช่นนี้อีก ทั้ง ๆ ที่มีปัญหานอกบ้านที่จะต้องคิดและจัดทำอยู่อย่างหนักพอแล้ว แต่ท่าทางสรวลเยาะของสีมอทำให้บ๊อบต้องหยุดคิด ถ้าหากไม่มีเรื่องใดรุนแรงจริง ๆ แล้ว สีมอคงจะไม่พูดทำท่าทางเอาจริงเอาจังอย่างนี้ หรือจะเกิดเรื่องไม่ถูกใจกับแม่...คิดแล้วใจไม่สบาย เพราะเป็นเรื่องที่น่าเป็นไป ได้เสียเหลือเกิน ถ้าไม่เกิดขึ้นในวันนี้ ไม่วันใดวันหนึ่งก็คงจะต้องเกิด ดังนั้นบ๊อบจึงถามขึ้นอีกด้วยความร้อนใจว่า

“เธอเกิดไม่ถูกใจกับใครหรือ กับแม่ฉันหรือ”

“เปล่า เปล่า” สีมอรีบปฏิเสธเสียงสั่น และเมื่อเห็นบ๊อบกำลังคอยคำตอบอยู่อย่างร้อนรนสีมอก็พูดขึ้นทันทีว่า “ไม่มีใครในบ้านนี้ทำให้ฉันเดือดร้อนเลย เขาดีกับฉันทั้งนั้น แต่ฉันเป็นทุกข์ด้วยเรื่องที่เจ้าตูบกับเจ้าโม่งมาคอยรังควานอยู่ทุก ๆ วันนั่นแหละ”

ยังไม่ทันที่สีมอจะพูดจบ บ๊อบก็ร้องออกมาว่า “อพิโช
นี่กว่าเรื่องอะไร ที่แท้ก็เรื่องเจ้าว้ายร้ายสองตัวนี่เอง อย่า
ทุกข์ร้อนไปเลยสีมอ เป็นเรื่องของฉันที่จะต้องจัดการกับ
มันเอง”

“ก็จริงหรอกจะ เรื่องนั้นนะ” สีมอพูด “แต่ใคร ๆ ก็รู้
ว่า เจ้าทั้งสองมารบกวนพี่เพราะอะไร เพราะฉะนั้นถ้าฉัน
ไปเสียให้พ้นบ้านนี้ เรื่องกวนใจอย่างนี้คงไม่มี พี่ก็จะได้
หมดเรื่องวิวาทบาดทะเลาะกัน และน้ำลิลลี้ก็จะได้สบายใจ
หายกังวล”

“เธออย่าร้อนใจว่าเธอจะเป็นต้นเหตุในเรื่องนี้เลย
เพราะสัญชาตญาณจะพาลมันก็ต้องพาลจนได้ เธอคงยังไม่รู้
ละคระมังว่า เจ้าสองตัวนั้นมันไม่เป็นมิตรกับฉันมานานแล้ว
ก่อนเธอมาอยู่ต่งนานทีเดียว เพราะฉะนั้นจะไปถือสาอะไร
กับมัน”

สีมอออกจะเห็นจริงตามคำของบ๊อบ แต่ถึงกระนั้นก็
เถอะ จะอยู่กันไปด้วยความผาสุกได้อย่างไรในเมื่อได้ยินได้
เห็นการต่อสู้อย่างจะฆ่ากันตายอย่างนั้นทุกวัน ๆ บ๊อบดูเหมือน
จะเดาความคิดของสีมอออกจึงกล่าวต่อไปว่า

“แล้วเรื่องการขบกัดฟันเหี้ยวอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องคอ
ขาดบาดตายอะไรหรอก อยู่ว่าง ๆ ไม่ได้ซ่อมเขี้ยวเล็บเสีย
บ้าง มันจะสนุกอะไร”

พูดแล้วบ๊อบก็ทำท่าแยกเขี้ยวพาลงสับขัดแข้งสับขัดขา แสดงความเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับศัตรูอยู่ทุกขณะ แต่ว่าไม่ว่าจะอธิบายหรือทำท่าอย่างไร สีมอกก็หาเห็นด้วยไม่เลยว่าการดักกันทุก ๆ วันนั้นเป็นความสนุกของบ๊อบ เพราะทุกครั้ง ที่ บ๊อบ ต้อง ออก แรง ใน การ ต่อสู้ ระหว่าง สอง ต่อ หนึ่ง บ๊อบมีอาการปางตายกลับมาแทบทุกที และในระหว่างนี้มีมิตรสหายทั้งหลายรู้ดี ว่าบ๊อบซบผอมลงไปผิดตาเพียงไร เหตุผล^๕เองที่ช่วยให้สีมอดัดสินใจได้ในที่สุด เพราะฉะนั้นในเช้าวันรุ่งขึ้นจึงไม่มีผู้ใดได้เห็นสีมออยู่ที่ลานบ้านเช่นเคย อันเป็นที่สงสัยแปลกใจแก่สมาชิกในบ้านทั่วกัน นอกจากบ๊อบผู้เดียวที่รู้เรื่องโดยตลอดมาก่อนแล้ว แต่ว่าบ๊อบก็หมดทางที่จะทำให้สีมอกกลับมาอีก ถ้าตราบใดที่เจ้าตูบและเจ้าโม่งยังมีชีวิตอยู่...ถ้าอย่างนั้น...บ๊อบคิด...คงจะกินเวลาเป็นปี ๆ ที่เดียว กว่าจะได้มาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน ทั้ง^๕ เพราะเจ้าตูบและเจ้าโม่งยังเป็นหนุ่มรุ่นๆ ร่างล่ำสันแข็งแรง ขนาดที่บ๊อบไม่มีทางจะเอาชนะได้โดยง่ายเลย

แต่ถ้าใครจะทายเหตุล่วงหน้าได้ ขณะที่บ๊อบกำลังรำพึงถึงเรื่อง^๕อยู่นั้นเอง ก็มีเสียงเกรี้ยวกราวโจษจันกันว่า “เจ้าตูบถูกรถแมล์ ทับตายเสียแล้ว อนิจจังไม่เที่ยงเห็นอยู่เมื่อ^๕กินเองดูเถอะ ตายทั้ง^๕วันทั้ง^๕ปี”

บ๊อบยืนตะลึงอย่างไม่เชื่อหวั่นเอง จริงทีเดียว บ๊อบ
ยังเห็นเดินผ่านหน้าบ้านไป เมื่อ ครุ่นเองจริง ๆ แต่แม้ว่า
บ๊อบจะสลัดใจในการตายอันกระทันหันของตูบ บ๊อบก็ยัง
อดแอบยินดีกับตนเองไม่ได้ ที่มฤตยูมาช่วยกำจัดศัตรูของ
ตนไปได้หนึ่งละ ยังเหลือเจ้าโม่งอีกตัวหนึ่ง ซึ่งมีท่าหงอย
เหงาจนเห็นได้ชัด ในการที่ต้องเสียสหายคู่หูไปอย่างปัจจุ-
บันทันด่วน อย่างที่ไม่คาดคิดมาก่อนเลย แต่ทั้ง ๆ ที่เจ้า
โม่งกำลังมีอารมณ์โศกเศร้าอยู่เช่นนั้น เจ้าโม่งก็ยังไม่วันท
จะส่งสายตาอันเคียดแค้นมายังบ๊อบทุกคราวที่ผ่านหน้าบ้าน
เหมือนหนึ่งว่าจะขอทดแทนให้หายแค้น ที่ต้องเสียเพื่อนไป
ทั้ง ๆ ที่บ๊อบไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในการตายนั้นเลย

“ดูซิ เห็นไหมว่ามันพาลเพียงไร” บ๊อบพูดกับซีลู
“เจ้าตูบมันถึงที่ตายเอง เราไม่ได้ไปทำอะไรให้สั๊กหน้อย
เจ้าโม่งมันยังทำราวกับว่าเราไปฆ่าเพื่อน มันตายยังงั้น
แหละ”

“นั่นซี พี่บ๊อบ” ซีลูตอบอย่างเห็นจริงด้วย “พี่ส้อม
ได้มาเห็นเองก็เจดี ไม่ควรจะทำใจเรวรี่ร้อนรนเกินไปเลย
แต่...” ซีลูหยุดคิด อยู่หน้อย หนึ่ง “แต่บางทีพี่ส้อมจะไม่
อยากให้พี่ต้องสู้กับเจ้าตูบ กับเจ้าโม่ง คงกลัวพี่จะตายละมัง”

“ก็ใครละ ที่จะไม่ตาย” บ๊อบพูด “ถึงทีละก็ ไม่ว่าใคร
มันต้องตายทั้งนั้นแหละ ไปหลีกเลี้ยงได้เมื่อไหร่ เพราะ
ฉะนั้นเมื่อไหร่ ก็อยู่ค่าฟ้าไม่ได้แล้ว จะไม่ให้ต่อสู้ไฉไล
กันบ้างเลยเทียวหรือ”

ดังนั้น ถึงแม้ว่าเจ้าตูบ ศัตรู หมายเลข ๑ ของ บ๊อบ จะ
สิ้นชีวิตไปแล้วก็ตาม การต่อสู้ไฉไลระหว่างบ๊อบกับโม่ง
ก็ยังคงมีอยู่เรื่อยมาหาได้ยุติลงไม่ แต่ว่าออกจะเป็นการต่อสู้
ที่แปลก ที่ต่างฝ่ายต่างเปลี่ยนวิธีการใหม่ ไม่ต้องต่อสู้ถึง
เนื้อถึงตัว กล่าวคือเมื่อจะเริ่มการต่อสู้ บ๊อบมักจะอยู่ในรั้ว
และโม่งอยู่นอกรั้ว แล้วการต่อสู้ด้วยเสียงก็เริ่มขึ้น ดังแต่
คำรามค่อยๆ จนกระทั่งเป็นขู่กรรโชกกันและกัน ถ้าหาก
ไม่แลเห็นตัว ผู้ได้ยินเสียงคงคิดว่าไม่ใคร่ใคร่คงตายกัน
ไปข้างหนึ่งแล้ว เมื่อต่างฝ่ายต่างระบายความคั่งแค้นออก
มาทางเสียงเช่นนั้นแล้ว การต่อสู้ก็ยุติลงเป็นอันไม่มีใครแพ้
ใครชนะและดูเหมือนจะมีการตกลงกันในที่ที่เดียวว่า จะไม่
มีการต่อสู้ถึงตัวอย่างแต่ก่อน เพราะฉะนั้น ถึงหากบ๊อบกับ
โม่งจะพบกันอย่างจิ้งหนำตามถนนหน้าบ้าน หรือที่ใดก็
ตาม ก็จะไม่มีการเปิดการต่อสู้ขึ้นเลยจนกระทั่งเมื่อบ๊อบ
เข้าบ้านเรียบร้อยแล้ว เจ้าโม่งจึงจะส่งเสียงทำทายเป็นขึ้น และ
บ๊อบจะต้องวิ่งไปรับคำท้าที่รั้วบ้าน แล้วก็ส่งเสียงสู้กันไป

จนกว่าจะเหนื่อยเลิกรากันไปเอง แต่มีอยู่หลายครั้งเหมือนกันที่เจ้าโม่งระงับความแค้นเคืองไว้ไม่ได้ ต้องยื่นปากเข้ามาในรู และครั้งหนึ่งได้ทำเหมาะ กีบปากบ๊อบไว้แน่น ดุชิ เจ้าโม่งหัวหาญอะไรอย่างนี้ บ๊อบรู้สึกเจ็บแปลบที่มุมปากข้างขวา จึงพยายามสะบัดอย่างแรง พลางลากปากเจ้าโม่งเข้ามาตามช่องรูไม้ันด้วย ต่างต่อสู้ก้อกกันอยู่นาน ถ้าหากซี่ลิ้นไม่ปลั่งเสียงอันเล็กแหลมตะเบ็งเห่าอย่างตระหนกตกใจแล้ว น่าเชื่อเหลือเกินว่าบ๊อบจะต้องเป็นอันตรายแน่นอน เพราะรอยเขี้ยวของเจ้าโม่งที่ฝังลงในเนื้ออ่อน ๆ ข้างปากนั้น ทำให้เลือดไหลไม่หยุด แต่กระนั้น บ๊อบก็ยังได้รับความเจ็บปวดไปหลายวัน ซึ่งทำให้หมามันบั่นมือว่าหายเจ็บเมื่อไหร่เถอะ จะต้องแก้ตัวใหม่เอาให้สมแค้นทีเดียว

บ๊อบต้องพักรักษาตัวอยู่ทั้ง ๖-๗ วัน เพื่อให้แผลที่ปากหายสนิท และพักฟื้นให้มีกำลังวังชาขึ้นตามเดิม ขณะนี้ลวงเข้าปลายฤดูหนาวแล้ว อากาศเย็นสบาย ท้องฟ้าแจ่มใส บรรดานกที่เคยอพยพไปหาที่อุ่น ๆ อยู่ ก็พากันกลับมาอยู่ยังที่เดิม เพื่อเสาะหาที่และเครื่องใช้ในการสร้างรังใหม่ เสียงทักทายปราศรัย และปรึกษากิจธุระกันดังจ๊อกแจ๊ก ๆ ตามที่ต่าง ๆ ตลอดทั้งวัน เวลาอย่างนี้จะที่บ๊อบชอบนัก ถึง

แม้ว่านกเหล่านั้นจะไม่มี ความสัมพันธ์กับตน เหมือนอย่าง
มิตรสหายอื่นๆ ในบ้าน บ๊อบก็ยังรู้สึกมีใจเอ็นดูในความเล็ก
แบบบางของมัน ทั้งท่าทางอันคล่องแคล่วประเปรียวบิน
ไม่อยู่นิ่งยังทำให้บ๊อบพึงพอใจยิ่งนัก ในยามว่างการงาน
อย่างนี้ บ๊อบจะไม่ทำอะไรนอกจากแหงนหน้าชมนกนานา
สี นานาชนิด ทั้งยังนึกในใจว่า

“ถ้าได้เกิดเป็นนก ก็คงดีเหมือนกัน จะไปไหนมา
ไหน เห็นไปได้บนฟ้าเหนือหัวใครๆ ทั้งนั้นคงจะสะดวก
และปลอดภัยกว่าพวกเราที่อยู่บนดิน จริงไหมซีลู่” บ๊อบ
เผลอพูดออกมาดังๆ เมื่อเห็นซีลู่เดินมาใกล้

“อะไรพี่บ๊อบ ถามว่าจริงไหม ยังไม่เห็นรู้เรื่องอะไร
เลย”

“พี่กำลังนอนดูนก แล้วก็ชอบใจ อยากจะเป็นนก
บ้าง ว่าไปไหนมาไหนได้เร็วดี แล้วคงจะสะดวกปลอดภัย
ด้วย”

“จะไม่จริงละมัง พี่บ๊อบ” ซีลู่แย้ง “ฉันเห็นพวกเด็กๆ
เที่ยวเอาหนังสือกลิ้งกันออกกลิ้งไป”

“พวกใจร้ายทั้งนั้น” บ๊อบพูดทำเสียงขึงขังอย่างรู้สึก
เคืองใจ “ถ้าพี่เห็นละ จะจับเสียให้ร้องเที่ยว ของน่ารัก
น่าเอ็นดูอย่างนั้น มันยังคิดจะทำลายกันเสียอีก แล้วช่างไม่

ส่งสารบ้างเลยว่าเขาจะเจ็บ ถ้าเขาทำตัวบ้างจะเจ็บสักแค่ไหน”

“รังกก็น่ารักนะจ๊ะ พี่บ๊อบ” ซีลู่พูด

“จริงซี ถ้าเธอได้รู้ว่า กว่าจะทำรังได้แต่ละรัง ต้องคาบหญ้าคาบฟางมาที่ละเส้น ๆ แล้วเธอยังเห็นคุณค่าของรังกนั้นยิ่งกว่านี้ พี่เองจะนับถือความสามารถความหมั่นเพียร และความอดทนของนกเสียเหลือเกิน”

“เอ๊ะ ซีลู่ไปเห็นที่ไหนนะ” บ๊อบถามพลางมองหน้าซีลู่อย่างสนใจ ถ้าซีลู่จะ...บ๊อบพยายามจะไม่คิดไปในทางร้าย จึงทำเสียงให้เป็นปกติ ถามซ้ำขึ้นอีกว่า “ไปขโมยรังนกของเขามาหรือ ถึงได้รู้ตึ๊ง”

“ใครบอกพี่ละ ว่าฉันไปขโมยรังนกมา เออะอะอะไร โทษฉันเรื่อยแหละ” ซีลู่พูดเสียงสับสน แสดงว่าโกรธไม่น้อยเทียว “นกมันทำรังถึงบนต้นไม้ ฉันจะปีนขึ้นไปขโมยรังนกมาได้ยังไง พี่คิดดูให้ดีๆ”

“ก็แล้วถ้อย่างนั้น เห็นที่ไหนล่ะ ถึงได้พูดได้เป็นคังเป็นแคว” บ๊อบถาม

“ก็เห็นที่มันหล่นอยู่นะซี”

“ฉันเห็นมัน หล่นอยู่ที่ใต้ต้นไม้ม่วง คอยเดี๋ยวจีเดี๋ยวจะเอามาให้ดู” และขณะที่บ๊อบทำท่ากลางแกล้งใจไม่

เชื่อว่าสี่ลพดจริง ซี่ลูงวิ้งหายไปทางที่อยู่ของตน และเมื่อกลับมาที่มีรงนกคาบมาในปากด้วย

บ๊อบพิจารณาแล้ว เห็นว่าคงจะเป็นรงนกที่เจ้าของไม่ต้องการแล้ว เพราะรูปลักษณะบอกให้รู้ว่ายังไม่เสร็จเรียบร้อย และความจริงที่ว่า ซี่ลูงปั่นต้นไม้ไม่ได้ ทำให้บ๊อบค่อยปลงใจเชื่อว่า ซี่ลูงคงไม่ไปรังแกนกจริง แต่ถึงกระนั้น บ๊อบก็อดไม่ได้ที่จะส่งสี่ลูงและกำซับกำซาอย่างแข็งขันว่า

“ไม่ได้ไปฉวยเอาของเขามากดีแล้ว อย่าได้คิดทำลายรังของเขาเทียวนะ ซี่ลูง รังนกแต่ละรัง นกผู้เป็นเจ้าของรังต้องช่วยกันสร้างขึ้นด้วยความลำบาก ต้องบินไปบินมาไกลตั้งเท่าไรนะ กว่าจะรวบรวมเครื่องใช้พอเพียงจะสร้างรังได้สักรังหนึ่ง ทางที่ดี...” บ๊อบคิดอยู่ครู่หนึ่ง “พี่ว่า เราควรจะช่วยนก ให้หาหญ้าหาฟางได้ง่ายๆจะดีกว่านะ” ครั้นเมื่อสี่ลูงทำท่าสงสัย บ๊อบก็อธิบายต่อไปว่า “เราไปเกี่ยวหาหญ้าแห้งมากองรวมๆ ไว้ในที่ใกล้ๆ มือให้นกหยิบฉวยได้ทันทีไงล่ะ”

“เออ ดีซีพี ความคิดพี่บ๊อบดีเน่ เราควรจะช่วยนกให้ลำบากน้อยลง” ซี่ลูงเห็นด้วยกับบ๊อบอย่างที่ไม่ค่อยเคยเป็นเช่นนั้นมาก่อน ทำให้บ๊อบออกจะภาคภูมิใจ คิดว่าความเห็นของตนคงจะเป็นประโยชน์จริง ซี่ลูงจึงไม่ขัดแย้งเลย

ดังนั้น ทั้งสองจึงใช้เวลาว่างเที่ยวไปค้นหาหญ้าแห้ง มารวบรวมไว้ในที่ที่จะเห็นได้ง่ายๆ ชีลู้นึกสนุกที่จะวิ่งไล่จับเมื่อดจรและเมื่อดรักที่แตกออกจากลูกแก้วๆ ปลิวไปตามลม เพราะรู้สึกว่สิ่งที่เป็นประโยชน์จำเป็นในการสร้างรังนกยิ่งกว่าอย่างอื่น ปุ๋ยสำลีที่หล่นอยู่ใต้ต้น ก็มีตั้งหลายปุ๋ยที่พอจะใช้ในการนี้ได้ ทั้งชีลู้นและบ๊อบพากเพียรทำงานอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย และความเหนื่อยทั้งหลายหายไปหมดสิ้น เมื่อทั้งสองเห็นนกที่ตนรักและเอ็นดูต่างพากันลงมา โฉบฉวยเอาสิ่งที่ตนรวบรวมไว้ให้ครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งสิ่งที่รวบรวมไว้ร่อยหรอลง บ๊อบและชีลู้นต่างมองหน้ากันแล้วยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อเห็นแรงงานของตนได้ประโยชน์จริงดังที่ตั้งใจไว้

“เห็นไหมชีลู้น” บ๊อบพูด “ลงตั้งใจจะทำตัวให้เป็นประโยชน์จริงๆ แล้วละก็ มีทางทำได้ทั้งนั้น เราเคยคิดเมื่อไหร่ว่แรงงานของเรามีประโยชน์แก่เจ้านกตัวน้อยๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้น...มา...เรามาช่วยกันทำต่อไปอีก”

พูดแล้วก็ก้มหน้าก้มตาทำต่อไป คราวนี้ได้หญ้าแห้ง กองโตกว่าเก่าอีก บริเวณแถบนั้นจึงกลายเป็นที่ชุมนุมนก ที่ต่างก็มารับเอาของที่ตนต้องการไปด้วยความ รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของผู้ที่ช่วยเหลือแบ่งเบาแรงตน ไปเป็น อย่างยิ่ง

และในขณะที่นกกำลังซุ่มนกนั้นจกจวยเอาหญ้าแห้งไปนั้น
เอง บ๊อบก็ได้ยินเสียงดังหวิวแหวกอากาศเฉียวหูของตนไป
ไปตกปฐ้างๆ กองหญ้าแห้งนั้น ซึ่งทำให้บรรดานกแตกตื่น
ตกใจ ต่างฝ่ายต่างบินหนีอย่างไม่คิดชีวิต เพราะเสียงอย่าง
นี้ แหวกอากาศมาดังหวิวอย่างนี้ ถึงจะไม่พิจารณาดู ก็รู้ได้
ว่าจะเป็นเสียงอื่นไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เสียงลูกกระสุนจากหนึ่ง
สตึกของนักแม่นปืนทั้งหลาย เพราะฉะนั้นทางที่ปลอดภัย
ที่สุดก็คือบินขึ้นไปในฟ้าให้สูงๆ เข้าไว้ จึงพอจะหนีกระสุน
ได้พ้น บ๊อบเองก็ออกเสียใจที่เกิดเหตุเช่นนั้นขึ้น เพราะเหตุที่
กระสุนนั้นยังไม่ได้โดนใคร หาไม่แล้วบ๊อบจะต้องเสียใจ
ไปจนตายที่ตนตั้งใจทำคุณแต่แล้วมากลับกลายเป็นโทษ

เมื่อเรื่องกลายออกไปเช่นนั้น การทำคุณแก่คนเช่นที่
ทำมาก็เห็นจะต้องระงับไว้ก่อน ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยแก่
ชีวิตนกตัวอื่น ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าภัยกำลังรออยู่ไม่ไกลนั่นเอง บ๊อบ
และซีลูจึงต้องช่วยกันขนหญ้ากลับ ไปเก็บซ่อนไว้ให้มิดชิด
เสียก่อน ทั้งสองทำงานไปพลางต่างก็บ่นไปพลาง

“จะทำอะไรสักทีก็มีอุปสรรค” บ๊อบพูด “ไม่รู้เจ้า
เด็กใจร้ายคนไหน มันช่างจ้องล้างจ้องผลาญเสียจริงเทียว
ถ้าเห็นกับตาเมื่อไหร่ละระวังนะ จะกัดเอาให้จมเขี้ยวทีเดียว”

“กว่าจะเห็นตัวคนยิง นกก็จะแย้ไปเป็นสิบๆ น่ะนา พี่บ๊อบ...อ้าว อ้าว ลูกหลงมาแต่ไหนอีกลูกแล้วไงล่ะ...อื้อย ถ้าจะโดนใบหูนั้นเข้าแล้วละ พี่บ๊อบ...โอ้ย เจ็บจังเลย” พูดแล้วซีลู้ก็ครางอึ้งๆ ด้วยความเจ็บปวด “แล้วอย่างนี้ไปโดนนกตัวนิตๆ กระตุกอ่อนๆ เท้าไม้ขีดไฟเข้าจะไปทนทานอะไรได้”

แน่นอนละ จะไปทนทานอะไรได้ และซีลู้ก็ได้เห็นด้วยตาตนเองแล้ว ในเมื่อกระสุนอีกลูกหนึ่งก็ตามมา ได้แล่นไปถูกขาอันเรียวเล็กของนกกระजิบตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังนั่งพักอยู่บนขอบรั้ว และผลก็คือนกกร่างผล็อยลงมาอย่างหมดทางช่วย เสียงวิ่งตึกๆ มาตามถนนหน้าบ้าน พร้อมทงโจษขานกันว่า “วิ่งแล้ว แหม่ แม่นดีจริง” ทำให้บ๊อบและซีลู้รู้ว่าเจ้าของหนังสือตกมือแม่นกำลังวิ่งมาตามนก เวลาไม่รอท่า บ๊อบไม่ต้องรอดัดตัดสินใจแต่อย่างใดอีก รีบร้องส่งซีลู้ว่า “ซีลู้ ออกไปคาบนกเข้ามาในบ้าน ถูกที่ขาเท่านั้น คงยังไม่ตายหรอก พี่จะ ไปจัดการส่งสอนเจ้าคนยิงเสียสักหน่อย”

แล้วตนเองก็วิ่งออกไปนอกบ้าน ติดตามเจ้าของผีทำนั้นไป ไปทันกันตรงที่ใกล้ๆ กับที่นกผู้เคราะห์ร้ายกำลังนอนทำตาปริบๆ อยู่ บ๊อบยื่นหนึ่งเงียบ คอยที่ไว้ ครั้นเมื่อ

เห็นมืออันแข็งแรงนั้นยื่นออกไปเพื่อจะฉวยนก บ๊อบก็กระ-
โจนเข้าจับมือนั้น พร้อมทั้งกดเขี้ยวเสี้ยลึก จนรอยแผลทั้ง
ทางหลังมือและฝ่ามือแทบจะทะลุถึงกัน เลือดพุ่งออกมา
แดงฉาน เจ้าของมือเจ็บแปลบถึงหัวใจ ยิ่งเห็นเลือดยิ่งตก
ใจส่งเสียงร้องแทบจะไม่ใช่เสียงคน ซึ่งเป็นที่สมใจบ๊อบ
ยิ่งนักที่มือคนนั้นจะได้รู้เสียว่า การไปทำร้ายผู้อื่นให้ได้
รับบาดเจ็บนั้น มันเจ็บปวดรวดร้าวเพียงใด จะปวดเจ็บ
ทุกข์ทรมานเหมือนที่ตนถูกผู้อื่นทำร้ายหรือไม่ ว่าที่จริง
บ๊อบเองไม่เคยจะเกี่ยวกัดใครๆ โดยไม่มีเหตุผล เพราะ
บ๊อบรู้ว่า เขี้ยวอันแหลมคมของตนจะเป็นพิษทำให้ปวด
เจ็บมิใช่น้อยทีเดียว แต่ว่าครั้งนี้บ๊อบจะปล่อยไปไม่ได้ จะ
ปล่อยให้คนใจร้ายที่บังอาจมาทำร้ายนกผู้ไม่มีความผิดถึงรว
บ้านของตนลอยนวลกลับไปไม่ได้เป็นอันขาด อย่างน้อยก็
ต้องฝากบทเรียนอันมีราคาแพงไว้ให้ คราวใดที่เห็นแผล
นั้น เจ้าของมือจะได้สำนึกถึงความร้ายกาจของตน

บ๊อบยังอยาก จะจับเสียอีก สักสอง สามแผล แต่คิด เป็น
ห่วงนกกระเจีบน้อยตัวนั้น เกรงว่าซีลูจะมาเข้าไป ใครจะ
ฉวยเอาไปเสียก่อน เพราะฉะนั้นเมื่อวางธุระจากการสั่งสอน
มนุษย์ผู้ใจเหี้ยมนั้นแล้วบ๊อบก็หันกลับ หมายใจจะไปช่วย
ซีลูพานกนั้นเข้าบ้าน แต่ว่าเข้าไปเสียแล้ว ซีลูเองถึงจะมา

ทันเวลา แต่ก็หาช่วยอะไรได้ไม่ เพราะว่าเจ้าโม่งผู้แสน
 ร้ายมายืนจังก้าขวางไว้ และเมื่อบ๊อบกระโจนมาถึงที่นั้น ก็
 ได้เห็นนกน้อยเข้าไปอยู่ในปากเจ้าโม่งเสียแล้ว หัวที่ห้อย
 ตกออกมาจากปาก ทั้งที่ตายลึ้มแจ่วแหวอยู่นั่น บอกให้
 บ๊อบรู้ได้ทันทีว่า นกนั้นหาชีวิตไม่แล้ว

เห็นจะไม่มีครั้งใดที่บ๊อบจะเสียใจและแค้นเคืองเท่า
 ครั้งนี้ นี่ถ้าบ๊อบไม่ไป มัวอ้อยอิ่งสั่งสอนเจ้ามนุษย์ใจชั่วผู้
 นั้น บ๊อบก็คงมาทันเวลา แต่ถ้าไม่มีเจ้าโม่ง ศัตรูคู่อาฆาต
 มาคอยจ้องจ้องล่างจ้องผลาญอยู่อย่างนั้นแล้ว นกกระजิบน้อย
 นั้นก็คงพ้นภัย ยังคิดยั้งให้อึดอันทัวใจ บ๊อบยืนจ้องหน้า
 เจ้าโม่งนั่งอยู่ เจ้าโม่งเองก็จ้องหน้าตอบ ทั้งยังยิ้มอย่างเย้ย
 เยาะและภาคภูมิใจในความมีชัยของตน ยิ้มอย่างนั้นแหละที่
 บ๊อบทนดูไม่ได้ ถึงแม้ว่าต่างฝ่ายจะต่างเป็นศัตรูกันมานานับ
 เป็นแรมเดือน บ๊อบก็ไม่เคยคิดว่าจะมีครั้งใดอีกที่เจ้าโม่งจะ
 ให้ความเคียดแค้นคู่กรุ่นในใจของบ๊อบได้รุนแรงเท่าครั้ง
 นี้ เพราะฉะนั้นเอาละ วันนั้นละ บ๊อบจะพิฆาตเช่นฆ่าเจ้า
 โม่งให้ย่อยยับไปที่เดียว แผลที่มัมปากซึ่งเพิ่งจะหายยังไม่เข้า
 ที่สนิท ยิ่งยั่วให้บ๊อบจุนโกรธยิ่งขึ้น แต่ความโกรธใดๆ
 ก็ไม่สำคัญเท่าความโกรธที่เจ้าโม่งบังอาจมาเด็ดชีวิตนกกระ
 จิบผู้ไม่รู้โอ้อวดให้ตายไปต่อหน้าต่อตาตน โดยที่ไม่

อาจจะช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่ เหตุเหล่านี้แหละที่ทำให้บ๊อบกระโจนเข้ากัดเจ้าโม่งอย่างไม่เลือกที่ เจ้าโม่งรู้ตัวอยู่แล้ว จึงหลบเป็นพัลวัน แต่ก็ไม้อาจจะทานแรงของบ๊อบได้เพราะความโกรธบันดาลกำลังพลังมาให้บ๊อบอย่างที่ว่าตัวเองก็ไม่ว่าได้มาอย่างไร บ๊อบโถมตัวเข้ากัดเอาๆ ทั้งที่ตัวของตัวก็ถูกกัดหลายต่อหลายแห่ง ท้ายที่สุด โชคเป็นของบ๊อบ ที่ได้โอกาสบีบได้ตรงมุมปากข้างขวา เป็นการแก้แค้นเจ้าโม่งที่ได้เคยบีบตนมาจนต้องรักษาตัวอยู่หลายวัน เจ้าโม่งร้องออกมาอย่างเจ็บปวด พยายามออกแรงเต็มเหนี่ยวจนบ๊อบต้องวางมือ เมื่อเป็นอิสระหลุดพ้นมาได้แล้ว เจ้าโม่งก็ถอยทัพกลับบ้านอย่างไม่เป็นขบวน ปล่อยให้บ๊อบกับซีลูียนคร่ำครวญถึงนกลอยนั้นแต่ลำพัง บ๊อบพึมพำออกมาว่า

“กรรมเวรของเจ้าจริงนะ เจ้านกนะ ตัวเจ้าน้อยเท่านั้นหาที่ปกป้องกำบังให้พ้นภัยไม่ได้ แล้วเจ้าไปทำอะไรให้เขาละ เขาถึงได้อยากจะเข่นฆ่าเจ้าเสียจริง ตัวเจ้ารักก็รัก เสียเจ้ารักก็เพราะ อยู่ที่ไหนเจ้าก็ไม่เคยทำอะไรให้ใครเสียหาย แล้วอย่างนี้เขายังคิดรังแกเจ้า ที่อายร้ายๆ อย่างเจ้าโม่ง ทำไมไม่มีใครไปทำไมมันนะ อ้ายชาติมันมันต้องฆ่าให้ตายเสียเลยจะดีกว่า ขึ้นปล่อยไว้มัน ก็รังแต่จะรังควานใครต่อใครเขาเรื่อยไป...ดูไม่ยุติธรรมเลย...”

และดูเหมือนผู้ทรงความยุติธรรมจะได้ยินถ้อยคำของ บ๊อบโดยตลอด เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดเหตุขึ้นแล้วเพียงไม่กี่วัน ชาวก็แพร่สะพัดออกไปว่า

‘เจ้าโม่่งถูกวางยาเบื่อตายเสียแล้ว’ บ๊อบรำพึงอยู่ในใจ ‘หมดเจ้าโม่่งศัตรูหมายเลขสองนี้แล้ว ก็เป็นอันหมดศัตรู จะได้นอนตาหลับกันเสียที’

แต่แล้วบ๊อบก็หันอนตาหลับได้จริงดังคิดไม่ ความเป็นผู้ชนะที่บ๊อบได้มาโดยไม่ต้องต่อสู้นั้น หาเป็นเกียรติอย่างใดแก่บ๊อบไม่ ชาติเจ้าโม่่งเสียตัวหนึ่งชีวิตก็หมดความสุข บ้านที่เคยครึกครื้นด้วยเสียงเห่าเสียงกัดของทั้งสองก็เงียบเหงาลง บ๊อบมีอาการหงอยเหงาลงอย่างน่าประหลาด

และตรวกับว่า มฤตยูจะเป็นใจให้บ๊อบได้ติดตามศัตรูคู่แค้นทั้งคู่ไปในยมโลกด้วย เพียงอีกไม่กี่วันต่อมา บ๊อบผู้ชนะก็ได้ลาจากผู้เป็นที่รักทั้งปวงไปด้วยโรคไขอันเกิดขึ้นโดยกะทันหัน สุนัขผู้ใดจะเยียวยาได้ทัน ทั้งให้ผู้อยู่เบื้องหลังเฝ้าแต่ร่ำรำกอาลัย และท้ายที่สุดก็ได้แต่จดจำสิ่งดีงามในชีวิตของบ๊อบไว้เล่าสู่กันฟังสืบไป

